

Vừa Gặp Nương Tử Lâm Cả Đời

Contents

Vừa Gặp Nương Tử Lâm Cả Đời	2
1. Chương 1: Trời Sinh Làm Cướp	2
2. Chương 2: Huyện Lệnh Dân Gian	6
3. Chương 3: Thổ Phỉ	10
4. Chương 4: Mỹ Nhân Như Ngọc	14
5. Chương 5: Cướp	18
6. Chương 6: Tiểu Tử, Lão Úng Người Rồi!	22
7. Chương 7: Chọn Tướng Công	27
8. Chương 8: Gà Bay Nam Nhân Nhảy	30
9. Chương 9: ‘vũ Khí Bí Mật’	34
10. Chương 10: Thành Thân	37
11. Chương 11: Bỏ Thuốc	40
12. Chương 12: Giả Heo Ăn Cọp	42
13. Chương 13: Bắt Lực	45
14. Chương 14: Về Sự Kiện ‘bắt Lực’!	48
15. Chương 15: Ác Giả Ác Báo	52
16. Chương 16: Đến Sau Chỉ Một Khắc	56
17. Chương 17: Chơi Đùa Ở Suối Nước Nóng	61
18. Chương 18: Bị Nghi Ngờ	63
19. Chương 19: Cái Gọi Là Diễm Ngộ	67
20. Chương 20: U Ác Trên Quả Tim	71
21. Chương 21: Hắn Là Gian Tê!	75
22. Chương 22: Gieo Họa	78
23. Chương 23: Kéo Hắn Xuống Đài	82
24. Chương 24: Thu Phục Cha Của Hắn	85
25. Chương 25: Người Thứ Ba	89
26. Chương 26: Giữa Nam Nhân Với Nhau	92
27. Chương 27: Hồng Nhan Họa Thủy	95
28. Chương 28: Đưa Đầu Tới Gặp!	99
29. Chương 29: Quyết Định	101
30. Chương 30: Những Thứ Của Hắn Đều Muốn Giành	104
31. Chương 31: Tình Nồng	107
32. Chương 32: Đồ Mặt Trắng!	111
33. Chương 33: Nữ Tử Khấp Kinh Thành Đều Muốn	115
34. Chương 34: Nam Thê	118
35. Chương 35: Ráp Tâm Không Tốt	121
36. Chương 36: Theo Ta Đi!	127
37. Chương 37: Cho Nàng Cảm!	132
38. Chương 38: Tu La Tim	136
39. Chương 39: Mạnh Tay Bê Hoa	140
40. Chương 40: Giết Không Tha!	143
41. Chương 41: Bức Vua Thoái Vị!	147

42. Chương 42: Thất Học!	150
43. Chương 43: Làm Nữ Nhi Mê Mẩn	153
44. Chương 44: Đồng Ca Có Tin Vui	155
45. Chương 45: Đoàn Để Chọn Dâu	157
46. Chương 46: Tất Cả Đều Vui Vẻ	159

Vừa Gặp Nương Tử Lâm Cả Đời

Giới thiệu

Ô hô! Thương thay. Đơn giản, định tìm lão tử cho nhi tử. Nay tìm, tâm hoan, cùng người yêu cũ trao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vua-gap-nuong-tu-lam-ca-doi>

1. Chương 1: Trời Sinh Làm Cướp

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì biết đào hang. Tổ tiên nàng là kẻ cướp, cho nên nàng trời sinh đã là kẻ cướp.

Ông tổ nhà nàng vừa có đức vừa có tài, đi đầu khởi nghĩa, thành thủ lĩnh băng cướp. Đồng thời, chức vị trùm băng cướp là cha truyền con nối, cho nên các thế hệ nhà nàng đều làm trùm băng cướp.

Đến đời nàng, mẹ nàng chỉ sinh được mỗi mình nàng, thiếu chút nữa khiến sự nghiệp làm cướp không người nối nghiệp, để cho cha nàng phải nắm tay ca thần!

Cha nàng là người si tình, chung thủy tuyệt đối với mẹ nàng, cả đời này chỉ yêu một mình mẹ nàng, mà mẹ nàng thân thể vốn yếu, không chịu nổi việc sinh con, vì vậy vị trí con một của nàng xem như đã định.

Nàng có được người cha thương con thế gian hiếm có như vậy, hẳn là phúc phận tu ba đời mới được, vừa lúc trời cao ghen tỵ mẹ nàng sống quá hạnh phúc nên thu lại phúc phận, vì vậy ở thời điểm nàng 7 tuổi thì mẹ nàng qua đời.

Cha nàng không hổ là kẻ si tình hiếm có trên thế gian, mẹ nàng vừa mất không bao lâu thì cha nàng vì tương tư thành bệnh, nhớ thương thành tật mà cũng đi theo mẹ nàng. Vô tình bỏ lại đứa con vừa mãn 7 tuổi là nàng lại, ô hô thương thay!

Bởi vì cha nàng chỉ có một đứa con là nàng, mà quy tắc của tổ tiên không thể bỏ, vì vậy bắt buộc dĩ, nàng thành trùm băng cướp, Nữ Sơn Đại Vương.

“Đại vương, đại vương.....” một giọng nói mạnh mẽ bay tới, lời vừa dứt, một ông lão xuất hiện trước mặt Đồng Ca.

“Đại vương, ta tìm ngài đã lâu, thì ra ngài ở chỗ này!” giọng ông lão mang theo bất đắc dĩ giống như thầy giáo nghiêm khắc nói với học trò không ngoan.

Đồng Ca vốn đang thanh thoi nằm vênh chân phơi nắng trên cỏ lập tức ngồi bật dậy, vẻ mặt càng bất đắc dĩ, trốn tới đây rồi vẫn tìm được, thiệt tài !

“Tôn trưởng lão, chẳng phải ta đã nói rất nhiều lần không được gọi ta đại vương sao? Xưng hô này quá tục.” Đồng Ca cợt nhả nói: “Kêu tên ta một tiếng nghe thử nào, Đồng - Ca.....” Nàng làm như người lớn đang dạy đứa bé nói chuyện.

Nói đến cái tên Đồng Ca, cha nàng sau khi biết không có khả năng có con trai, vì đèn bủ tiếu nuôi bèn lấy tên này cho nàng, hàm nghĩa, mỗi khi gọi tên nàng sẽ giống như tôn xưng nàng một tiếng ‘ca’, nghe tên đã biết là con trai rồi.

Tôn trưởng lão gõ mạnh cây gậy trong tay xuống mặt đất mấy cái, có chút hận rên sắt không thành mà nói: “Nghiêm túc một chút cho ta!”

Đồng Ca lập tức đứng nghiêm, nghĩ.

Đồng Ca không đứng được 2 giây đã gãi gãi đầu, cười cười nói: “Uhm, nơi này cảnh không tệ, núi xanh nước biếc, ngài từ từ thưởng thức, ta còn có chút chuyện quan trọng muốn làm, đi trước nha.”

Đồng Ca như con cá chạch muốn lẩn đi, vừa bước được vài bước đã dậm chân tại chỗ, quay đầu lại liền thấy Tôn trưởng lão giống như chim ưng bắt gà con, tóm lấy cổ áo nàng. Đồng Ca đành xoay người cười gượng, vái ông một cái: “Tôn trưởng lão, có gì phân phó?”

Tôn trưởng lão giận đến dựng râu trợn mắt, hơi nổi đóa, “Đại vương, chuyện lần trước ta nói, ngài nghĩ đến đâu rồi?”

Đồng Ca nói nhỏ một câu, “Đã bảo đừng có gọi người ta đại vương mà”, sau đó nàng nháy nháy mắt, cười ha hả: “Chuyện gì vậy cà? Ta quên mất rồi!”

Chòm râu trắng như tuyết của Tôn trưởng lão thiếu chút nữa dựng lên, ông rất rõ ràng bản lãnh giả bộ đáng trí của đứa nhỏ này, ông hung hăng gõ cây gậy xuống đất mấy cái, giống như đánh lên người Đồng Ca: “Ngài nói gì, lặp lại lần nữa!”

Đồng Ca gãi gãi đầu, làm như bỗng nhớ ra: “À.....hình như ta nhớ ra rồi, chỉ là gần đây bận rộn quá, không có thời gian mà suy tính! Cho ta thời gian, để ta nghĩ thêm chút nữa ~” Trong lòng Đồng Ca thầm nghĩ là ‘thời gian càng dài càng tốt, có thể kéo được bao lâu thì kéo’.

Trước mặt Tôn trưởng lão, Đồng Ca chẳng khác nào là múa rìu qua mắt thợ, chút mưu ma chước quỷ này của nàng ông rất rõ ràng, chỉ thấy mắt ông chợt lóe sáng, “Được, vậy cho ngài thời gian 3 ngày!”

Đồng Ca gào khan một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói: “3 ngày! Không phải chứ! Tôn trưởng lão, chút thời gian thế này làm sao nghĩ đủ?”

Tôn trưởng lão trừng mắt: “Vậy ngài nói bao nhiêu mới đủ?”

Đồng Ca lập tức tươi cười rạng rỡ, nàng đưa ra 5 ngón tay.

“5 ngày?” Tôn trưởng lão hỏi. Đồng Ca lắc đầu.

“50 ngày?” Tôn trưởng lão tiếp tục hỏi. Đồng Ca nhướn mày tiếp tục lắc đầu.

“5 tháng?” Tôn trưởng lão cau mày. Đồng Ca tiếp tục bí hiểm lắc đầu.

“Rốt cuộc bao nhiêu?” Tôn trưởng lão mất kiên nhẫn đoán, người càng lớn tuổi, tính nhẫn nại càng giảm, khả năng chịu đựng của ông phần lớn đã bị Đồng Ca mài hết rồi.

“5 năm.” Đồng Ca nhìn nhìn sắc mặt Tôn trưởng lão, sau đó lựa chọn một con số tương đối vừa phải lại có lợi cho nàng. Thật ra nàng muốn nói 50 năm lận, vì nàng chẳng có hứng thú gì với chuyện cưới chồng.

Tôn trưởng lão tức đến mức mặt xanh như tàu lá, cảm giác bất lực và thất bại tự nhiên sinh ra. Ông bày ra thái độ cứng rắn của người lớn trong nhà: “Cho ngài thời gian 10 ngày suy tính và quyết định chọn người, nếu không, tất cả để ta làm chủ, ngài chỉ cần động phòng là được rồi!”

Đồng Ca ngừng cười đùa, lúc nghiêm chỉnh, trên người tự có thêm khí chất không giận mà uy, ngông nghênh trời sinh.

“Ta không muốn thành thân.” Đồng Ca nói ra ý tưởng thật của mình.

Tôn trưởng lão chán nản nhìn nàng, khi Đồng Ca cho rằng ông sắp thẹn quá thành giận thì ông hắng giọng khóc thét lên: “Đại vương đời trước ơi! Ngài giao tiểu đại vương 7 tuổi cho lão, lão vẫn rất cẩn trọng, không dám lơ là, chỉ sợ không dạy dỗ tốt tiểu đại vương mà không mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông Đồng gia! Nhưng lão vô năng! Không quản giáo được tiểu đại vương! Mắt thấy huyết thống ưu tú của Đồng gia không cách nào truyền thừa, hương khói của Đồng gia phải đứt đoạn, lão thật xấu hổ!!!”

Ô hô..... Tôn trưởng lão khóc đến nước mắt tung bay, vỗ ngực liên tục, đau thương không dứt, vừa khóc vừa nhìn Đồng Ca, trên khuôn mặt già nua có mấy phần uất ức, giống như Đồng Ca đã làm ra chuyện ác không thể tha thứ, một có lỗi với trời đất, hai có lỗi với tổ tông, ba có lỗi với ông.

Đồng Ca nghe những lời này của Tôn trưởng lão đến mức lỗ tai muốn chai rồi, mỗi lần ý kiến hai người không thống nhất, ông đều chơi chiêu này, mỗi lần thử là mỗi lần trúng, lần nào Đồng Ca cũng xuống nước thỏa hiệp. Phẩm chất tốt đẹp kính già yêu trẻ nàng vẫn hiểu, huống chi, từ khi cha mẹ qua đời, chính ông là người chăm sóc, dạy nàng võ công, dạy nàng làm sao làm kẻ cướp.

“Tôn trưởng lão, chớ gào thét nữa, ta đồng ý là được chứ gì?” Đồng Ca chưa xót cười.

Sắc mặt Tôn trưởng lão lập tức chuyển sang vui vẻ, biến sắc thật giống như thời tiết: “Thế này mới ngoan!”

“Nhưng mà, 10 ngày quá ít, ta muốn 50 ngày.” Đồng Ca tinh ranh nói.

“20 ngày.” Tôn trưởng lão suy nghĩ một chút, nhượng bộ.

“40 ngày.” Đồng Ca liều mạng tranh thủ thời gian. Cuối cùng lấy 30 ngày làm giá chót, Tôn trưởng lão vui vẻ chống gậy rời đi. Tôn trưởng lão rất thích cạy mình nhiều tuổi, võ công hết sức cao cường, nên cái gậy kia căn bản chỉ là vật trang sức.

Đồng Ca vỗ mặt đau khổ, đứng gốc tại chỗ, khóc không ra nước mắt!

Quá trà là nơi, trừ uống trà còn có một tác dụng đặc biệt là để rải tin và thu thập tin tức. Trong lúc rảnh rỗi, mọi người thường thích tụ tập lại nơi này, uống trà, tám nhảm, nghe chút tin tức, chuyện lớn gì trong thiên hạ đều có thể nghe được từ đây, vì vậy quá trà là nơi có người đông nhất trong huyện.

Trong quá trà rỗng rần lẩn lộn, ngoa hồ tàng long, loại người nào cũng có. Tiểu nhị làm việc nhiều năm ở đây, mắt nhìn người đã luyện tới đỉnh cao. Bởi vậy, tiểu nhị vừa liếc mắt qua người hầu bên cạnh một vị nam tử liền kết luận được nam tử kia là người sang quý.

Vị tùy tùng bên cạnh nam nhân kia, quần áo rất mộc mạc, nhưng nhìn kỹ có thể thấy vải vóc là gấm loại tốt nhất, một thước vải phải bằng phí sinh hoạt 3 năm của nhà người thường. Nam nhân kia diện mạo anh tuấn, hai mắt sáng ngời, tuy rằng vẻ mặt khiêm tốn, thu liễm khí thế, nhưng trên người có loại khí chất quý tộc trời sinh làm người ta không dám khinh thường.

Nam nhân kia hình như không thích bị người quấy rầy, nháy mắt với tùy tùng, người tùy tùng liền móc ra một viên bạc vụn từ trong ngực, đưa cho tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, cứ làm việc của mình đi! Có việc ta sẽ gọi.”

Tiểu nhị vui mừng nhận lấy bạc, cất vào trong ngực, vui vẻ nói: “Vâng! Hai vị từ từ dùng, có việc cứ kêu một tiếng, sẽ có mặt ngay!” Nói xong, nhanh chóng lui đi.

Đoàn Thịnh bưng ly trà xanh bốc khói lên, ưu nhã nhấp một ngụm, cau mày. “Tam gia, uống không quen sao? Lá trà ở đây tương đối thô, thuộc hạ lập tức thay bằng lá trà nhà mình mang theo.”

“Không sao! Nơi này không phải ở nhà, không cần phiền phức như vậy.” nói xong quét mắt khắp quán trà một vòng.

Lúc này, ở cửa ra vào, một nam tử trung niên có chòm râu xám mặc áo gấm màu xanh tinh thần phấn chấn bước vào.

“Ôi! Lý lão bản, rốt cuộc ngài đã tới, đến đây, ngồi bên này!” Một nam tử mập mạp lập tức ra chào đón.

“Trương lão bản!” nam nhân áo xanh ôm quyền khách khí nói.

Hai người ngồi vào chỗ, tiểu nhị lập tức tiến lên châm trà.

“Lý lão bản, gần đây bận quá nha! Không thấy ông đến uống trà, có chuyện gì vui sao? Nhìn mặt mày ông thiệt hồng hào.”

Ông chủ Lý cười nói: “Nào có chuyện vui gì! Gần đây tôi đi học lớp phòng chống bạo lực cấp tốc.”

“Lớp phòng chống bạo lực cấp tốc!” ông chủ Trương kinh ngạc nói.

“Đúng! Ông thật là chậm tin! Chính là lớp của Đồng đại đó!” ông chủ Lý nhướn mày nói.

“Tôi biết lớp của Đồng đại, nhưng mà tôi hỏi là, lớp phòng chống bạo lực cấp tốc có thể làm cho tinh thần ông phơi phơi thế này?!” trong mắt ông chủ Trương rõ ràng có nghi ngờ.

“Đúng vậy, học lớp này tôi thấy thân thể rắn chắc, tinh thần khá hơn, dù gặp trúng kẻ ác, cũng không phải sợ.”

Ông chủ Trương hít vào một hơi: “Lý lão bản, không phải ông đã có hộ vệ tùy thân mời từ chỗ Đồng đại bảo vệ sao? Đụng phải kẻ ác đã có hấn ra tay! Ông chỉ cần đứng một bên nhìn là được rồi.”

“Trương lão bản, ông không biết đâu, lần trước tôi đến phía nam mua hàng, gặp phải một đám cướp, bọn cướp quá đông, hộ vệ cũng không bảo vệ nổi, trong lúc hỗn loạn tôi bị một tên cướp bắt được, không có khả năng đánh trả, may mà hộ vệ dũng mãnh mới cứu được, từ đó về sau mỗi lần nhớ lại vẫn còn sợ hãi, cảm giác mình có chút vô nghệ mới thấy thật sự an toàn, ngộ nhờ có chuyện, lúc nguy cấp cũng có năng lực tự vệ, vì vậy tôi liền tham gia lớp phòng chống bạo lực cấp tốc.”

“Hơn nữa hiệu quả thực không tồi, không chỉ học được cách đánh nhau còn cường kiện thân thể.” Ông chủ Trương càng nói càng hưng phấn: “Tôi nói cho ông biết, hiện tại thịnh hành toàn dân học võ, khắp thành có đến sáu bảy phần mười người đang luyện võ đó!”

“Không chỉ mở lớp phòng chống bạo lực cấp tốc, còn có lớp huấn luyện võ thuật, lớp thể dục, lớp nữ tử phòng soi, mấy ngày trước tôi đã dẫn khuê nữ đi học..... Ha ha!” ông chủ Lý cười rất vui vẻ.

“Khuê nữ cũng cho đi học, Lý lão bản, ông điên rồi sao? Khuê nữ nên giấu trong khuê phòng, sao có thể cho ra ngoài?” ông chủ Trương cổ hủ than thở!

“Trương lão bản, ông không biết, chỗ Đồng đại rất chú trọng tính ẩn mật của nữ tử, có một sân riêng để dạy học, từ người dạy đến hộ vệ đều là nữ, không hề có nam tử tiến vào, cho nên cũng không tính là lộ mặt ra ngoài, theo tôi được biết, hiện trong thành có rất nhiều nhà giàu đều cho nữ nhi đến nơi đó học đó!”

“Nhưng mà, cái đó....” ông chủ Trương còn nghi ngờ. Ông chủ Lý đứng lên: “Tôi sắp đến giờ học rồi, ngày khác nói chuyện tiếp!” nói xong vội vàng đi luôn.

“Ôi ôi ôi, Lý lão bản, đợi chút, tôi đi với ông xem thử.” ông chủ Trương đuổi theo ông chủ Lý chạy ra ngoài. Trong quán trà hai người thu hồi tầm mắt.

“Tam gia, mấy lớp học này nghe thiệt thú vị, còn toàn dân học võ, chẳng lẽ trị an của huyện này kém như vậy, nhưng theo quan sát mấy ngày nay của chúng ta, dân nơi này thuần phác, cuộc sống hài hòa, không ai phạm pháp mà! Không giống có nạn trộm cướp, chẳng lẽ ở nơi chúng ta không biết còn có chuyện mờ ám.” Đoàn Lâm nói.

Đoàn Thịnh nháy mắt, trầm thấp nói: “Đồng đại là ai?” Từ lúc bọn họ tiến vào huyện này, đến đâu cũng nghe nhắc tên người này, về mặt mọi người đều rất sùng bái tán thưởng, hình như rất có uy danh.

“Tiểu nhị ca, tới đây một chút.” Đoàn Lâm gọi tiểu nhị đứng cách đó không xa.

Tiểu nhị vui vẻ chạy tới, thật ra hấn cứ lượn lơ quanh đây này giờ, ước gì hai vị khách này gọi mình, bởi vì hai vị này thưởng bạc rất khá.

“Hai vị gia, có gì phân phó ạ?” tiểu nhị lấy lòng hỏi.

“Đồng đại là ai?” Đoàn Thịnh hỏi.

“Ngài hỏi Đồng đại? Đồng đại mà hai vị cũng không biết, hai vị hẳn là người nơi khác rồi!”

Hai người gật đầu một cái.

“Ở chỗ chúng tôi, không ai không biết Đồng đại, nàng là Sơn Đại Vương của núi Tấn Vân.....” tiểu nhị chuyển mắt một cái, trùng hợp thấy một bóng dáng thanh tú ngoài cửa sổ, vì vậy hẳn chỉ vào người đang lững thững đi tới kia, nói: “Nàng chính là Đồng đại.....”

2. Chương 2: Huyện Lệnh Dân Gian

Sơn Đại Vương, phàm vừa nghe cái tên như thế sẽ liên tưởng đến một người đàn ông lôi thôi lếch thếch, giọng nói to lớn, cử chỉ thô tục, bộ mặt hung hãn, cao lớn như ngọn núi nhỏ, nhưng Sơn Đại Vương trước mắt này, không chỉ dáng dấp thanh tú phóng khoáng, còn là một mỹ nhân khó gặp.

Sơn Đại Vương mặc áo dài xanh dương, eo buộc đai ngọc màu bạc, thân hình thon dài, tóc cột thành đuôi ngựa bằng dây cột màu bạc, gương mặt thanh tú dị thường, chỉ là trên môi có hai mảnh râu cá trê phá hủy vẻ đẹp tổng thể, nhưng thoát nhìn có vẻ hoạt bát đáng yêu.

Đội Đồng Ca đến gần chút, hai người càng nhìn rõ hơn, người nọ dù mặc đồ nam, còn dán râu, nhưng rõ ràng là một nữ tử.

“Nàng là nữ nhân?” Đoàn Lâm kinh ngạc hỏi.

“Dừng!” Trong mắt tiểu nhị có thiết nhiều khinh miệt: “Ai nói Sơn Đại Vương không thể là một nữ tử, Đồng đại nhà chúng ta.....” Đang lúc tiểu nhị chuẩn bị tuyên dương sự tích anh hùng của Đồng Ca, thì bên Đồng Ca xảy ra chút chuyện nhỏ.

Sở dĩ hôm nay Đồng Ca xuất hiện trên đường, quan trọng là vì hôm nay là ngày thu phí bảo hộ.

“Đồng đại, Đồng đại.....” Các chủ cửa hàng chạy đến trước mặt Đồng Ca, cung kính dâng bạc, Đồng Ca mặt không đổi sắc nhận lấy, một đường đi tới, thu hoạch không nhỏ.

Tại sao tất cả mọi người đều gọi nàng Đồng đại, có hai nguyên nhân, một là không muốn gọi cái tên vừa lên tiếng đã bị nàng chiếm lợi kia, chữ ‘Ca’ khiến nàng như lớn tuổi hơn người ta. Hai, nàng là trùm băng cướp, mọi người kêu Đồng đại vương là hợp lý, nhưng nàng cảm thấy xưng hô này quá tục, vì vậy trực tiếp bỏ đi chữ vương, kêu Đồng đại. Mọi người dễ dàng tiếp nhận xưng hô này, từ đó xưng hô Đồng đại ra đời.

“Nàng làm cái gì vậy?” Đoàn Thịnh hỏi tiểu nhị.

“Không có gì, thu phí bảo hộ.” tiểu nhị thản nhiên nói.

Đoàn Thịnh vỗ tay lên bàn tạo ra một tiếng vang nhỏ, khiến tiểu nhị sợ run, chỉ thấy vị khách vừa rồi còn ôn hòa, bỗng nhiên sắc mặt đen kịt. Tiểu nhị ngơ ngác nhìn hẳn, không biết mình đã nói sai điều gì.

“Thu phí bảo hộ, bóc lột dân lành, quả thật chính là thổ phỉ ác bá, chẳng lẽ quan phủ địa phương không quản sao?!” Đoàn Thịnh hỏi.

Tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, “Vị gia này, không thể nói như vậy, Đồng đại là người tốt!”

Đoàn Lâm hừ lạnh một tiếng: “Người tốt?! Thu phí bảo hộ mà là người tốt?! Hẳn là các ngươi sợ uy quyền của nàng ta đúng không? Đừng sợ, cứ nói ra, chúng ta thay các ngươi làm chủ.”

“Hai vị lầm rồi, Đồng đại đích thực là người tốt, tuy nàng là kẻ cướp nhưng không vào nhà cướp của, không giết người cướp hàng, trừ kẻ ác bảo vệ dân lành, làm điều tốt, có nghĩa khí, chủ động duy trì trị an của huyện thành, trọng nghĩa khinh tài, cứu kẻ yếu tiếp tế cho người nghèo.....” Tiểu nhị thao thao bất tuyệt nâng Đồng Ca lên tận trời, Đồng Ca chính là thần tượng của hẳn!

“Dừng! Người nói gì đi nữa, nàng vẫn là dùng thế lực hắc ám ép tiền tài, thu phí bảo hộ.” Đoàn Lâm khinh thường nói.

Tiểu nhị hít một hơi thật sâu, trong lòng hẩn thềm oán hai người này, đáng đắp đường hoàng lại là đồ đầu gối, nhưng ngoài mặt vẫn kiên nhẫn nói: “Hai vị có điều không biết, Đồng đại không phải dùng thể lực hắc ám ép tiền tài, mà đây là thu phí dịch vụ, bởi vì bọn họ mời võ sư trong võ quán của Đồng đại làm hộ vệ, cho nên đây coi như là phí bảo hộ, bọn họ được bảo vệ mà!”

Khóe miệng hai người co giật.

Đoàn Thịnh bưng ly trà uống một hớp, cau mày nói: “Trà lạnh rồi, đổi ấm khác.”

“Vâng thưa ngài!” Tiểu nhị biết điều lui ra, giỡn nhìn sắc mặt nên hẩn biết lời nói vừa rồi của hẩn khiến hai người không vui.

Khi tiểu nhị quay lại, hai người kia đã đi mất, chỉ để lại một thỏi bạc trên bàn.

Phổ thường nhận nhip, duy chỉ không thấy bóng dáng vừa thanh nhã vừa thêm chút phóng khoáng của Đồng Ca.

“Người đâu rồi? Mới thấy đây mà.” Đoàn Lâm ngó dáo dác nói.

Đoàn Thịnh nhìn về trước, bước đi, Đoàn Lâm theo sau.

“Ôi trời! Người đâu! Có đánh nhau! Kẻ ác hành hung người này!” phía trước cách đó không xa, vang lên tiếng ồn ào, mọi người ríu rít vây thành một đồng, bên trong là hai kẻ cao to vẻ mặt hung tợn đánh ngã trên mặt đất một thư sinh gầy đến trơ xương nhưng quần áo hoa lệ.

Hai kẻ ác trợn mắt nhìn xung quanh, hung tợn nói với đám người vây xem: “Nhìn cái gì, cút!”

Người vây xem bị dáng vẻ hung ác của bọn hẩn dọa lui một bước, nhưng vẫn không tản đi.

Kẻ ác kia thấy quần chúng không sợ hẩn, vẻ mặt âm trầm, vung cánh tay dài lên, bẻ tay rắc rắc: “Cút ngay! Nếu không bản đại gia đâm cho bầm mắt!”

Người vây xem vẫn không bị bộ dáng hung ác của hẩn uy hiếp, một người gan to đứng ra nói: “Người có biết nơi này do ai quản không? Đám ở đây hành hung làm ác, nhiễu loạn trị an?!”

Người kia nói xong, đám người vây xem ríu rít ủng hộ.

Thư sinh bị tên ác bá khi dễ run run bò dậy, uốn thân thể gầy gò, mang sáu phần ý sợ, bốn phần dũng khí nói: “Biết điều thì mau cút! Nếu không chờ Đồng đại đến sẽ cho hai người lãnh đủ.”

“Ha ha ha ha ~” kẻ ác kia điên cuồng cười, sau đó bỗng nhiên xông tới túm lấy cổ áo của thư sinh, tàn khốc nói: “Người dám quản chuyện của bản đại gia còn chưa sinh ra đâu, họ Lâm, người hãy nghe cho kỹ, đừng hòng giở trò, nếu không, ta cho người đi gặp Diêm Vương.”

Thân thể thư sinh run rẩy như cành liễu trước gió.

“Đi ~” kẻ ác kia thô bạo kéo thư sinh, muốn bỏ đi.

“Tránh ra!”

Đám người vây xem bị bộ dáng hung thần ác sát của hẩn dọa sợ, nhường đường. Hai kẻ ác kéo thư sinh đi, quần chúng ríu rít theo đuôi.

“Mau, mau, mau gọi Đồng đại!” có người la ầm lên.

“Đã có người chạy đi kêu từ sớm rồi.” trong đám có người đáp lời.

Chương 2.2: Huyện lệnh dân gian

Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm bị vây trong đám người, xô đẩy đi theo. Khi Đoàn Thịnh lần nữa nghe thấy tên Đồng đại, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

“Tại sao không báo quan, mà lại đi gọi Đồng đại?” Đoàn Lâm hỏi.

“Vị huynh đài này có điều không biết, báo quan chẳng những trình tự phức tạp, hơn nữa thường thì sau khi mọi chuyện kết thúc quan sai mới có mặt, chờ bọn họ đến người cũng chết rồi. Tìm Đồng đại lại rất tiện,

Đồng đại là người hiệp nghĩa, võ công cao cường, trị an nơi này của chúng tôi đều do nàng quản, không ai dám phạm pháp, nàng chính là quan huyện của dân chúng.”

“Nàng là quan huyện, vậy đại nhân ngồi trong phủ nha là gì?” Đoàn Lâm hỏi.

“Cũng là quan huyện! Vị kia là quan huyện triều đình, Đồng đại là quan huyện dân gian.”

“Theo như cách nói của ngươi, không ai đi tìm quan huyện triều đình, vậy hẳn biến thành dư thừa à?” Đoàn Thịnh nhẹ nhàng nói, nghe như là châm chọc.

“Huynh đài nói đúng rồi! Quan huyện kia chính là nghiệp dư.” người nọ đắc ý nói.

Đoàn Thịnh dời tầm mắt, ánh mắt có chút âm trầm.

“Đồng đại tới, Đồng đại tới rồi!” Một người mắt tinh kêu lên, quần chúng trở nên rất hưng phấn.

Bọn họ đi theo hai kẻ ác, thật ra mục đích lớn nhất là để nhìn Đồng Ca trừng trị người xấu, đây chuyện khiến người ta rất vui sướng, là tiết mục góp vui cho cuộc sống.

Đồng Ca vừa rồi còn ở đầu đường, chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt hai tên ác bá, có lẽ do khí thế quá mạnh mẽ, khiến hai tên ác bá lui một bước.

“Đồng đại ~ Đồng đại ~” nhiệt tình của quần chúng tăng cao gọi lớn tên Đồng đại, mong chờ một màn trừng trị đặc sắc.

Đồng Ca xuất hiện, áo bào không gió mà bay, đôi mắt câu hồn quét qua quần chúng một vòng, khiến một nửa số người mất hồn.

“Đồng đại ~ Đồng đại ~” tiếng ủng hộ càng thêm vang dội.

Đồng Ca thu hồi tầm mắt, cặp râu cá trê dựng ngược, tay phải giơ lên, xung quanh lập tức im lặng.

“Đồng đại, Đồng đại, mau cứu ta!” thư sinh bị bắt lập tức kêu cứu.

Lúc này Đồng Ca mới chuyển mắt sang hai tên ác bá, bình tĩnh nói: “ Thả hắn!”

Hai tên ác bá thấy Đồng Ca còn trẻ, lại là nữ giả nam nên không sợ: “Tiểu nha đầu, chớ xen vào việc của người khác, qua một bên chơi đi.”

Hắn chưa nói dứt câu, một cái tát vang dội đã đến miệng hắn, tốc độ nhanh như chớp, không ai thấy rõ nàng làm như thế nào, đồng thời thư sinh bị bắt đã được Đồng Ca cứu ra.

Hai tên ác bá kinh hãi, thẹn quá thành giận, “Tiểu nha đầu, dám đánh ta, ăn gan báo à?” nói xong, không hề phong độ mà vung tay đánh Đồng Ca.

Đồng Ca bình tĩnh đứng nơi đó, không né tránh, chờ quả đấm kia sắp đến gần đột nhiên bắt tay hắn lại, bẻ quặt, tên ác bá bị đau bị thống gào một tiếng. Đồng Ca bĩu môi, đẩy nhẹ một cái, tên ác bá liền ngã xuống đất.

Tên còn lại thấy đồng bọn bị Đồng Ca đánh, cũng giơ quả đấm xông lại. Đồng Ca nhếch khóe môi, vọt người bay đi, động tác tuyệt đẹp, một cước đá kẻ đó bay đi, nện lên người tên ác bá đang lồm cồm bò dậy, khiến hai tên nằm một đồng.

“Đồng đại ~ rất đẹp! Đồng đại ~ cực kỳ giỏi~” quần chúng hưng phấn hô to, sùng bái nhìn anh hùng Đồng Ca.

Đồng Ca không kiêu ngạo hưởng thụ quần chúng nhiệt tình ủng hộ.

Hai tên ác bá từ dưới đất bò dậy, nhìn nhau, đổ mắt giống như trâu điên, dúi nhau đứng lên.

Đồng Ca nhìn lướt qua, ánh mắt sắc bén dị thường, thân là nữ đại vương, tự nhiên có một loại khí thế bá đạo, khiến hai tên ác bá không tự chủ lui về sau một bước.

“Vị tiểu ca này, bọn họ vì sao khi dễ ngươi, cứ nói, ta sẽ thay ngươi trừng trị.” Đồng Ca bước sang một bên hỏi thư sinh bị hại đứng sau lưng.

“Đa tạ Đồng đại cứu giúp!” thư sinh nắm quyền vái chào, vẻ mặt si mê nhìn Đồng Ca, dù nàng dán râu y hết nam nhân, nhưng vẫn không che lấp được vẻ đẹp vốn có.

“Tiểu sinh nguyên quán Tùy Châu, hiện ở huyện Tấn Vân, họ Lâm tên Hạo, tự Trường Phu, ngày hôm trước ánh nắng tươi sáng, phong cảnh hữu tình, tiểu sinh quyết định ra ngoài đi dạo.....”

“Ngừng! Ngừng! Nói trọng điểm, nói trọng điểm.” Đồng Ca chống nạnh cau mày, hơi thiếu kiên nhẫn, thật ra nàng ghét nhất là nghe thư sinh dài dòng văn vẻ, nàng đường đường là Sơn Đại Vương, bàn về võ công, nàng tuyệt đối hạng nhất, nhưng bàn đến văn vẻ, một mảnh vụn nàng cũng không có.

Thư sinh kia run run, hơi ngượng ngùng, tiếp tục nói: “Ta đến ven hồ ngoài thành, gió xuân nhẹ nhàng, cảnh liễu lá lướt, sóng gợn lăn tăn, hồ nước trong veo.....”

“Trọng điểm, trọng điểm.” Quần chúng cũng không nhịn được hô lên.

Thư sinh kia vội vàng nhìn xung quanh, mặt hơi hồng, “ Ta thấy một con cá nhỏ bơi lội trong nước thật tự do tự tại, vì vậy bắt chước cá nhỏ.....”

“Ngừng!” người nghe lần nữa lên tiếng nhắc nhở, hơi mất kiên nhẫn.

Đồng Ca hít một hơi thật sâu, cường chế kích động muốn đập bẹp thư sinh, “Nói điểm chính! Bọn họ rốt cuộc làm gì người?”

“Bọn họ vẽ tranh ta khỏa thân, dọa nạt ta” thư sinh dùng tốc độ cực nhanh nói xong, sau đó cúi đầu, xấu hổ hận không tìm được một kẻ hở trên mặt đất để chui vào.

Quần chúng vây xem lão đảo.

“Người cũng chẳng phải khuê nữ, sợ cái gì?” ai đó trong đám người phát ra một câu.

“Nhục nhã! Thật nhục nhã! Người đọc sách sống tự gò bó, ra chuyện bất nhã thế này, thật xấu hổ!” thư sinh lấy ống tay áo che mặt nói.

“Chuyện lạ hàng năm đều có, mà năm nay đặc biệt nhiều, hai vị huynh đệ, thủ đoạn xảo trá như vậy cũng nghĩ ra, quả là tài tình!” Một người chế nhạo nói, khiến quần chúng cười ầm lên.

Mặt hai tên ác bá lúc trắng lúc xanh, một người trong đó còn có chút đắc ý, chủ ý thiên tài thế này chỉ có hắn nghĩ ra!

Đồng Ca lạnh lùng quát: “Giao đồ ra đây.” Tiếng nàng trong sáng khí phách mười phần.

Hai tên ác bá run rẩy một chút, nhìn nhau, sau đó móc ra một bức tranh từ trong ngực. Hai tên này thật ra là loại yếu bóng vía, hung ác chỉ là giả vờ, dọa người không biết võ, chứ gặp phải Đồng Ca là cao thủ võ lâm, thì chỉ có bị đánh.

Đồng Ca nhận lấy bức tranh, muốn mở ra xem. Bỗng nhiên nàng phát hiện không khí có chút lạ, mọi người đều nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, vẻ mặt tò mò quái dị, rướn cổ nhìn vào bức tranh trong tay nàng.

Một nữ tử, ban ngày ban mặt, ngay trước mắt mọi người, muốn nhìn một bức tranh nam nhân khỏa thân thật sự quá suy đồi đạo đức, mặc dù bọn họ đều biết nữ nhân độc lập như Đồng Ca không thể dùng ánh mắt tầm thường nhìn nàng, nhưng dù gì nàng vẫn là nữ nhân.....

Trong lúc lực chú ý của mọi người bị dời đi, hai tên ác bá định bỏ chạy, Đồng Ca nhìn thấy, chân đá một cái, hai cục đá nhỏ đánh trúng hai tên, hai tên bỗng đứng yên như tượng gỗ, vì bị điểm huyệt.

Hiện tại, xấu hổ nhất là thư sinh kia, mặt hắn đã trở thành màu gan heo, hắn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Đồng Ca. Đồng Ca nhìn thấy, rốt cuộc không mở bức tranh ra, đưa trả cho thư sinh.

Thư sinh nhận lấy bức tranh lập tức không để ý hình tượng, ra sức xé bức tranh thành từng mảnh vụn, cuối cùng gom tất cả mảnh vụn bỏ vào trong ngực mới hoàn toàn an tâm.

“Đa tạ Đồng đại.” nói xong hắn dùng tay áo che mặt rời đi, hôm nay mất hết mặt mũi rồi!

Đồng Ca đến trước mặt hai kẻ bị điểm huyết. Hai tên ác bá lập tức cầu xin tha thứ: “Đồng đại, tha chúng tôi đi! Chúng tôi lần đầu làm chuyện này, lần sau không dám nữa, chúng tôi trên có mẹ già 80 dưới có con thơ 1 tuổi đang chờ nuôi, chúng tôi bảo đảm lần sau không dám nữa, thả chúng tôi đi!”

Đồng Ca nhíu mày đẹp: “Lần nào ác bá bị ta bắt cũng nói câu này, các người có phiền không vậy!”

“Đúng đó! Các người không phiền, chúng tôi nghe cũng phiền!” quần chúng phối hợp đáp, mỗi lần Đồng Ca trừng trị ác bá, bọn họ chẳng vắng mặt lần nào, nghe nhiều tự nhiên cũng phiền.

“Mọi người tin bọn hần nói không?” Đồng Ca hỏi quần chúng.

“Không tin.” tiếp theo mọi người cười ầm lên.

Đột nhiên, Đồng Ca cảm thấy một tầm mắt đang mãnh liệt tìm tòi đánh giá nàng, nàng chợt quay đầu lại, mắt sắc bén đảo qua đám người.

Đoàn Thịnh nhìn Đồng Ca không dời mắt, khi thấy nàng muốn mở bức tranh ra, lòng bỗng có cảm giác kỳ lạ, một nữ nhân sống phóng khoáng, được mọi người kính yêu, một người như vậy, Đoàn Thịnh vô cùng tò mò và hứng thú.

3. Chương 3: Thổ Phỉ

Đột nhiên, Đồng Ca cảm thấy một tầm mắt tìm tòi mãnh liệt hướng về mình, nàng chợt quay đầu lại, trong đám người bắt gặp tầm mắt Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh tự có một loại khí thế áp đảo người khác, cho dù hần tận lực thu liễm, vẫn không cách nào coi thường sự hiện diện của hần.

Đoàn Thịnh đối mặt với ánh mắt bén nhọn của Đồng Ca, không né tránh, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên.

Đồng Ca cau mày, thấy người nọ diện mạo anh tuấn, phong cách trầm ổn, ánh mắt trong sáng, vẻ mặt không màng danh lợi, không có tướng gian tà. Nàng cười thầm, dời tầm mắt, có lẽ là mình quá đa nghi, bị vây trong đám người, trở thành tiêu điểm của mọi người, người ta nhìn mình cũng là bình thường.

Đồng Ca chống nạnh, nhìn xuống hai kẻ ác bá. Những người khác cũng nhìn theo nàng, quan sát trên dưới bề ngoài khỏe mạnh lỗ măng của hai tên đó.

“Này! Bức họa đó là ai vẽ?” Đồng Ca hỏi ra nghi vấn mọi người vẫn giấu trong lòng.

Biểu hiện của hai tên ác bá có chút kỳ lạ, một tên trong đó lộ vẻ đắc ý.

“Bức họa nam khoa thân kia không phải là do một trong hai người vẽ đó chứ?” Đồng Ca nghi ngờ hỏi, những người vây xem cũng có chung nghi ngờ.

Một tên ác bá râu quai nón co quắp mặt, làm như bị vẽ mặt và lời nói hoài nghi của Đồng Ca kích thích, “Chính ta vẽ bức họa kia!!”

“Cái gì ~ người..... Không thể nào! Người có thể vẽ?” Quần chúng đồng thanh nói, tuyệt không tin một nam nhân cao to thô kệch lại có tài hoa như vậy.

“Thế nào, các người không tin bức họa đó là do ta vẽ?!” Tên ác bá kia phát điên, làm như là bị nhục nhã.

Quần chúng dĩ nhiên không tin.

Tên ác bá kiêu ngạo nói: “Nói thế nào đi nữa ta cũng là một hán tử đường đường chính chính, ngay cả chuyện phạm pháp còn dám nhận, cần gì phải lừa gạt các người?”

Quần chúng trầm mặc một lúc, sau đó nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

Tên ác bá nóng nảy, hai mắt trừng trừng, một bộ muốn tìm người liều mạng: “Ta thật sự có bản lĩnh đó, không tin, ta có thể làm mẫu ngay tại đây, ai tự nguyện để ta vẽ?”

Mọi người đều lùi một bước. Vì chứng minh tên ác bá nói thật mà tự nguyện dùng bản thân làm mẫu nhử, bêu xấu trước mặt mọi người, phải là người cao thượng yêu thương nhân loại lớn lao mới làm được!

Đúng lúc này, một đám quan sai chạy tới.

“Đồng đại, cực khổ rồi lại vì dân chúng trừ hại!” Bồ đầu đứng đầu nói.

Đồng Ca nhướng mày, thoải mái nói: “Chút lòng thành, kế tiếp giao cho người.” nói xong điểm mũi chân một cái, vọt người bay ra khỏi đám đông.

Mọi người ngưỡng mộ nhìn theo bóng dáng phóng khoáng của nàng.

Dáng người cao gầy, dung nhan tuyệt thế, tính tình ngông nghênh, thiếu một ít nhu mì của nữ nhân, thêm mấy phần phóng khoáng của nam nhân, lại càng khiến người động lòng.

Thật ra rất ít người thấy được dáng vẻ thật của Đồng Ca khi không dán râu, ngay cả như vậy, cũng không ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ cuồng nhiệt của bọn họ với nàng, loại ngưỡng mộ này đã vượt qua giới hạn giới tính.

Khắp thành, nữ tử chưa cưới đều lấy Đồng Ca làm tiêu chuẩn tìm kiếm vị hôn phu, thiếu phụ thì lấy Đồng Ca làm gương sáng để thúc giục nam nhân nhà mình, còn nam tử thì người tình trong mộng chính là Đồng Ca khi không có chòm râu. Đồng Ca trở thành nhân vật nóng bỏng nhất thành!

Sau khi Đồng Ca đi, quần chúng tản ra, việc thu dọn tàn cuộc trực tiếp giao cho quan sai.

Đoàn Thịnh dẫn Đoàn Lâm về nhà trọ.

Đoàn Thịnh đóng cửa phòng, ngồi trên ghế trầm tư, Đoàn Lâm pha một ly trà ngon để trước mặt hắn.

“Tam gia, có muốn gọi quan huyện địa phương đến hỏi thử không?” Đoàn Lâm hỏi.

Đoàn Thịnh nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đang xuống núi, ánh sáng dần tắt.

“Đoàn Lâm, người thấy nơi này thế nào?” Đoàn Thịnh hỏi.

Đoàn Lâm suy nghĩ một chút, đáp: “Không thể hiểu nổi.”

Đoàn Thịnh cười khẽ, cầm ly trà uống một hớp, tùy ý hỏi: “Còn Đồng đại?”

Đoàn Lâm đáp: “Tam gia, thuộc hạ không hiểu lắm.”

Đoàn Thịnh hứng thú hỏi: “Nói xem những gì người nghĩ.”

Đoàn Lâm nghĩ nghĩ, đáp: “Y hệt nhân vật truyền kỳ, là một Nữ Sơn Đại Vương, có khí khái anh hùng, nhìn như phóng khoáng thoải mái, thản nhiên lỗi lạc, rồi lại như đầm sâu không thấy đáy, quan trọng nhất, người như vậy lại là một cô nương.....”

Mắt Đoàn Thịnh lóe sáng, trước mắt như hiện ra bộ dáng phóng khoáng của Đồng Ca.

Đoàn Thịnh phát tay cho Đoàn Lâm lui ra.

Đoàn Thịnh đứng dậy tới trước cửa sổ, sắc trời tối như mực, có mấy ngôi sao mờ hồ phía chân trời.

“Thỏ phí.” Đoàn Thịnh nói khẽ hai chữ, ý nghĩa sâu xa.

“Tam gia, bỏ câu đùa tin.” Đoàn Lâm gỡ tờ giấy dưới chân bồ câu đưa cho Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh mở ra, trên giấy có mấy chữ: “Một hai ngày nữa sẽ đến.”

Đồng Ca bất đắc dĩ kế thừa chức trùm băng cướp, nhưng nàng có chí hướng cao xa, không cam lòng bị nghề cướp bóc trói buộc, từ nghề ban đầu phát triển nhiều phương pháp kiếm sống, sử dụng nhân lực trong sơn trại sáng lập võ quán, trừ các lớp học võ thuật, còn cho phú thương thuê hộ vệ.

Đồng Ca rất có đầu óc buôn bán, làm ăn thuận lợi, tiền bạc đều đều thu vào, trong sơn trại, kẻ cướp giờ thành võ sư, hộ viện, hộ vệ, sống hòa đồng với dân làng.

Phần lớn kẻ cướp trong sơn trại là giống Đồng Ca, trời sanh làm cướp, cha truyền con nối nhiều đời. Lúc Đồng Ca mới bắt đầu cải cách, không ít kẻ cướp lớn tuổi nghỉ ngơi và phản đối, bọn họ cho rằng nghề cướp do ông bà tổ tiên truyền lại, không thể vứt bỏ, không thể quên tổ.

Đồng Ca phải uốn ba tấc lưỡi, phân tích lợi và hại, đề ra phương hướng phát triển lâu dài, cũng nói, nếu cứ tiếp tục cướp bóc cuối cùng chỉ có một đường là bị triều đình phái binh tiêu diệt hết, đưa ra chứng cứ trại cướp nào đó năm trước bị triều đình tiêu diệt cả vạn người. Mấy người phản đối nghe xong đều sợ xanh mặt, vì vậy thỏa hiệp đồng ý cải cách của nàng.

Sự thật chứng minh, cách làm của Đồng Ca là đúng, hiện tại mọi người an cư lạc nghiệp, lấy được vợ, trước kia làm cướp bị người phỉ nhổ, giờ được mọi người tôn kính, có thể ưỡn ngực làm người, giống như được tái sinh, có cuộc đời mới, bọn họ cực kỳ hài lòng với cải cách của Đồng Ca, ví như giờ mà bảo bọn họ trở về nghề cũ, đánh cướp mà sống, chắc chắn chẳng ai chịu.

Hiện nay, núi vẫn là núi cũ, trại vẫn là trại xưa, nhưng tính chất đã thay đổi, không còn là nơi ác bá kẻ cướp tập trung làm người ta vừa nghe đã sợ mất mật nữa, mà là chỗ cư ngụ của gia đình kẻ cướp, không chút nguy hiểm. Đồng Ca vẫn là Sơn Đại Vương, nhưng chỉ là hư danh mà thôi, giờ mọi người quen gọi nàng là Đồng đại.

Lúc này, Đồng Ca đang ở trong võ quán uống trà.

Nàng vừa mới ngồi xuống, đã có người đá đổ cửa chính võ quán, khí thế ngất trời quát to: “Ai là Đồng Ca, đi ra cho ta.”

Đồng Ca đặt ly trà xuống, phi người ra ngoài, mắng một câu: “Đồ khốn kiếp từ đầu đến, dám ở trước cửa nhà chúng ta gào thét!”

Trước cửa là một kiếm khách, mặc trang phục hiệp sĩ đúng chuẩn, hấn ôm kiếm nghiêm trang đứng trên sân đấu võ. Mọi người xung quanh tò mò xem náo nhiệt.

“Người chính là Đồng Ca?” Người nọ vẫn không thay đổi tư thế, cúi đầu giả bộ thâm trầm mà nói.

Đồng Ca nhếch mày, không khách khí hỏi: “Người là ai?”

Người nọ tiếp tục duy trì tư thế ôm kiếm, cúi đầu, vẻ mặt cao thâm khó lường mà nói: “Ta là ai người không cần biết!”

Đồng Ca nhún nhẹ nhảy lên sân đấu đứng trước mặt nam tử, đi quanh nam tử một vòng, nam tử kia giống như tượng đá, ngay cả con mắt cũng không chuyển.

Quần chúng vây xem nín thở theo dõi, nghĩ là Đồng Ca sẽ phải nổi đóa, thường thức khí thế anh hùng của nàng.

“Ta nói, vị đại hiệp này, tư thế này của người không đủ đẹp, đổi một tư thế khác đi!” Đồng Ca vừa dứt lời, mọi người xung quanh liền nhốn nháo.

“Không đủ đẹp?!! Không thể nào, đây là tư thế ta khổ tâm nghiên cứu, soi nước mười mấy năm mới ra được đó!!!” Người nọ tuy làm bộ nghiêm trang, nhưng lời vừa nói ra, hình tượng đã sụp đổ hoàn toàn.

Đồng Ca cười nhẹ: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Tư thế của ta thật không đủ đẹp trai?” Nam tử kia còn đang rối rắm chuyện này.

Đồng Ca vỗ vỗ vai hắn, đồng tình nói: “Huynh đệ, có chuyện thật không thể cưỡng cầu.”

Đã kích trực tiếp không che giấu như vậy khiến nam tử kia mặt xanh như tàu lá, bi phẫn nói: “Đồng Ca, ta muốn đơn đấu với người!”

Đồng Ca lui một bước, vẻ mặt tình nghịch nói: “Đại hiệp, người tên gì?”

Người nọ héch cầm, cuồng vồg nói: “Nói ra có ích gì?! Nếu ta thua, người không cần thiết phải biết tên của một kẻ đã chết; nếu ta thắng, nói cho người chết biết tên ta càng không cần thiết.”

“Ngừng ~ thúi lắm! Làm sao người biết người là đối thủ của Đồng Ca?” quần chúng đồng thanh nói.

“Đồng đại, chúng ta ủng hộ ngài!”

“Đồng đại, ngài là anh hùng của chúng ta, ngài giỏi nhất!” đắm người vây xem đều là hội viên của võ quán, thực sự ái mộ ngài, bọn họ gở mảnh vải trên trán xuống, cầm trong tay quơ quơ khích lệ Đồng Ca.

Đồng Ca nhắc tay phải lên, tiếng huyền nào lập tức ngừng lại.

“Người đi đi! Ta không muốn đấu với người.” Đồng Ca không kiên nhẫn nói, ba ngày thì cứ hai bữa đã có người đến tìm ngài khiêu chiến, thật ra lúc đầu ngài còn rất háng hái luyện tập với họ, nhưng tất cả đều là một bọn không biết tự lượng sức, ngài đánh riết thành phiền.

“Không được, hôm nay người phải đấu với ta.” Nam tử kia quả quyết, bộ dáng: người không chấp nhận ta không tha.

“Cũng được, chỉ là trước hết đánh thắng những người ở đây cái đã, ta về ngủ trước.” Đồng Ca lui một bước, bốn võ sư mạnh nhất trong võ quán đứng dậy bày trận.

Đồng Ca vừa đi không xa, một trận ồ lên. Ngài quay đầu lại, bốn võ sư đã bị giải quyết, Đồng Ca bèn chuyển hướng nhìn người nọ.

“Giờ có thể đấu với ta rồi đúng không!”

Đồng Ca nhếch mày, hưng phấn khi gặp đối thủ: “Chỗ này quá nhỏ, đánh không tận hứng, đi theo ta.”

Nói xong, Đồng Ca nhảy lên, bay qua nóc nhà. Nam tử kia đuổi theo, ngài quay lại cho hắn một nụ cười xán lạn, sau đó dẫn hắn tới một rừng cây.

Nụ cười này khiến trái tim nhỏ bé của nam tử kia run lên một cái, hắn vuốt ngực, sau đó đi theo ngài. Hai người bay trên trời, người vây xem chạy theo dưới đất, thật lâu rồi Đồng Ca không tỉ thí với ai, bọn họ rất nhớ tư thế oai hùng khi múa kiếm của ngài.

Hai người dừng lại trên ngọn cây, một người áo xanh kiên cường thanh tú, tay áo tung bay, một người áo đen tư thái nghiêm nghị.

Đồng Ca nhếch miệng, ngài đối võ thuật cuồng nhiệt tựa như thư sinh đối với sách. Ngài rút thanh kiếm bên hông ra, ánh sáng bạc chợt lóe, thanh kiếm trong tay ngài như rồng bay.

Đồng Ca không nhiều lời chìa kiếm về phía nam tử kia đánh tới. Nam tử rút kiếm nghênh đón, hai kiếm giao nhau, tia lửa bắn ra bốn phía, nhất thời đao quang kiếm ảnh lẫn lộn khó phân.

Đồng Ca nhẹ nhàng như yển, lại linh động như rồng bay, kiếm của ngài vừa mang theo mạnh mẽ của nam nhân vừa có mềm dẻo của nữ nhân, mỗi chiêu thức xinh đẹp không câu nệ, nhìn như tùy ý lại biến hóa khôn lường, vô cùng tuyệt diệu.

Còn nam tử thì kiếm thuật kỳ lạ, chiêu thức bén nhọn.

Hai người đánh một hồi, không biết đã qua mấy trăm hiệp, trên mặt sáng khoái vui sướng.

“Kiếm pháp hay!” Một tiếng hoan hô cắt đứt trận đấu của hai người.

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, mới phát hiện trên nhánh cây cách đó không xa có một người đang nằm, người nọ diện mạo anh tuấn phiêu dật, đang vươn lưng giống như mới vừa tỉnh ngủ.

“Trận này thật hay, coi như ta không tồn tại, hai người cứ tiếp tục.” nói xong thản nhiên ngồi trên cây, lắc lư hai chân.

Đột nhiên bị hắn quấy phá, hai người cũng mất đi háng hái.

Người nọ làm như đang xem trò vui: “Hai người tiếp tục đi! Thật sự không cần để ý đến ta, cứ coi ta như không khí là được.”

Đồng Ca cau mày, người này thật thiếu đánh, “Này, huynh đệ xuống đường đứng đi!”

Người nọ cười lộ ra lúm đồng tiền như hoa mà nói: “ Cô nương, râu của nàng rút mất một bên kia.”

Đồng Ca vô cùng xấu hổ xoay người, dáng vẻ cực kỳ buồn cười. Nàng đưa tay sờ thử, quả nhiên râu chỉ còn một bên, hẳn là trong lúc đánh nhau bị rút mất.

Đồng Ca quét mắt nhìn xung quanh, tìm không thấy mảnh râu bị mất, không còn tâm trạng đấu tiếp, nàng không thèm chào, trực tiếp dùng khinh công rời đi.

4. Chương 4: Mỹ Nhân Như Ngọc

Đồng Ca không trở về võ quán mà dùng khinh công chạy về phía sơn trại.

Cặp râu cá tre kia đã theo Đồng Ca từ năm nàng 13 tuổi, nàng rất ít khi gỡ xuống trước mặt mọi người, bởi vì nếu thấy được gương mặt thật của nàng người nhìn đều sẽ bị kinh ngạc.

Không phải nàng không dám để mặt thật đối diện với mọi người, mà vì nàng không muốn đưa tới rất nhiều phiền toái không cần thiết, huống chi mọi người cũng đã quen với khuôn mặt nàng khi dán râu.

Vừa rồi đánh nhau thực sự vui vẻ. Vốn Đồng Ca không ôm hy vọng gì với người này, không ngờ người này tướng mạo bình thường thực lực lại không yếu.

Nhưng mà vẫn chưa bằng nàng, điểm này khiến Đồng Ca rất đắc ý.

Đồng Ca, xem như là thiên tài học võ, gân cốt thích hợp, đầu óc linh hoạt, quan trọng nhất là nàng có khả năng đã gặp qua một lần nhất định không quên, dù công phu gì, thi triển trước mặt nàng một lần, nàng đều có thể nhớ và lặp lại được ngay.

Trở thành cao thủ sẽ có một loại tịch mịch không tìm được đối thủ. Đồng Ca rất thích đối thủ có thực lực ngang hàng, trừ việc có được niềm vui khi thi đấu, nàng còn có thể học được tinh hoa võ thuật từ họ. Nói trắng ra Đồng Ca là một người mê võ nghệ, say mê nghiên cứu sự tinh thâm của võ học.

Đồng Ca vừa nghĩ đến chiêu thức sắc bén kỳ lạ của nam tử kia, liền dừng bước, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, luyện lại một lần chiêu thức trong trí nhớ, khiến chim chóc trong rừng bị kinh động bay tán loạn, tàn phá vô số cỏ cây, luyện xong, Đồng Ca đã học được toàn bộ chiêu thức của nam tử kia.

Đồng Ca cười lớn thu kiếm, ngoài hưng phấn vẫn không quên tự tăng bốc mình một câu, “Con mẹ nó, lão tử thật đúng là thiên tài!”

Đồng Ca lau mồ hôi trên trán, nghĩ hôm nay gặt hái không nhỏ, nghe thấy mùi mồ hôi trên người, nàng cau mày nhăn mũi, bay vọt đi, nhảy ào vào một hồ nước khá lớn.

Đồng Ca mặc dù lớn lên trong một đám nam nhân, nhưng không có nhiễm thói quen ở bồn của nam nhân, cực kỳ chú trọng vệ sinh thân thể.

Đồng Ca lặn xuống đáy hồ, bắt đầu xoay tròn giống như cá nhỏ, sau đó trồi lên mặt nước, nước hồ làm ướt mái tóc đen như mực của nàng, cả người nàng tản ra ánh sáng lóng lánh, còn thanh lệ hơn cả hoa sen.

Quần áo ướt đầm vẫn mặc trên người làm Đồng Ca không được thoải mái, nàng bèn cởi hết, rồi tiện tay ném đi. Quần áo treo lủng lẳng trên cành cây.

Trong hồ nước trong xanh thấy đáy, nàng thỏa sức bơi lội, hưởng thụ mát mẻ của nước.....

Cảnh sắc tuyệt mỹ như vậy đáng tiếc không ai nhìn thấy, tiện nghi cho hoa cỏ cây cối bốn phía.

Đồng Ca bơi mấy vòng, thích thú cất tiếng cười.

“Nương tử xinh đẹp, thân hình như rắn nước, dáng người lả lướt, miệng như quả đào, lưỡi dong đưa, mời người nếm, làm trái tim ca ca xao động; hoa đào nở rộ, thân mình động, cái mông lắc lắc, khiến ca ca mất hồn.”

Tiếng hát kết hợp nũng nịu của nữ nhân và phóng khoáng của nam nhân, tạo nét đặc trưng riêng, vang vọng giữa núi rừng.

Trước giờ, Đồng Ca xen lẫn trong đám nam nhân, ngày ngày nghe những nam nhân kia hát, dần dà chẳng cần học cũng nhớ, nằng biết đâu bài hát này, nam nhân hát thì được chứ nữ nhân thì không, ý tứ trong bài hát nằng nửa hiểu nửa không, ai kêu nằng là thiên tài võ học, mà văn học thì ngu ngốc làm chi!

Đoàn Thịnh thần nhiên nói: “Không còn kịp rồi.”

Xung quanh Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm có 10 tên áo đen che mặt, hai người đầu lưng lại với nhau, rút kiếm nghênh địch, đồng thời 10 tên áo đen cũng bắt đầu tấn công.

Đoàn Thịnh quét một đường kiếm, kiếm khí đánh về phía tên áo đen, hấn kêu thảm một tiếng, ngã xuống.

Mấy tên còn lại thấy đồng bọn chết thảm, càng tấn công mãnh liệt, ra tay tàn nhẫn, toàn những chiêu thức lấy mạng người, quả là sát thủ lãnh khốc vô tình.

Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm nghiêm túc chiến đấu, không dám lơ là chút nào. Đoàn Lâm cố sức bảo vệ Đoàn Thịnh, thậm chí lúc nguy hiểm còn lấy thân ngăn cản. Trận chiến hết sức thảm thiết, lấy 2 địch 10, hai người bị bao vây bốn phía, máu chảy thành sông.

Đối phương mặc dù cũng đổ máu, nhưng bọn sát thủ chơi chiêu liều, nên rõ ràng hai người không phải đối thủ của chúng, Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm bị bức phải liên tục lùi về sau.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, hai người chiến đấu hăng hái, giết đỏ cả mắt.

“Tam gia, ngài đi mau, thuộc hạ ở lại cản bọn chúng.” Đoàn Lâm nói.

Tình hình thế này, Đoàn Lâm căn bản không thể nào chống đỡ được, để lại một mình hấn, chắc hấn sẽ bị bọn sát thủ phân thân.

Đoàn Thịnh cười khổ: “Đoàn Lâm, bọn chúng nhắm vào ta.”

“Tam gia, ngài đi mau, ngài không thể có chuyện gì.” mặt Đoàn Lâm dính đầy máu tươi, dáng vẻ cực kỳ thê thảm.

“Muốn đi?! Trừ địa ngục các ngươi không thể đi nơi nào khác!” một tên xem ra là cầm đầu bọn sát thủ nói.

“Phong Xiết Quyết, tổ chức sát thủ thần bí nhất giang hồ.” Đoàn Thịnh nói.

“Nhân lực thật tốt.” Tên cầm đầu nở nụ cười lạnh lẽo như băng.

“Các ngươi làm việc cũng là vì tiền, nếu ta tình nguyện trả cao gấp 5 lần, các hạ có thể dừng tay hay không?”

“Giang hồ có quy tắc của giang hồ, tổ chức có kỷ luật của tổ chức, ta đã nhận lệnh, trừ cái đầu của ngươi, cái gì cũng không muốn.”

Nói xong hấn vung tay lên, tiếp tục phát động công kích.

“Biết tam gia nhà ta là ai không? Các ngươi dám động ngài, quả thực là tự tìm chết.” Đoàn Lâm đe dọa.

Tên cầm đầu hí mắt: “Chẳng cần biết hấn là ai, chỉ cần Phong Xiết Quyết nhận, chúng ta sẽ lấy đầu hấn xuống.”

“Ngươi.....ngươi.....thật không biết trời cao đất rộng.” Đoàn Lâm tức giận mắng.

Đoàn Thịnh bĩu môi, kiếm dài nghiêng phải, kiếm phong ghê người, máu tươi từng giọt nhỏ xuống, vẻ mặt hấn nghiêm nghị, thấy chết không sờn.

Đoàn Lâm đã bị thương, vẫn anh dũng giết địch.

Đoàn Thịnh nháy mắt ra hiệu với Đoàn Lâm, Đoàn Lâm hiểu ý phối hợp với Đoàn Thịnh vừa đánh vừa rút lui, tình huống lấy ít địch nhiều thế này, ngoan cố chống lại không phải ý hay, tốt nhất là tìm cơ hội chạy trốn, núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đốt.

Táng mạng ở đây rất vô ích, đặc biệt là người như Đoàn Thịnh.

Chương 4.2: Mỹ nhân như ngọc

Hai người bị thương nhiều chỗ, 10 tên kia cũng chết hết một nửa, nhưng vẫn là lấy ít địch nhiều, cứ đánh luân phiên thế này thể lực tiêu hao quá lớn, đến lúc này hai người đã lộ vẻ mệt mỏi, có vẻ không duy trì được lâu nữa.

Đoàn Lâm đâm một kiếm về trước, mặt đầy máu tươi la lớn: “Đi mau!”

Đoàn Thịnh không đi, đến bên cạnh Đoàn Lâm đỡ cho Đoàn Lâm một chiêu, hấn không thể đi, Đoàn Lâm tuy là thuộc hạ của hấn, nhưng hai người chơi chung từ nhỏ tới lớn, hấn xem Đoàn Lâm là anh em, bạn bè.

Đoàn Thịnh quát to một tiếng: “Đi!”

Hai người rút lui, bọn sát thủ vẫn tiếp tục theo sát không tha.

Đoàn Lâm bị thương nặng hơn, Đoàn Thịnh đỡ hấn, hai người hơi lảo đảo, nhưng vẫn không dám chậm trễ chút nào.

“Gia, đừng quan tâm thuộc hạ, ngài đi mau! Coi như thuộc hạ cầu xin ngài.....ngộ nhờ ngài có chuyện gì, dù thuộc hạ có 10 cái đầu cũng không đủ chém!” Đoàn Lâm nói.

Đoàn Thịnh kiên nghị nói: “Chúng ta sẽ còn sống thoát ra.”

Giờ phút này, vị trí của hai người cách nơi Đồng Ca tắm chỉ 100 thước, sau lưng sát thủ sắp đến gần.

Tiếng đánh nhau lại nổi lên, đao quang kiếm ảnh, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm đã sắp chịu không nổi, ngay lúc tưởng sẽ chết dưới lưỡi đao, một tiếng phá nước vang lên, có bóng người bay tới.

Cả người nàng ướt nước, mái tóc đen bóng làm bật lên khuôn mặt trắng ngọc, đôi mắt to sáng ngời, mũi cao, môi đỏ mọng, một bên râu còn lại đã sớm chìm vào đáy hồ lúc tắm.

Vẻ đẹp của nàng không có quyền rũ vốn có của nữ nhân mà là một loại phóng khoáng mạnh mẽ, tự nhiên thoải mái.

Dung mạo hiếm có trên thế gian như vậy khiến Đoàn Thịnh, Đoàn Lâm và bọn sát thủ cũng phải mất hồn.

Đoàn Thịnh không cách nào hình dung được kinh ngạc trong lòng lúc này, nữ tử này có chút quen thuộc, nếu như hấn đoán không lầm, nàng hấn là Đồng Ca ! Không ngờ tháo xuống bộ râu, lại là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế.

Tay nàng vừa nhấc, mấy cục đá đánh trúng mấy bên sát thủ bên cạnh Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm, sau đó nàng chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng như tiên nữ hạ phàm.

Những sát thủ kia hồi thần lại, người lãnh khốc tuyệt tình đến đâu trời sanh vẫn có thương tiếc với những thứ tốt đẹp, tên sát thủ không trực tiếp vọt tới tiêu diệt nàng, mà khuyên bảo: “Cô nương, chuyện này không liên quan đến cô, tốt nhất không nên nhúng tay vào để tránh liên lụy oan.”

Đồng Ca nhíu mày, chấp tay trước ngực, “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là đạo nghĩa giang hồ, huống chi, các người làm ồn ào tử tử, người nói ta có thể mặc kệ sao?”

Theo cách nói của Đồng Ca, về công về tư nàng đều phải quản chuyện này, mặc kệ là vì đạo nghĩa giang hồ hay là vì mình. Nàng vừa mở miệng, mặc dù phong cách tiêu sái không hề giảm, nhưng hình tượng đã hoàn toàn sụp đổ, những người có mặt đều há hốc mồm, không ai ngờ người thanh tú như thế lại ngang ngược và thô lỗ thế này.

“Cô nương, đừng cậy mạnh, làm bị thương tuyệt thế mỹ nhân như cô rất tội lỗi, nếu không như vậy đi, cô nương ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, thuận tiện xem diễn, có lợi cho cả thể xác lẫn tinh thần.” tên cầm đầu khuyên bảo.

Đồng Ca trừng mắt, mũi nhăn nhăn mồm làm người ta không thể rời mắt, nàng rất tức giận, đến tận giờ vẫn chưa có ai dám xem thường nàng như vậy.

“Ta cho rằng hoạt động gân cốt một chút càng có lợi cho cả thể xác và tinh thần hơn!”

Nói xong, nàng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đánh về phía tên cầm đầu, sử dụng bộ kiếm pháp mới vừa học kia.

“Tự thủy nhất đao! Giang Tiểu Thủy là gì của cô?” Tên cầm đầu liếc mắt liền nhìn ra võ công của nàng.

“Không biết.”

Trong lúc Đồng Ca tấn công tên cầm đầu, bọn sát thủ còn lại cũng tấn công Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm, hai người vốn đã bị thương, giờ có vẻ đuối sức.

Đồng Ca thấy tình huống không ổn, bèn vọt người đến bên Đoàn Thịnh, một kiếm giải quyết tên sát thủ bên cạnh Đoàn Thịnh, nhuyễn kiếm nhuốm máu, nàng run tay phải, giọt máu rơi xuống, nhuyễn kiếm lại khô phục sáng bóng như lúc đầu.

Tên cầm đầu thấy Đồng Ca đã giết thủ hạ của hắn, ánh mắt phát lạnh: “Thật không ngờ! Vậy chớ trách ta không biết thương hương tiếc ngọc.” nói xong, hắn vung tay lên, ba tên sát thủ còn lại tiếp tục nhào tới.

Đồng Ca vẽ một đường kiếm nghênh đón, ngăn chặn công kích của ba tên sát thủ, không cho tên nào vượt qua. Nàng càng đánh càng hăng, kiếm khí như cầu vồng, sắc bén như điện, kiếm thể biến hóa khôn lường, nàng nhanh nhẹn mềm dẻo, đánh với ba người vẫn nhẹ nhàng.

Đoàn Thịnh và Đoàn Lâm âm thầm tán thưởng! Không ngờ Đồng Ca còn nhỏ, võ công lại cao sâu như vậy, Đoàn Thịnh ngoài thưởng thức, trong tim còn có một loại tình cảm không hiểu bỗng nhiên sinh ra.

Thấy ba tên sát thủ mãi vẫn không đột phá được phòng tuyến của Đồng Ca, tên cầm đầu bèn cầm kiếm đâm tới, sát khí lăm lệt. Đồng Ca phát kiếm, hét lớn một tiếng, kiếm phong quét qua da thịt ba tên sát thủ, khiến chúng bị trọng thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Đồng Ca đảo kiếm qua, đánh về tên cầm đầu, hai người tiếp tục kịch chiến. Tên cầm đầu xuống tay không lưu tình, sử dụng toàn sát chiêu.

Đoàn Thịnh ở phía sau âm thầm đổ mồ hôi hột thay Đồng Ca.

“Cô nương, cẩn thận!” Đoàn Thịnh hô lên.

Đồng Ca quay đầu, tự tin cười, ánh mắt chợt lóe tung ra sát chiêu! Nàng vọt ra sau lưng tên cầm đầu, đâm vào bả vai hắn, hắn nhện đau lui về phía sau, máu tươi bắn ra bốn phía.

Tên cầm đầu căm tức nhìn Đồng Ca và Đoàn Thịnh, trong mắt có phần hận và không cam lòng, nhưng hiểu được cái gì là biết thời biết thế, hắn nhanh chóng móc ra đạn khói nói: “Rút lui!” trong làn khói dày đặc, hắn và bọn thuộc hạ sót lại biến mất không thấy tăm hơi.

Đồng Ca ung dung thu kiếm, xoay người đến bên cạnh Đoàn Thịnh, “Hai người vẫn ổn chứ!”

Nhìn dung nhan tuyệt sắc gần như vậy, càng khiến người ta động lòng.

Đồng Ca thấy ánh mắt Đoàn Thịnh, đột nhiên phát hiện trên mặt mình không có bộ râu, vì vậy nàng xoay người đưa lưng về phía hai người.

Đoàn Thịnh nói: “Không có gì đáng ngại. Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp!”

“Chuyện nhỏ.” nói xong, nàng nhún chân, thản nhiên rời đi, không có khách sao dư thừa, cũng không lưu luyến chút nào.

“Tam gia, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta mau rời đi thôi.”

Đoàn Thịnh thu hồi tầm mắt, hai người kéo đỡ nhau rời đi, vừa rồi bọn họ đã uống thuốc chữa thương tốt nhất, việc phải làm hiện tại là tìm một chỗ an toàn, nghỉ ngơi lấy lại sức.

5. Chương 5: Cướp

Bóng đêm mông lung, ánh trăng trên cao hòa với sương mù phủ thêm cho núi Tấn Vân một tầng lụa mỏng yên tĩnh mà u nhã.

Sơn trại xây ở trên núi, ngoài sơn trại cơ quan trùng trùng, sợ ý một chút sẽ bị chôn thân trong hố bẫy, đây là do tổ tiên Đồng Ca vì phòng ngự và tự vệ mà thiết kế ra.

Đồng Ca cẩn thận lướt qua cơ quan vào trại. Trong trại hoàn toàn yên tĩnh, Đồng Ca lướt mắt về phía phòng của Tôn trưởng lão, không có ánh đèn, chắc là đã ngủ rồi.

Đồng Ca che miệng cười thầm, sau đó chạy vào phòng mình, trong phòng sáng đèn, nàng thầm nghĩ, ai ta? Khuya khoắt, ai ở trong phòng nàng ?

Đồng Ca đẩy cửa phòng ra, khuôn mặt già nua quen thuộc quay lại, nàng thu chân, lặng lẽ xoay người, rón rén muốn trốn đi.

“Đứng lại! Đã trở về rồi còn muốn đi đâu.”

Đồng Ca đứng thẳng người, cười gượng xoay người: “Tôn trưởng lão, đã trễ thế này sao ngài không nghỉ ngơi? Người lớn tuổi phải bảo trọng thân mình, ngủ sớm dậy sớm thân thể mới khỏe mạnh, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi.”

Đồng Ca cười hi hi tiến đến, ôm vai Tôn trưởng lão: “Khuya rồi, nên về ngủ.” Đồng Ca muốn đẩy Tôn trưởng lão ra cửa, nửa đêm chờ ở phòng nàng, chắc hẳn không có chuyện tốt.

Tôn trưởng lão nghiêm mặt: “Nghiêm túc một chút cho ta!”

Đồng Ca vẫn vẻ mặt cứng nhả, “Tôn trưởng lão, có gì ngày mai nói! Ngài xem đã trễ thế này, nên ngủ.” nói xong phôi hợp làm bộ gấp một cái.

Tôn trưởng lão đen mặt nói: “Ngày mai? Chờ ngày mai ngài đã sớm chạy mất dạng, ngài nói thử xem, bao nhiêu cái ngày mai?”

“Tôn trưởng lão, tin ta một lần nữa đi!” Đồng Ca làm mặt đau khổ, giả bộ đáng thương chớp chớp đôi mắt to.

Thân thể Tôn trưởng lão run run, tránh ánh mắt của nàng, khuôn mặt này, đúng là tai họa mà!

“Xin lỗi, không tin được.” Tôn trưởng lão nói xong, đẩy Đồng Ca ra, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Tối nay phải nói rõ ràng mọi việc, nếu không ta không đi!”

“Nói gì nha!” Đồng Ca bắt đầu giả bộ đờ đẫn.

“Ai!” Tôn trưởng lão vỗ trán than: “Người trẻ bây giờ thật là! Đầu óc còn tệ hơn cả người già như ta đây, nếu ngài đã quên, ta đành nhắc lại vậy, ‘cái hẹn 30 ngày’”

“Oáp, óáp. Buồn ngủ quá, buồn ngủ quá.” Đồng Ca vươn vai, bước tới giường. “Không được, ta hết chịu nổi rồi, phải ngủ.” nói xong, lăn đùng ra giường, vang lên tiếng ngáy.

Tôn trưởng lão giận đến râu dựng ngược, lão chống gậy đến mép giường, “Không cho phép ngủ!”

Đồng Ca ngủ giống như heo chết, tiếng ngáy vang tận trời.

Tôn trưởng lão phát điên, giơ cao gậy, muốn trừng phạt nàng một phen, rốt cuộc gậy lại nhẹ nhàng rơi xuống.

“Ngài cứ giả vờ đi! Kỳ hạn 30 ngày qua, nếu ngài không quyết định được, cứ để lão thay ngài lo!”

Tôn trưởng lão xoay người muốn đi, đột nhiên phát hiện ngang hông bị cái gì quấn lấy, nhìn kỹ, thì ra là tay của người mới vừa ngủ say nào đó, lúc này đang mặt dày mày dạn ôm eo lão không buông: “Tôn trưởng lão, đừng tuyệt tình như vậy mà!”

Tôn trưởng lão cóc đầu nàng, “Ta đang quan tâm việc lớn cả đời của ngài, đang vì kế tục hương khôi của họ Đồng mà lo lắng, ngài xem ngài đã bao nhiêu tuổi rồi!”

“Không lớn nha! Mới 20 thôi!”

“20 còn chưa đủ lớn?! Nữ nhân 20 đã là bà cô già, không ai thèm. Ngài xem, vợ thằng Trương tuổi bằng ngài mà người ta đã ôm ba đứa con rồi. Còn cả Cầu Đản, hiện cũng đã hai đứa con rồi.”

“Đại vương, ngài phải nghe lão, ngài không sớm thành thân sinh con, đợi lúc lớn tuổi mới sinh sẽ rất nguy hiểm đó!”

Đồng Ca quăn, da mặt dày như nàng lần này cũng phải đỏ mặt, Tôn trưởng lão nhân cơ hội thoát khỏi tay nàng.

Đồng Ca hắng giọng một cái, đứng thẳng người, bắt đắc dĩ nói: “Hết cách! Vì ta là Sơn Đại Vương mà! Ta phải gánh vác trọng trách phát triển sơn trại, trong trại từ trên xuống dưới có hơn 200 miệng ăn phải dựa vào ta! Đồng thời còn rất nhiều chuyện trừ bạo an dân phải làm, ta rất vội, không có thời gian đâu!”

“Đại vương, chuyện thành thân chẳng tốn bao nhiêu thời gian.” Tôn trưởng lão tận tình khuyên.

Đồng Ca không biết kiếm được chiếc quạt xếp từ chỗ nào, mở ra phe phẩy, nói: “Tôn trưởng lão nói sai rồi, thành thân là chuyện rất tốn thời gian, ngài nghĩ đi, vì huyết thống tốt đẹp của họ Đồng chúng ta, phải tìm nam nhân thật ưu tú đúng không? Mà nam nhân ưu tú tìm ở đâu? Cần rất nhiều thời gian. Cho nên, chuyện này không gấp được. Đợi khi ta rảnh rỗi, có thời gian sẽ chậm rãi đi tìm.”

Nói xong, còn đắc ý phe phẩy quạt xếp hai lần, “Huống chi, nam nhân 30 mới tính lớn, ta tuy là nữ nhân nhưng làm nghề của nam nhân, cũng phải 30 mới lập gia đình được!”

Tôn trưởng lão nghe xong, trợn trừng mắt, biểu tình như sắp không trụ nổi, thật lâu lão mới thở dài, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đại vương, ngài bận rộn, ngài một ngày kiếm cả vạn lượng, ngài không có thời gian, ta có. Nam nhân ưu tú, cứ để ta tìm, không ưu tú không được, bảo đảm ngài hài lòng.”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy.” Tôn trưởng lão nói xong những lời này, thở phì phì rời đi.

“Ây ~ ây ~ ây ~, Tôn trưởng lão, chuyện này không vội, nếu không, chúng ta tiếp tục thương lượng nha!” Đồng Ca đau khổ kêu rên, đáng tiếc Tôn trưởng lão đã không thêm để ý đến nàng.

Đồng Ca thất bại ngã xuống giường, trời sinh nàng không phải là người đa sầu đa cảm, rất nhanh đã ngủ mất.

Đồng Ca vẫn như cũ đi sớm về trễ, một ngày, nàng ngủ đủ mới ra cửa, đụng phải Tôn trưởng lão đang luyện võ trước trại.

“Tôn trưởng lão, chào buổi sáng!”

“Đại vương, không còn sớm nữa! Mặt trời lên tận ngọn sào rồi!” Tôn trưởng lão phản bác.

Đồng Ca đảo mắt một vòng: “Mặt trời lên cao thật tốt! Cây cối mới quang hợp được, có lợi cho vạn vật. Tôn trưởng lão, ngài phải phơi nắng thật nhiều, như vậy thân thể sẽ khỏe mạnh hơn.”

“Ba hoa.”

“Tôn trưởng lão, ngài từ từ luyện, ta đi võ quán.” Đồng Ca phát tay một cái, nhảy đi, được một đoạn, dừng lại, quay đầu nhìn nhìn Tôn trưởng lão một chút, thầm nghĩ: bên Tôn trưởng lão không có hành động gì đặc biệt, cũng không tìm mình gây phiền toái, chẳng lẽ bị chứng đãng trí của người già?!

“Hắc hắc! Như vậy tốt quá, tốt nhất vĩnh viễn đừng nhớ ra.”

Đồng Ca vui vẻ ra mặt, lo lắng tích tụ trong lòng tan biến, chợt cảm thấy cả người thoải mái, tìm chỗ giãn gân giãn cốt, luyện toàn bộ công phu một lần xong mới đi vô quán.

Chương 5.2: Cướp

Vừa tới vô quán liền thấy một người đứng ngoài cửa ngó dáo dác.

Đồng Ca nổi lên ý đùa, lạng lẽ chạy đến sau lưng hắn, chợt vỗ vai hắn một cái, hét lớn: “Giang Tiểu Thủy.”

Nam tử kia nghe thấy âm thanh đình tai nhức óc, sợ hết hồn, giật bắn cả người, ngay sau đó nhảy lui về sau rút kiếm tự vệ, một loạt động tác thực hiện chỉ trong mấy giây.

Nam tử kia khi thấy rõ người sau lưng là ai thì tức xanh mặt, cho kiếm vào bao, tức giận: “Là người ~, làm sao người biết tên ta?”

Đồng Ca nhú mày, đắc ý vuốt vuốt bộ râu cá trê: “Tên của người chẳng phải bí mật gì, sao mà ta không biết. Nhưng mà, tên của người thật mắc cười! Giang Tiểu Thủy, Giang Tiểu Thủy, nước trong sông (Giang) làm sao mà nhỏ (Tiểu Thủy) được? Không thực tế! Nếu nước mà nhỏ, vậy sao còn gọi là Giang! Đó là Hà! Mà không, phải là suối (Khê) mới đúng. Bằng không, ta giúp người đổi tên nha, gọi Giang Tiểu Khê hén!”

Trên đầu Giang Tiểu Thủy bắt đầu bốc khói.

Đồng Ca còn cười ngặt nghẽo, cả gan bổ sung một câu: “Nếu không, đổi thành Giang Đại Thủy, nghe cũng hay đó!” nàng hả hê vuốt bộ râu: “Hắc hắc! Đại Thủy (lũ lụt) không tệ, trong sông có lũ lụt, rất hợp thực tế.”

Giang Tiểu Thủy giận sôi, hai tay nắm thành nắm đấm, bộ dáng điên tiết: “Họ Đồng, người im miệng cho ta!” Hắn gào xong liền vung nắm đấm về phía Đồng Ca, đến giờ mà hắn còn nhìn được, đoán chừng cha mẹ đã chết của hắn cũng sẽ nhảy từ trong mộ ra mắng to hắn bất hiếu!

Đồng Ca tiếp được một nắm đấm của hắn: “Huynh đệ, chỉ đùa chút thôi mà, đừng giận!”

“Đùa?! Chuyện như vậy có thể đùa hả?” Giang Tiểu Thủy hầm hừ nói: “Tên là do cha mẹ ban cho, có thể tùy ý đổi sao? Đó là bất hiếu, bất hiếu nhất trong 100 điều bất hiếu, hiểu không? Thật không giáo dưỡng, không lễ phép!” Giang Tiểu Thủy kinh bỉ nói.

Đột nhiên hắn bỗng tươi cười rạng rỡ, nói: “Đồng Ca, không phải tên người cũng rất tức cười sao? Người là nữ, lại gọi Ca. Không phù hợp, không phù hợp. Người nên đổi tên thành Đồng Muội!” Giang Tiểu Thủy càng nghĩ càng thấy hài lòng: “Tên này không tệ, về sau ta sẽ gọi người Đồng Muội!”

Lần này đến phiên Đồng Ca nổi điên, “Dừng! Người dám gọi như vậy, ta sẽ đánh cho người răng rơi đầy đất!” Đồng Ca nổi giận, hai mảnh râu giả run lên, nhìn giống mèo nhỏ gầm gừ, bộ dáng cực kỳ đáng yêu!

Giang Tiểu Thủy cười cười không lên tiếng.

Đồng Ca thấy hắn không nói, liếc hắn hỏi: “Người ở trước vô quán nhà ta lén lút làm gì?”

“Ta đâu có lén lút, ta đang ở đây chờ người.” Giang Tiểu Thủy bất mãn.

“Chờ ta làm gì?”

“Tỷ võ, ngày đó chúng ta còn chưa đánh xong.”

Đồng Ca khoát tay, kiêu ngạo nói: “Không cần đánh, người sẽ thua.”

“Có ý gì?”

Đồng Ca cười, nhanh chóng tiến lên, rút kiếm của Giang Tiểu Thủy ra, biểu diễn chiêu thức của hắn, khiến hắn ghen hờn nhìn trân trối.

“Người..... Người, làm sao biết võ công của ta? Chẳng lẽ người lén học?”

Đồng Ca ném kiếm trả cho Giang Tiểu Thủy. Hắn tiếp được, nhìn chằm chằm Đồng Ca, đáng vẻ muốn khóc, bản lĩnh hơn người bị người khác học được, làm sao cười nổi.

Đồng Ca cười một tiếng, vỗ ống tay áo đi vào võ quán, Giang Tiểu Thủy đuổi theo. “Đồng Muội, người nói đi! Làm sao người biết võ công của ta.”

Đồng Ca trừng mắt “Người kêu ta cái gì?”

“Hi hi! Tên không quan trọng! Mau nói, làm sao người biết võ công của ta.”

Đồng Ca hất ly nước trà về phía Giang Tiểu Thủy, cật mạnh nói: “Người còn kêu bấy nữa, ta liền tiêu diệt người.”

Giang Tiểu Thủy lắc mình, tránh nước trà: “Đồng Ca đừng tức giận, chẳng phải người là đại hiệp sao? Làm sao có thể làm chuyện mất đạo nghĩa như vậy.”

Mắt Đồng Ca chợt lóe: “Muốn ta nói cho người cũng được, nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Hiện tại tình huống của Giang Tiểu Thủy đúng là lòng hiếu kỳ giết chết mèo.

“Làm cho ta ba chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Hiện tại chưa nghĩ ra, về sau nghĩ ra sẽ nói cho người.”

“Được.”

Đồng Ca hí hửng, vui vẻ cười nói: “Ngày đó tỷ võ với người, chiêu thức của người ta đều nhớ, sau đó luyện một lần liền thông.”

“Đơn giản như vậy?”

“Đơn giản như vậy thôi! Hết cách, vì ta là thiên tài mà!” Đồng Ca đắc ý nói.

Giảng Tiểu Thủy sụp đổ, nằm trên mặt đất, tay đấm chân quơ, hần học bộ kiếm pháp kia tốn 20 năm, từ 3 tuổi luyện tới giờ, chỉ mỗi học thuộc không đã mất 3 năm! Quá trình khổ cực thế nào chỉ mình hần biết, chẳng ngờ kiếm thuật phức tạp như vậy, Đồng Ca chỉ nhìn qua đã thông, hần không cam lòng! Hần ghen tỵ! Tức đến khóc ồ lên.

Đồng Ca bắt đắc dĩ đặt ly trà xuống, ngồi xổm trước mặt hần: “Đừng lo, về sau ta bảo kê người.”

Một chỗ khác, Tôn trưởng lão đang quan tâm chuyện lớn cả đời của Đồng Ca cũng không nhàn rỗi tí nào, lão đang cầm cuốn sổ tay ghi chép về những mỹ nam tử mấy ngày trước cho thủ hạ đi thu thập, cẩn thận nghiên cứu. Bên cạnh còn có một nam tử trung niên cẩn thận giảng giải cho lão.

Trong huyện, nam tử có thể lọt vào mắt thật sự quá ít, để cho đủ số, nam tử từ nơi khác đến cũng đành vào, trong danh sách có cả người từng đấu với Đồng Ca, Giang Tiểu Thủy.

Tôn trưởng lão xem qua, thấy người nào tốt, sẽ lấy bút vòng một vòng làm ký hiệu.

“Người này là ai?” Tôn trưởng lão chỉ vào nam tử vẻ mặt kiên nghị, mày kiếm mắt sáng hỏi, tại sao phải hỏi, bởi vì chú thích bên cạnh là, tên họ: không rõ; chiều cao: 8 thước; nơi sinh: không rõ; kết hôn hay chưa: không rõ; tạm trú: huyện ta; ghi chú: hiện tại bị một vết thương nhỏ.

“Tôn trưởng lão, những gì ta có thể tra được đều ghi ở đây hết rồi, về phần những thứ khác người ta thật không biết mà! Hết cách, ta đâu phải là người điều tra chuyên nghiệp.” Nam nhân kia bắt đắc dĩ nói.

Tôn trưởng lão dựng râu trợn mắt, sau đó lật tờ tiếp theo, là một nam tử mặt mày tuấn lãng, khí chất phóng khoáng. Chú thích bên cạnh, tên họ: không rõ; chiều cao: 8 thước; nơi sinh: không rõ; kết hôn hay chưa: không rõ; tạm trú: không rõ.

Tôn trưởng lão thiếu chút nữa học máu: “Cái gì cũng không rõ, không rõ, vậy người đưa vô làm gì?”

“Trưởng lão, đây là nhân tài nha! Diện mạo này, dáng người này, khí chất này, tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một, rộng trong loài người đó!! Đồng đại anh tuấn uy vũ nhà chúng ta với người như vậy đúng là tuyệt phối!!!”

Nam tử nói đến nước miếng tung bay, tăng bốc người kia tận trời, khiến trái tim Tôn trưởng lão như nổ hoa, lập tức cảm thấy không phải hai người này thì không được.

“Nói nhiều như vậy, rốt cuộc hai người này ở đâu?” Tôn trưởng lão hỏi.

Người nọ cười gượng nói: “Trước mắt người trước vẫn còn ở huyện ta, còn người sau thì không biết tung tích.”

Tôn trưởng lão lập tức đứng lên xông ra ngoài.

“Tôn trưởng lão, ngài đi đâu vậy?”

“Đi cướp hắc về, chẳng lẽ chờ hắc biến mất tăm sao?!”

“Tôn trưởng lão thật anh minh!!!” Nam tử kia vui vẻ đi theo.

6. Chương 6: Tiểu Tử, Lão Ưng Ngươi Rồi!

Đoàn Thịnh đang ở trong một ngôi nhà nhỏ thanh tĩnh mà dương thương.

Chuyện sát thủ khiến hắc ý thức được tình cảnh nguy hiểm, có người muốn lấy mạng hắc, về phần là ai, trong lòng hắc đã biết!

Đoàn Lâm gởi tin không thấy hồi âm, mà Sở Mộ vốn nên đến từ lâu cũng mất đi bóng dáng, những điều này có nghĩa gì?

Đoàn Thịnh nhẹ giọng than: “Gốc đậu nấu hạt đậu, đậu ở trong nồi khóc, cùng một gốc sinh ra, sau đốt nhau quá gấp?”

Trong lòng Đoàn Thịnh có chút bi thương, sinh trong nhà đế vương, vừa là may mắn, cũng vừa là bất hạnh.

Hắc không muốn ngồi lenên ngai vàng, nhưng đúng lúc hắc lại là đứa con hoàng đế thương yêu nhất; hắc không muốn đối địch với thái tử, nhưng thái tử lại ghen ghét hắc; hắc không đành lòng anh em giết nhau, người khác lại phát điên đuổi tận giết tuyệt không tha, muốn hắc chết đi mới vui sướng.....

Ngoài cửa sổ, sao thưa thớt, một áng mây chặn ngang mặt trăng, phía chân trời một mảnh âm đạm.

Hắc đã nhường nhịn nhiều lần, đã đến tận nơi núi sâu rừng già này, vậy mà thái tử vẫn dằn ép không tha, không giết hắc không được, chẳng chút niệm tình anh em.

Đoàn Thịnh nghĩ đến đây, trong lòng tức giận hơi dao động, người tàn bạo, ác độc, nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi, ngay cả anh em cũng không buông tha như vậy, thật thích hợp vị trí kia sao? Tương lai thái tử sẽ đối xử tử tế với dân chúng, đối xử tử tế với đất nước sao?

Đoàn Thịnh bỗng nhiên như phảng phất nghe thấy tiếng oán than dậy trời của dân chúng, hình ảnh đất nước điêu linh ở nhiều năm sau mà kinh hãi!

Thật ra, vua cha đã không chỉ một lần đề cập với hắc, muốn truyền ngôi cho hắc, nhưng đều bị hắc cự tuyệt, nếu như hắc thật có lòng muốn làm hoàng đế, giang sơn đã sớm là của hắc, căn bản không chờ tới bây giờ.

Tôn trưởng lão và thủ hạ ngồi xổm ở góc tường thăm dò hoàn cảnh nơi này, đồng thời thăm dò luôn hai người trong nhà.

Đoàn Lâm thay thuốc cho Đoàn Thịnh xong, vừa bước ra ngoài. Tôn trưởng lão lắc mình tiến vào, Đoàn Lâm còn chưa kịp phản ứng đã điểm huyệt đạo của hắc.

“Ai?” Đoàn Thịnh phát hiện bất thường, quát lớn.

“Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha.” Tôn trưởng lão và thủ hạ cười lớn, nghênh ngang tiến vào phòng, bọn họ quen làm cướp, nên trên người có cuồng ngạo của cướp.

“Cướp đây, mau giao tiền ra!” tên thủ hạ làm mặt hung dữ, nói rất trôi chảy.

Tôn trưởng lão dựng râu lên, cổ đầu thủ hạ: “Tên gốc này, tiền cái gì mà tiền?! Nói sai rồi.”

Tên thủ hạ cười cười, vuốt vuốt đầu, nói lại: “Cướp đây, mau giao người!” hắn liếc nhìn Tôn trưởng lão, thấy lão đứng một bên vuốt chòm râu mỉm cười gật đầu, bèn nói tiếp: “Người chủ động phối hợp đi theo chúng ta? Hay là chờ chúng ta trói người lôi đi.”

Đoàn Thịnh trấn định nhìn hai người, thản nhiên nói: “Thuộc hạ của ta đâu? Hai người đã làm gì hắn?” Công phu của Đoàn Lâm được xem là hạng nhất trong Thị Vệ Đại Nội, cư nhiên bị hai người này khống chế chỉ trong một chiêu, đủ thấy võ công của đối phương rất cao.

Hai mắt Tôn trưởng lão tỏa sáng, nhìn thẳng vào Đoàn Thịnh: “Quả nhiên tướng mạo đường đường, rồng trong loài người.”

“Tiểu tử! Đi theo lão! Ta ưng người rồi!” Tôn trưởng lão cười híp mắt nói.

Đoàn Thịnh nhìn hai người trước mắt, tuy mục đích đến không tốt, nhưng lại không cảm thấy sát khí, đặc biệt là ông lão kia, mặt mũi hiền hòa, chỉ là cặp mắt có chút cáo già, giống như đang toan tính điều gì.

“Thuộc hạ của ta đâu, các người đã làm gì hắn?” Đoàn Thịnh hỏi lại câu vừa rồi.

Tôn trưởng lão như là đứng mệt, tùy ý đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh, bắt chéo chân lắc lắc: “Tiểu tử, lão ưng người, chứ không coi trọng hắn, chỉ cần người đi theo lão, lão bảo đảm hắn sẽ không có việc gì.”

Đoàn Thịnh nhíu mày: “Hai người là ai?”

Tôn trưởng lão nhàn nhã vuốt chòm râu bạc: “Nguyệt Lão.” Nói xong, hài lòng nhìn chằm chằm Đoàn Thịnh cười rộ lên.

Đoàn Thịnh nghe vậy, không hiểu ra sao.

Tôn trưởng lão đứng lên: “Đi theo lão!” mắt hơi híp, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Chúng ta về nhà tâm sự mới dễ.”

Đoàn Thịnh tỉnh táo nói: “Ta sẽ không đi với lão.”

Tôn trưởng lão biến đổi vẻ mặt, hung hăng nói: “Người không sợ ta giết chết người?”

Đoàn Thịnh vung kiếm trong tay lên: “Muốn giết, trước tiên phải hỏi kiếm trong tay ta có đồng ý hay không đã!”

Đột nhiên Tôn trưởng lão cười lên, lão thưởng thức nhìn Đoàn Thịnh: “Rất can đảm! Rất khí phách! Lâm nguy không loạn, còn suy nghĩ rõ ràng đâu vào đấy.”

Tôn trưởng lão vừa nói xong liền phát động công kích, tốc độ nhanh đến mức kiếm Đoàn Thịnh chưa kịp ra khỏi vỏ hoàn toàn đã bị ép vào lại, sau đó đó lão nhân cơ hội sờ khắp người Đoàn Thịnh, miệng chặc chặc khen ngợi: “Vóc người rắn chắc, vai dày rộng, eo bền bỉ, bắp đùi có lực, tỷ lệ đáng người rất tốt.”

Đoàn Thịnh dở khóc dở cười, hắn cảm nhận được ông lão không có ác ý, nhưng bị một ông lão sờ khắp người thế này vẫn thấy không được tự nhiên.

Tôn trưởng lão kiểm tra cẩn thận từ trên xuống dưới một lần xong điểm huyết Đoàn Thịnh, sau đó đứng trước mặt hắn vuốt râu nói: “Quả nhiên giống như dự đoán.”

Tôn trưởng lão vừa nói xong, mặt Đoàn Thịnh tự nhiên co quắp một trận.

“Tôn trưởng lão, rất giỏi! Văn bồi bồi phục, bồi phục! Chỉ cần ngài ra tay, chắc chắn bắt được người!”

Tôn trưởng lão vênh râu cười đắc ý.

“Xong việc rồi, về nhà.”

“Vâng thưa ngài!” Vương Sơn đến bên cạnh Đoàn Thịnh, cung kính nói: “Công tử, ủy khuất ngài một chút!” Nói xong, vác Đoàn Thịnh trên vai, chỉ vào Đoàn Lâm đang bị điểm huyết hỏi: “Tôn trưởng lão, còn hấn thì sao?”

“Mặc kệ hấn, sau một lúc huyết đạo sẽ tự giải.”

Sau đó, hai người vui vui về về trở về sơn trại.

Tôn trưởng lão vừa đi vừa quay đầu lại nhìn người lão vừa cướp được, trong lòng thiết vui! Giống như sắp được ôm cháu ngoại tới nơi.

Tôn trưởng lão bắt gặp cặp mắt cơ trí trầm ổn của Đoàn Thịnh, nghĩ nghĩ bèn lui lại mấy bước, điểm huyết mê của hấn.

Hai người trở lại sơn trại, ném Đoàn Thịnh vào một gian phòng trống xong đứng bên giường từ từ ngắm nghía.

“Tôn trưởng lão, có cần cướp những người khác tới luôn không?” Vương Sơn nói.

“Không cần, người này rất tốt, chọn hấn.” Tôn trưởng lão nói.

“Ngài nói Đồng đại nhà chúng ta thích người này không?” Vương Sơn xoa xoa tay hỏi.

“Tất nhiên sẽ, người xem dáng người này, tướng mạo này, quả thực là ngàn dặm mới tìm được một, không có lý gì đại vương không thích!” Tôn trưởng lão nói.

“Cũng đúng! Đồng đại không có lý gì không thích, trưởng lão nói cực kỳ đúng.”

“Vậy nếu người này không thích thì sao?”

“Hấn có thể giả cho đại vương của chúng ta là phúc phận tu mấy đời của hấn.” Tôn trưởng lão tự mãn nói. “Tiểu tử này nếu như nhìn thấy dáng vẻ khi không có chòm râu của Đồng Ca chắc chắn sẽ khăng khăng một mực với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Đồng Ca à xem!” Tôn trưởng lão chính một một trong số ít người đã nhìn thấy diện mạo thật của Đồng Ca.

“Nếu như, hấn vẫn không muốn.”

Tôn trưởng lão cau mày, cười gian nói: “Ta sẽ khiến hấn phải muốn.” Nói xong, Tôn trưởng lão dùng thủ pháp kỳ lạ nhanh chóng điểm mấy huyết lớn trên người Đoàn Thịnh.

“Tôn trưởng lão, ngài làm gì đấy?” Vương Sơn không hiểu hỏi.

“Hi hi! Tạm thời phong bế võ công của hấn, tránh để hấn chạy khỏi sơn trại.”

“Trưởng lão thật anh minh!”

Tôn trưởng lão toét miệng cười, một bộ rất đắc ý.

Chương 6.2: Tiểu tử, lão ưng người rồi!

Lúc trẻ, Tôn trưởng lão từng là người say mê võ thuật, một lòng cầu bại, đánh bại nhiều hiệp khách nổi danh, mà vẫn chưa gặp được địch thủ.

Ngày nào đó, lão khiêu chiến với cao thủ đệ nhất võ lâm, rốt cuộc được bại, hoàn thành tâm nguyện một đời, đang lúc uống rượu tự an ủi thì bị tiểu nhân mưu hại, thiếu chút đi đời nhà ma, may sao có ông nội Đồng Ca cứu!

Trong lúc dưỡng thương lão ngộ ra danh lợi chỉ như mây khói, đều là hư ảo, khi đó lão đang là cao thủ đứng hàng thứ hai trên võ lâm. Lão thoái ẩn giang hồ, vào rừng làm cướp, ẩn vào sơn trại, tiêu dao cả đời.

“Vương Sơn, đi cướp hết những nam tử trong danh sách kia về đây, sứt sẹo gì cũng cướp hết.”

“Tôn trưởng lão, sao phải vậy? Chẳng phải đã chọn vị công tử này rồi sao?”

“Đại thụ che trời cũng cần cỏ lùn làm nền, không bắt bọn họ tới làm sao làm nổi lên được giá trị của tiểu tử này đây?” Tôn trưởng lão nháy mắt cười nói.

“Hay~~ hay~~ hay~~ ý kiến hay! Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha” Tôn trưởng lão chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

Đồng Ca đang trong võ quán uống trà, đột nhiên rung mình một cái, một cỗ lạnh lẽo từ lòng bàn chân nhanh chóng vọt lên.

Nàng phóng mắt nhìn khắp bốn phía, giờ phút này trời quang mây tạnh, ánh sáng chói lóa, trong ngày nắng gắt mà rung mình thế này khiến nàng có dự cảm xấu.

Cảm giác này tựa như..... 10 năm trước, lúc hai cha con nàng đang sống nương tựa lẫn nhau thì đột nhiên cha nàng bỏ nàng mà đi theo mẹ nàng.

“Hút ~” Đồng Ca đứng ngồi không yên, phiền não vòng vo trong phòng vài vòng, sau đó chạy ra đường cái. Nàng có một sở thích, lúc tâm tình phiền muộn cần phải làm một chút chuyện đặc biệt ý nghĩa mới có thể phân tán lực chú ý, tỷ như: đi hành hiệp trượng nghĩa!

Một chỗ khác trong sơn trại, Tôn trưởng lão đang ‘tâm sự’ với Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh vừa tỉnh lại liền thấy Tôn trưởng lão đang ngồi cười khanh khách ở bên cạnh, mắt lóe sáng, hần bèn ngồi bật người dậy, bỗng phát hiện huyết đạo toàn thân bị điểm, hần cố gắng vận công giải huyết lại phát hiện thủ pháp điểm huyết này rất kỳ lạ, căn bản không cách nào giải được.

Đúng vậy, thủ pháp điểm huyết của Tôn trưởng lão là độc nhất vô nhị vô lâm !

Trong lòng Đoàn Thịnh kinh sợ nhưng vẫn tỉnh táo hỏi: “Lão là ai? Tại sao bắt ta tới đây?”

Tôn trưởng lão vuốt vuốt râu cười, càng nhìn càng thấy người này cực kỳ vừa mắt. “Người trẻ tuổi, người tên gì?”

Đoàn Thịnh cười nhạt, bình tĩnh nói: “Ngài trả lời vấn đề của ta trước.”

“Ha ha có cốt khí, ta thích.”

“Ta là ai không phải đã nói với ngươi rồi sao? Ta là Nguyệt Lão. Bắt ngươi tới đây làm gì? Dĩ nhiên là chỉ có hai việc, một thành thân, hai sinh con.”

Đoàn Thịnh co rút mặt, hần đã không cách nào dùng suy nghĩ của người bình thường để hiểu được lời của ông lão, nghĩ đến lời nói mập mờ của ông lão lúc bắt người, hần nhíu chặt mày: “Ông lão, ta không hiểu ý của ngài?”

“Ngươi còn trẻ thế này, sao đầu óc đã không dùng được vậy?” Tôn trưởng lão nói thảm một câu, rồi tiếp: “Ý là để ngươi gả cho đại vương nhà chúng ta.”

“Đại vương nhà các người?” Đoàn Thịnh nhanh chóng vận hành đầu óc. “Đại vương nhà các người là ai?”

“Đại vương nhà chúng ta chính là: độc bộ vô lâm, hoành hành ngang ngược, làm tham quan kinh hồn táng đờm, làm ác bá vô lâm gào khóc thảm thiết, làm nam nữ khắp thành ngưỡng mộ, Nữ Sơn Đại Vương — Đồng Ca.” Nói đến Đồng Ca, Tôn trưởng lão vẫn là phi thường tự hào.

Đoàn Thịnh bị lời nói hào hùng này làm tim gan run lên, vừa sợ vừa vui, trong lòng ngũ vị tạp trần, loạn thành một đoàn.

Tôn trưởng lão thấy mặt hần khê biến, càng thêm hả hê, giống như chuyện đã thành công.

“Người trẻ tuổi, ngươi đã từng thành thân chưa?”

Trong hỗn loạn, Đoàn Thịnh lắc đầu, giờ phút này trong lòng hần đang kịch liệt đấu tranh. Thật ra mấy ngày nay, lòng hần luôn ngày nhớ đêm mong bóng dáng Đồng Ca, dung nhan tuyệt sắc của nàng, tự nhiên phóng khoáng của, hiên ngang anh thư của nàng, nếu có thể sánh vai với nàng, dắt tay ngao du giang hồ, làm một đôi thân tiên quyến lữ, đúng là việc may mắn nhất đời hần, nhưng thân phận của hần lại không cho phép hần có loại tùy hứng này.

Tôn trưởng lão cười ha ha, “Thật ra ngươi đã từng thành thân hay chưa không quan trọng, hỏi cho có lệ vậy thôi! Chưa thành thân? Vừa đúng lúc. Đã thành thân? Vậy viết ngay một phong thư bỏ vợ.” Giọng điệu Tôn trưởng lão vô cùng bá đạo.

Đoàn Thịnh phúc tạp nhìn lão, im lặng.

“Chuyện này cứ quyết định như vậy, ngươi chờ làm tân lang đi!” Nói xong, Tôn trưởng lão muốn đứng lên đi.

“Ông lão, đợi đã.....! Thành thân là chuyện lớn trong đời, phải được phụ mẫu đồng ý, chuyện này có thể chậm lại vài ngày, chờ ta viết một phong thư báo với phụ mẫu ta đã, được không?”

Tôn trưởng lão biến sắc, dưng râu trợn mắt: “Ta thêm quan tâm phụ mẫu ngươi có đồng ý hay không?! Dù sao giờ ngươi đã ở đây, hôn sự này không thành cũng phải thành. Ngươi chờ làm tân lang đi!” nói xong phất tay áo rời đi.

Những người Tôn trưởng lão phái đi cướp các ‘mỹ nam’ trong danh sách cũng rất thuận lợi, không chờ bọn họ nói hết, các ‘mỹ nam’ đã tự nguyện theo bọn họ lên núi.

Một là, đã quen mặt, bọn họ tuy là cướp, nhưng đã sớm hòa đồng với người dân. Hai là, các ‘mỹ nam’ cũng muốn đi thăm thử chỗ Đồng Ca ở, xem nơi nàng lớn lên, chỉ vừa nghĩ đến có thể gần Đồng Ca thêm một chút, các ‘mỹ nam’ liền mở cờ trong bụng. Ba là, khi các ‘mỹ nam’ biết mình được vào đội ‘Tướng công dự bị’ của Đồng Ca, càng thêm không kìm được vui sướng, thiếu chút nữa đi tắm rửa dâng hương tạ ông trời ưu ái.

Trong danh sách, chỉ có một người hơi khó cướp, đó chính là Giang Tiểu Thủy.

Khi Vương Sơn tìm được Giang Tiểu Thủy thì hắn đang tắm tại một hồ nước nhỏ trong thôn. Hắn thấy mấy người tới có vẻ hung hung và thế nổi lên xung đột.

Lúc Vương Sơn bị Giang Tiểu Thủy đánh cho bò lăn bò càng thì quyển sổ trong ngực bị rơi ra, Giang Tiểu Thủy nhặt lên nhìn thấy tựa đề ‘Danh sách mỹ nam’ bèn hứng thú lật xem, khi hắn nhìn thấy bản thân thì cực kỳ đắc ý, tiếp theo lại nhú mày, rất không hài lòng nắm cổ áo Sơn Vương hỏi: “Ai vẽ đây?”

Vương Sơn gạt tay Giang Tiểu Thủy ra, vẻ mặt không sợ nói: “Ta vẽ.” làm cướp của núi Tấn Vân chút can đảm này vẫn phải có.

“A! Là người vẽ! Vừa đúng, ngươi xem chỗ này, chỗ này, chỗ này đều phải sửa lại một chút, mắt vẽ không đủ lớn, mày không đủ đậm, dáng người không đủ uy vũ, mau sửa lại cho ta!”

Vương Sơn hất cằm: “Không sửa, ta thuộc trường phái thoải mái.”

Giang Tiểu Thủy nhướn mày, cứng rắn nói: “Không được, ngươi nhất định phải đổi thành trường phái tả thực cho ta.”

Vương Sơn khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Trả tập tranh cho ta.” sau đó giật lại tập tranh trong tay Giang Tiểu Thủy, nói với các thủ hạ bị Giang Tiểu Thủy đánh cho tan tác: “Chúng ta đi.”

“Vương đầu, chúng ta không cướp người này sao?” thủ hạ hỏi.

“Không, dù sao cũng là làm nền, thiếu một người chẳng sao.” Vương Sơn hăm hừ nói.

Bọn họ vừa đi được hai bước, Giang Tiểu Thủy bỗng nhảy lên một cái, chắn trước mặt bọn họ.

“Nói, danh sách này để làm gì?”

“Nói cho ngươi biết cũng không sao, đây là chuẩn bị cho đội ‘Tướng công dự bị’ của Đồng Ca nhà chúng ta.” Vương Sơn khì phách nói.

“Cái gì? Đồng Ca? Đội ‘Tướng công dự bị’?” Tin tức này chuyển chuyển trong đầu Giang Tiểu Thủy, chuyển chuyển xong lòng hắn như nổ hoa.

Đột nhiên, hắn giống như một con chó bị nhảy về phía Vương Sơn: “Chờ một chút, ta đi với các ngươi!”

7. Chương 7: Chọn Tướng Công

Ngày nhìn như gió êm sóng lặng, thực ra lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Phi Thiên Lâu, xa có thể thấy núi sông, gần là phố chợ phồn vinh, là nơi cao nhất của thành này, cũng là chỗ ngắm cảnh tốt nhất.

Nơi này là nơi thư sinh, hiệp khách giang hồ thích nhất. Thư sinh thích ở trên lầu ngâm thơ làm phú. Hiệp khách giang hồ thì thích ở nóc nhà thể hiện hào hùng.

Cách một tầng ngói vụn, hai bên sống chung rất hài hòa.

Bởi vì quá rảnh, Đồng Ca xách theo mấy bình rượu chạy về phía nóc nhà Phi Thiên Lâu.

Nàng vừa tới không lâu, dưới nóc nhà đã có vài thư sinh đến, thì ra hôm nay là ngày tụ hội hàng tháng của thư sinh tài tử thành này.

Các thư đồng và tiểu nhị đã chuẩn bị sẵn trà ngon, bút nghiên đặt trên bàn để mấy người này có thể tùy thời xuất ý thành thơ, múa bút thành văn, biểu hiện phong lưu nho nhã.

Lúc này, một nam tử trung niên râu dài, vẻ mặt có chút kiêu ngạo thông thả bước vào, theo sau là hai tiểu thư đồng.

“Chào Hoàng tú tài.” mọi người rồi rít chào hân.

Hoàng tú tài khách khí chào lại, sau đó mọi người người xuống. Hội thi do Hoàng tú tài chủ trì, nguyên hân là phú ông, lại đậu tú tài, nên rất được mọi người trong thành kính trọng.

Mấy người chào hỏi một hồi, liền tiến vào việc chính, chủ đề của ngày hôm nay là thơ, Hoàng tú tài xem như lớn nhất ở đây vì vậy để hân bắt đầu.

“Lục liễu tình ẩm phù mộng hoa, Bạch vân đoàn ảnh già ngư gia, Miệt bông bố phạm kinh diễm sử, Việt nữ Tây Thi chính hoán sa.” (Tạm dịch nghĩa: Trời ẩm liễu xanh hoa nở, mây trắng trên đầu ngư dân, cánh buồm giông gió, nàng Tây Thi nước Việt đang giặt lụa bên sông.)

“Thơ hay!” Thư sinh họ Lý nối tiếp: “Việt nữ Tây Thi chính hoán sa, Bích giang tận xứ tây dương hạ, Vô biên hắc dạ già thiên khởi, khinh khởi la thường các hoàn gia.” (Tạm dịch nghĩa: Nàng Tây Thi nước Việt đang giặt lụa bên sông, sông xanh kéo dài đến tận chân trời, trời dần tối, nàng nhẹ nhấc làn váy trở về nhà.”

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!” Các tài tử gật gù nói, sau đó có người đứng ra tiếp nói: “Khinh khởi la thường các hoàn gia, Thiên ảnh tu trường ánh nhật tà, Dương liễu khinh xao a na xứ, Công tử mẫn mục tận đào hoa.” (Tạm dịch nghĩa: nhẹ nhấc váy trở về nhà, ánh chiều tà chiếu thành bóng thon dài, cảnh liễu khê động, trước mắt công tử toàn là hoa đào.)

“Hay cho câu trước mắt công tử toàn là hoa đào!” Các vị tài tử nhìn nhau cười một tiếng, ý phong lưu đều hiện rõ ở đuôi chân mày.

Một người nổi danh phong lưu trong thành đứng dậy, lay động quạt xếp, tạo dáng phong lưu: “ Công tử mẫn mục tận đào hoa, Xử xử lưu tình vi phương hoa, Tài tử phong lưu bản vô tội, Hà tất đan luyện gia trung hoa.” (Trước mắt công tử toàn là hoa đào, khắp nơi lưu tình vì hoa thơm, tài tử phong lưu là vô tội, mắc gì phải lưu luyện hoa trong nhà.”

Tất cả tài tử đầu tiên là sững sờ, sau đó đều cười nói: “Lý công tử quả là người phong lưu nhất, bọn ta muốn theo mà theo không kịp nha!”

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha” Lý thư sinh đắc ý cười rất cuồng ngạo.

Đúng lúc này, trên mái ngói phát ra vài tiếng rắc rắc, nóc nhà bị thùng một lỗ, tiếp đó một bầu rượu tử lộ thùng rơi thẳng xuống đất, nứt thành bốn mảnh, mùi rượu lan bốn phía.

Các tài tử cả kinh hô: “Ai?! Ai ở trên nóc nhà?”

Đồng Ca từ nóc nhà nhảy xuống, hai má nàng ửng hồng, ánh mắt mông lung, môi đỏ mọng ướt ái kiều diễm, vài sợi tóc rối trên mặt, hẳn là hơi say, mặc dù có cặp râu cá trê vẫn không che được vẻ đẹp trời sinh.

Hiển nhiên mấy bầu rượu nàng mang theo đã vào hết bụng nàng.

“Đồng đại.” Mọi người đồng thanh kêu to, giọng mừng rỡ.

Linh hồn nhỏ bé của mọi người ở đây đều đã bay đi một nửa, đối với Đồng Ca bọn họ là ngưỡng mộ, ái mộ, nhưng không có nửa điểm khinh nhờn. Giờ phút này mọi người đều có cùng một ý tưởng chính là gỡ bộ râu cá trê kia xuống, để được thấy mặt thật của giai nhân.

Đồng Ca đảo cặp mắt câu hồn một vòng, chỉ tay nói: “Người.....người, người.....người..... Các người nghe! Ta cũng làm một bài thơ!”

“Tốt quá, xin được rửa tai lắng nghe.” Mọi người vui ra mặt, vây quanh Đồng Ca, bọn họ biết võ công của nàng, nhưng vẫn chưa bao giờ nghe nàng làm thơ, hôm nay được nghe, đúng là vô cùng may mắn.

Đồng Ca đằng hắng một tiếng, đọc: “Hà tất đan luyện gia trung hoa, Ngoại diện dã hoa nhất đại bã, Nhược cảm khứ chiêu hoa dẫn điệp, Nương tử nhất đao yêm liễu tha.” (Mắc gì phải lưu luyện hoa trong nhà, bên ngoài hoa đại một bó to, nếu dám đi trêu hoa bắt bướm, nương tử sẽ một đao thiến hẳn.)

Ánh mắt sắc bén của Đồng Ca quét qua một vòng, như đao bắn về phía vị tài tử làm ra câu thơ ‘Mắc gì lưu luyện hoa trong nhà’ kia. Mặc dù nàng ăn mặc như nam nhân, làm chuyện của nam nhân, nhưng trong cốt nàng vẫn là nữ nhân, tuyệt không cho phép có người coi thường nữ nhân.

“Hút ~” mọi người thở hắt vì kinh ngạc, không khí vừa nóng lên chợt chuyển lạnh, tựa như trời đang rất nóng bỗng có một trận gió lạnh thấu xương thổi tới, khiến mọi người bị đông cứng quên phản ứng. Thư sinh tự cho là phong lưu kia không dám thở mạnh, khuôn mặt trắng bệch, phong lưu gì đó cũng bị gió lạnh đông cứng hết.

“Ha ha, ha ha, ha ha! Đồng đại, hôm nay sao lại có nhã hứng đến Phi Thiên Lâu uống rượu ngắm cảnh nha!” Hoàng tú tài dỗi dề tài, không hề đề cập đến thơ của Đồng Ca. Thơ của nàng trừ đọc thuận miệng, chứa đủ uy hiếp, còn lại thì luật vần không đúng, lời lẽ thô tục, quả thật không còn lời nào để nói.

Đồng Ca ngồi xuống ghế, dốc bầu rượu lên uống một hớp, cực kỳ phóng khoáng.

“Đồng đại, nghe nói ngài đang chọn tướng công?” Một thư sinh trẻ tuổi hỏi.

“Phốc ~” Đồng Ca phun một ngụm rượu ra ngoài, thô lỗ dùng bàn tay quạt miệng, vẻ mặt khiến người ta sợ hãi hỏi: “Người nghe ai nói?”

Thư sinh bị bộ dáng của Đồng Ca dọa sợ không nhẹ, tự vuốt vuốt ngực an ủi, sau đó sợ hãi nói: “Lúc ở quán trà nghe người ta nói, hiện tại mọi người đang đồn rầm đường.”

Nói xong, thư sinh dùng ánh mắt như đang tan nát cõi lòng nhìn Đồng Ca: “Đồng đại, ngài thật muốn thành thân sao?”

Sau khi hắn nói xong, những nam tử có mặt, từ già đến trẻ đều dùng loại ánh mắt tan nát cõi lòng nhìn nàng.

Đồng Ca thấy vậy rụt lui về sau, nhảy lên một phát, vội xoa xoa cánh tay, đã nổi hết cả da gà.

“Đồng đại ~ Đồng đại ~” một nam tử mặc đồng phục võ quán của Đồng Ca chạy nhanh lên lầu, vừa chạy vừa kêu.

“Đồng đại, thì ra ngài ở đây! Chúng ta tìm ngài mãi!” Vương Sơn vừa thở vừa nói.

“Đừng vội, đừng vội, uống miếng nước.”

Vương Sơn nhận lấy, vừa uống một hớp liền sắc, thì ra Đồng Ca xem rượu như trà đưa cho hắn.

Chờ Vương Sơn thở bình thường lại, Đồng Ca nói: “Chuyện gì mà phải tìm ta vội vã như vậy?”

“Tôn trưởng lão mời ngài lập tức trở về chọn tướng công.”

“Cái gì?” Đồng Ca suýt chút nữa té ghế, nàng giật bắn mình, hoàn toàn tỉnh rượu: “Người nói gì? Lặp lại lần nữa.”

Mà chung quanh, các nam tử có mặt bị phần nhìn chăm chăm Vương Sơn, bình thường lịch sự phong lưu giờ như thay đổi thành một người khác, giống như lang như hổ muốn tìm người liêu mạng.

Vương Sơn đảo mắt một vòng, nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi nói: “Tôn trưởng lão mời ngài lập tức trở về chọn tướng công.”

Sắc mặt Đồng Ca từ đỏ biến thành trắng, từ trắng chuyển thành xanh, tiếp đó nàng trợn trắng mắt, ngất đi.

Vương Sơn lau mồ hôi, đến gần tai Đồng Ca nói nhỏ: “Đồng đại, ngài giả bộ bất tỉnh cũng không có tác dụng đâu, mọi chuyện được sắp xếp cả rồi, trong trại còn một đồng tử nam đang chờ ngài trở về chọn đó!!”

Đồng Ca không có phản ứng.

Vương Sơn lui một bước, gân cổ gào thét: “Người đâu! Đồng đại say, đưa ngài trở về!”. Mấy võ sư lập tức chui ra.

Đúng lúc này, Đồng Ca tỉnh, nàng đứng lên, như không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ quần áo, nhắc chân bước đi.

“Ấy ~ ấy ~ Đồng đại đợi đã nào.....!” Hoàng tử tài gọi nàng lại.

“Chuyện gì?”

“Chúng ta cũng muốn đăng ký!”

Đồng Ca tức giận trừng mắt, bay ra khỏi Phi Thiên Lâu.

Vương Sơn muốn đuổi theo, nhưng rất nhanh lại lộn trở về, nói với đám tài tử: “Phí đăng ký, 50 lượng bạc, tự chuẩn bị một phần sơ yếu lý lịch.”

“Ta muốn đăng ký, ta muốn đăng ký.” Các tài tử rối rít móc ngân phiếu ra.

“Mọi người dừng gấp, xếp thành hàng, từ từ từng người một!” Vương Sơn gào xon, nói với một võ sư bên cạnh: “Người ở đây tiếp nhận đăng ký, một hồi dẫn bọn họ lên núi, ta về trước chuẩn bị.”

Đồng Ca vừa từ Phi Vân Lâu ra ngoài, liền bị mọi người bao vây, ánh mắt u oán và âm thanh tan nát cõi lòng chỗ nào cũng có, khiến nàng cả kinh đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

May là có Vương Sơn chạy tới hộ tống, Đồng Ca mới thoát thân được. Đồng thời, Vương Sơn còn nhân cơ hội kiểm bọn tiền, ngoài phí ghi danh còn cả phí xem cuộc vui.

Đồng Ca cảm thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn hết cả, như sắp bộc phát tới nơi. “Tôn trưởng lão, giỏi lắm!” Đồng Ca nghiêng răng nghiêng lợi, chạy càng nhanh, nàng phải xem, ông lão định bày trò gì.

Tôn trưởng lão đang ở sân sau phơi nắng, đột nhiên hắt xì một cái, lão hút hút mũi: “Ai đang nói xấu mình?!”

“Tôn trưởng lão! Rốt cuộc ngài định làm gì?!” Đồng Ca đen mặt, đứng trước mặt Tôn trưởng lão, hai tay chống nạnh, thở phì phò.

“Đồng Ca, con về rồi à!” Tôn trưởng lão không nhìn khuôn mặt thối của nàng, cười khanh khách, nắm tay Đồng Ca nói: “Đến đây, ta có thứ cho con xem.”

Đồng Ca nghiêng đầu, một bộ không thể tin nhìn lão: “Thứ gì?”

Tôn trưởng lão ra vẻ thần bí nói: “Con xem rồi biết, bảo đảm con sẽ thích.”

Đồng Ca đứng lại, “Ngài không nói, con không đi.”

Tôn trưởng lão thấy Đồng Ca kiên trì, đành nói toẹt ra: “Là nam nhân.”

“Mấy ngày trước, không phải đã nói chuyện tìm nam nhân tốt để ta lo sao? Hiện tại có rất nhiều, mập có, gầy có, kiểu sáng lạng có, kiểu lạnh lùng có, kiểu thư sinh, kiểu hiệp khách có, tóm lại kiểu gì cũng có, đầy đủ các loại mặt hàng, bao con hài lòng. Con chỉ cần chọn một người để thành thân là được.” Tôn trưởng lão vừa nói vừa vuốt bộ râu, dáng vẻ cực kỳ hài lòng.

Sắc mặt Đồng Ca càng nghe càng đen, hai tay nắm thành quả đấm, xương khớp kêu răng rắc.

“Đại vương, ngài đừng kích động nha ! Không thể chờ đợi được nữa đúng không ! Đi đi, chúng ta nhanh đi xem, sớm chọn sớm thành thân, cũng sớm sinh con !!!” Tôn trưởng lão còn cả gan nhổ lông trên đầu lão hổ.

Hít sâu, hít sâu, Đồng Ca có xúc động muốn giết người, nàng cảm giác nàng tựa như Tôn Ngộ Không, làm sao cũng không thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ.

“Người đâu, mang các tướng công được đề cử ra đây, Đại vương muốn gặp bọn họ.” Tôn trưởng lão phân phó.

“Các vị công tử, thiếu gia, hiệp sĩ, xin mời theo ta, Đồng đại nhà chúng ta muốn gặp các vị.”

Các ‘mỹ nam’ kích động một hồi, cảm giác hưng phấn hiện cả ra ngoài, tất cả đồng loạt nhanh chóng sửa sang lại quần áo, soi gương sửa tóc.

“Các vị, xin đi thôi!” Người truyền lời đợi không nổi nữa lên tiếng nhắc.

“Đợi chút, để chúng ta sửa sang lại cho đàng hoàng đã, tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt cho Đồng đại.” một người trong đám nói.

“Các vị không cần phiền vậy đâu, đều làm nên thôi mà.”

8. Chương 8: Gà Bay Nam Nhân Nhảy

“Các vị không cần phiền vậy đâu, đều làm nên thôi mà.”

Người truyền lời vừa nói xong, các ‘mỹ nam’ đều ngơ mặt ra, đầu tiên là kinh ngạc nhìn người nói, tiếp theo là vẻ mặt thất vọng đau khổ, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ hung hăng, làm như trong nhảy mắt cừu nhỏ đã biến thành sói xám lớn.

Người truyền lời nhận ra tình huống không hay, vội đổi một khuôn mặt tươi cười lấy lòng nói: “Cái đó, các vị đừng cho là thật nha! Mới vừa rồi nói giỡn với các vị thôi, thật đó! Các vị đều là nhân tài anh tuấn phóng khoáng ngàn dặm mới tìm được một, nói không chừng một trong các vị sẽ là cô gia tương lai của chúng ta. Đừng nản chí ! Mọi người đều có cơ hội!”

Người truyền lời vừa nói xong, các ‘mỹ nam’ đều nhặt lại lòng tin, sửa sang quần áo, chí khí ngút trời, giống như bọn họ chính là tướng công ‘chuẩn’ của Đồng Ca.

“Các vị, xin theo ta! Đồng đại nhà chúng ta đang chờ gặp các vị đó!” người truyền lời nói.

Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, vì vậy các ‘mỹ nam’ tranh giành xuất hiện đầu tiên, ai cũng không nhường bộ. Người có bản lĩnh thì muốn lên đầu, kẻ không bản lĩnh thì định thừa dịp nhón nháo mà chen ngang. Lúc này không ai thêm để ý phong độ hình tượng gì nữa, dè ra vật lộn.

Trong khoảng thời gian ngắn loạn thành một núi. Người truyền lời thở dài, đối mặt tình cảnh này không biết phải xử lý thế nào.

“Cầu Dẫn, người trốn chỗ này ngó dáo dác làm gì, mau dẫn bọn họ đi thôi! Đồng đại chờ lâu sắp hết kiên nhẫn rồi.” Vương Sơn vội vàng chạy tới.

Cầu Dẫn bắt lực chỉ vào trong nhà, ỉu xiu nói: “Hỗn loạn rồi, bọn họ không thêm nghe ta nói !”

“Bà nội gấu, thiệt lộn xộn, không có tổ chức kỷ luật gì hết, thật không có....” Vương Sơn còn chưa nói xong, đã có một ‘ám khí’ bay tới, đập mạnh vào đầu hắn, Vương Sơn đau đến nhe răng, mày nhăn smệt đống.

Mặt Vương Sơn xanh mét, gỡ ‘ám khí’ trên đầu xuống, thì ra là một chiếc giày màu đen, đang tản ra từng đợt mùi hôi, hắn giận dữ sợ, đứng lên, chuẩn bị thể hiện uy quyền. Đúng lúc này, một vật thể không rõ khác tiếp tục hướng mặt hắn bay tới, hắn vội lấy tay gạt ra, lần này là một chiếc quần trong của nam, Vương Sơn hoàn toàn nổi giận!

Vương Sơn run run toàn thân, gầm lên: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Mọi người dừng lại nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy một nam nhân mặt tức giận, trên tay hắn là giày và quần trong.

“Vương huynh, ta phải đi ra đầu tiên.” đây là kiểu yêu cầu cứng rắn.

“Vương huynh, chúng ta quen biết từ lâu, cho ta ra đầu tiên đi!” kiểu bầu vịu quan hệ.

“Họ Vương, ta nói cho người biết, nếu không cho ta ra đầu tiên, hừ hừ! Về nhà rửa sạch cổ chờ.....” Đây là phái bá đạo uy hiếp.

“Vương huynh, ta có chút bạc, huynh cầm mua rượu cho các huynh đệ uống ha!” Phái hối lộ.

“Vương huynh, biết ta là ai không ? Thật ra ta là đệ đệ của biểu muội phu của đại di muội của đồ đệ của Tôn trưởng lão đó !” Đây là kiểu vừa bầu vịu quan hệ cộng thêm đi cửa sau.

“Vương Sơn, ta cho người biết, nếu người dám đồng ý cho hắn đi cửa sau, ta sẽ méc Đồng đại xử lý người.” Đây là kiểu không có quan hệ, không có tiền, không có cửa sau, mà thẹn quá thành giận.

Vương Sơn bị một đám ‘mỹ nam’ vây quanh, người này một tiếng người kia một tiếng ồn ào lộn xộn gây gổ, không ai thèm quan tâm đến cơn giận của hắn, trực tiếp bị nước miếng bao phủ.

Lúc này mặt Vương Sơn đã biến thành đen, hắn lau lấy lau để nước bọt trên mặt, liều mạng dùng hết sức rống lên, “Tất cả cầm mồm cho ta!”

Âm thanh này đình tai nhức óc, thành công áp đảo trận ồn ào tranh đoạt kia.

“Vương Sơn chuyện này....., Vương Sơn cái đó.....” “Vương Sơn ta đã nói với người.....” “.....” trận ồn ào chỉ ngừng được mấy giây lại tiếp tục. Vương Sơn không thể nhịn được nữa, nhắm mắt, mở mắt hét lớn: “Ngừng ! Hãy nghe ta nói một câu.”

Hắn xoa xoa mắt, hắng giọng, đảo qua các ‘mỹ nam’ một vòng, chỉ một ngón tay: “Người muốn ra đầu tiên, người cũng muốn ra đầu tiên, người....người....., người.....người, người.....người đều muốn ra đầu tiên.”

“Nhưng đầu tiên chỉ có một.” Vương Sơn quét mắt qua mọi người “Đồng đại vẫn đang chờ đó! Không lẽ các người không muốn tham gia nữa?!”

“Dĩ nhiên muốn tham gia, nhưng người ra đầu tiên, sẽ gây được ấn tượng mạnh nhất! Như vậy Đồng đại sẽ nhớ rõ hơn, chúng tôi không muốn bỏ qua cơ hội này.” các ‘mỹ nam’ trả lời.

“Ta có ý kiến hay, tuyệt đối công bằng, các vị chịu nghe không?”

“Ý gì?”

Vương Sơn nhếch miệng, vỗ tay một cái, Cửu Đản vác một rương gỗ lớn tiến đến.

“Bên trong rương có các thẻ số thứ tự, số thẻ các vị rút được đại biểu cho thứ tự của các vị, để ông trời quyết định giùm, như vậy các vị có ý kiến gì không?”

Các ‘mỹ nam’ nhìn nhau, rớt rít nói: “Không có ý kiến.”

“Được, mỗi người rút một thẻ, rút được thẻ nào xem như là ông trời an bài, không được tranh giành ồn ào nữa, nếu còn ồn ào ta sẽ tuyên bố người đó bị loại ngay.” Vương Sơn nghiêm túc nói, quét mắt một vòng: “Tốt hơn các vị nên tin lời ta nói, ta có quyền này.”

Vương Sơn vừa đầm vừa xoa, rớt cuộc đẹp được loạn. Thì ra nam nhân mà làm ầm lên còn đáng sợ hơn nữ nhân nhiều.

Một chỗ khác, Đồng Ca phải vừa đợi vừa tiếp nhận sự tẩy não của Tôn trưởng lão. Tôn trưởng lão dùng cả tình cả lý, nói về tầm quan trọng của việc thành thân đến nước miếng tung bay, làm như nếu Đồng Ca không nghe theo, thì sẽ là tội nhân của cả thế gian.

Đồng Ca ngồi im một chỗ, cúi gằm đầu, giống như quả chuối bị phơi nắng, đáng thương tội nghiệp nhưng phải đành chịu. Bởi vì nàng rất tôn trọng Tôn trưởng lão, hơn nữa lời Tôn trưởng lão không phải không có lý. Huống chi, nàng đã từng đồng ý, giờ không thể nuốt lời, chỉ có tiểu nhân mới không giữ chữ tín.

Đại hiệp tung hoành giang hồ, kị nhất là nói không giữ lời. Nàng tuy là nữ nhân, nhưng thế nào cũng được xem là nhân vật đầu đội trời chân đạp đất.

Đồng Ca thầm thở dài trong lòng, thôi! Thành thân thì thành thân, không phải chỉ là cưới một người nam nhân thôi sao! Đồng Ca nàng có gì mà không dám?

Các ‘mỹ nam’ thấy Đồng Ca nhìn về phía này ai cũng mở cở trong bụng, hận không thể lập tức bay đến trước mặt nàng, bày ra dáng vẻ đẹp nhất của mình, dùng giọng nói động lòng người nhất để nói ba chữ ‘Chọn ta đi!’

Có gần 50 ‘mỹ nam’, bọn họ xếp thành đoàn nhỏ, lần lượt từng người ra sân. Mỗi người có 3 phút thể hiện, trong thời gian đó phải ọi người thấy được đức trí thể mỹ của mình, sau đó đứng qua một bên đợi.

Trong vòng 3 phút này, các ‘mỹ nam’ thể hiện rất phong phú, có ngâm thơ làm phú, có múa đao múa kiếm, có ca múa, diễn thuyết,.....vân vân.

Có một điểm giống nhau là các ‘mỹ nam’ đều sẽ nói rõ tên họ của mình, đặc biệt đến gần Đồng Ca, bày ra vóc người hoặc khôi ngô, hoặc to lớn, hoặc cao gầy, sau đó qua khu bên cạnh đứng với tư thế tự cho là đẹp trai nhất.

Các ‘mỹ nam’ đứng ở khu chờ, không ngừng phóng điện với Đồng Ca, nhất thời dòng điện bắn ra bốn phía, mà Đồng Ca là tâm điểm của lưới điện.

Có một lần, Đồng Ca vô tình nhìn về khu đó, bắt gặp mấy chục dòng điện phóng về phía mình, khiến nàng khiếp vía, đến nỗi tóc thiếu chút nữa dựng ngược lên.

Nàng giống như dân chạy nạn, nhanh chóng dời mắt đi, không dám nhìn về khu đó nữa, chỉ dám nhìn người đang biểu diễn, so ra dòng điện ở đây có vẻ ôn hòa hơn một chút.

Đúng lúc này, đến phiên Giang Tiểu Thủy. Hắn bay vọt ra sân, bày ra tư thế tự cho là đẹp trai nhất, sau đó thâm trầm ngẩng đầu lên, hướng về phía Đồng Ca đang vì giật mình mà miệng chữ O, ném một ánh mắt câu hồn.

Toàn thân Đồng Ca run lên, nháy mắt da đầu tê rần, nổi hết cả da gà. Nàng nhảy dựng lên: “Giang Tiểu Thủy, sao ngươi cũng tới !?”

Giang Tiểu Thủy đang ôm kiếm giả bộ tao nhã, nhíu mày nói: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Đồng Muội, đã để nàng chờ lâu!”

Giang Tiểu Thủy vừa nói xong, tiếng la hét nổi lên bốn phía, xưng hô kia của Giang hắn đã khơi dậy bi phần của các mỹ nam, vô số dòng điện chuyển hướng bắn về phía hắn. Giang Tiểu Thủy thấy vậy, hưng phấn giang rộng tứ chi để đón, dòng điện khiến hắn rất thoải mái!

Đúng lúc này, Đồng Ca ném ly trà trong tay về phía hắn, Giang Tiểu Thủy hơi nghiêng người né, sau đó lại trở về tư thế ban đầu.

“Đồng Muội, nàng thật nghịch ngợm!! Chớ ném loạn đồ, ném loạn đồ là không đúng ! Ném loạn đồ sẽ làm ô nhiễm xung quanh, hơn nữa chẳng may trúng phải trẻ con thì làm sao ? Cho dù không trúng trẻ con trúng vào hoa cỏ cũng không được !”

Đồng Ca cảm thấy bên tai như có hàng ngàn con ruồi đang vo ve, nhìn miệng Giang Tiểu Thủy hé hé đóng đóng, nàng hết chịu nổi, chỉ muốn đá bay hắn ra ngoài.

Tay Đồng Ca đập xuống bàn gỗ, cái bàn lập tức vỡ vụn từng mảnh, nàng đang định nhào ra, thì bị Tôn trưởng lão lôi lại.

Đồng Ca nghiêng đầu nhìn Tôn trưởng lão, “Tôn trưởng lão, buông ra, ta muốn diệt con ruồi kia.”

Tôn trưởng lão nghiêm mặt nói: “Đại vương, phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh!”

Đồng Ca nổi điên.

Vương Sơn khua trống trong tay, rống to: “Hết giờ, mời vị kế tiếp.”

Trước khi đi Giang Tiểu Thủy còn không sợ chết nói với lại: “Đồng Muội, phải bình tĩnh, còn nữa, phá hư của công là không đúng!”

“Người.....” Đồng Ca vùng nắm đấm, hai mắt trợn to. Tôn trưởng lão ở một bên lôi cổ áo nàng kéo lại. Đồng Ca thở một hơi, cắn hận nói: “Được, ta bình tĩnh. Vương Sơn, Giang Tiểu Khê trực tiếp bị loại!!”

“Báo cáo Đồng đại, hần tên Giang Tiểu Thủy.” Vương Sơn cười híp mắt nói.

Đồng Ca chỉ tay về phía Giang Tiểu Thủy: “Mặc kệ hần tên gì, loại hần ngay cho ta, con mẹ nó, tức chết ta rồi!!”

“Đừng mà! Ta không muốn bị loại, ta muốn vào vòng trong.” Giang Tiểu Thủy chọt nhào tới ôm chân Đồng Ca gào khan: “Đồng đại! Đừng loại ta mà! Ta sẽ không gọi nàng Đồng Muội nữa, tha thứ ta một lần thôi! Ô ô ~”

“Hừ ! Người là người thứ nhất dám gọi ta như vậy, người bị loại!” Đồng Ca xoay mặt.

Tôn trưởng lão lôi Giang Tiểu Thủy đứng lên: “Vị tráng sĩ này, chớ gào thét nữa, qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Giang Tiểu Thủy bĩu môi, hút hút mũi, giả bộ đáng thương nói: “Ta không muốn bị loại.”

“Được, tạm thời không loại người, qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Giang Tiểu Thủy nhìn Đồng Ca một cái, sau đó vui vẻ chạy sang khu chờ kết quả. Vừa đến nơi hần liền bị các mỹ nam quần áo.

Thê thảm đến mức Đồng Ca không đành lòng nhìn.

“Tôn trưởng lão, sao lại mời hần tới ?”

“Đứa nhỏ này rất thú vị, ta thích.”

Đồng Ca đen mặt.

Cuộc thi vẫn đang tiếp tục, Đồng Ca và Tôn trưởng lão lại trở về chỗ ngồi tiếp tục xem.

Một lúc sau, Đồng Ca chịu hết nổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôn trưởng lão, đây chính là những mỹ nam ngài ngàn chọn vạn tuyển ? Còn nói gì mà loại hình nào cũng có !? Đây chính là kiểu lạnh lùng, kiểu thư sinh, kiểu hiệp khách mà ngài nói?”

“Sao, hài lòng không?” Tôn trưởng lão đắc ý nói.

Đồng Ca cười nhạt một tiếng: “Ta thấy là kiểu tự yêu, kiểu tự kỷ, kiểu màu mè, kiểu hoang tưởng thì đúng hơn!!”

“Không cần chọn nữa, lãng phí thời gian, cho họ vào võ quán học tập, tùy tiện thu ít bạc là xong.” Đồng Ca phát tay áo muốn rời đi.

“Đợi chút.” Tôn trưởng lão gọi nàng lại.

“Đừng vội đi, ta còn có vũ khí bí mật.” Tôn trưởng lão ra vẻ thần bí nói.

9. Chương 9: ‘vũ Khí Bí Mật’

“Dừng vội đi, ta còn có vũ khí bí mật.” Tôn trưởng lão thần bí nói.

Đồng Ca bước chậm lại, từ từ dừng bước, từ từ quay đầu, từ từ xoay người, vốn tưởng tránh được một kiếp, không ngờ cuối cùng vẫn còn một quả bom nổ chậm, nổ cho nàng choáng váng!

“Vũ khí bí mật?” về mặt Đồng Ca cực kỳ quỷ dị.

Tôn trưởng lão vuốt râu, cười vô cùng gian trá, gật đầu. Nụ cười đó khiến Đồng Ca có loại kích động muốn đốt phẳng bộ râu kia ngay lập tức.

“Ngài xác định ‘vũ khí bí mật’ này có chỗ hơn người?!” Đồng Ca nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Tôn trưởng lão thần nhiên cười một tiếng: “Dĩ nhiên, mở to mắt chờ xem đi!”

Đúng lúc này, tiếng nhạc vang lên, một bóng người cao lớn đi đến, mỗi bước đi của hắn như mang đến nắng ấm gió mát.

Hắn, mặt mũi anh tuấn, hai mắt lấp lánh có thần, mặc một bộ trường bào màu trắng, bên hông buộc đai ngọc xanh dương, lúc bước đi tay áo đón gió tung bay, có khí chất cao quý trời sinh.

Ánh mặt trời chiếu trên người hắn, khiến cả người hắn phỉm màu nắng vàng nhạt, cao quý như thiên thần, phóng khoáng tuấn lãng, khiến người không dời mắt nổi.

Thời gian dường như ngừng trôi, không khí ngừng chuyển động, xung quanh trở thành hư vô, hình như nơi này là sân khấu của riêng hắn.

Tôn trưởng lão thấy vẻ mặt mắt hờn của Đồng Ca, cực kỳ đặc ý.

“Nhìn đủ chưa?”

Đồng Ca lập tức tỉnh hồn, thu hồi ánh mắt, hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn cật lực nói: “Cũng được.”

Tôn trưởng lão cười cười: “Hài lòng không?”

Đồng Ca hí mắt nhìn Đoàn Thịnh, “Người này nhìn quen quá! Hình như đã gặp qua ở đâu rồi, ngài tìm hắn ở chỗ nào vậy?” Đồng Ca hỏi Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão tự nhiên là không thể để Đồng Ca biết người là do lão cướp tới, bèn che giấu nói: “Tìm ở chỗ nào đâu có liên quan gì, quan trọng là ngài có hài lòng với hắn hay không !!”

Đồng Ca đưa mắt nhìn xung quanh, làm bộ miễn cưỡng nói: “Tạm được.”

Tôn trưởng lão thầm cười trộm, thật ra bộ dáng Đồng Ca như vậy rõ ràng là hài lòng quá trời, “Tạm được là tốt rồi, vậy cứ vậy đi, ngày mai thành thân.”

“Gi?!” nhất thời Đồng Ca không tiêu hóa được lời Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão cười hí mắt nói: “Ngày mai thành thân, ngài phải làm tân nương.”

“Khụ, khụ, khụ, khụ khụ khụ.” Đồng Ca chợt cúi người xuống ho khan, ho đến ứa nước mắt, nàng bị sắc nước miếng của chính mình.

Tôn trưởng lão tốt bụng vỗ vỗ lưng cho Đồng Ca: “Đại vương, ngài vui mừng đến khóc thế này, xem ra ngài rất hài lòng, nếu không, tối nay thành thân luôn?!”

Đồng Ca nghe thấy, người run lên, càng sắc nghiêm trọng hơn, kho khan không ngừng, nàng ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên, hai mắt tóe lửa, tay siết chặt vạt áo của Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão tiếp tục vỗ vỗ lưng Đồng Ca nói: “Đại vương, ngài đừng nóng, ta hiểu ý ngài mà, ta lập tức chuẩn bị cho ngài.”

Tôn trưởng lão buông Đồng Ca ra, khí thế ngút trời quát: “Vương Sơn, lập tức chuẩn bị, buổi tối động phòng!!”

“Vâng thưa ngài! Thuộc hạ đi ngay!” Vương Sơn vui mừng nói.

Tôn trưởng lão đẩy Đồng Ca ngồi xuống ghế: “Đại vương, ngài ngồi đây chờ chút, ta đi xử lý các ‘mỹ nam’ làm nền kia.”

Đồng Ca sống chết siết chặt vạt áo Tôn trưởng lão không thả, Tôn trưởng lão cười gian, đẩy tay Đồng Ca ra: “Đại vương, ngài yên tâm ngồi nghỉ đi! Chuyện động phòng và chuyện các ‘mỹ nam’, ta sẽ xử lý tốt hết.”

Nói xong, Tôn trưởng lão chạy nhanh như chớp. Nói thật, nếu không có người có đức cao vọng trọng và võ nghệ cao cường thật đúng là không trấn được đám ‘mỹ nam’ bị lừa đến làm nền kia. Tôn trưởng lão phải tốn không ít sức mới giải quyết được chuyện này, cuối cùng còn lại một đám người trong lòng chua xót ở lại uống rượu mừng.

Thật ra, các ‘mỹ nam’ từ lúc thấy Đoàn Thịnh ra sân thì đã lập tức biết mình hết hi vọng, Đồng đại khiến người người kính ngưỡng trong tim họ chỉ có người như Đoàn Thịnh kia mới xứng, bọn họ thua tâm phục khẩu phục, mặc dù có chút chua xót, nhưng vẫn nén lệ chúc phúc cho hai người.

Đoàn Thịnh đứng một bên, từ đầu đến giờ hắn vẫn luôn rất mâu thuẫn, trong đầu hắn có hai phe, một phe nói: “Đoàn Thịnh ngươi là hoàng tử nước Đại La, đọc nhiều sách thánh hiền, hôn nhân đại sự của người phải do phụ hoàng làm chủ, ngươi phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận làm thần làm con.” Một phe khác lại nói: “Mục đích của hôn nhân là gì? Chính là muốn tìm một người cùng người đi hết nửa đời sau. Người đó nhất định phải là người ngươi thích, như vậy mới có thể hạnh phúc. Chớ để người khác quyết định thay, hạnh phúc của mình phải do tự mình tranh thủ, nếu ngay cả quyền tự do lựa chọn hạnh phúc mình cũng không có, vậy cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa.”

Phe kia lại nói tiếp: “Đoàn Thịnh, ngươi tự hỏi lòng mình xem, ngươi thích nàng sao? Bỏ qua một cô nương độc nhất vô nhị như vậy ngươi có hối hận không? Đừng do dự nữa, nếu đã thích vậy đừng buông tay, đời người ngắn ngủi chỉ mấy chục năm, quan trọng nhất là mình sống vui vẻ, như vậy mới không có gì tiếc nuối.”

Mắt Đoàn Thịnh lóe sáng, trái tim hắn đã có lựa chọn. Hắn bước đến bên cạnh Đồng Ca, lấy ra một chiếc khăn tay trắng từ trong ngực, đưa cho Đồng Ca đang ngồi chồm hổm trên đất ho khan.

Đồng Ca không nhận lấy khăn tay mà ngẩng đầu lên, xuyên qua đôi mắt đẫm lệ thấy được gương mặt tuấn tú như tỏa hào quang dưới ánh mặt trời và nụ cười ôn nhu của hắn, Đồng Ca lại mất hồn lần nữa.

Đoàn Thịnh tao nhã cúi người xuống, một tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đẫm lệ như mèo nhỏ của nàng lên, một tay dịu dàng lau vệt nước mắt cho nàng.

Sau khi Đoàn Thịnh lau xong, Đồng Ca mới kịp phản ứng, nàng luống cuống lui ra một bước, lòng thầm phỉ nhổ sao mình có thể bị sắc đẹp mê hoặc. Nàng ngược đôi mắt to tiếp tục nhìn Đoàn Thịnh, không ngờ Đoàn Thịnh cũng đang tập trung nhìn nàng, hai mắt nhìn nhau, tia điện lóe lên.....

“A ~” Đồng Ca chấn động, hình như đã gặp người này ở đâu đó! Đầu óc nàng lập tức chuyển động, tìm tòi trong ký ức, lúc sau mới nhớ ra đây chính là người mấy ngày trước mình gặp trên phố, khi đó nàng đang trưng trị hai bên ác bá, trong đám người xem náo nhiệt có hắn.

Đồng Ca không nhớ đến người ngày đó nàng anh thư cứu mỹ nam là hắn. Hôm đó hắn bị thương, cả người nhếch nhác, mặt dính đầy vết máu, Đồng Ca không nhận ra cũng là bình thường.

“Là người..... Ta gặp người trên phố.....người tên gì? Sao lại cầu kết với Tôn trưởng lão? Làm sao người biết mà đến tham gia buổi chọn tướng công này?” Đồng Ca phun hết những thắc mắc trong lòng ra một lượt.

Đoàn Thịnh cười khở, hắn ‘cầu kết’ với Tôn trưởng lão gì chứ, tính ra hắn là người bị hại mà, hắn vô tội nha!!

“Cười khở như vậy có phải có gì uất ức hay không? Bị Tôn trưởng lão ép buộc? Cứ nói ra! Ta sẽ làm chủ cho ngươi!” Lời này Đồng Ca nói có chút trái lòng, thật ra, nàng rất hài lòng người trước mắt, nhưng nàng sẽ không vì ham mê nam sắc mà mất đi bản sắc hiệp nghĩa. Nàng là người rất có nguyên tắc!

Về mặt Đoàn Thịnh cực kỳ quái dị, dù gì hắn cũng là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, có ngạo khí của hoàng gia, chuyện hắn không muốn làm, ai ép được, cho dù tánh mạng bị uy hiếp chắc chắn cũng sẽ không

thỏa hiệp.

“Đồng Ca, nàng là một cô nương tốt, ta.....”

Đoàn Thịnh chưa nói xong, Tôn trưởng lão đã nhẹ nhàng lướt tới như u linh, nắm tay Đoàn Thịnh: “Đại vương, cho ta mượn tân lang một chút, ta dẫn hần đi chuẩn bị.”

“Ây ~ đợi chút.” Đồng Ca bắt được vạt áo Đoàn Thịnh, hai người lôi lôi kéo kéo một hồi, tiếng áo bị xé rách vang lên, áo của Đoàn Thịnh bất hạnh làm vật hy sinh, rách làm hai nửa.

“Đại vương, ngài dừng gấp, qua tối nay hần sẽ là người của ngài, chờ một chút, dục tốc bất đạt!” Tôn trưởng lão nháy mắt trêu chọc, khiến Đồng Ca không nói nên lời.

Đồng Ca trầm mặt, nghiêm túc nói: “Đợi chút, Tôn trưởng lão, ta có chuyện muốn nói.”

Mỗi khi Đồng Ca nghiêm túc, Tôn trưởng lão sẽ dừng đùa giỡn: “Đại vương, gấp lắm rồi, ngài nói tóm tắt đi.”

“Hai việc, thứ nhất, hần không phải tự nguyện.”

“Đương nhiên là tự nguyện, có thể được ngài chọn, là vinh hạnh của hần!” Tôn trưởng lão thay Đoàn Thịnh đáp.

“Ta muốn hần tự mình nói.” Đồng Ca chăm chú nhìn vào mắt Đoàn Thịnh.

Tôn trưởng lão lén nhéo Đoàn Thịnh, đầy ý uy hiếp. Đoàn Thịnh cười thản nhiên, hần đã hiểu rõ tâm ý của mình: “Đương nhiên là ta tự nguyện.”

Về mặt Tôn trưởng lão nhu hòa xuống, thu tay lại. Đồng Ca hồ nghi nhìn chăm chăm tay Tôn trưởng lão, khiến Tôn trưởng lão cười chột dạ. Sau đó nhìn Đoàn Thịnh hỏi: “Tôn trưởng lão uy hiếp người phải không? Hoặc là người có nhược điểm bị lão bắt được?” Nàng quá rành chiêu trò của Tôn trưởng lão rồi.

Đoàn Thịnh thật không biết nên trách nàng quá cố chấp hay là quá ngốc đây? Hần ôn nhu nói: “Đồng Ca, nàng là một cô nương rất đặc biệt, được nàng để ý là vinh hạnh của ta, có thể lấy được nàng là phúc khí của ta.”

Đồng Ca bỗng đỏ mặt, trước nay chưa bao giờ bị người thổ lộ thẳng mặt như vậy, khiến nàng có chút luống cuống, có chút lo lắng, còn có chút thẹn thùng, vốn nhanh mồm nhanh miệng giờ lại im bất không biết phải nói gì.

“Ha ha, ha ha, ha ha.” Tôn trưởng lão thấy bộ dáng Đồng Ca như vậy cười vui vẻ, vậy là lão không có cướp làm người.

“Tôn trưởng lão, đại vương, hỉ phòng đã chuẩn bị xong ạ!” Vương Sơn chạy tới nói.

“Tốt tốt tốt, nhanh dẫn tân lang đi chuẩn bị đi!” Tôn trưởng lão đẩy Đoàn Thịnh cho Vương Sơn.

“Vâng thưa ngài!” Vương Sơn dẫn Đoàn Thịnh đi.

“Đợi đã.....!” Đồng Ca hô.

Hai người quay đầu nhìn nàng, Đồng Ca nói: “Hần tên gì? Ít nhất phải nói cho ta biết chứ !?”

“Việc này đơn giản.” Tôn trưởng lão lấy một tờ giấy ra đưa cho Đồng Ca: “Đây là giới thiệu vắn tắt của hần, ngài xem đi!” Nghe vậy Vương Sơn và Đoàn Thịnh tiếp tục bước đi.

Đồng Ca nhận lấy, há hốc mồm, chữ rất đẹp, nhưng nàng không biết nó!

Tôn trưởng lão vuốt râu hỏi “Ngài đọc xong rồi?”

Đồng Ca đưa tờ giấy cho Tôn trưởng lão: “Ngài nói đi!”

Tôn trưởng lão dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy, nói: “Ta xem hiểu thì đã nói cho ngài nghe luôn rồi, cần gì đưa ngài nữa, thế này không phải làm khó ta sao?!”

Tôn trưởng lão đảo mắt, “Xem không hiểu cũng không sao, ném đi.” Sau đó ra vẻ thần bí móc một quyển sách ra đưa cho Đồng Ca: “Cái này chắc chắn ngài hiểu nè, từ từ nghiền cứu đi, tối nay sẽ cần dùng.” nói xong, Tôn trưởng lão chạy nhanh như làn khói.

“Cái gì vậy?!” Đồng Ca khó hiểu mở ra, vừa nhìn liền tròn tròn mắt, thì ra là tranh yêu tinh đánh nhau..

10. Chương 10: Thành Thân

“Cái gì vậy?!” Đồng Ca khó hiểu mở ra, vừa thấy liền tròn tròn mắt, thì ra là tranh yêu tinh đánh nhau.....

Quyển sách trên tay như là củ khoai lang nóng bỏng tay, bị Đồng Ca ném đi. Quyển sách bay thành một đường cung đẹp đẽ, sau đó rơi xuống đất, bị lật mở ra.

Một trận gió thổi qua, trang sách tự động lật, hình ảnh nam nữ trần truồng xuất hiện trước mắt Đồng Ca, khiến nàng sợ đến rùng mình một cái, xoa xoa da gà nổi trên cánh tay.

Đồng Ca chán ghét nghiêng đầu lui về phía sau, bỗng đụng phải một người.

“Gặp quỷ à! Sao nhìn mắt hồn vậy?!”

Chẳng biết lúc nào, Tôn trưởng lão đã xuất hiện sau lưng Đồng Ca, bên cạnh lão còn có một phụ nhân trung niên, người này Đồng Ca biết, là bà mai nổi danh trong huyện.

Mặt Đồng Ca đỏ ửng, liếc Tôn trưởng lão một cái, ông lão này già mà không nghiêm chỉnh, cứ nhiên đưa nàng xem loại sách này.

Tôn trưởng lão đi vòng sau lưng Đồng Ca nhặt quyển sách kia lên, vô cùng quý trọng vỗ vỗ bụi đất trên sách, sau đó đưa sách cho bà mai Trương, “Bà cầm đi, một lát giảng cho nó.”

Bà mai Trương ve vẩy cái khăn đỏ trong tay: “Tôn trưởng lão yên tâm đi! Chuyện nam nữ này cứ để ta lo, bảo đảm Đồng đại nhà chúng ta sẽ được mở mang tầm mắt, ha ha! Nói không chừng còn một lần sẽ được một nhi tử luôn!” nói xong, bà mai Trương dùng khăn đỏ che miệng cười khanh khách không ngừng.

Đồng Ca nghe vậy, toàn thân nổi da gà, nàng nhón chân lên định chuồn êm.

“Đứng lại! Đại vương, ngài định đi đâu?” Tôn trưởng lão tinh mắt phát hiện.

Đồng Ca đảo mắt, che bụng rên, “Ồi ôi! Bụng ta đau quá, ta phải đi nhà xí.”

Tôn trưởng lão nháy mắt ra hiệu cho bà mai Trương. Bà mai Trương vội nói: “Ta cũng muốn đi nhà xí, ta đi với ngài.”

Đồng Ca co rúm mặt, xoay người bước đi, bà mai Trương vui vẻ đi theo.

Tôn trưởng lão nói với theo: “Đại vương, ngài nhanh lên một chút, lát nữa bà mai Trương sẽ trang điểm thay đồ cho ngài, chớ để trễ giờ!”

Đối với Tôn trưởng lão, Đồng Ca thật cảm thấy bó tay, nàng ngửa mặt lên trời thở dài, không nói nên lời, không biết khi nào nàng mới có thể thoát khỏi bàn tay ma quái của Tôn trưởng lão đây!

“Đồng đại, chớ làm vẻ mặt đau khổ, hôm nay là ngày vui của ngài mà, cười một cái nè!” bà mai Trương vẩy vẩy khăn tay đùa nàng.

Đồng Ca chuyển ánh mắt u oán sang nhìn bà mai Trương, “Sao bà vẫn còn ở đây?”

“Đồng đại, đang nhớ tân lang phải không!! Tân lang thật đúng là mỹ nam ngàn dặm mới tìm được một nha! Tác phong nhanh nhẹn, khí thế hiên ngang, Phan An, Tống Ngọc chẳng qua cũng đến thế là cùng. Nếu ta mà trẻ lại 20 tuổi.....” Bà mai Trương bỗng ngừng nói, trên khuôn mặt già nua cứ nhiên hơi hơi đỏ.

Đồng Ca liếc bà một cái.

“Đồng đại, đừng lè mè, mau trở về phòng thôi! Ta giúp ngài trang điểm thay đồ.” bà mai Trương nửa dụ nửa cứng rắn kéo Đồng Ca vào phòng.

Bà mai Trương đẩy Đồng Ca đến ngồi trước bàn trang điểm, quát một tiếng: “Các cô nương, lên cho ta!!”

Bỗng nhiên trong phòng có 4, 5 cô nương xông tới, lột quần áo, gỡ tóc của nàng.....

Đồng Ca nhảy dựng lên, dùng tay siết chặt tã áo đơn cuối cùng trên người, đề phòng nhìn họ: “Các người muốn làm gì?” Nàng rất ít ở chung với nữ nhân, không ngờ nữ nhân là như lang như hổ thế này.

Bà mai Trương quơ quơ mũ phượng trong tay: “Thay quần áo tân nương!”

Đồng Ca nhìn áo cưới đỏ thẫm, bỗng ngỡ ra, cảm giác như tất cả chỉ là mơ, nàng dùng sức nhéo mình một cái, đau đến thiếu chút nữa chảy nước mắt.

“Các cô nương, còn chờ gì nữa ! Nhanh lên đi!” bà mai Trương lên tiếng, các cô nương lần nữa nhào tới Đồng Ca. Lần này Đồng Ca rất hợp tác, mặc các cô nương muốn làm gì thì làm. Hồi lâu sau, một giai nhân áo đỏ xuất hiện.

Đồng Ca từ nhỏ đến lớn được nuôi dạy như con trai, chưa bao giờ mặc quần áo con gái, không ngờ lần đầu mặc lại chính là áo cưới.

Mặc xong áo cưới, tiếp theo là một đồng đồ trang sức phức tạp, Đồng Ca cảm thấy da đầu bị kéo phát đau, kiên nhẫn của nàng sắp dùng hết mà kiểu tóc vẫn chưa xong.

Đồng Ca ngồi trên ghế cứ xoay xoay, trước giờ vốn hiếu động khiến nàng bắt đầu ngồi không yên.

“Còn bao lâu nữa mới xong?”

“Nhanh thôi, Đồng đại, đừng lộn xộn, ngài xem, kiểu tóc sắp hư rồi này!” bà mai Trương nói.

Đồng Ca nhìn mấy đôi tay loay hoay trên đầu nàng, cảm thấy làm nữ nhân thật sự rất phiền, cổ nàng sắp cứng ngắc luôn rồi. “Này! Ta nói, các người làm đơn giản chút, đơn giản chút, chớ phức tạp như vậy. Trực tiếp buộc tóc lên, đội mũ phượng vào là xong.” Đồng Ca sắp hết kiên nhẫn nói.

“Như vậy sao được?! Đồng đại, hôm nay ngài là tân nương, cả đời chỉ làm một lần, tất nhiên phải thật xinh đẹp mới được.”

Đồng Ca chỉ cảm thấy trên đầu càng ngày càng nặng, chỉ có thể trơ mắt nhìn trâm hoa, đồ trang sức bằng vàng gì đó lần lượt cắm vào trên đầu mình.

Tất cả đều hoàn hảo, duy chỉ có bộ râu cá trê còn trên mép tân nương nhìn thiệt tức cười. Lúc này, bà mai Trương vươn tay về phía bộ râu của Đồng Ca, nhất thời mấy người xung quanh đều nín thở, trợn to mắt, tập trung nhìn mặt Đồng Ca, chờ đợi được thấy gương mặt thật của nàng dưới bộ râu kia.

Tay của bà mai Trương sắp tiếp cận bộ râu thì bị Đồng Ca bắt được, một trận âm thanh thất vọng vang lên.

Đồng Ca liếc nhìn bà mai Trương: “Làm gì?”

Bà mai Trương cười nhỉnh: “Đồng đại, làm gì có tân nương nào trên mặt dán râu chứ!”

Đồng Ca soi gương, nhìn nhìn, cảm thấy quả là vô cùng quái dị, suy nghĩ một hồi, nàng liền vươn tay giật bộ râu xuống.

“Oa! Thiệt là đẹp ~” mọi người đồng thanh than! Nhìn mà trợn tròn mắt, Đồng Ca mặt quần áo nam trông rất tuần tú, không ngờ mặc đồ nữ lại xinh đẹp đến mức này.

Da nàng trắng như tuyết, mắt sáng, mày ngài, mũi rất cao, môi hồng răng trắng, trong vẻ quyến rũ lại mang thêm vài phần anh khí, đội mũ phượng vào nhưng không quá mềm mại mà có chút mạnh mẽ anh thư.

Trong thiên hạ chắc chỉ có mình Đồng Ca là có thể mặc áo cưới mà tạo ra được nét đặc biệt như vậy, có thể dung hợp giữa quyến rũ của nữ nhân và mạnh mẽ của nam nhân.

Một tiếng vang nhỏ từ cửa sổ truyền đến.

“Ai đó?” Đồng Ca nghiêng đầu quát, nhanh nhẹn lướt người ra ngoài, đúng lúc này, một tiếng động thật to vang lên, Đồng Ca bị vướng làn váy cưới thật dài, té oạch xuống đất trong tiếng thét chói tai của mấy cô nương trong phòng.

“Đồng đại, ngài không sao chứ!?” mấy cô nương vội vàng đỡ Đồng Ca dậy.

Mặt Đồng Ca xám xịt, đẩy họ ra, nhấc váy đuối theo, thô lỗ đá văng cửa sổ, tìm kiếm bóng dáng khả nghi, xác định mục tiêu xong, nàng lập tức bay tới, chặn trước mặt người nọ, đến khi thấy rõ mặt người nọ Đồng Ca liền nhủ chặt mày.

“Giang Tiểu Khê, là người?”

Giang Tiểu Thủy không giấu được vẻ kinh ngạc, mắt hấn như dán chặt lên người Đồng Ca. Đồng Ca không phát hiện ra, trừ Giang Tiểu Thủy, những người khác cũng đều đang ngơ ngẩn nhìn nàng.

Đồng Ca tiến đến đá móng Giang Tiểu Thủy một cái: “Ngơ cái gì?! Nói mau, người núp ở cửa sổ làm gì?”

Giang Tiểu Thủy từ dưới đất đứng dậy, si mê nhìn Đồng Ca, lẩm bẩm nói “Thật là đẹp ~”

Đồng Ca trợn to mắt, lại đá một đá, lần này rốt cuộc Giang Tiểu Thủy hồi hồn, sau đó làm vẻ mặt tan nát cõi lòng nói: “Đồng Muội, nàng thật muốn gả cho cái bình hoa đó?”

“Bình hoa gì?” Đồng Ca cảm thấy Giang Tiểu Thủy nói chuyện thật khó hiểu, không đầu không đuôi gì cả.

Giang Tiểu Thủy vỗ vỗ bụi bặm trên người, khinh bỉ nói: “Chính là ‘vũ khí bí mật’: Đoàn Thịnh đó. Ta mới vừa đi thử hấn, một chút võ công cũng không có, đúng là thư sinh tay trái gà không chặt vô tích sự, chỉ để xem không thể dùng, không phải bình hoa thì là gì?”

“Thì ra kẻ đánh lén tân lang là tiểu tử người, hừ!” chẳng biết Tôn trưởng lão vọt đến bên cạnh Giang Tiểu Thủy lúc nào, vừa nói vừa nhéo lỗ tai hấn, Giang Tiểu Thủy đau đến kêu cha gọi mẹ, nhưng vẫn không thoát được tay Tôn trưởng lão.

“Nhìn cái gì, đang làm gì thì đi làm tiếp đi.” Tôn trưởng lão quát những người vây xem. Dưới uy quyền của Tôn trưởng mọi người lưu luyến không rời bước đi, cứ ba bước lại quay đầu ngoái nhìn, độ si mê Đồng Ca nhanh chóng thăng cấp.

Tôn trưởng lão nhìn dung nhan họa thủy của Đồng Ca, lòng thầm than thở.

“Đại vương, râu của ngài đâu?”

“Bỏ rồi.” Đồng Ca thản nhiên nói.

“Trở về, dán lên lại!” Tôn trưởng lão nghiêm túc nói, gương mặt này nếu không giấu đi, đoán chừng qua tối nay, những người thấy nàng sẽ mắc bệnh tương tư hết.

Đồng Ca khó hiểu, nhưng thấy Tôn trưởng lão nghiêm túc, bèn không nói gì, lui trở về, ai ngờ vừa bước mấy bước, lại bị vướng váy, lần nữa ngã nhào trước mặt bao nhiêu người.

“Đồng đại ~” mọi người rối rít chạy lại đỡ Đồng Ca.

“Đừng tới đây!” Đồng Ca cực kỳ tức giận hô to, thật là mất hết mặt mũi rồi! Hai lần té đầu tiên trong đời của nàng đều xảy ra trong hôm nay, mà lại ở trước mặt mọi người, làm sao nàng chấp nhận nổi.

Đồng Ca bò dậy bằng tốc độ nhanh nhất, lần này thận trọng nhấc làn váy lên mới bước đi. Vừa vào phòng, nàng liền nhanh chóng bỏ mũ phượng xuống.

“Ôi ! Đồng đại của ta ơi, ngài đang làm gì vậy?!” bà mai Trương đau lòng nói, họ phải tốn biết bao nhiêu thời gian mới mặc xong bộ đồ này.

“Lấy lễ phục của nam cho ta.” Đồng Ca nói.

Bà mai Trương vẻ mặt đau khổ nói: “Nào có tân nương mặc lễ phục nam.”

Đồng Ca đảo mắt nói: “Đi lấy lễ phục của Đoàn Thịnh tới cho ta, ta muốn mặc cái đó.”

Bà mai Trương nói: “Đồng đại, ngài giỡn phải không! Ngài mặc lễ phục của tân lang, vậy tân lang mặc cái gì?”

Đồng Ca bẹt bẹt miệng, dù sao nàng cũng sẽ không mặc bộ áo cưới kia nữa, hôm nay bêu xấu vậy là đủ rồi, nàng không dám tưởng tượng nếu nàng tiếp tục mặc bộ quần áo vương tay vương chân kia, nàng sẽ còn bị té bao nhiêu lần nữa, chỉ mới nghĩ thôi đã thấy rất mất mặt.

“Ta mặc kệ hần mặc cái gì, dù sao ta không muốn mặc bộ này.” Nàng vừa nói vừa giật cây trâm trên đầu xuống.

11. Chương 11: Bỏ Thuốc

“Ta mặc kệ hần mặc cái gì, dù sao ta không muốn mặc bộ này.” Nàng vừa nói vừa giật cây trâm trên đầu xuống.

Đồng Ca thế này quả là làm khó bà mai Trương. Bà mai Trương vẻ mặt đau khổ, cố gắng khuyên nhủ Đồng Ca, nhưng tim nàng giống như làm bằng sắt, sống chết không chịu mặc áo cưới cô dâu, còn tháo kiểu tóc vừa mới làm ra, quăng đồ trang sức và trâm cài đầy đất.

“Nhanh đi! Còn ngờ ra làm gì?” là đại vương tự nhiên nàng có một cỗ khí phách hơn người.

Bà mai Trương hơi run một chút, nhưng vẫn chần chừ không đi: “Đồng đại, việc này không tốt lắm đâu!”

Đồng Ca đảo mắt một cái, hình như đã nghĩ ra cái gì, hé miệng cười cười, mây đen trên mặt lập tức tan đi, thật giống như xuân về hoa nở, khiến bà mai Trương cũng phải mất hồn.

“Đưa áo cưới cho Đoàn Thịnh, lấy lễ phục tân lang lại đây cho ta.”

“Đồng đại, không được đâu!!” bà mai Trương gần như muốn khóc.

“Nhanh đi!” Đồng Ca hạ giọng quát. Bà mai Trương bèn cầm mũ phượng chạy như trời chết ra ngoài.

Đồng Ca vui vẻ cười gian, cứ nghĩ đến bộ dáng tức cười khi đường đường một nam nhân lại mặc áo cưới của Đoàn Thịnh là nàng lại không nín được cười. Đang lúc nàng vui vẻ ngất trời, thì Tôn trưởng lão đập cửa xông vào, theo sau là bà mai Trương.

“Làm gì?! Hồ nháo!” Tôn trưởng lão nghiêm mặt, ném mũ phượng qua cho Đồng Ca.

Đồng Ca tiếp được, sau đó làm lơ, tiến tới trước mặt Tôn trưởng lão làm nũng nói: “Tôn trưởng lão, con không thích mặc đồ nữ, từ nhỏ đến lớn con cũng chưa mặc qua bao giờ, mặc đồ nữ con sẽ bị té ngã.”

Đồng Ca vén tay áo và ống quần lên, khoe ra mấy vết bầm trên làn da trắng nõn của nàng. “Ngài xem, mấy vết bầm này là do hôm nay té đó.”

Tôn trưởng lão liếc mắt một cái xong, vội vàng dời mắt, “Mau kéo đồ xuống.....” phía sau lão định nói bốn chữ ‘còn thể thống gì’, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời, từ nhỏ đến lớn, hình như lão không có dạy nàng hai chữ ‘thể thống’ là thế nào, hiện tại nói ‘thể thống’ có lẽ đã muộn, lão có chút xấu hổ.

Tôn trưởng lão mất tự nhiên ho một tiếng, sau đó bạo phát rống: “Vương Sơn....”

Trong vòng 1 giây đồng hồ, Vương Sơn đã xuất hiện trước mặt Tôn trưởng lão, “Tôn trưởng lão, có gì phân phó!” Vương Sơn tuy nói với Tôn trưởng lão, nhìn ánh mắt lại nhìn Đồng Ca, hiện tại tuy nàng chỉ mặc áo đơn, tóc tai rối bù, nhưng vẫn khó giấu được vẻ đẹp sắc nước hương trời.

Tôn trưởng lão đá một phát, tổng hần ra ngoài: “Đi lấy một bộ lễ phục của tân lang đến đây”, nói xong, lão cũng bước ra khỏi phòng.

Ở chỗ Tôn trưởng lão, lễ phục chú rể nhiều đến mức có thể mở tiệm bán được luôn, lão đã sớm tính toán tốt, áo cưới cô dâu chỉ may một bộ, nhưng lễ phục của chú rể thì lại may rất nhiều dựa theo dáng người của các ‘mỹ nam’, đến lúc đó mặc kệ Đồng Ca lựa chọn người nào, đều có thể lập tức đám cưới mà không lo.

Vương Sơn chạy so với chạy trời chết còn nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã chọn được một bộ lễ phục có kích cỡ hợp với Đồng Ca đem về, bà mai Trương vội nhận lấy, sau đó ngăn Vương Sơn ngoài cửa.

Đồng Ca tự cột tóc thành đuôi ngựa.

“Đồng đại, ta giúp ngài thay quần áo!” bà mai Trương nói.

“Không cần, để tự ta.” Đồng Ca nhận lấy đồ, chớp mắt đã mặc xong, một nam tử tuấn mỹ phi thường xuất hiện sém chút khiến bà mai Trương mê đến váng đầu.

“Đồng đại, tóc của ngài không ổn, để ta sửa lại cho.”

“Không cần, cứ vậy là được rồi!” Đồng Ca nhìn tới nhìn lui trong gương, phi thường hài lòng với tạo hình này của mình.

Bà mai Trương há hốc mồm, mấy chục năm làm bà mai, lần đầu tiên mới thấy một cô dâu mặc lễ phục của chú rể, thế này chẳng phải biến thành hai nam nhân thành thân sao? Bà vẫn biết, Đồng Ca vốn không bị thế tục gò bó, nhưng không ngờ lại ‘đặc biệt’ đến mức này.

Bà mai Trương nuốt một ngụm nước bọt, nở nụ cười trở lại, “Mặc thế này..... Cũng được! Tiếp theo, để ta nói cho ngài mấy việc phải chú ý lúc thành thân.”

Đồng Ca ngồi xuống ghế, tùy ý bắt chéo hai chân, vừa lòng uống trà, thỉnh thoảng còn bốc vài miếng trái cây ném vào miệng. Bà mai Trương đứng bên cạnh, huơ tay múa chân nói những việc cần chú ý từ lúc bái đường đến lúc động phòng.....

Nói đến đây, bà ngừng một chút, hình như có chút ngại ngùng, “Quan trọng nhất của động phòng chính là hưởng cá nước thân mật nha! Chính là hai người hợp làm một, còn làm sao để hợp.....”

“Dừng!” Đồng Ca đỏ bừng mặt.

Bà mai Trương vui vẻ cười, thấy vẻ mặt đỏ bừng của Đồng Ca, bèn lấy quyển sách Tôn trưởng lão đưa lúc trước ra: “Chuyện làm sao để ‘hợp’, trong sách này viết rất rõ!” bà cười cực kỳ thâm ý, vừa nói vừa mở sách ra.

Đồng Ca đẩy tay, khép quyển sách lại, nhỏ giọng nói: “Không cần nhìn, ta biết phải làm thế nào.”

“Hi hi! Biết là tốt rồi, biết là tốt rồi!” bà mai Trương cười híp mắt, kéo tay Đồng Ca, bỏ quyển sách vào tay nàng, nháy nháy mắt nói: “Sách này ngài cầm đi, để dành về sau tham khảo.”

“Giờ lành đã đến!” Ngoài cửa có người hô báo.

“Tới ngay!” bà mai Trương dìu Đồng Ca, phủ khăn đỏ lên đầu nàng. Đồng Ca đen mặt gạt ra, ném sang một bên. “Cái này cũng không cần.”

Bà mai Trương có quắp mặt, thức thời không khuyên nhiều, vì biết dù có khuyên cũng không được, tập tục đã bị phá vỡ, vậy thì phá tới cùng luôn đi!

Đồng Ca sắp bước ra cửa, lại lộn trở về, lấy râu dán lên mặt, nàng vẫn nhớ rõ lời Tôn trưởng lão nói.

Khi Đoàn Thịnh nhìn thấy tân nương của mình, cũng phải cảm thán một phen, đây là trang phục tân nương sao? Quả thật so với tân lang hẳn đây còn phóng khoáng anh tuấn hơn. Hai người đứng một chỗ, thật không phân nổi ai là tân lang.

Mọi người thấy Đồng Ca mặc thế này xuất hiện thì không ngừng học máu, tân nương xinh đẹp động lòng người bọn họ chờ đợi đã lâu cư nhiên lại là bộ dáng này!

Mặc đồ tân lang cũng thôi đi! Ai ngờ bộ râu cá trê kia vẫn còn. Quan trọng nhất là, bọn họ nghe từ miệng người đã thấy qua diện mạo thật của Đồng Ca, rằng nàng đẹp đến thế nào, giờ đến tại lễ thành thân cũng

không thấy được diện mạo thật của nàng, vậy đời này chỉ sợ không còn cơ hội nào thấy nữa, tiếc nuối một đời a!

Các ‘mỹ nam’ lúc trước nhìn chằm chằm Đồng Ca bóp cổ tay ca thán!! Về mặt vui mừng không có mấy, đầu đầu cũng chỉ thấy ánh mắt u oán. Bọn họ đã không ngại hy sinh làm nền rồi, chẳng lẽ nhìn một chút diện mạo thật của nàng cũng không được?! Tâm nguyện nhỏ nhoi thế này cũng không cho họ đạt thành!

Hôm nay hôn lễ không giống hôn lễ mà càng giống hài kịch hơn. Tình hình này không đúng với mong đợi của mọi người, vì vậy để làm không khí vui mừng hơn, và vì mọi người oán than, tiết mục vén khăn voan đổi thành tân lang vạch râu của tân nương!

Đoàn Thịnh và Đồng Ca vừa bái trời đất xong, mọi người đã sợ nín thở chờ đợi được nhìn gương mặt thật của Đồng Ca. Có lẽ do không khí sôi trào của buổi lễ, hoặc có lẽ do cảm thấy mới mẻ và ngạc nhiên mà người lớn lên trong lễ giáo như Đoàn Thịnh cũng bị cuốn theo, vui vẻ tiến hành buổi lễ, tâm tình rất kích động, đặc biệt là lúc giúp Đồng Ca gỡ bộ râu ra.

Khi mọi người thấy gương mặt thật của Đồng Ca, bỗng cảm thấy trước mắt như tỏa sáng, sau đó không đời mắt được.

Đoàn Thịnh khí chất cao quý, bình tĩnh thông dong, bên cạnh là Đồng Ca cũng không chút thua kém, hai loại khí chất dung hòa, càng bổ sung cho nhau.

“Tuyệt phối! Quả nhiên là một đôi do trời đất tạo ra.” mọi người thốt thức khen ngợi.

Tôn trưởng lão ngồi ở ghế trên, nghĩ nam nhân này là lão cướp, hôn sự này là do lão tác hợp, càng nghĩ càng muốn khóc, rốt cuộc lão không phải xấu hổ với liệt tổ liệt tông Đồng gia rồi, hiện tại chỉ chờ Đồng Ca sinh con để cái để kế thừa hương khói của Đồng gia nữa thôi.

Nghĩ đến hương khói, mắt Tôn trưởng lão chợt lóe, vội ngoắc ngoắc Vương Sơn đến.

“Việc ta bảo người chuẩn bị, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Cái này..... Còn chưa xong, thuộc hạ sẽ lập tức đi sắp xếp.”

Giang Tiểu Thủy vẫn luôn chú ý Tôn trưởng lão, thấy được màn này, hần bèn lên theo Vương Sơn ra ngoài.

Vương Sơn lặng lẽ chui vào hỉ phòng, đóng cửa lại, cười rất đáng khinh, sau đó đổ một bọc phấn gì đó vào trong rượu, xong lại lặng lẽ ra đi ra ngoài.

Giang Tiểu Thủy thấy hết tất cả, chờ Vương Sơn đi rồi, đi đến cầm bình rượu lên ngửi thử, liền nhú mày: “Hợp hoan tán.”

Hần đảo mắt, nở nụ cười xấu xa, đổ hết rượu trong bình ra, thay rượu khác vào, sau đó cho thêm một ít bột phấn vào, xong tất cả cũng lặng lẽ đi ra ngoài.

12. Chương 12: Giả Heo Ăn Cọp

Lễ xong, đưa vào động phòng. Bà mai Trương do dự, không biết nên đưa ai vào hỉ phòng trước đây?

“Đồng đại ở lại! Đồng đại ở lại!” mọi người đồng thanh hô to. Tôn trưởng lão thì quẫn, Đồng Ca lại thản nhiên, còn Đoàn Thịnh hơi xấu hổ, cuối cùng quyết định hai người đều ở lại.

Trong bữa tiệc, khách rất nhiều, trừ các ‘mỹ nam’ làm nền, còn có rất nhiều anh em trong sơn trại, bọn họ làm âm ỉ lợi hại, một bộ không chuốc say cô dâu chú rể thì không bỏ qua.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ còn nhẹ nhàng với Đồng Ca một chút, nhưng chốc lát sau, bắt đầu tùy hứng lên, Đồng Ca là một nữ nhân còn mạnh hơn cả nam nhân, không cần bọn họ phải bảo hộ giống như hoa nhò! Bọn họ sau khi điều chỉnh tâm tình, lại xem Đồng Ca như trước kia, là người đã từng uống rượu nói chuyện ngất phiếm ngất trời với bọn họ.

Đối với Đoàn Thịnh bọn họ càng không khách khí, hận không thể đem toàn bộ rượu trong bữa tiệc rót vào bụng hắn, đem toàn bộ hâm mộ, ghen tỵ, bi phẫn hóa thành rượu, ai bảo hắn hái được ngọn sen hồng trên núi mà mọi người kính ngưỡng kia chứ.

Đoàn Thịnh không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, mà ai đến mời rượu hắn cũng không từ chối, ung dung nhận lấy, mặt không đổi sắc uống hết.

Đồng Ca tuy đang bị mọi người vây quanh chúc rượu, nhưng vẫn không quên nàng vừa có một tướng công, thành thân rồi thì chính là người của nàng, nên tự nhiên nàng phải ‘bảo kê’, thấy Đoàn Thịnh bị người thay nhau chúc rượu, nàng liền vạch mọi người ra đi tới bên cạnh hắn, đoạt lấy ly rượu trong tay hắn, hào khí ngửa đầu uống hết.

Hành động này khiến mọi người hô to, “Đồng đại, không phải chứ! Còn chưa động phòng đã bắt đầu bênh vực rồi!”

Đồng Ca bất nhỡ một cái, khí phách ôm vai Đoàn Thịnh nói: “Hắn là người của ta, về sau ta bảo kê, không cho phép khi dễ hắn.”

Một trận ồn ào vang lên, to đến mức nóc nhà cũng muốn bong ra, Đồng Ca cười hăm hở, khí thế ngút trời. Vóc dáng Đồng Ca thon dài, thấp hơn Đoàn Thịnh nửa cái đầu, nhưng ôm vai Đoàn Thịnh vẫn không làm giảm khí thế.

Đoàn Thịnh bị Đồng Ca ôm vai nói vậy, vẫn bình thản ung dung, nhẹ mỉm cười, trong mắt ẩn ẩn có cương chiều, không hề cảm giác bị một nữ nhân ôm sẽ làm giảm tôn nghiêm nam nhân.

Dáng vẻ đặc ý của Đồng Ca khiến mọi người không vui, hướng tất cả mũi nhọn về phía Đồng Ca, quyết tâm phải chúc rượu cho nàng gục. Đồng Ca mặt không biến sắc, rượu đưa tới đều uống hết, uống đến mọi người tâm phục khẩu phục.

Đoàn Thịnh an tĩnh mặc Đồng Ca ôm, an tâm để cho nàng ‘bảo kê’.

Trên bàn tiệc là một đồng hồ độn, dưới bàn là một vũng nước. Trên ngón tay Đồng Ca đang đặt sau lưng, một dòng nước trong suốt đang chảy xuống. Đoàn Thịnh nhẹ nhàng lắc đầu, nụ cười càng sâu.

Đoàn Thịnh chưa từng gặp qua một cô nương nào như vậy, nàng không câu nệ tiểu tiết, tùy ý tự do, không kéo tinh ranh, bướng bỉnh đáng yêu..... Một cô nương độc nhất vô nhị như vậy, hắn thật may mắn làm sao!

“Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng uống nữa, vào động phòng thôi, đêm xuân một khắc trị giá ngàn vàng!” Tôn trưởng lão lên tiếng giải vây cho Đồng Ca, lão lo nhất là Đồng Ca bị chuốc say quá không động phòng được, vậy sắp xếp của lão liền uống phỉ. Kỳ thật Tôn trưởng lão chỉ thấy Đồng Ca bị chuốc rượu chứ không thấy được hành động lên dùng nội lực bức rượu ra của nàng nên mới lo lắng, chứ người tinh ranh như Đồng Ca làm sao có thể để người ta chuốc say chứ?

“Vâng thưa ngài! Vào động phòng, vào động phòng, chúng ta muốn nháo động phòng!” mọi người đều uống say, ồn ào đẩy Đồng Ca và Đoàn Thịnh vào hỉ phòng.

Hỉ phòng là gian phòng của Đồng Ca trước kia, hai người bị mọi người vây xung quanh đẩy vào trong.

“Rượu giao bôi, rượu giao bôi.” mọi người ồn ào muốn xem uống rượu giao bôi.

Bà mai Trương vội rót rượu đưa cho hai người, dưới sự ồn ào của mọi người, hai người uống một hơi cạn ly. Thấy hai người uống rượu xong, trong đám người có hai kẻ cười rất cổ quái, một là Tôn trưởng lão và hai Giang Tiểu Thủy, nhưng bởi vì hai người đó đứng ở góc khuất nên không ai thấy.

Uống rượu giao bôi xong, mọi người lại ồn ào muốn xem hai người hôn nhau.

Đồng Ca cũng hào phóng kéo đầu Đoàn Thịnh xuống, trước mặt mọi người, hôn lên môi hắn, lúc hai môi chạm nhau hai người chỉ cảm thấy một dòng điện xuyên thấu toàn thân, tê tê đại đại, khiến tim đập nhanh.

Mọi người xem xong hôn môi, biết đã nháo đủ, đùa giỡn trên giường tất nhiên bọn họ không thể nhìn, bèn tự động ra lui ra khỏi phòng. Nhưng vẫn có mấy người chưa từ bỏ ý định muốn nhìn, không sợ chết núp ngoài phòng, diễn hình như Tôn trưởng lão, Vương Sơn, và Giang Tiểu Thủy.

Nụ hôn vừa rồi khiến lòng Đồng Ca nhộn nhạo, nàng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, thấy hơi hơi khản trương, bèn lấy bình rượu trên bàn đổ ra uống liền mấy ly.

Ngoài cửa sổ, Tôn trưởng lão và Giang Tiểu Thủy thấy động tác này, lòng thầm nói tốt. Tôn trưởng lão bắt đầu lo lắng Đoàn Thịnh không có võ công không biết có thể đáp ứng nổi ‘yêu cầu’ của Đồng Ca hay không, không biết có nên đi vào giải huyết cho hắn không đây, bởi vì thuốc kia hơi mạnh!

Giang Tiểu Thủy bưng bình kéo kéo râu của Tôn trưởng lão nói: “Xong việc rồi.” Hai người đã uống xong rượu kia, kế tiếp chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì, Giang Tiểu Thủy rất yên tâm mà rời đi.

Tôn trưởng lão khinh bỉ liếc Giang Tiểu Thủy một cái, thầm nghĩ, đường người người cứ đi, chuyện tốt còn chưa xảy ra, ta mới không đi!

Đồng Ca uống xong bình rượu, cảm thấy trấn tĩnh rất nhiều, đồ ửng trên mặt cũng đã biến mất. Nàng đứng dậy, không ngờ Đoàn Thịnh đang ở phía sau nàng, hai người đụng vào nhau, khoảng cách chỉ có 1 cm, hơi thở giao hòa, tạo ra bầu không khí ái muội.

Trên môi nàng vẫn còn cảm xúc ấm áp mềm mại của nụ hôn lúc nãy, cảm giác hơi mê muội, trong ngực như có con thỏ đang chạy loạn muốn nhảy ra ngoài.

Nàng muốn lùi một bước, lại bị một đôi tay răn chắn vòng qua eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào ngực hắn, Đồng Ca ngước mắt, ngơ ngác nhìn môi Đoàn Thịnh chậm rãi rơi xuống.....

Đoàn Thịnh hôn rất dịu dàng, như mưa phùn mùa xuân. Đồng Ca mở to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng, Đoàn Thịnh đã dùng tay che mắt nàng, sau đó dịu dàng nâng cằm nàng lên, mút cánh môi xinh đẹp của nàng, đầu lưỡi chui vào tìm đầu lưỡi của nàng.....

Đồng Ca cảm thấy đầu trống rỗng, cơ thể như nhũn ra, tay nàng bấu chặt ngực hắn.

“Giỏi lắm! Cứ như vậy! Ôm lên giường đi.....” Ngoài phòng, Vương Sơn khản trương nói.

“Làm đi! Làm đi! Ta muốn ôm cháu!” Tôn trưởng lão khản trương nín chặt vạt áo, hận không thể trực tiếp xông vào đá hai người bay lên giường.

“A!” Tôn trưởng lão và Vương Sơn đều bị trúng ám khí, ám khí là ly rượu bay ra từ trong phòng, tiếp theo Đồng Ca đá văng cửa, bước ra ngoài.

Nàng uy vũ đứng trước cửa, tay chống nạnh, phát ra một tiếng sư tử hống: “Lăn!”

Mấy người núp trên cây, góc phòng, nóc nhà đều nhanh chóng lăn một vòng, chạy trốn chết, bọn họ đều biết Đồng Ca mà giận chắc chắn bọn họ không chịu nổi, ở lại chỉ gặp xui xẻo.

Chẳng mấy chốc, trong sân hoàn toàn yên tĩnh, Đoàn Thịnh đi tới bên cạnh Đồng Ca, “Nương tử, không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi thôi!”

Đoàn Thịnh nói hai từ ‘nương tử’ rất thuận miệng, cảm giác rất êm tai. Nhưng Đồng Ca lại thấy rất kỳ cục, nàng cau mày nhìn hắn, hồi lâu sau mới mở miệng: “Đừng gọi ta như vậy.”

Đoàn Thịnh cười cười không nói gì.

Đồng Ca ngáp một cái, vắn vắn lưng, trở về phòng, nằm lên giường.

“Người..... Sao người vào đây?!” Đồng Ca thấy Đoàn Thịnh vào theo liền hỏi.

“Nương tử, chúng ta đã thành thân, phòng của nàng cũng chính là phòng của ta.” Nói xong, Đoàn Thịnh tự nhiên cởi quần áo.

Đồng Ca nhìn hắn không chớp mắt, không cảm thấy chút ngượng ngùng hay e lệ nào, nam nhân cởi quần áo nàng thấy nhiều rồi!

“Người cũng ngủ ở đây?” Đồng Ca thấy Đoàn Thịnh chuẩn bị lên giường bèn hỏi.

“Đúng, giường của nàng cũng là giường của ta.” Đoàn Thịnh thản nhiên cười nói.

Đồng Ca đảo mắt, nhích người ra mép giường, “Người ngủ bên trong.”

Đoàn Thịnh nghe lời lên giường, Đồng Ca định tắt đèn ngủ.

“Đợi đã....! Nền đỏ này không thể tắt.” Đoàn Thịnh nói.

“Tại sao?”

Đoàn Thịnh ôn nhu nhìn Đồng Ca nói: “Nền đỏ đêm tân hôn phải để nó cháy đến hết, ngụ ý chúng ta sẽ bên nhau đến đầu bạc răng long.” giọng của hắn cực kỳ dịu dàng.

Đồng Ca nhìn hắn, hơi mất hồn.

Bầu không khí mập mờ quấn quanh hai người, hai thân thể dần dần đến gần, màn lụa đỏ rũ xuống, ngăn trở cảnh xuân kiều diễm bên trong....

Ngay khi Đoàn Thịnh sắp đụng vào đôi môi đỏ mọng của Đồng Ca thì mí mắt nàng bỗng sụp xuống, tiếp đó tiếng ngáy nhanh chóng vang lên. Đoàn Thịnh giật mình, sau đó cười khẽ, hắn khẽ véo véo mũi nàng, sau đó gối đầu lên tay nhìn nàng ngủ, nhìn nhìn một hồi không nhận được sẽ trộm hôn mấy cái.

Đêm hôm ấy, có người buồn có người vui. Vui mừng là Tôn trưởng lão, buồn là Đoàn Thịnh, hắn phát hiện một vấn đề trọng đại, hắn ‘bất lực’!

Còn Giang Tiểu Thủy thì hết sức hài lòng, thuốc kia thật hiệu quả, nữ nhân uống vào thì không có ham muốn, nam nhân uống thì bất lực. Đồng Muội vẫn là của hắn.

13. Chương 13: Bất Lực

Đồng Ca cả đêm mộng đẹp, không chỉ ngủ ngon, bên cạnh còn có một chiếc gối ôm mềm mềm ấm ấm, nàng thoải mái lật người, cả tay chân bám vào gối ôm như gấu Koala, mơ hồ ngủ tiếp.

Nhưng Đồng Ca càng ngủ càng thấy có gì đó không đúng, trên gối ôm kia có chỗ cứ nảy nảy lên theo nhịp, Đồng Ca đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng đẩy một phát, sau đó chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, âm thanh của một người bị dính vào tường rồi lăn xuống.

“Người.... Người..... Người.....” Đồng Ca nói không nên lời, đại khái là vừa ngủ dậy nên chưa tỉnh hẳn.

“Người không sao chứ?” rốt cuộc Đồng Ca tỉnh táo lại, nàng qua chỗ Đoàn Thịnh, vẻ mặt áy náy hỏi.

Đoàn Thịnh co quắp mặt, xoa đầu ngồi dậy, cười khổ nói: “Nương tử thật là dũng mãnh phi thường!”

Đồng Ca kéo miệng cười gượng, nghiêng đầu, cảm giác có gì đó không đúng: “Nhìn ngươi có vẻ là người luyện võ, sau có thể không chịu nổi một đẩy này?!” vừa nói nàng vừa nắm lấy cổ tay Đoàn Thịnh, nhúu mày, “Tôn trưởng lão điểm huyệt của ngươi?”

Đoàn Thịnh chỉ cười không nói.

Đồng Ca đen mặt, nghiêm túc nhìn Đoàn Thịnh, nói: “Tôn trưởng lão ép ngươi lấy ta phải không?”

Con người đen như mực của Đoàn Thịnh hơi gợn sóng, hắn nhẹ mỉm cười như gió xuân thảng ba: “Nương tử, nàng nghĩ nhiều quá, nếu ta không muốn, không ai có thể ép ta được. Ta nói rồi, nàng là một cô nương đặc biệt, có thể lấy nàng đó là phúc khí của ta.”

Đồng Ca mất tự nhiên tránh ánh mắt của hắn, “Vây huyệt đạo của ngươi là sao?”

Đoàn Thịnh vẫn cười, cố ra vẻ bí hiểm nói: “Cái này để Tôn trưởng lão nói cho nàng biết đi.”

Đồng Ca không nói, đứng dậy thay quần áo.

Đồng Ca vừa mở cửa phòng, Tôn trưởng lão và những người núp đằng sau đồng loạt ngã nhào vào. Bọn họ quá tò mò nên mới sáng sớm đã chạy tới đây nghe lén.

Mấy người bị ngã rối rít đứng dậy, phúi phúi bụi bặm trên người, thản nhiên như không có gì, cặp mắt không ngừng hướng trong phòng nhìn nhìn

~Giang Tiểu Thủy vẻ mặt kỳ lạ hỏi: “Đồng Ca, tối qua ngủ ngon không?”

Tôn trưởng lão cốc đầu Giang Tiểu Thủy một cái: “Điều này còn cần người hỏi sao? Người xem, mặt đại vương chúng ta tỏa sáng thế kia, giống như ngủ không ngon hả?”

Giang Tiểu Thủy giật giật khóe mắt, không phản bác, mà nhìn chằm chằm Đoàn Thịnh đang đi tới.

Sắc mặt Đoàn Thịnh trắng nhợt, dưới mắt có quầng thâm, bước chân có chút lảo đảo, đây vốn là do mất ngủ cộng thêm trúng độc, nhưng trong mắt Tôn trưởng lão và đám người kia lại thành ý nghĩa khác.

Tôn trưởng lão tiến lên, thân thiết cầm tay Đoàn Thịnh, “Vương phu, tối qua khổ cực cho ngài quá!”

Đoàn Thịnh lúng túng rút tay về.

“Cầu Dẫn, bưng đồ lên đây.”

Cầu Dẫn chưa tới mùi thơm đã tới trước, trong khay có hai chén nước canh thơm phức, Tôn trưởng lão đưa cho Đoàn Thịnh và Đồng Ca mỗi người một chén.

Đồng Ca không nghi ngờ gì uống một hớp, thấy vị có chút lạ, bèn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc an thai.” Tôn trưởng lão nói xong vẻ mặt rất hài lòng.

“Phốc ~” Đồng Ca không chút hình tượng phun nước thuốc ra, Tôn trưởng lão đứng gần nằng nhất nên hứng hết, trên mặt lão đầy nước thuốc, nước thuốc còn nhỏ tong tong từ chòm râu xuống.

Tôn trưởng lão đen mặt: “Đại vương, đã nói với ngài vô số lần rồi, gặp chuyện không được kích động, phải bình tĩnh, phải hiểu lễ phép, biết vệ sinh, chú ý hình tượng bản thân....”

Vẻ mặt Đồng Ca rất bất đắc dĩ.

“Tôn trưởng lão, mới giờ mà ngài cho Đồng đại uống thuốc dưỡng thai có phải là sớm quá không?” bà mới Trương hỏi.

“Không sớm, không sớm, thuốc an thai rất quan trọng, giúp phòng ngừa sự cố, uống sớm bảo vệ tốt thai nhi, về sau sẽ không có gì sơ xuất. Người xem, đại vương nhà chúng ta tính tình hiếu động, ta thiệt lo lắng mà!”

Mọi người nhìn nhau: “Có loại lý luận này sao?”

Tôn trưởng lão nhìn Đoàn Thịnh: “Vương phu, uống đi! Nhân lúc còn nóng mau uống, lạnh uống không tốt, khó hấp thu.”

Đoàn Thịnh lo lắng hỏi “Tôn trưởng lão, đây là cái gì?”

Tôn trưởng lão nháy nháy mắt nói: “Yên tâm uống đi! Cho ngài bổ thân thể, bao ngài buổi tối có thể đại chiến 300 hiệp!!”

Đoàn Thịnh dở khóc dở cười. Đồng Ca vui sướng khi người gặp họa, sống chết mặc bây. Vẻ mặt Giang Tiểu Thủy thì càng thêm kỳ lạ.

“Uống nhanh đi!” Tôn trưởng lão không nhận được thúc giục.

Đoàn Thịnh liếc nhìn Đồng Ca, do dự cầm chén đưa đến bên miệng, Tôn trưởng lão giơ tay đẩy, nước canh liền đổ tọt vào miệng Đoàn Thịnh.

Tôn trưởng lão vỗ vỗ tay: “Đại vương, vương phu, hai người đi theo ta.”

“Làm gì?”

“Bên ngoài còn một đám huynh đệ đang chờ! Hôm nay là ngày đầu thành thân, vương phu phải đi gặp các huynh đệ, để quen biết nhau, nói vài câu chúc mừng.”

Đồng Ca hăng hái đi trước, Đoàn Thịnh và Tôn trưởng lão theo sau, tiếp theo là Vương Sơn, Giang Tiểu Thủy. Còn bà mai Trương chờ mọi người đi xong, liền nhanh chóng chạy vào trong hỉ phòng.

Đoàn Thịnh lão đảo một cái, may mà có Tôn trưởng lão bên cạnh vịn hân.

Mắt Đoàn Thịnh sâu thẳm, cuộc sống thật đúng là một hồi kịch, hân đường đường là hoàng tử, chỉ qua một đêm đã trở thành tướng công của Nữ Sơn Đại Vương, từ người hoàng gia trở thành giặc cướp, mà buồn cười nhất là chuyển biến như vậy vẫn là hân cam tâm tình nguyện.

Đồng Ca đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Tôn trưởng lão: “Tại sao ngài lại phong bế võ công của hân?”

Tôn trưởng lão chột dạ tránh ánh mắt của nàng, cười ha hả nói: “Việc này à! Là do..... Cái đó.....” Tôn trưởng lão đảo mắt: “Đại vương, chuyện này nói sau đi, thời gian không còn sớm nữa, các huynh đệ đang chờ đó!”

Đồng Ca cười thâm trầm, cau chặt mày, “Được, cho ngài thời gian nghĩ lý do.”

Trong nháy mắt mắt Tôn trưởng lão cứng ngắc, sau đó trừng mắt, bày ra bộ dạng uy nghiêm của người lớn, cãi chày cãi cối: “Cần gì thời gian nghĩ lý do chứ? Chỉ là chuyện này nói ra rất dài dòng, hơn nữa thời gian cấp bách, mới một hồi nữa nói cho con biết.”

Đồng Ca cười cười, trong mắt rõ ràng có nghi ngờ, nhưng nàng không nhiều lời nữa.

“Đồng đại ~ Đồng đại ~”

“Đồng đại ~ Đồng đại ~”

Âm thanh chấn trời, vang dội khắp sơn cốc. Chỗ sân rộng của sơn trại giờ phút này đã tụ tập rất nhiều người, nam nhân đứng bên trái, nữ nhân đứng bên phải, trẻ con thì chạy loạn khắp nơi.

Lần này vì trượng phu mới của Đồng Ca, mọi người trong sơn trại từ người già đến trẻ đều xuất hiện, mấy trăm người tụ tập tại sân rộng, trông rất hoành tráng.

Đồng Ca dẫn đầu đoàn người bước vào, mọi người đều chăm chú nhìn Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh vẫn bình tĩnh thong dong, không hề bị hù dọa bởi khí thế trước mắt.

Đồng Ca vung tay lên, tiếng hô lập tức dừng lại.

Dưới ánh sáng mặt trời, cả người Đồng Ca tỏa ra sức sống vô hạn, nàng đồng dạng tuyên bố: “Các hương thân, chúng ta đã thành công chuyển từ thổ phỉ thành lương dân, hiện tại mọi người an cư lạc nghiệp sống vui vẻ, cuộc sống coi như mỹ mãn. Bước kế tiếp, chúng ta sẽ tiếp tục phát triển thành tiểu phú hộ.”

“Đồng đại ~~ Đồng đại ~~ chúng tôi ủng hộ ngài!!” Các nam nhân thì nhiệt huyết sục sôi, phụ nữ và trẻ con thì lệ nóng đầy mắt.

Đồng Ca đứng dưới ánh mặt trời, người nàng như tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây, trong nháy mắt, Đoàn Thịnh cảm thấy nàng trời sinh là người để mọi người chú mục.

Đồng Ca vui vẻ cười tiếp nhận hoan hô của mọi người, quên mất tiêu chuyện phải giới thiệu Đoàn Thịnh, cho đến khi Tôn trưởng lão đứng bên cạnh ho khan vài tiếng, nàng mới sực nhớ ra việc chính, bèn nháy nháy mắt với Đoàn Thịnh.

“Đây là..... Để ta giới thiệu với mọi người, vị này chính là tướng công của ta.”

Tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo đồng thời vang lên. Mọi người đang mong chờ lời kế tiếp của Đồng Ca, ai ngờ nàng nói: “Hết rồi.” nàng thật sự không biết phải nói gì tiếp.

“Vậy thì, xin mời tướng công mới nói đôi câu với mọi người!” Tôn trưởng lão giải vây.

“Được ~ được ~”

Đoàn Thịnh hơi hơi bất đắc dĩ, một là không biết phải nói gì, hai là lo lắng thân phận của hân sẽ bị tiết lộ ra ngoài, bọn sát thủ mấy ngày trước chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hân như vậy.

Đoàn Thịnh nhìn mọi người nói: “Kể từ tối qua, Đồng Ca chính là thê của ta, những người ái mộ nàng trước kia, xin dừng lại tất cả mọi ảo tưởng đối với nàng, nếu không, ta sẽ không khách khí.”

Tuyên bố bá đạo của Đoàn Thịnh khiến mọi người vô cùng bất ngờ, đặc biệt là Đồng Ca và Tôn trưởng lão, vốn tưởng rằng Đoàn Thịnh là một nam tử ôn hòa nho nhã, không ngờ hắn cũng có một mặt bá đạo thể này.

Mà giật mình nhất là những nam tử đem Đồng Ca làm người tình trong mộng kia, đây rõ ràng là một phong chiến thư, trực tiếp khiêu chiến lửa giận của mọi người, nhưng không có ai dám lên tiếng.

Gió nhẹ thổi qua, làm vạt áo Đoàn Thịnh tung bay, trên người hắn tản ra một loại uy nghiêm không thể kháng cự, ung dung sang quý, không giận mà uy.

Tôn trưởng lão hít mắt quan sát Đoàn Thịnh, người này hẳn không phải là vật trong ao, hình như lúc đầu mình đã quá coi thường nó!

Kết thúc buổi giới thiệu, Tôn trưởng lão ra lệnh Đồng Ca phải nghỉ ngơi ba ngày, ở nhà làm bạn với tướng công mới, sau đó chạy mất không thấy bóng dáng.

Tôn trưởng lão có thể tránh thoát Đồng Ca, nhưng không tránh khỏi ánh mắt của Giang Tiểu Thủy.

Trong một căn phòng nào đó, bà mai Trương và Tôn trưởng lão đang vây quanh đồng ga trải giường giường màu đỏ tìm kiếm.

“Sao lại không có, hơn nữa nhìn nó rất sạch sẽ.” bà mai Trương vừa lật tìm vừa nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Tôn trưởng lão, bọn họ chưa viên phòng.” rốt cuộc bà mai Trương đưa ra kết luận.

“Cái gì?” Tôn trưởng lão dựng râu lên.

“Không thể nào! Rõ ràng ta đã cho Hợp hoan tán vào rượu, thuốc đó mạnh như vậy, dù có là nam nữ trinh liệt cũng không chịu nổi, sao có thể không viên phòng?!” Tôn trưởng lão lắc đầu nói.

“Hơn nữa, sáng nay, mặt mày đại vương rạng rỡ, còn bộ dáng vương phu thì như trải qua ‘vận động’ quá độ, nói không viên phòng là không thể nào.”

“Tôn trưởng lão, tin tưởng ta, ta dùng mấy chục năm kinh nghiệm ra bảo đảm, phán đoán của ta là hoàn toàn chính xác.”

“A a, làm sao có thể!” Tôn trưởng lão gần như phát điên, lão đang sốt ruột ôm cháu nha!

“Nếu tướng công là người bất lực, vậy việc này hoàn toàn có thể.” Giang Tiểu Thủy hợp thời xuất hiện trước mặt hai người.

14. Chương 14: Về Sự Kiện ‘bất Lực’!

“A a, làm sao có thể!” Tôn trưởng lão gần như phát điên, lão đang sốt ruột ôm cháu nha!

“Nếu tướng công là người bất lực, vậy việc này hoàn toàn có thể.” Giang Tiểu Thủy hợp thời xuất hiện trước mặt hai người.

Giang Tiểu Thủy vốn làm bộ trí thức anh tuấn bước thong thả vào, ai ngờ chỉ trong một giây kế tiếp đã bị người nắm cổ áo gào thét.

“Đồ quạ đen này, ngươi nói gì đó?!” Tôn trưởng lão trợn to hai mắt trừng hắn, bộ dáng hung ác hận sao không thể một phát nuốt sống hắn.

Giang Tiểu Thủy ngượng ngừng cười cười, dùng một đầu ngón tay đẩy tay Tôn trưởng lão ra “Tôn trưởng lão, người bất lực không phải là ta, ngài phát hỏa sai đối tượng rồi.”

Tôn trưởng lão buông hắn ra, giơng nanh múa vuốt xông ra ngoài, nhưng mấy giây sau lại bay lộn trở lại, nắm cổ áo Giang Tiểu Thủy, hung tợn nói: “Nói! Sao ngươi biết được hắn ‘bất lực’? Nếu ngươi không nói

được nguyên nhân, ta sẽ trực tiếp cho người ‘bất lực!’” Tôn trưởng lão đang sốt ruột ôm cháu đã bị chuyện này bức phát điên.

“Đúng nha! Đoàn tướng công vừa nhìn đã biết là một người dũng mãnh, sao có thể bất lực?” bà mai Trương nói xen vào.

Giang Tiểu Thủy đảo mắt nói, “Tôn trưởng lão, bình tĩnh ! Bình tĩnh!” nhưng Tôn trưởng lão vẫn trừng trừng hai mắt, một bộ giận điên.

“Tôn trưởng lão..... Làm theo ta..... Hít sâu..... Đúng..... Cứ như vậy.....” Tôn trưởng lão từ từ buông hân ra, Giang Tiểu Thủy tiếp tục nói: “Muốn biết rõ ràng, ta sẽ từ từ phân tích cho ngài.....”

Hắn ở trước mặt Tôn trưởng lão cường hân cũng chỉ là con gà con, lúc nào cũng có thể bị ăn tươi nuốt sống. Ai bảo võ công hắn không bằng người ta, đây chính là quy luật cơ bản nhất của giang hồ: lấy mạnh hiếp yếu!

Rốt cuộc Giang Tiểu Thủy được tự do, hắn vịn vẹo cần cổ cứng ngắc, vỗ vỗ bả vai, sau đó tìm cái ghế ngồi xuống, tiện tay rót ỉnh ly nước trà, đúng lúc hắn đang định uống thì phát hiện mắt Tôn trưởng lão đang bốc lửa nhìn hắn.

“Ha ha! Tôn trưởng lão, ngài có khát không? Ly này mời ngài uống trước!”

Cái ly không thể tránh khỏi kiếp nạn bị ném xuống đất, vỡ tan tành, tiếng vang kia cho thấy hiện tại Tôn trưởng lão đang vô cùng tức giận, chọc giận lão, hậu quả rất rất nghiêm trọng.

“Lề mề cái gì? Nói mau!”

Giang Tiểu Thủy vội rút bả vãi, đằng hắng vài tiếng rồi nói: “Việc này phải nói bắt đầu từ Hợp hoan tán.”

“Người biết Hợp hoan tán?” cái cổ đáng thương của Giang Tiểu Thủy lần nữa rơi vào tay Tôn trưởng lão, vẻ mặt Tôn trưởng lão biến đổi khó lường, vô số suy đoán nhanh chóng xuất hiện trong đầu lão, trong đó suy đoán hàng đầu là việc đêm đó đã bị Giang Tiểu Thủy phát hiện, sau đó hắn đối thuốc.....

“Tôn trưởng lão, đừng kích động, từ từ nghe ta nói.” Giang Tiểu Thủy cẩn thận đẩy tay Tôn trưởng lão ra. Tôn trưởng lão đen mặt ngồi đối diện Giang Tiểu Thủy.

Giang Tiểu Thủy từ lúc theo Tôn trưởng lão đến đây đã nghĩ xong lý do, lúc này bèn mở miệng: “Chuyện là vậy, ta vừa đi ngang qua, vô tình nghe được hai người nói chuyện ~”

Giang Tiểu Thủy quan sát vẻ mặt Tôn trưởng lão, thấy sắc mặt lão hơi hòa hoãn, bèn nói tiếp: “Nghe hai người nhắc đến Hợp hoan tán, và việc Đồng Ca không động phòng, ta mới ra được kết luận Đoàn Thịnh bị ‘bất lực’.”

“Cái gì? Thì ra là người đoán?!” Tôn trưởng lão muốn nổi giận.

“Đây không phải đoán mò mà là phỏng đoán đã qua phân tích đằng hoàng, hoàn toàn phù hợp lý luận.”

“Nói mau, người phân tích thế nào?” Tôn trưởng lão và bà mai Trương đều sốt ruột.

Giang Tiểu Thủy rót ỉnh một ly trà, uống một hớp, từ tốn nói: “Đầu tiên nói từ Hợp hoan tán, Hợp hoan tán là thứ thuốc ngay cả nam nữ trinh liệt uống vào cũng sẽ không nhin nổi, ngay cả ông lão 70 uống vào cũng thành trai 18 đúng không, vậy tân tướng công đang ở tuổi thanh niên phơi phơi làm sao uống vào lại không có chuyện gì được?”

“Đúng nha! Đáng lẽ phải là củi khô bốc lửa, chứ không thể cả đêm không có động tĩnh gì!” Hai người nghe cảm thấy có lý, gật gật đầu.

“Chuyện này chứng minh nguyên nhân chỉ có thể là, thân thể tân tướng công có vấn đề.” Giang Tiểu Thủy trầm giọng nói.

“Không thể nào!” Hai người nghe trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin.

“Như phân tích vừa rồi” Giang Tiểu Thủy làm bộ thâm trầm lắc đầu một cái, cổ ra vẻ trầm trọng nói: “Chỉ có thể là bị ‘bất lực’!”

Tôn trưởng lão và bà mai Trương vừa nghe xong, trực tiếp co quắp ngã lăn trên đất, một lúc sau mới suy yếu bò dậy, đặc biệt là Tôn trưởng lão, mặt đen như đất nồi, lão sai bước nặng nề đi ra ngoài.

“Xin nén bi thương! Tôn trưởng lão, đừng xúc động!” lời của Giang Tiểu thủy không nghi ngờ là càng đổ thêm dầu vào lửa.

Đồng Ca theo như lời Tôn trưởng lão ‘ở nhà làm bạn với tướng công’, nhưng ‘làm bạn’ như thế nào thì nàng hoàn toàn không biết.

Theo ý Tôn trưởng lão là hai người cứ ở miết trong phòng ba ngày ba đêm không ra cửa là tốt nhất, nhưng Đồng Ca trời sinh hiếu động, tinh lực dư thừa làm sao chịu nổi, vì vậy lấy cớ dẫn Đoàn Thịnh đi thăm quan sơn trại mà trốn ra ngoài.

Xung quanh sơn trại phong cảnh rất xinh đẹp, núi non xanh biếc, sương mù lượn lờ quanh khe núi, dòng suối quanh co, hoa dại xinh đẹp, cỏ nhỏ xinh xinh.....quả là một bức Sơn Thủy Đồ thanh u.

Đúng lúc này, nơi núi rừng yên tĩnh xuất hiện hai con ngựa, một đen một trắng, chúng chậm rãi tản bộ, hai con ngựa đi rất gần, thỉnh thoảng sẽ kề cận nhau, dường như rất thân mật.

Chúng từ từ đi đến bờ suối, cúi đầu uống nước.

“Ngựa tốt! Da lông sáng mượt, thân thể cao lớn, rắn chắc, chân dài có lực, tinh thần hăng hái, không ngờ ở đây lại có cực phẩm như vậy.” Đoàn Thịnh thưởng thức nói.

“Ngựa này được đặt tên là truy phong, ngày có thể đi ngàn dặm. Đã sớm nghe đồn trong núi Tần Vân có loại ngựa này, nhưng cực ít người thấy được, hôm nay chúng ta thật may mắn!” Đồng Ca hưng phấn nói.

Nàng vừa nói xong, đã người đã lướt đi, mục tiêu: ngựa, cực phẩm như vậy, chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua.

Phàm là người giang hồ, ba đồ vật có sức hút nhất với họ là: bí kíp võ công, bảo kiếm, và ngựa.

Đoàn Thịnh thấy loại ngựa này thì rất thích thú, nhưng hiện tại võ công của hắn bị phong bế, chỉ có thể trông mắt nhìn Đồng Ca sử dụng khinh công cao siêu đi đến chỗ con ngựa, mà hắn thì chỉ có thể chạy từng bước đuổi theo.

Trên bầu trời vang lên một tiếng ưng kêu, Đoàn Thịnh ngẩng đầu, một con Thương Ưng đen đang bay quanh trên đầu hắn, đây là con ưng của Sở Mộ.

Đoàn Thịnh giơ cánh tay lên, Thương Ưng đậu xuống tay hắn, trên chân ưng có một tờ giấy, Đoàn Thịnh gỡ xuống đọc, trên đó viết: Đông Cung có biến, đã hội hợp với Đoàn Lâm, biết ngài bị nữ phi ép hôn, sẽ nhanh chóng đến cứu viện.

Đoàn Thịnh nhặt lên một cục bùn đen, viết lên phía sau tờ giấy: Ta rất khỏe, không cần lo cho ta, chú ý động tĩnh ở Đông Cung, các người cẩn thận.

Đoàn Thịnh viết xong, cột tờ giấy vào chân chim ưng, thả nó lên, Thương Ưng lượn quanh đỉnh đầu Đoàn Thịnh hai vòng rồi bay đi.

Đoàn Thịnh khẽ thở dài, chuyện hắn lo lắng nhất vẫn đã xảy ra. Nếu Sở Mộ đã biết hắn đang ở nơi này, thì thái tử ca ca lòng dạ độc ác kia của hắn sớm muộn cũng sẽ biết, hắn không muốn liên lụy Đồng Ca....

Mà lúc này, Đồng Ca đang chiến đấu hăng hái với con ngựa, quyết tâm chinh phục bằng được con ngựa kia.

Đồng Ca ngồi chắc trên lưng ngựa, mặc nó phát điên lồng lộn, vọt lên hay hất ngã, nàng vẫn nắm chặt bờm ngựa, chân kẹp chặt bụng nó.

Ngựa trắng chạy vòng quanh theo ngựa đen. Còn ngựa đen thì đang hung hăng gây sức ép, một lát giờ vó trước, một lát lại quay vòng vòng, một lát nhảy chân sau, tóm lại cực kỳ không an phận, khiến Đoàn Thịnh nhìn thấy mà kinh hãi, thậm chí mồ hôi hột.

Hiện tại nội lực của hắn bị phong bế, nên không giúp được gì, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Tính tình con ngựa đen vô cùng hung hăng, giằng co gần hai canh giờ, nó mới từ từ dịu lại, Đồng Ca vui vẻ cưỡi ngựa, chiến thắng trở về.

Đồng Ca đi tới trước mặt Đoàn Thịnh, tung người nhảy xuống.

Đoàn Thịnh cười nói: “Đồng Đồng, rất giỏi!”

Đồng Ca vô cùng đắc ý, đưa tay tới trước miệng con ngựa đen, nó thè lưỡi liếm liếm tay nàng, đáng vẻ hiền lành thần phục, khác hẳn với bộ dáng bướng bỉnh hung hăng lúc nãy.

Mà cách đó không xa, con ngựa trắng đang dùng ánh mắt mang địch ý nhìn hai người họ, hay nói chính xác hơn là căm tức nhìn Đồng Ca, sau đó phát ra một tiếng hí vang, cực kỳ bi thương u oán.

Con ngựa đen bèn đá đá vó, phát ra tiếng hí bất đắc dĩ, khiến Đồng Ca và Đoàn Thịnh nghe được cũng thấy bi thương theo, lúc này mới phát hiện, thì ra hai con ngựa này là một đôi, con đen là đực, con trắng là cái.

“Đồng Đồng, nàng chia rẽ uyên ương rồi.” Đoàn Thịnh nói.

Đồng Ca lau mồ hôi, không nói: “Người ta nói, phá hủy 10 cây cầu cũng không ác bằng phá hủy 1 đôi uyên ương, ta tạo nghiệt lớn rồi!” Đồng Ca lắc đầu than thở.

“Hay là, ta bắt luôn con cái, cho chúng nó ở cùng nhau hen!” Đồng Ca bỗng đột phát lương thiện.

Nàng vừa nói xong, con ngựa đen đã hung hăng đá đá chân, nhìn chăm chăm Đồng Ca, ra vẻ muốn liều mạng với nàng. Người ta một đôi tự do tự tại, người bắt một con coi như xong, còn muốn giam giữ cả đôi?!

Đoàn Thịnh ho khan một tiếng, nhìn con ngựa trắng đang nước mắt rùng rùng.

Đồng Ca liếc nhìn con ngựa trắng, lại nhìn Đoàn Thịnh, nói: “Ta bắt con ngựa trắng kia cho người.”

Nàng còn chưa kịp đi, đã bị con ngựa đen cản đường, nó hét dài một tiếng, đáng vẻ gấp gáp điên cuồng, con ngựa trắng kia nghe thấy bèn lui ra.

Đồng Ca nghiêng đầu, nói với con ngựa đen: “Được rồi! Nể mặt người, không bắt nó, nhưng có một điều kiện.”

Mắt con ngựa đen lóe lóe, hình như có thể nghe hiểu lời Đồng Ca.

“Từ hôm nay trở đi, ta là chủ của người, về sau người tên.....” Đồng Ca nghiêng đầu nhìn núi non trùng điệp, sau đó tiếp tục nói: “Về sau người tên Thanh Sơn.”

Con ngựa đen hí một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

“Đi thôi! Chúng ta về.” Đồng Ca xoay người lên ngựa, sau đó nhìn xuống Đoàn Thịnh, duỗi tay về phía hắn.

Đoàn Thịnh nở nụ cười, cầm tay nàng. Đồng Ca vừa dùng lực, Đoàn Thịnh đã nhẹ nhàng bay lên lưng ngựa.

Đồng Ca thúc vào bụng ngựa, con ngựa đen hí vang một tiếng, luyến tiếc nhìn ngựa trắng đằng xa, bước đi.

Sau lưng, ngựa trắng hí vang từng tiếng bi thiết, trong mắt đầy lệ, nhắm mắt theo đuôi ngựa đen. Ngựa đen đi một bước lại quay đầu một cái.

Bộ dáng lưu luyến không rời, giống như tình nhân yêu nhau say đắm lại bị kẻ ác độc chia cắt, khiến hai người ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy cũng phải xúc động.

Đồng Ca lau nước mắt nói: “Con mẹ nó thật cảm động!”

“Thanh Sơn, nếu người thật sự không bỏ được nó, vậy cho nó theo người không tốt sao?”

Thanh Sơn lắc đầu một cái, nhấn tâm bước tiếp về phía trước, nó sao nỡ để người yêu phải mất đi tự do như nó.

Sau lưng, ngựa trắng không ngừng hí vang, Thanh Sơn lòng dạ sắt đá quyết không quay đầu, ngược lại Đồng Ca và Đoàn Thịnh không ngừng nghiêng đầu nhìn con ngựa trắng.

Con ngựa trắng rút cuộc nhện không được, chạy tới chỗ hai người, đứng cách đó không xa.

Đồng Ca và Đoàn Thịnh xuống ngựa, Thanh Sơn liền chạy tới bên cạnh ngựa trắng, hai con ngựa kề đầu vào nhau.

Hai người nhìn hai con ngựa, một hồi, Thanh Sơn chạy trở lại, ngựa trắng mắt nhắm lệ nhìn chăm chăm nó, vốn định đi tới, nhưng bị Thanh Sơn quát lui.

“Thanh Sơn, đừng tuyệt tình như vậy! Cho nó theo người đi! Người xem người ta không thể xa người kìa!” Đồng Ca nói.

Thanh Sơn đá đá vó, tỏ vẻ không vui.

“Người xem, người ta si tình người thế kia! Được rồi, ta làm chủ, để nó theo người đi!” nói xong nàng bèn chạy tới chỗ ngựa trắng.

Ngựa trắng cảm hận nhìn Đồng Ca, chân trước đá lên, không để Đồng Ca đến gần. Thì ra tính tình còn ngựa cái còn hung hăng hơn ngựa đực nhiều.

“Đồng Đồng! Trở về!” Đoàn Thịnh hét lớn.

Đồng Ca lui trở lại, Đoàn Thịnh nói: “Để ta.”

“Người..... Võ công của người không phải đang bị phong bế sao?”

“Ngựa, không nhất định phải dùng sức mạnh mới có thể thuần phục.” Đoàn Thịnh tự tin nhìn Đồng Ca nói, sau đó đi tới chỗ con ngựa trắng.

Đoàn Thịnh nở nụ cười dịu dàng và vô hại với con ngựa trắng, khiến nó lập tức bình tĩnh lại, hần từ từ tới gần nó, dịu dàng vuốt ve đầu nó, sau đó đến gần, rủ rủ bên tai nó.

Con ngựa trắng thân thiện liếm tay Đoàn Thịnh, hiền lành cúi thân xuống, cho Đoàn Thịnh trèo lên, sau đó nó đứng lên, chạy tới gần Thanh Sơn. Thanh Sơn không tiếp tục phản đối nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nó, hốc mắt ướt át.

Đồng Ca nhìn chăm chăm một người một ngựa, chắc chắn khen ngợi: “Quả nhiên là khác phái hấp dẫn nhau!” sức quyến rũ của tướng công của nàng quả là vô biên, ngay cả ngựa cũng có thể chinh phục.

Đoàn Thịnh xuống ngựa, hai con ngựa chạy đến bên nhau, đầu kề đầu, hết sức thân mật, sau đó song song chạy tới chỗ hai người.

Một người cưỡi một ngựa, song song chạy về nhà.

Đồng Ca cưỡi ngựa đen, Đoàn Thịnh cưỡi ngựa trắng. Ngựa trắng hình như có địch ý với Đồng Ca, mãi vẫn không cho nàng đến gần.

Trong lúc đó, Tôn trưởng lão đang đứng đợi ở cửa, mắt chờ mong, bên cạnh là Giang Tiểu Thủy và bà mai Trương.

“Đồng đại, Đoàn tướng công, rốt cuộc hai người đã về.” bà mai vẫy khăn tay lựa nghênh đón.

“Đoàn Thịnh, người qua đây, ta có việc muốn hỏi người.” Tôn trưởng lão buồn rầu nói.

15. Chương 15: Ác Giả Ác Báo

Trong lúc đó, Tôn trưởng lão đang đứng đợi ở cửa, mắt chờ mong, bên cạnh là Giang Tiểu Thủy và bà mai Trương.

“Đồng đại, Đoàn tướng công, rốt cuộc hai người đã về.” bà mai vẫy Trương khăn tay nghênh đón.

“Đoàn Thịnh, người qua đây, ta có việc muốn hỏi người.” Tôn trưởng lão buồn rầu nói.

“Tôn trưởng lão, ngài tới vừa đúng lúc, mau giải huyết cho hần đi, không có võ công, thật bất tiện.” Đồng Ca vượt lên trước, đến bên cạnh Tôn trưởng lão.

“Đại vương, ta tìm Đoàn tướng công chính là vì việc này.” Tôn trưởng lão hợp thời tìm lý do.

“Đoàn Thịnh, đi theo ta!” Tôn trưởng lão chấp tay bước đi, có một số việc nói trước mặt mọi người không tiện.

“Đồng Đồng, nhờ nàng trông giùm Lưu Thủy.” Đoàn Thịnh nói xong đi theo Tôn trưởng lão.

“Lưu Thủy gì?!” Đồng Ca không hiểu hỏi. Lúc này, ngựa trắng như nghe được tên nó bỗng hí một tiếng.

“Ha ha! Thì ra là nó!” Đồng Ca nghĩ nghĩ, “Thanh Sơn Lưu Thủy, thật xứng!”

Giang Tiểu Thủy nhìn chăm chăm hai con ngựa, thấy chúng xúm lại đầu kề đầu, hình như không đem mấy người bên cạnh để vào mắt.

Hai mắt Giang Tiểu Thủy sáng lên, tấm tắc khen ngợi, “Chẳng lẽ đây là ngựa truy phong trong truyền thuyết?!”

Đồng Ca gật đầu.

“Đồng Muội tìm được ở đâu vậy, ta cũng đi bắt một con!” Giang Tiểu Thủy nói.

Lời này khiến hai con ngựa cực kỳ không vui, đá đá về phía Giang Tiểu Thủy, Giang Tiểu Thủy còn chưa kịp phản ứng đã bị đá bay ra ngoài.

Một chỗ khác, Tôn trưởng lão dẫn Đoàn Thịnh đến mái hiên.

Tôn trưởng lão quan sát Đoàn Thịnh từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt tập trung ở chỗ giữa bắp đùi và eo.

Đoàn Thịnh mất tự nhiên ho một tiếng, nói: “Tôn trưởng lão, ngài kêu ta đến có gì chỉ giáo?” Đoàn Thịnh là người cơ trí, thấy vẻ mặt khác thường của Tôn trưởng lão, liền biết lần này gọi hần đến không phải đơn thuần chỉ là để giải huyết cho hần.

Tôn trưởng lão nặng nề mở miệng: “Tối hôm qua hai người chưa động phòng phải không?”

Đoàn Thịnh đáp: “Vâng.”

Tôn trưởng lão hơi thất vọng, hần cau mày, ngụ ý hỏi: “Thân thể của người có vấn đề?”

Đoàn Thịnh có chút xấu hổ, trầm ngâm trong chốc lát, chuyện ‘bất lực’ trong lòng hần đã có nghi ngờ, hiện tại chính là cơ hội tốt để tra manh mối.

“Tôn trưởng lão, lời này có ý gì?” Đoàn Thịnh hỏi ngược lại.

Tôn trưởng lão nhìn Đoàn Thịnh một cái, ngồi xuống ghế dựa, lão là người nóng tính không thích quanh co lòng vòng, “Đã vậy, ta liền nói thẳng. Có phải người bị ‘bất lực’?”

Đoàn Thịnh ngây người một chút, sau đó sắc mặt từ trắng chuyển hồng, từ hồng chuyển tím, hần rũ mắt xuống, bình tĩnh cảm xúc, một lát chậm rãi ngẩng đầu lên: “Tôn trưởng lão sao lại hỏi như vậy?”

Tôn trưởng lão uống hớp trà, nói: “Người đã thừa nhận tối hôm qua không động phòng.”

Đoàn Thịnh cười cười: “Không động phòng, cũng không đại biểu là ta ‘bất lực’.”

Tôn trưởng lão xấu hổ đỏ mặt, nói: “Tối hôm qua, ta bỏ Hợp hoan tán vào trong rượu mừng.”

“Hợp hoan tán?” Đoàn Thịnh đảo mắt, đã hiểu mấy phần.

“Ý Tôn trưởng lão là ta đã uống rượu có xuân dược, mà vẫn không động phòng với Đồng Ca, nên mới nhận định là ta bị ‘bất lực’.”

Tôn trưởng lão ngượng ngùng gật đầu.

Đoàn Thịnh lại nói: “Đồng Ca cũng uống rượu, tại sao nàng không có việc gì?” Đoàn Thịnh hỏi ngay vấn đề mấu chốt.

Tôn trưởng lão trầm mặc suy tư, chốc lát hai mắt sáng rỡ, rõ ràng lời Giang Tiểu Thủy có chỗ sơ hở, lão vì vội vàng mà bỏ qua mất điểm này.

“Vương phu, ý ngài là?”

Đoàn Thịnh nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình ở phía sau. Sau khi ngài bỏ thuốc, rượu kia lại bị người động tay chân.”

“Bà nội gấu! Tên cháu con rùa nào to gan như vậy, dám nhổ lông ngoài miệng hổ.” Tôn trưởng lão giận tím mặt.

“Nguy rồi, đại vương đang gặp nguy hiểm, ngài cũng uống rượu kia.” Tôn trưởng lão nóng lòng xông ra.

“Đồng Ca không sao, rượu kia không có ảnh hưởng gì với nàng.” Đây là kết luận sau khi Đoàn Thịnh quan sát Đồng Ca cả ngày.

“Thật sự?” Tôn trưởng lão lộn trở về, lời Đoàn Thịnh lão khá tin, bởi vì lúc Đồng Ca trở về, lão liền biết con ngựa kia tính tình cực kỳ bướng bỉnh, không có chút công phu thật khó mà thuần phục nó.

“Bây giờ nàng thê tử của ta, ta quan tâm sức khỏe của nàng còn hơn ngài nhiều, nàng chạy nhảy cả ngày hôm nay, không có gì khác thường cả.” Đoàn Thịnh nói.

Tôn trưởng lão vuốt râu vui mừng nói: “Hài tử ngoan, biết nghĩ vậy là tốt rồi, cứ an tâm sống qua ngày với đại vương của chúng ta, rồi sinh con đi, chúng ta sẽ không bạc đãi người.”

Đoàn Thịnh khẽ co rút miệng, cuối vầng vẫn không lên tiếng.

“Trong rượu kia bị bỏ thuốc gì? Người có sao không?”

Đoàn Thịnh hơi xấu hổ, không biết làm sao mở miệng, Tôn trưởng lão thấy vậy, có dự cảm xấu, không đợi hẳn trả lời đã hỏi trước: “Nói vậy thân thể của người đúng là đã xảy ra chuyện, chuyện gì? Có phải liên quan đến việc không thể động phòng không?”

Đoàn Thịnh gật đầu.

“Không phải là nơi đó có vấn đề chứ? Xong rồi, xong rồi, ta còn chờ ôm tiểu đại vương đây!!” Tôn trưởng lão nhìn chằm chằm phía dưới của Đoàn Thịnh nói.

Chương 15.2: Ác giả ác báo

Đoàn Thịnh mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, suýt chút nữa bị sắc nước bọt, lời này rất tổn thương tôn nghiêm nam tính nha!

“Thuốc kia hình như chỉ có tác dụng với nam nhân?” Đoàn Thịnh chậm rãi nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì, người nói mau đi!” Tôn trưởng lão gấp đến độ giơ chân. Đoàn Thịnh có ‘bất lực’ hay không đối với lão mà nói quả thật là chuyện cực lớn, quan hệ trực tiếp đến việc kế thừa hương khói của Đồng gia.

“Đây hình như là một loại độc!” Đoàn Thịnh cười gượng nói.

“Độc gì?”

“Tôn trưởng lão, giống như ngài đoán.” Đoàn Thịnh cười khổ nói.

“Không thể nào! Người thật sự ‘bất lực’ rồi hả?” Tôn trưởng lão nói. “Không được, ta còn chờ ôm tiểu đại vương đây! Ta sẽ đi tìm thuốc giải cho người.”

“Đợi đã.....! Không biết độc gì? Không biết kẻ hạ độc? Làm sao tìm thuốc giải?”

“Tôn trưởng lão, trước tiên ngài giải huyết cho ta đã, ta thử bức độc trong cơ thể ra ngoài, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc tìm ra người hạ độc.”

“Được.”

Tôn trưởng lão nhanh chóng giải huyết cho Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh ngồi xếp bằng, tĩnh tâm điều khí, vận hành nội lực tìm nơi tích tụ độc tố trong cơ thể.

“Vương phu, lão giúp ngài một tay.”

Đoàn Thịnh cảm thấy có một cỗ nội lực cường liệt rót vào thân thể hắn, vận hành trong người hắn một vòng, sau đó hắn há mồm phun ra một ngụm máu đen.

“Được rồi.” Tôn trưởng lão đứng lên, cười nói.

Đoàn Thịnh lau vết máu bên khóe miệng, đứng lên theo: “Đa tạ Tôn trưởng lão giúp đỡ.”

Tôn trưởng lão thản nhiên phất tay một cái, “Giờ đến lúc chúng ta thảo luận xem, tên nào dám hạ độc, tìm được ta nhất định sẽ thiên hắc, bà nội gấu nó!” Tôn trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hai người ngồi xuống ghé gần đó.

“Người nọ chỉ bỏ thuốc ‘bất lực’, chứng tỏ chỉ nhằm vào ta, có thể là một trong những người ái mộ Đồng Ca.” Đoàn Thịnh nói.

“Dám ở dưới mí mắt ta giương oai, không muốn sống!” Mắt Tôn trưởng lão lóe qua nguy hiểm, nếu bỏ loại thuốc độc khác hậu quả thật khó lường, xem ra sơn trại phải tăng cường đề phòng.

Tôn trưởng lão cau mày: “Người ái mộ? Đêm đó, người ái mộ Đồng Ca quá nhiều, trừ những huynh đệ trong sơn trại, còn có những người tham gia thi tuyển.”

“Tôn trưởng lão, vân bối có một nghi vấn, mong ngài giải đáp.”

“Người nói.”

“Làm sao ngài biết ta và Đồng Ca chưa động phòng?”

Tôn trưởng lão hơi đỏ mặt: “Chuyện này người không cần phải biết, tiếp tục câu khác!”

“Cho dù ta trúng xuân dược nhưng vẫn không động phòng với Đồng Ca, vậy có thể có những suy đoán khác, tại sao chỉ chắc chắn là ta bị ‘bất lực’?” Đây mới là điểm mấu chốt.

“Ta có rất nhiều phỏng đoán, nhưng mà có người nói người bị ‘bất lực’. A ~ có người.....”

Nếu không phải là người biết rõ mọi chuyện, sao có thể nói chắc chắn như vậy được.

“Người nào?” Đoàn Thịnh gấp gấp hỏi.

“Giang Tiểu Thủy, ta muốn giết người!” Tôn trưởng lão giận dữ, lập tức xông ra ngoài.

Đoàn Thịnh cũng đuổi theo, tuy khôi phục võ công hành động dễ dàng hơn nhưng vẫn không đuổi kịp người nổi danh đứng thứ hai trên giang hồ 50 năm trước.

Giang Tiểu Thủy đang tán gẫu với Đồng Ca đột nhiên rung mình một cái, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ, “Nương ơi, chẳng lẽ đụng quỷ, ngày đang nắng lại đột nhiên rung mình.”

Đồng Ca liếc hắn một cái, sau đó đưa cà rốt cho Thanh Sơn, Thanh Sơn vui vẻ ăn, còn Lưu Thủy thì đứng một bên khó chịu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đồng Ca.

“Đồng Muội.....” Giang Tiểu Thủy chưa dứt lời, đã bị một củ cà rốt nện trúng đầu, hắn lập tức đổi xưng hô: “Đồng Ca, hình như Lưu Thủy không thích nằng.”

Một củ cà rốt nữa lại đập lên đầu Giang Tiểu Thủy, hắn khoa trương gào to: “Con gái con đùa dữ như vậy làm gì? Coi chừng không ai thèm lấy!”

Đồng Ca nhướng mày cười còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, “Xem ra trí nhớ của người không được tốt lắm, hôm qua ta đã thành thân!!”

Giang Tiểu Thủy bĩu môi: “Đoàn Thịnh kia có gì tốt, chỉ được cái đẹp mã, nói không chừng là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, miệng cọp gan thỏ, vô tích sự.”

“Loại nam nhân này không được, Đồng Ca, nàng có muốn đổi thử không?” Giang Tiểu Thủy đề nghị.

“Đổi dạng gì?” Đồng Ca nổi lên lòng muốn đùa.

Giang Tiểu Thủy ưỡn ngực, bày ra tư thế tự cho là đẹp trai nhất: “Giống như ta nè, anh tuấn phóng khoáng, võ công cao cường, tuyệt đối cuồng dại, trừ mạnh giúp yếu, can đảm, hiệp nghĩa. Ngôi sao mới xuất hiện của võ lâm!!”

Đồng Ca thở hắt ra một hơi, không nể mặt nói: “Thôi, không có hứng thú!”

Giang Tiểu Thủy nhào tới bên cạnh Đồng Ca, kéo lấy vạt áo nàng, bắt chước trẻ con làm nũng nói: “Đồng Ca, suy nghĩ thêm một chút xem sao!”

Đồng Ca trừng hắn một cái, vô tình thấy Tôn trưởng lão đang đến sau lưng hắn, đang nghĩ vì sao Tôn trưởng lão lại nổi giận đùng đùng thế kia, thì chỉ trong chớp mắt, Tôn trưởng lão đã xách cổ Giang Tiểu Thủy lên như xách một con gà con.

“Tên khốn khiếp nào dám chọc ta!” Giang Tiểu Thủy gầm lên.

Tôn trưởng lão vừa nghe hắn nói vậy, lửa giận trong người liền trực tiếp phun ra ngoài. Giang Tiểu Thủy quay đầu lại, thấy bộ dạng kia của Tôn trưởng lão khí thế liền yếu đi hơn phân nửa.

“Tôn trưởng lão, đừng xúc động, giận quá thương can, không tốt cho thân thể.” Giang Tiểu Thủy gương cười nói.

16. Chương 16: Đến Sau Chỉ Một Khắc

Đồng Ca trừng hắn một cái, vô tình thấy Tôn trưởng lão đang đến sau lưng hắn, đang nghĩ vì sao Tôn trưởng lão lại nổi giận đùng đùng thế kia, thì chỉ trong chớp mắt, Tôn trưởng lão đã xách cổ Giang Tiểu Thủy lên như xách một con gà con.

“Tên khốn khiếp nào dám chọc ta!” Giang Tiểu Thủy gầm lên.

Tôn trưởng lão vừa nghe hắn nói vậy, lửa giận trong người liền trực tiếp phun ra ngoài. Giang Tiểu Thủy quay đầu lại, thấy bộ dạng kia của Tôn trưởng lão khí thế liền yếu đi hơn phân nửa.

“Tôn trưởng lão, đừng xúc động, giận quá thương can, không tốt cho thân thể.” Giang Tiểu Thủy gương cười nói.

Tôn trưởng lão vung cánh tay lên, vứt Giang Tiểu Thủy ra ngoài như vứt một đồng rác. Giang Tiểu Thủy đập mạnh xuống đất, mặt dính đầy bùn.

Tôn trưởng lão không nói gì đã đùng đùng sử dụng bạo lực khiến Giang Tiểu Thủy cũng phát cáu, hắn đứng lên phẫn nộ quát: “Tôn trưởng lão, ngài làm gì vậy?”

“Đồ ranh con, ăn tim gấu mật hổ hay sao mà dám động thủ trên đầu thái tuế.” Tôn trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Giang Tiểu Thủy chột dạ, cười hết sức hiền lành nói: “Hi hi! Cái đó..... Tôn trưởng lão, Đồng Ca, ta còn một số việc cần phải giải quyết, đi trước nha.”

Giang Tiểu Thủy lui dần về sau, đang ngạc nhiên sao có thể dễ dàng rời đi như vậy, không ngờ, bỗng dưng vào một người ở đằng sau, hắn tức giận mắng: “Tên nào đi không có mắt!”

Đoàn Thịnh đang dùng một loại ánh mắt đùa cợt nhìn hắn.

“Thì ra là Đoàn tướng công! Xin nhường đường.” Giang Tiểu Thủy đứng thẳng lưng định vòng qua người Đoàn Thịnh, thì thân hình Đoàn Thịnh bỗng lóe lên lần nữa ngăn hãm lại.

“Người có ý gì? Tránh ra!” Bị người khác đùa cợt như vậy khiến Giang Tiểu Thủy tức giận.

“Lời này nên để ta nói mới đúng. Người có ý đồ gì, tại sao lại bỏ thuốc trong rượu?” Đoàn Thịnh uy nghiêm quát lên.

Giang Tiểu Thủy chấn động, nháy mắt đổi sắc mặt: “Ta không hiểu người đang nói gì, tránh ra, ta còn chuyện quan trọng muốn làm, không có thời gian.”

“Không vội, trước tiên nói rõ ràng mọi chuyện đã.” Tôn trưởng lão lóe người lên, vọt tới sau lưng Giang Tiểu Thủy, một tay khoát lên vai Giang Tiểu Thủy, Giang Tiểu Thủy liền giống như thỏ bị trói chặt chân, muốn chạy mà không được.

“Hai người nói gì vậy? Giang Tiểu Khê làm gì?” Đồng Ca không hiểu hỏi, vốn trước giờ nàng thích nhất là tham gia náo nhiệt.

Tôn trưởng lão đẩy đất ót Đồng Ca:

“Đại vương, chuyện này không cần ngài quan tâm, qua một bên hóng mát đi.”

Đồng Ca bước bình lùi đến bên cạnh Đoàn Thịnh, “Chỗ này mát mẻ, ta đứng đây chơi.”

Tôn trưởng lão liếc mắt, sau đó nghiêm nghị nói với Giang Tiểu Thủy: “Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, nói!”

Giang Tiểu Thủy giương đôi mắt vô tội: “Nói gì nha!”

Tôn trưởng lão trợn mắt, đập đầu hăm: “Tiểu tử thú, giả bộ ngây thơ hả?”

Giang Tiểu Thủy mếu máo: “Tôn trưởng lão, ngài vừa xuất hiện liền quyền đâm cước đá, nghiêm hình bức cung, ta thật không biết ngài muốn ta nói chuyện gì?”

Tôn trưởng lão vô cùng tức giận cười lạnh: “Được, nếu người không nhớ rõ, vậy để ta nhắc người một chút. Đêm tân hôn, rượu mừng, bỏ thuốc, “bất lực”.”

Giang Tiểu Thủy tối sầm mặt, hăm dự cảm thật không sai, quả nhiên vì chuyện này.

“Bỏ thuốc gì? Bất lực gì?” Đồng Ca như rơi vào sương mù, nàng nhìn Đoàn Thịnh và Tôn trưởng lão, hình như chỉ có mình nàng không biết gì, loại cảm giác này khiến nàng không thoải mái.

Đoàn Thịnh dịu dàng cười với Đồng Ca. “Đồng Đồng, đừng nóng vội, một lát nàng liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

Mấy người nhìn về phía Giang Tiểu Thủy, Giang Tiểu Thủy làm vẻ mặt vô tội: “Tôn trưởng lão, ngài nói gì vậy? Ta nghe thấy mà hồ đồ luôn rồi, đêm tân hôn, rượu mừng, bất lực ta đều biết, về phần chuyện bỏ thuốc, lần đầu ta nghe đó, ai trúng thuốc, trúng thuốc gì?”

Tôn trưởng lão thấy Giang Tiểu Thủy thà chết cũng không nhận, giận dữ hừ hừ nói: “Tiểu tử người cứ giả bộ đi! Đuôi hồ ly đã sớm lộ ra rồi!”

Giang Tiểu Thủy đảo mắt, làm bộ bỗng nhiên hiểu ra: “A ta biết ngài nói gì rồi!” Về mặt Giang Tiểu Thủy ranh mãnh nhìn về phía Đoàn Thịnh “Thì ra các người hoài nghi Đoàn tướng công bị “bất lực” là do có người bỏ thuốc.”

Đồng Ca kinh ngạc nhìn chằm chằm Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh lúng túng, đỏ mặt dời mắt đi: “Giang Tiểu Thủy, giao thuốc giải ra đây.”

Giang Tiểu Thủy co quắp mặt: “Ha ha, nói đùa gì chứ? Ta nghĩ các người hiểu lầm rồi, sao lại nói ta là người bỏ thuốc chứ?”

Tôn trưởng lão giận đến mức râu dựng ngược, lão bắt lấy cổ áo Giang Tiểu Thủy: “Tiểu tử thú, người còn không nhận?”

Giang Tiểu Thủy đột nhiên biến đổi thái độ, kiêu ngạo đẩy tay Tôn trưởng lão ra, cười nói: “Ta nhận cái gì? Không chứng không có.”

Tôn trưởng lão đen mặt: “Nếu không phải ngươi làm, vậy tại sao ngươi biết hần “bất lực”?”

Giang Tiểu Thủy giả hoạt cười, miệng nói vĩnh lên: “Tôn trưởng lão, ta căn cứ vào những lời các người nói mới đưa ra kết luận, giúp các người giải quyết điều khó hiểu. Tất cả đều là phỏng đoán, còn chuyện không may nói trúng, chỉ có thể chứng minh năng lực phân tích của ta quá tốt thôi!”

“Ngươi...Ngươi...Ngươi ngụy biện!” Tôn trưởng lão nổi đóa.

Về mặt Giang Tiểu Thủy hả hê, hần không để mọi người vào mắt, “Thế nào, các người định lấy nhiều khi dễ ít?”

“Khi dễ người đấy thì sao?” Tôn trưởng lão trước giờ vốn hay cậy mạnh không nói lý. Đồng Ca chặn lão lại, nói: “Ta hiểu các người đang nói gì rồi. Tối hôm qua có người bỏ độc vào trong rượu mừng, các người hoài nghi người đó là Giang Tiểu Thủy.”

Mấy người gạt đầu, Đồng Ca nhìn Giang Tiểu Thủy, nghiêm túc hỏi: “Thuốc kia là người bỏ?”

Giang Tiểu Thủy hơi chần chờ.

Đồng Ca cười lên, “Ta cũng uống rượu độc mà có chuyện gì đâu, Giang Tiểu Thủy, ta coi ngươi như huynh đệ, sao ngươi có thể hại ta chứ?” Đồng Ca vỗ vỗ vai Giang Tiểu Thủy cười nói: “Ta tin tưởng ngươi.”

Giang Tiểu Thủy đỏ mặt xấu hổ, mắt mang tình nhìn Đồng Ca: “Đồng Ca, chỉ có thể là huynh đệ sao?”

Đồng Ca phóng khoáng cười: “Không phải huynh đệ, còn có thể là gì?”

Đồng Ca không rút tay về, thần nhiên nhìn hần, có chút u oán và đau lòng mà nói: “Ngươi làm tướng công của ta? Ta thích người chân thành, không thích tìm một kẻ bỏ thuốc ta làm tướng công.”

Giang Tiểu Thủy bị nàng mê hoặc khiến thần hồn điên đảo, vội vàng tỏ tấm lòng: “Đồng Muội, nàng yên tâm, thuốc kia không có hại với nữ nhân, nữ nhân uống vào còn có thể trừ độc, dưỡng nhan, chống lão hóa.”

Đồng Ca đổi sắc mặt, rút tay về, dùng ánh mắt lạnh lẽo mà sắc bén nhìn Giang Tiểu Thủy, giọng nói lạnh lẽo khiếp người: “Quả nhiên là ngươi.”

Lúc này Giang Tiểu Thủy mới biết vừa rồi hần trúng mỹ nhân kế, hần bị thương nhìn Đồng Ca, “Nàng lừa ta.”

Đồng Ca có chút thất vọng, nàng cũng thật thích Giang Tiểu Thủy, tựa như vừa mới nói, nàng thật xem hần là huynh đệ. Mặc dù hần thích đùa giỡn, càn quấy, thỉnh thoảng có chút động kinh, còn không sợ chết gọi nàng là Đồng Muội chọc giận nàng, nhưng tổng thể mà nói là một người khá thú vị, không ngờ...

Giang Tiểu Thủy đang đầy ngập tình yêu hóa thành chua xót, hần hít vào một hơi thật dài, đau lòng ngửa đầu nhìn trời, sau đó ưu thương nhìn Đồng Ca: “Đuổi theo người khắp nơi, bỗng nhiên quay đầu người vẫn như cũ chẳng thêm góc ngang tới ta...”

“Cáo từ.” Giang Tiểu Thủy rơi hai giọt lệ, rồi lướt đi.

“Ê, giao thuốc giải ra đây!” Đồng Ca muốn đuổi theo, lại bị Đoàn Thịnh ngăn: “Đồng Đồng, độc của ta đã được giải.”

“Ai! Hối thế gian tình ái là gì! Để nó đi thôi! Đứa nhỏ này cũng rất khổ sở, vả lại không quá ác ý.” Tôn trưởng lão thở dài nói, nghiêng người nhìn về dãy núi, hình như nhớ lại chuyện cũ mơ mơ hồ hồ gần như sắp biến mất trong trí nhớ kia.

Tôn trưởng lão phát tay áo, im lặng xoay người rời đi, để lại một bóng lưng tịch mịch.

“Tôn trưởng lão sao lại thương cảm như vậy?” Đoàn Thịnh hỏi.

“Người già là vậy đó, chút chuyện nhỏ cũng dễ dàng khiến lão thương cảm, lần này chắc là nhớ tới người tình ngày xưa.” Đồng Ca nhìn về phía chân trời nói.

“Đồng Đồng, chúng ta về thôi!”

Đồng Ca nhìn Đoàn Thịnh: “ ‘Lão nhị’ của người thật không sao chứ?” từ trước đến giờ thẳng thắn là một điểm đặc sắc trong tính cách của Đồng Ca, lớn lên trong một đám nam nhân, thứ nàng không hiểu nhất chính là thẹn thùng của nữ nhân, mặt dày có thể so với sắt.

Đoàn Thịnh hơi xấu hổ, mặt tự nhiên dờ đi tầm mắt, sau đó lại tiến gần bên tai Đồng Ca mập mờ nói: “Tôi nay có thể thử xem.”

Đồng Ca đẩy Đoàn Thịnh ra, đồng thời vô tình thấy Thanh Sơn và Lưu Thủy đang quần quít bên nhau, bèn nói: “Giữa ban ngày ban mặt, phát tình cái gì!”

Mặt Đoàn Thịnh cứng ngắc. Đồng Ca rất tự nhiên xoay người: “Không còn sớm nữa, về ăn cơm thôi! Ta đói rồi.”

Đồng Ca thản nhiên đi phía trước, Đoàn Thịnh lắc đầu than “Nữ nhân này, nữ nhân này!” Sau đó mỉm cười nhìn bóng lưng của nàng “Nữ nhân này, ta thích!” nói xong bước theo.

Lúc ăn cơm chiều không thấy Tôn trưởng lão, Đoàn Thịnh định cho người đi mời.

“Không cần quan tâm, bây giờ Tôn trưởng lão đang ở chỗ cây cổ thụ trên núi Tấn Vân buồn bực, một hồi tâm tình tốt lên sẽ trở lại, chừa cho Tôn trưởng lão một phần là được.”

Trên bàn cơm, một người động tác ưu nhã, một người thô lỗ hào phóng, đều có nét riêng, nhưng giống nhau là sức ăn kinh người.

Trăng treo cảnh liễu, thích hợp cho người hẹn hò, giờ phút này, Đồng Ca và Đoàn Thịnh sau khi cơm nước no nê xong đang tản bộ trong sân, trên trời trăng sáng, chiếu thành một đôi bóng trên đất.

Đồng Ca nhẹ nhàng nhảy một cái, ngồi lên một cây to trong sơn trại.

“Lên đây đi! Đứng đó làm gì?”

Đoàn Thịnh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, trước mắt thân phận hai người có chút đặc biệt, có chút tế nhị, có chút xấu hổ, nhưng ở chung vẫn không gò bó rất tự nhiên thân mật.

“Đoàn tướng công, Đoàn tướng công, Tôn trưởng lão tìm ngài!” Một tiểu tốt không biết chui ra từ chỗ nào, nói với hai người đang ngồi trên cây.

“Nhị Mao, Tôn trưởng lão tìm hần có chuyện gì?” Đồng Ca giúp Đoàn Thịnh hỏi.

Nhị Mao gãi gãi đầu, vẻ mặt hơi ái muội: “ Đồng đại đừng hỏi ta, chuyện này rất khó nói.”

“Đoàn tướng công, Tôn trưởng lão đang ở dãy núi phía tây chờ ngài.” Nhị Mao nói xong, chân như bôi dầu, chạy nhanh như chớp.

“Dãy núi phía tây, chỗ đó không phải là nhà tắm sao? Tôn trưởng lão bảo người tới đó làm gì?!” Đồng Ca nghi ngờ hỏi.

Đoàn Thịnh cười nhẹ một tiếng, như mưa xuân trên hoa lê, “Ta đi trước.”

Hần nhảy xuống cây, Đồng Ca nhìn bóng lưng tuấn dật của hần, mắt hờn.

Ở dãy núi phía tây, sương mù lượn lờ, hơi nóng bốc lên, vừa bước vào đã nghe tiếng nước chảy rào rào.

Xa xa ở trong là những hồ nước nóng lớn nhỏ, chung quanh cây cối xanh tốt vây thành tường, Đoàn Thịnh không khỏi cảm thán, sơn trại này thật đúng là chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong sương mù mông lung hình như có người ngoắc hần, “ Vương phu, bên này.”

Đoàn Thịnh đến gần, thấy Tôn trưởng lão đang ở trần ngâm mình trong hồ nước nóng, dáng vẻ hết sức sáng khoái.

Đoàn Thịnh vái chào hỏi, “Tôn trưởng lão, tìm ta có chuyện gì sao?”

Tôn trưởng lão cười cười, chỉ vào hồ nước nóng bên cạnh: “Cởi quần áo, xuống đi.”

Đoàn Thịnh nhìn hồ nhỏ tản ra vị thuốc kia hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôn trưởng lão ái muội cười một tiếng, ánh mắt có chút không đứng đắn: “Thứ tốt! Đây là hùng hổ, giúp tráng dương cường tinh.”

Đoàn Thịnh co rút khoeo mắt, lần nữa vái Tôn trưởng lão một cái, cười nói “Tôn trưởng lão thật chu đáo, đa tạ ngài quan tâm.”

“Hắc hắc! Không có gì, chỉ cần người sớm cho ta bồn chậu là được!”

Vì vậy, Đoàn Thịnh cởi áo nhảy vào nước, thích thú ngâm mình trong nước, hần phát hiện hần bắt đầu thích nơi này.

Tắm xong, Đoàn Thịnh mặc quần áo trở về phòng, Tôn trưởng lão vô cùng hăng hái đi theo.

“Tôn trưởng lão, đã trẻ thế này sao còn không đi ngủ đi, ngủ sớm dậy sớm thân thể mới kiện khang!” Đồng Ca ngăn ở cửa.

Tôn trưởng lão tự nhiên thở dài, làm bộ vô cùng phóng khoáng: “Lúc sống cần gì ngủ nhiều, sau khi chết tự nhiên sẽ an nghỉ thôi.”

“Phốc ~~” Đồng Ca phun trà ra ngoài.

“Tôn trưởng lão, hôm nay ngài bị cái gì kích thích vậy, thật không bình thường!” Đồng Ca tiến lên, lấy tay sờ trán Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão đẩy tay nàng ra: “Không lẽ phép, không văn hóa, ta đây là ngộ đạo.”

“Ta nghĩ là do hít quá nhiều gió núi mà thôi.” Đồng Ca nói thầm.

Đồng Ca thấy một cơn thịnh nộ sắp giáng xuống đầu, bèn nghiêng người, “Ngài không ngủ, nhưng ta muốn ngủ.”

Tôn trưởng lão nhìn chằm chằm Đoàn Thịnh, hưng phấn nói: “Còn đứng ngây đó làm gì? Đi đi!”

Đoàn Thịnh xoay người đóng cửa, lại bị Tôn trưởng lão kéo vạt áo: “Cho người cái này.”

“Đây là cái gì?” Đoàn Thịnh nhìn cái bình nhỏ hỏi.

“Hợp hoan tán, nếu Đồng Ca không chịu, thì dùng cái này.” nói xong lắc mình biến mất.

Đoàn Thịnh cười khẽ lắc đầu, đây là đáng vẽ nên có của trưởng bối sao? Nhưng hần cũng rất thích hình thức ở chung vui vẻ này của họ.

Đoàn Thịnh vào phòng, Đoàn Ca đã nằm trên giường, chỉ mặc một lớp áo đơn thật mỏng.

“Tôn trưởng lão cho người cái gì?” Đồng Ca hỏi.

Đoàn Thịnh giơ tay lên, ném cái bình nhỏ cho nàng. Đồng Ca nhận lấy: “Bình này thật đẹp, bên trong đựng gì vậy?” Đồng Ca mở ra, đưa lên mũi ngửi.

“Đợi chút...” Đoàn Thịnh không kịp ngăn Đồng Ca, thuốc kia đã chui vào mũi nàng, trên chóp mũi còn dính một ít bột trắng.

Đoàn Thịnh bắt đắc dĩ vỗ trán.

“Sao, có gì không đúng à?” Đồng Ca ngây thơ hỏi.

Khóe miệng Đoàn Thịnh co rút, không nói gì.

“A! Nóng quá!” Đột nhiên Đồng Ca kéo quần áo ra, hai gò má đỏ bừng như đánh phấn, nàng nhìn chằm chằm vào Đoàn Thịnh.

Da thịt trắng như tuyết, đôi mắt to câu hồn đoạt phách, dung mạo diễm lệ vô song, chỉ nhìn thôi Đoàn Thịnh đã cảm thấy phía dưới nóng lên, ngay cả hô hấp cũng có cảm giác nóng rực.

“Sao lại nóng như vậy, không được, ta phải đi tắm một cái!” Đồng Ca muốn xông ra ngoài, nhưng chân như nhũn ra không đi được. Đoàn Thịnh bắt giắc đến gần nàng, khi hai thân thể đụng vào nhau, Đồng Ca dường như đã hiểu rõ khát vọng của cơ thể.

Nàng ôm lấy hắn, trèo lên người hắn, trước giờ nàng vốn là người hành động theo cảm tính, mặc cho cảm giác dẫn dắt hành động.

Đoàn Thịnh ôm lấy nàng bước tới giường, cúi đầu, hôn lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng.

Đồng Ca uốn éo người, kéo quần áo của Đoàn Thịnh, sau đó nhiệt tình chìm vào thế giới cảm giác, thăm dò rung động nàng chưa bao giờ thể nghiệm.

Màn đỏ buông xuống, che giấu cảnh xuân kiều diễm, đêm động phòng hoa chúc mặc dù hơi muộn chút nhưng không hề gì, đêm nay nhiệt tình không thua gì đêm qua.

Hơi thở giao hòa, lưu luyến triền miên, tình đang nồng.

17. Chương 17: Chơi Đùa Ở Suối Nước Nóng

“Tôn trưởng lão, ngài làm gì thế?” Nhị Mao thấy Tôn trưởng lão đang dán lỗ tai vào cửa phòng tân hôn bèn hỏi.

“Suyt ~ đừng lên tiếng!”

“Đồng....” Nhị Mao chưa kịp nói tiếp, chớp mắt đã bị Tôn trưởng lão bịt miệng, “Bảo người đừng lên tiếng, không nghe thấy hử?”

Nhị Mao bướng bỉnh nói: “Tôn trưởng lão, mặt trời chiếu đến môn rồi, Đồng đại vẫn chưa rời giường, nên gọi họ dậy ăn sáng thôi.”

Tôn trưởng lão gõ đầu Nhị Mao: “Người thì biết cái gì! Cái này gọi là đêm xuân ấm áp, khiến quân vương không thể lên triều sớm.” Tôn trưởng lão thể hiện kiến thức uyên bác.

Nhị Mao cười toét miệng, gãi gãi đầu: “Tôn trưởng lão nói gì vậy! Cái gì đêm xuân, cái gì quân vương, có liên quan đến Đồng đại nhà chúng ta à? Thuộc hạ không hiểu gì hết.”

Tôn trưởng lão trợn mắt trừng: “Thất học.”

Vẻ mặt Nhị Mao như đưa đám, “Tôn trưởng lão, ngài..... Ngài..... Ngài khi dễ người.”

Tôn trưởng lão dựng râu: “Ta khi dễ người lúc nào?!”

Nhị Mao mím môi, tội nghiệp nhìn Tôn trưởng lão: “Ngài nói ta thất học.”

“Ta có nói sai sao! Đúng thực tế! Ngay cả cái này người cũng không hiểu, thì quả là thất học.” Tôn trưởng lão hùng hồn nói.

“Ngài..... Ngài.....” Nhị Mao hít hít mũi nước nỡ.

“Ngài ngài cái gì, đi làm việc của người đi!” Tôn trưởng lão đá môn Nhị Mao, sau đó tiếp tục dán tai lên cửa nghe lén, lão ước gì hai người trong phòng cứ ở trên giường suốt cả ngày, sau đó một lần là có em bé!

Bên trong phòng, Đồng Ca đang say ngủ, hai gò má hồng hồng, môi khê nhếch, khoe miệng còn chảy đầy một đồng chất lỏng trong suốt.

Bên cạnh là Đoàn Thịnh đang gối đầu lên tay nằm nghiêng ngắm nàng, vẻ mặt cưng chiều.

Đồng Ca ngủ đủ, lật người, duỗi tứ chi một cái, một quyền vô cùng mạnh mẽ đụng thẳng vào mặt Đoàn Thịnh.

Đồng Ca mở mắt, vừa vận thấy một bên mắt đã bầm tím của Đoàn Thịnh.

Đồng Ca nhìn nhìn nắm đấm của mình, hơi áy náy nói: “Ngại quá.”

Đoàn Thịnh cười ngọt ngào dịu dàng: “Không sao.” làm như vừa rồi không phải là một đấm mà là một nụ hôn.

Đồng Ca bị Đoàn Thịnh nhìn chăm chú như vậy, hơi mất tự nhiên, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Sáng rõ rồi, dậy thôi!”

Nói xong, nàng vén màn lên, vừa hoạt động liền phát hiện cả người đau đớn như bị xe nghiền qua, nàng cắn môi, nhấc chân, ai ngờ hai chân cũng bủn rủn vô lực, ngay khi người nàng sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất thì một cánh tay vòng ngay eo nàng, kéo nàng vào ngực hẳn.

Đoàn Thịnh ôm eo nàng, chuẩn tư thế anh hùng cứu mỹ nhân, Đồng Ca câu cổ Đoàn Thịnh, hai người gần sát nhau, không khí ái muội.

Trong đầu Đồng Ca bỗng hiện lên cảnh tượng tối hôm qua, nàng tự cởi quần áo của mình, bỏ nhào về phía Đoàn Thịnh, sau đó ăn sạch sành sanh.....

Đầu Đồng Ca nổ ầm ầm, mặt nàng đột nhiên ửng hồng, xấu hổ, thẹn thùng, tối qua nàng cư nhiên cưỡng bạo người ta!

“Khụ ~” nàng đằng hắng một tiếng, sau đó ra buồng Đoàn Thịnh ra: “Việc đó..... Ta sẽ phụ trách.”

Đoàn Thịnh khẽ cười, hắn ôm chặt hông nàng, cúi đầu hôn môi nàng, triền miên cho đến khi hô hấp của hai người đều khó khăn mới mập mờ nói nhỏ bên tai nàng: “Nên để ta nói lời này mới đúng.”

Nháy mắt tim Đồng Ca đập loạn nhịp, yên lặng chìm đắm trong đôi mắt ôn nhu của hắn.

Đoàn Thịnh cười sâu hơn, giống như yêu nghiệt mê hoặc người, hắn lấy áo choàng ra khoác cho nàng, sau đó ôm nàng tiến ra cửa.

“A ~, chàng làm gì đó? Thả ta xuống!” lúc này Đồng Ca mới tỉnh thần lại.

“Ôm nàng đi ngâm suối nước nóng, giúp thân thể bớt nhức mỏi.” Đoàn Thịnh nói.

“Thả ta xuống! Ta sẽ tự đi.” Đồng Ca giãy giụa, từ trước tới giờ nàng luôn rất mạnh mẽ không có thói quen bị đối đãi như vậy.

“Ngoan, đừng động, người nàng không thoải mái, cứ để ta ôm nàng đi đi!” Đoàn Thịnh dịu dàng nói.

“Không cần, thả ta xuống!” Đồng Ca vẫn không quen đáng vẻ nhu nhược được người che chở như vậy.

“Đừng động, nếu không ta sẽ hôn nàng.” Đoàn Thịnh ranh mãnh nói.

Đồng Ca yên tĩnh lại, quay mặt sang hướng khác. Đoàn Thịnh thấy nàng gò má ửng hồng, lông mi rung rung, trái tim bỗng mềm mại, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng thẹn thùng giống một cô gái nhỏ.

Ngoài cửa, Tôn trưởng lão đang hăng say nghe lén, quên mất việc phải tránh đi.

“Tôn trưởng lão, ngài ở đây làm gì?” Đồng Ca trừng mắt hỏi, nàng không hề rời đi lòng ngực Đoàn Thịnh, nàng phát hiện cái ôm này rất ấm áp và chắc chắn, được hắn ôm như vậy cảm giác cũng không tệ.

Tôn trưởng lão thấy hai người thân mật như vậy, cười toe toét nói: “Không có gì! Ta chỉ là đi ngang qua, hai đứa cứ lo việc của mình đi! Không cần để ý đến ta!”

Đoàn Thịnh cười nhìn Tôn trưởng lão, gật đầu với lão xong, tiếp tục ôm Đồng Ca đến suối nước nóng.

Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca đến ao nước nóng của riêng nàng, ở bên kia dãy núi, nơi có một hàng cây xanh và rèm cửa làm lá chắn. Chỗ này làm sao Đoàn Thịnh biết, dĩ nhiên là do ngày hôm qua lúc tắm suối nước nóng, được Tôn trưởng lão chỉ.

Đoàn Thịnh đặt Đồng Ca vào hồ nước đang bốc hơi nghi ngút. Nàng tự hoạt động giãn gân cốt, bơi lượn trong nước: “Thật là thoải mái!”

Đồng Ca nằm ngửa trên mặt nước, áo đơn dính chặt vào thân thể nàng, đẹp rực rỡ như Thủy Yêu, mê hoặc lòng người.

Đoàn Thịnh chỉ cảm thấy hồn phách đã bị nàng câu mất một nửa, dục vọng nguyên thủy chi phối tinh thần hẳn.

“Sao chàng cũng xuống?” Đồng Ca khép hờ mắt hỏi Đoàn Thịnh.

“Chúng ta là phu thê, tự nhiên là phải tắm chung một chỗ.” Đoàn Thịnh bơi đến bên cạnh Đồng Ca.

Đồng Ca khép hờ mắt, không để ý đến Đoàn Thịnh nữa, lo cảm thụ cảm giác được nước ấm vây quanh, trong đầu không tự giác nghĩ đến cảnh triền miên kịch liệt tối qua.....

“Tối qua có làm đau nàng không?”

Lời này tựa như sét đánh giữa trời quang, khiến Đồng Ca đột nhiên mất thăng bằng, chìm xuống nước, sợ bị sặc nước.

Đoàn Thịnh ôm nàng lên, kéo vào ngực, vừa vỗ vỗ lưng nàng, vừa cảm râm: “Sao lại không cẩn thận như vậy?” không có chút xấu hổ nào của kẻ gây tội.

Đồng Ca vừa khựng vừa đẩy hắn ra, nước mắt lưng tròng. Đoàn Thịnh nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu này của nàng, thì không kiềm được, nhanh chóng hôn xuống đôi môi nàng.

“Ừm ~ ừm ~” Đồng Ca trừng lớn mắt, hai tay đẩy ngực Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh bắt lấy tay nàng, tiếp tục hôn, nụ hôn như từ sóng to gió lớn chuyển thành nước chảy đá mòn êm ái, khiến Đồng Ca từ cự tuyệt trở nên chủ động tiếp nhận.

Nụ hôn kết thúc, cả hai đều thở hồng hộc. Đoàn Thịnh tựa vào vách đá bên cạnh ao, Đồng Ca dựa vào người hắn, Đoàn Thịnh khẽ vuốt mái tóc đen của nàng, Đồng Ca nghe tiếng đập mạnh mẽ của hắn, giữa hai người gần như không có khoảng cách.

“Cảm giác không tệ, một lần nữa!” nói xong, Đồng Ca cúi cổ hắn xuống, đưa đôi môi đỏ mọng lên.

Đồng Ca là một người rất đơn giản, trung thành với bản thân, trung thành với cảm xúc, thích thì phải đi tranh thủ, trực tiếp hào phóng, không câu nệ.

Nụ hôn này như sấm sét đánh trên mặt đất, hoàn cảnh thích hợp, lại cô nam quả nữ, củi khô bốc cháy là chuyện bình thường, cộng thêm nữ chủ nhiệt tình..... Mọi chuyện xảy ra một cách tự nhiên, một lần nữa Đồng Ca bị ăn sạch sành sanh.....

Sau đó, cơ hồ hông Đồng Ca không thẳng lên được, nàng mềm nhũn tựa vào người Đoàn Thịnh, không còn sức nghĩ, thì ra chuyện yêu tinh đánh nhau thì ra lại mất hồn đến vậy, chỉ là thật con mẹ nó mệt người!

Đoàn Thịnh hôn mái tóc đen của nàng, vén những sợi tóc dính trên mặt ra cho nàng, trong mắt đầy cưng chiều, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, hẳn sẽ mê luyến một nữ nhân nào đến vậy.

“Đồng Đồng!” Đoàn Thịnh ôn nhu gọi nàng, đáp lại hắn là tiếng ngáy nhẹ, thì ra Đồng Ca đã dựa vào người hắn ngủ thiếp đi.

Đoàn Thịnh bế nàng lên, lau khô người nàng, sau đó dùng áo choàng che kín cho nàng, rồi ôm ra ngoài.

Mới ra cửa, liền gặp Tôn trưởng lão đang đứng đó ngó dáo dác, khi thấy Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca đã ngủ thì lão cười tới híp cả mắt, từ hai người, lão cảm thấy được cái gọi là: gian tình!

18. Chương 18: Bị Nghi Ngờ

Tôn trưởng lão híp mắt núp ngoài cửa phòng tân hôn, đợi cho trong phòng không còn tiếng động nữa mới vui vẻ đứng dậy rời đi. Đại vương rốt cuộc thông suốt, tâm tình lão rất tốt! Kế tiếp lão chỉ phải chờ bồng cháu nữa là được!

Tôn trưởng lão bởi vì tâm tình rất tốt, nhất thời không ngủ được, lão chống gậy lượn lờ khắp nơi trong sơn trại, nhìn cái gì cũng thấy vui, nên đại phát thiện tâm, thuận đường làm hai ba chuyện tốt, đuổi đi một con chó trong cuộc tình tay ba, giúp con kiến đang khổ cực vác thức ăn đi qua chỗ dốc.....

Tôn trưởng lão đi tới đi lui, rốt cuộc đến chỗ suối nước nóng, lão bèn cởi quần áo nhảy vào nước, sau khi lặn một vòng thì vừa lòng dựa vào vách hồ, nhắm hai mắt, ngâm nga một khúc hát.

Bốn phía cỏ cây xanh tốt, chim hót hoa thơm, chỉ có điều tiếng con chim này thiệt quá thê thảm.

Tôn trưởng lão bèn mở mắt ra, nhìn xem nơi phát ra tiếng hót. Hai con chim non trong tổ trên cây đang gọi một con chim non đang nằm dưới đất. Tiếng kêu càng ngày càng thê lương, khiến Tôn trưởng lão không sao làm ngơ được. Đúng lúc này, có hai con chim lớn gia nhập vào đội ngũ kêu gọi, âm thanh kia có thể nói là có tính xuyên thấu, làm Tôn trưởng lão thiếu chút nữa xù lông, lão bèn vọt lên khỏi mặt nước, nhặt con chim nhỏ lên đưa về tổ.

Tôn trưởng lão đang định xuống nước lại, thì thấy một món đồ màu xanh biếc, là ngọc bội hoa văn rồng, sau ngọc bội có khắc một chữ ‘Thịnh’.

Tôn trưởng lão mặc dù không biết chữ, nhưng lão vẫn nhận biết được sự cao quý và hoa văn rồng của miếng ngọc bội, trong thiên hạ, người có thể mang ngọc bội hoa văn rồng có thể đếm trên đầu ngón tay.....

Ngọc bội là của ai? Tôn trưởng lão nghiêm túc suy nghĩ. Trong sơn trại đều là cướp cha truyền con nối, chỉ có Đoàn Thịnh là người ngoài.....

Tôn trưởng lão nghĩ đến diện mạo anh tuấn, tu dưỡng tốt đẹp, khí chất cao quý của Đoàn Thịnh, mặc dù đã cố gắng thu liễm bớt nhưng trong lúc vô tình vẫn tản ra khí thế áp đảo thật khiến người ta không thể bỏ qua. Lão từng nói người này không phải vật trong ao, không ngờ thật sự là một con rồng đang ẩn náu.

Đoàn Thịnh nhất định là người hoàng tộc, nghĩ đến đây, tâm tình Tôn trưởng lão liền chìm vào đáy vực.

Lão không còn tâm tình ngâm nước nóng nữa, nhanh chóng dùng khinh công bay vọt đến trước cửa phòng tân hôn. Bên trong im lặng như tờ. Đêm đã khuya, Tôn trưởng lão thu hồi bàn tay muốn gõ cửa, xoay người đi đến vách núi trước mặt.

Tôn trưởng lão thở dài một tiếng, hoàng tộc và thổ phỉ thành thân, hai thế lực trời sinh đã là đối đầu kết hợp, cỡ nào hoang đường!

Tôn trưởng lão bỗng tự trách, đều do lão quá vội vàng, quên tra lai lịch của Đoàn Thịnh, lão nhắm mắt lại, âm thầm buồn bực.

Ngày kế.

“Tôn trưởng lão, chào buổi sáng!” Đồng Ca và Đoàn Thịnh cùng nhau tới phòng ăn, một thần thái sáng láng, một tươi cười rạng rỡ.

“Chào buổi sáng.” Tôn trưởng lão thần nhiên như thường, chỉ là ánh mắt nhìn Đoàn Thịnh nhiều hơn một chút thâm trầm.

Bữa sáng rất đơn giản, cháo, dưa muối, bánh bao. Đồng Ca ăn ngon lành, mà cháo trắng rau dưa cũng phù hợp khẩu vị của Đoàn Thịnh, chỉ là hiện tại hắn đang trong thời kỳ tình cảm mãnh liệt, trái tim, đôi mắt đều đặt trên người Đồng Ca.

Tôn trưởng lão chưa hề đụng tới chén cháo trước mặt, trên người tản ra hơi thở nghiêm túc.

Đồng Ca nhảy bén liếc Tôn trưởng lão, tiến tới bên tai Đoàn Thịnh nói nhỏ: “Hôm nay tâm tình Tôn trưởng lão không tốt, tránh mau ~”

Nói xong nàng nhanh chóng hớp vài ngụm cháo, ngậm bánh bao trong miệng, chân như bôi dầu, chạy ra ngoài. Đoàn Thịnh đứng dậy theo.

“Đi đâu?” Tôn trưởng lão nghiêm túc nhìn Đồng Ca.

“Chúng ta đi võ quán.” Đồng Ca cười nói.

Tôn trưởng lão đảo mắt, “Hai người?” lão đen mặt, “Đại vương, ngài đi một mình đi! Vương phu ở lại để ta giải thích nội quy trong trại cho vương phu.” nói xong nhìn Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh nhìn ra Tôn trưởng lão có lời muốn hỏi riêng hẳn, bèn nói: “Đồng Đồng, nàng đi đi! Ta ở lại trong sơn trại.”

Đồng Ca không chút nghi ngờ hai người, trong đôi mắt trong suốt đều là tin tưởng, nở nụ cười sáng lạn, xong xoay người rời đi.

Cho đến khi bóng lưng Đồng Ca hoàn toàn biến mất Đoàn Thịnh mới thu hồi tầm mắt. Chẳng biết Tôn trưởng lão đã đứng bên cạnh hẳn lúc nào.

“Tôn trưởng lão, ngài tìm ta có chuyện gì? Mời nói!” Đoàn Thịnh đi thẳng vào vấn đề.

Tôn trưởng lão nhìn chằm chằm hẳn mặt đen sì, lão đưa ngọc bội cho Đoàn Thịnh: “Đây là của người?”

Về mặt Đoàn Thịnh khê biến, trầm mặc giây lát, sau đó nhận lấy ngọc bội: “Đúng vậy.”

Mắt Tôn trưởng lão thoảng qua tức giận và cảnh giác: “Rốt cuộc thân phận của người là gì? Trà trộn sơn trại có mục đích gì?” Lão có trách nhiệm bảo vệ sơn trại, lão tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào gây hại cho sơn trại.

Đoàn Thịnh cười khổ: “Tôn trưởng lão, ta vào sơn trại bằng cách nào ngài biết mà. Cũng xem như là bắt đắc dĩ. Về phần thân phận của ta, ta đã giới thiệu văn tấu trong tờ giấy đưa cho ngài, không có nửa điểm giấu giếm.”

Tôn trưởng lão lúng túng, người là lão cướp tới, còn tờ giấy kia lão đọc không hiểu.

“Khụ ~ tờ giấy người đưa bị mất rồi, chưa kịp xem. Như vậy, người nói lại lần nữa đi, ta muốn chính miệng người nói.” Tôn trưởng lão cãi chày cãi cối nói, lão thường mắng người khác là thất học, giờ có chết lão cũng không thừa nhận mình là kẻ mù chữ.

Đoàn Thịnh nhẹ cười, “Ta là tam hoàng tử của Đại Tề.”

Về mặt Tôn trưởng lão âm trầm tàn nhẫn, “Quả nhiên. Nói! Người trà trộn và sơn trại có mục đích gì?”

Đoàn Thịnh nghiêm túc nhìn Tôn trưởng lão, tay phải chỉ lên trời: “Ta Đoàn Thịnh thề với trời, nếu như ta vào sơn trại có mục đích gì, hoặc làm điều gì gây hại cho sơn trại, ta sẽ bị hoàng tộc xóa tên, không được chết tử tế, ngũ mã phanh thây, rơi vào địa ngục tầng thứ 18.”

Tôn trưởng lão hơi hòa hoãn lại, nhưng lòng vẫn còn nghi ngờ: “Tại sao người lại đồng ý thành thân với Đồng Ca? Thân phận hai người quá cách biệt.”

Đoàn Thịnh cười khổ nói: “Tôn trưởng lão, là ngài giúp ta quyết định, ngài từng nói hôn này không muốn cũng phải muốn, không thành cũng phải thành mà.”

Đoàn Thịnh hài lòng nhìn về mặt không nén được giận của Tôn trưởng lão, cảm giác hiểu lầm và bị hiểu lầm cũng không khác nhau mấy, cuối cùng hai người hòa nhau.

Dù sao gừng càng già càng cay, Tôn trưởng lão đảo mắt, khôi phục trấn định, mặt nghiêm túc nói: “Thật không ngờ, là ta giúp người quyết định! Người đi đi! Coi như tất cả chưa từng xảy ra.”

Đoàn Thịnh cứng người, hai mắt đăm đăm, hồi lâu mới mở miệng, “Tôn trưởng lão, ngài nói giỡn phải không?!”

Tôn trưởng lão nói: “Ta vô cùng nghiêm túc. Người là hoàng tử, Đồng Ca là thổ phỉ, thân phận các người cách biệt, chướng ngại quá nhiều, miễn cưỡng ở với nhau sẽ không hạnh phúc. Hãy thừa dịp hiện tại còn lún sâu vào, nhanh chóng rời đi, như vậy đều tốt cho tất cả mọi người.”

Nói dứt lời, Tôn trưởng lão lạnh lùng đưa lưng về phía hẳn.

Đoàn Thịnh nhìn chằm chằm bóng lưng quyết tuyệt của Tôn trưởng lão, tức giận và khó chịu trào lên, hẳn cười lạnh, nói: “Tôn trưởng lão, bởi vì thân phận của ta, mà ngài sợ? Bây giờ muốn chia rẽ chúng ta! Khí phách cuồng vọng không ai bì nổi của ngài lúc cướp ta về đi đâu rồi?”

Tôn trưởng lão đột nhiên xoay người, sắc mặt xanh lét, giận đến rung râu, “Ai nói ta sợ, ta chỉ nghĩ không muốn đưa tới quá nhiều phiền toái mà thôi, ngươi là quan, chúng ta là phỉ, quan phỉ không đội trời chung, ta không muốn họa diệt trại.”

Thêm nữa, Tôn trưởng lão biết rõ, con cháu hoàng gia sớm muộn sẽ bị hoàng đế lấy lại, con rồng, cháu rồng sao có thể lưu lạc bên ngoài, càng không thể nào kế thừa làm cướp, như vậy sẽ khiến người ta cười rụng răng mất. Sơn trại này thế nào cũng sẽ bị hoàng đế thẹn quá thành giận mà diệt mất thôi.

Tôn trưởng lão mắt mác nhìn Đoàn Thịnh, lòng thầm thở dài! Giống tốt như vậy phải lãng phí!! Mặc kệ hiện tại có buộc hai người tách ra hay không, mặc kệ trong bụng Đồng Ca đã có em bé hay chưa, cũng xem như đã uống công rồi.

“Tôn trưởng lão, ta lấy tính mạng ra bảo đảm, ngày nào có ta ở đây, không ai có thể đụng vào một cọng tóc của sơn trại. Huống chi, hiện tại dưới sự hướng dẫn của Đồng Ca, sơn trại đã hoàn lương, họ bây giờ không phải cướp mà là dân lành có nghề nghiệp đàng hoàng.”

“Ha ha! Dân lành, hay cho câu dân lành!” Tôn trưởng lão cười to.

“Đoàn Thịnh, ngươi nghĩ như vậy, nhưng người khác cũng giống ngươi sao? Đoàn Thịnh, ngươi đi đi! Trước khi gây ra họa!” Tôn trưởng lão đưa lưng về phía Đoàn Thịnh, hình như không muốn tiếp tục nói chuyện.

“Ta sẽ không đi, Đồng Ca đã là thê tử của ta, phu thê vốn là một thể, nàng ở đâu ta ở đó, trừ phi nàng tự nguyện đi theo ta, nếu không, ta quyết không đi.” Đoàn Thịnh kiên định nói.

Tôn trưởng lão tức giận xoay người, vung gậy đánh Đoàn Thịnh: “Tiểu tử thói người, dám nghĩ dụ dỗ đại vương nhà ta đi theo, ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi!”

Đoàn Thịnh nhanh chóng nhảy tránh: “Người ta nói thà phá 10 ngôi miếu, cũng không hủy một mối lương duyên, Tôn trưởng lão, đây là tội ác tày trời đó! Sau khi chết sẽ phải xuống A Tỳ địa ngục, chịu hết nỗi khổ luyện ngục!”

“Tiểu tử thói, dám rửa ta, ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi, cái đồ không lương tâm!”

Đoàn Thịnh đột nhiên đứng im, mặc cho Tôn trưởng lão đánh, kiên định nói: “Tôn trưởng lão, ta thật lòng muốn thành thân với Đồng Ca, sẽ đối xử tốt với nàng cả đời, bạc đầu chẳng xa nhau.”

Tôn trưởng lão thở hổn hển dừng lại, bộ râu trắng giật giật. Thật ra lão rất hài lòng đứa nhỏ Đoàn Thịnh này, nhưng thân phận của Đoàn Thịnh rất khó giải quyết, không phải lão trở nên nhất gan, mà là lão không muốn mấy trăm miệng ăn trong sơn trại tán mạng.....

Đoàn Thịnh hình như biết suy nghĩ của Tôn trưởng lão, hần vén vạt áo quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm nghị: “Đời này ta chỉ quỳ trước mặt phụ hoàng, giờ ta dùng lễ này bày tỏ thành ý và quyết tâm của ta, ta thật lòng thích Đồng Ca, thỉnh cầu ngài, đừng chia rẽ chúng ta!”

Dưới gối nam nhân là vàng, huống chi đường đường là hoàng tử cao quý như Đoàn Thịnh, lễ này đã đủ để tỏ rõ thành ý, cứng rắn như Tôn trưởng lão cũng phải xúc động, nhìn chăm chú mắt Đoàn Thịnh, bên trong đều là chân thành, Tôn trưởng lão thở dài: “Được rồi!”

Lão dùng sức một chút, cây gậy trong tay chia năm xẻ bảy, hung hăng nói: “Nếu như ngươi có rắp tâm hại sơn trại, nếu như ngươi đối xử không tốt với Đồng Ca, kết quả sẽ giống như cây gậy này. Dù cho đến chân trời góc bể, lên trời xuống đất, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nói xong lạnh lùng xoay người bước đi.

Đoàn Thịnh đứng lên, đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Tôn trưởng lão, lòng thầm thề, hần sẽ không để cho sơn trại xảy ra bất cứ chuyện gì.

Đồng Ca cỡi Thanh Sơn đi đến khe núi, Thanh Sơn không chịu chở nàng, nhất định phải cho nàng xuống dưới, Đồng Ca nhìn lại, chỗ này chính là nơi nàng bắt được Thanh Sơn.

Đồng Ca tung người xuống ngựa, vỗ vỗ mông Thanh Sơn: “Biết ngươi gần đây chịu uất ức, muốn trở lại chốn cũ, đi đi!”

Thanh Sơn làm nũng liềm liềm tay Đồng Ca, sau đó vui sướng chạy đi.

Đồng Ca nhìn bốn phía, thấy cách đó không xa có một cây hồng đang đầy quả chín thơm ngon, bụng như có con sâu đói đang b, nàng bèn chạy nhanh đến, hai ba phút nhảy lên cây, hái trái trực tiếp ngậm, ăn no xong nằm trên cây ngủ luôn một giấc.

Hết cách rồi, nàng thiếu ngủ mà! Đều do Đoàn Thịnh thể lực quá tốt.

Đồng Ca bị mấy chú chim con đánh thức, nàng vươn lưng, thả người bay xuống đất.

“Thanh Sơn đâu?” Đồng Ca nhìn chung quanh, phát hiện ở chỗ không xa có một con ngựa đỏ, nàng dùng khinh công bay tới, khi tới gần thì trợn tròn mắt.

Thanh Sơn đang khoác hai chân trước lên thân con ngựa đỏ, tư thế kia, theo kinh nghiệm của nàng, chính là đang giao phối, trước kia nàng cũng thấy không ít lần động vật giao phối, nhưng lần này.....

Đồng Ca gào to: “Thanh Sơn, ngươi là đồ không lương tâm, đã có Lưu Thủy còn dám vụng trộm, ngươi không thấy có lỗi với Lưu Thủy sao?”

Tiếng hét của Đồng Ca làm hai con ngựa kia kinh sợ nhảy dựng, nhất thời hí vang.

19. Chương 19: Cái Gọi Là Diễm Ngộ

Đồng Ca gào to: “Thanh Sơn, ngươi là đồ không lương tâm, đã có Lưu Thủy còn dám vụng trộm, ngươi không thấy có lỗi với Lưu Thủy sao?”

Tiếng hét của Đồng Ca làm hai con ngựa kia kinh sợ nhảy dựng, nhất thời hí vang.

Đồng Ca vô ý lui một bước, lọt vào bụi cỏ phía sau. Sau lưng có tiếng sột soạt, nàng quay đầu lại nhìn, một nam tử trần truồng đang bước ra từ hồ nước.

Da màu mật, bắp thịt rắn chắc, tỷ lệ hoàn mỹ, những giọt nước trong suốt trên người nam tử khúc xạ ánh mặt trời mà tản ra ánh sáng chói lóa.

Đồng Ca cảm thấy máu trong cơ thể như chảy ngược, nàng hít một hơi, sau đó lão đảo xoay người ngã ra khỏi bụi cỏ, kinh hồn không dứt, cái này, có bị đau mắt hột không đây

~Đồng Ca vùi đầu không lên tiếng bước đi, tự nói thầm trong lòng: “Không phải chỉ là nam nhân trần truồng thôi sao! Có gì ghê gớm đâu. Mình thấy nhiều rồi!” mặc dù nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn nóng bừng bừng.

Tiếng xé gió vang lên, một bóng người bay qua đỉnh đầu Đồng Ca, đứng trước mặt nàng.

“Vị huynh đài này, nhìn lên người khác tẩm e rằng không phải hành vi của người quân tử.” Nam tử cao giọng nói.

Đồng Ca ngẩng đầu, quét mắt qua người hắn một vòng: “Cái đó, ta chỉ là vô tình đi ngang qua, không cần thận nhìn phải. Vị huynh đài này, cũng là lỗi của người nha! Ban ngày ban mặt trần truồng tẩm không nói, ít ra phải tìm một chỗ kín đáo chút chứ!” Đồng Ca than thở lắc đầu: “Việc này, thật sự là đòi phong bại tục mà!”

Sở Mộ Hành đỏ mặt xấu hổ, không chỉ vì Đồng Ca cương từ đoạt lý, mà còn vì hắn phát hiện ra nhìn lên hắn tẩm là một cô nương như hoa như ngọc, mà không phải một nam tử.

“Thật xin lỗi, tại hạ thất lễ, vừa rồi không biết cô nương là nữ tử.” Sở Mộ đỏ mặt ngay thẳng nói xin lỗi.

“Không sao.” Đồng Ca phất tay một cái, sau đó tốt bụng nói: “Lần sau chớ có ban ngày ban mặt mà tẩm ở nơi không kín đáo, bị người nhìn ráng chịu đó!”

Đồng Ca đùa giỡn khiến Sở Mộ lần nữa đỏ mặt, cứng tại chỗ, nhất thời không biết nói gì.

Đồng Ca nhin cười, nhìn về phía hai con ngựa đang còn thân thân nhau, quát to một tiếng: “Thanh Sơn, đi thôi.”

Thanh Sơn chỉ lắc lắc đuôi, không quay đầu lại, rõ ràng không thèm để ý đến Đồng Ca.

Đồng Ca nổi giận: “Thanh Sơn, nếu người không đi, cẩn thận ta nói với Lưu Thủy chuyện người vừa làm.”

Thanh Sơn ảo não đá đá vó ngựa, hí một tiếng, sau đó lẻ mề đến bên cạnh Đồng Ca, bước được một bước lại quay đầu một lần, dáng vẻ lưu luyến không rời.

“Người đúng là đồ phong lưu xấu xa!” Đồng Ca đánh đầu nó, sau đó xoay người lên ngựa, giục nó rời đi.

Đồng Ca vừa đi không xa, đã nghe thấy tiếng ngựa hí đằng sau, còn cả tiếng binh khí va chạm. Đồng Ca quay ngựa lại, liền thấy có mấy tên áo đen đang bỏ lưỡi đao sáng loáng về phía nam tử kia, con ngựa đỏ đứng một bên nóng nảy đảo quanh.

Thanh Sơn hí một tiếng với con ngựa đỏ, sau đó nghiêng đầu dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Đồng Ca.

Đồng Ca vỗ vỗ đầu nó: “Sao, thương hương tiếc ngọc hả!”

Thanh Sơn lấy lòng kêu một tiếng, đá đá vó ngựa.

“Người đúng là đồ hoa tâm, Lưu Thủy yêu người thắm thiết, tự nguyện vì người mà bị bắt, người không thấy có lỗi với nó sao?”

Thanh Sơn hình như cũng cảm thấy xấu hổ, cụp đầu xuống. Lúc này, con ngựa đỏ lại hí lên một tiếng, Thanh Sơn thấy việc nghĩa liền hăng hái trở lại, đạp đạp mấy bước, sau đó xoải chân chạy như bay đến chỗ bọn áo đen.

“Thanh Sơn, giúp người cứu người cũng được, nhưng ta có điều kiện.” Đồng Ca nhân cơ hội làm khó dễ. Thật ra thì không cần Thanh Sơn cầu cứu nàng cũng sẽ giúp, vì trước giờ nàng vốn có lòng nghĩa hiệp, thấy chuyện bất bình sẽ rút đao tương trợ, nên chuyện này làm sao nàng có thể mặc kệ!

Thanh Sơn đột ngột ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Đồng Ca.

“Về sau không được trêu hoa ghẹo nguyệt nữa !” mặt Thanh Sơn như đưa đám, nhưng vẫn gật đầu.

Đồng Ca thoải mái cười một tiếng, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, từ lưng ngựa bay thẳng đến chỗ đánh nhau, đầu lưng với Sở Mộ Hành, cùng nhau ngăn địch.

“Cô nương, là cô!” Sở Mộ Hành kinh ngạc, vừa cảm kích vừa thương tiếc nói.

“Bọn họ là ai, tại sao muốn giết người?” Đồng Ca thấy chiêu thức độc ác của bọn áo đen bèn hỏi.

“Sát thủ.” Sở Mộ Hành ngắn gọn nói.

Đồng Ca cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, nhuyễn kiếm trên tay như có ý thức đâm về phía bọn áo đen. Kiếm thuật của nàng mạnh mẽ kỳ lạ, phối hợp ăn ý với Sở Mộ Hành, khiến sức mạnh tăng lên, hai người đánh cho bọn sát thủ tan tác mà chạy.

Đồng Ca thu kiếm lại, tư thái đẹp không nói nên lời.

“Cám ơn cô nương giúp đỡ !” Sở Mộ ôm quyền làm lễ.

Đồng Ca cười nhẹ: “Chút lòng thành.” nói xong, nàng huyết sát một tiếng, Thanh Sơn chạy tới, nàng nhảy lên, thúc ngựa rời đi.

“Ấy ~ cô nương ~ xin hỏi cô họ gì?” Sở Mộ Hành kêu to với theo, đáng tiếc Đồng Ca đã chạy xa.

Dung mạo tuyệt sắc cộng với tính tình phóng khoáng, thật dễ làm lòng người rung động. Sở Mộ Hành nhìn bóng dáng Đồng Ca dần xa, mỉm cười, vừa chùi vết máu trên kiếm vừa suy nghĩ nàng là ai. Công lực của nàng có thể nằm trong nhóm 10 người đứng đầu võ lâm, nhưng nhóm 10 hiệp nữ đứng đầu võ lâm hiện nay hẳn biết rất rõ, không có nàng.

“Có duyên sẽ gặp lại.” Sở Mộ Hành xoay người lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

Đồng Ca cỡi Thanh Sơn vui vẻ vào thành.

“Đồng đại tới ~” tiếng hô to phá không mà đi, giống như tảng đá rơi mạnh vào mặt hồ yên tĩnh khuấy động mặt nước, lan thành từng vòng.

Mọi người trong thành, dù là đang bận rộn hay rảnh rỗi đều ríu rít nhìn về phía Đồng Ca, sau đó tiến lên vây quanh nàng. Tiếp theo là những tiếng thán phục và tiếc hận, tán thán dung mạo tuyệt thế của nàng, tiếc hận nàng đã là vợ người khác.

“Đồng đại, chúc mừng nha!”

“Đồng đại, chúc hai người đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử.”

“Đồng đại, sao không cùng đi với tân tướng công để chúng ta nhìn thử.”

“Cám ơn! Cám ơn!” Đồng Ca cười ha ha, trong lúc vui vẻ không cẩn thận gặp phải mấy đôi mắt u oán khiến nàng lạnh cả toàn thân, dời mắt đi lại gặp phải mấy đôi mắt đa tình thề nguyện không đổi khiến nàng lạnh đến trong tim, chân như bôi dầu, tìm cơ chạy.

“Đồng đại, chớ đi a!”

“Đồng đại, ta có lời muốn nói với nàng.”

“Đồng đại ~”

Đồng Ca chạy giống như sau lưng có người đuổi theo lấy mạng nàng, đến một nơi vắng vẻ mới ngừng lại đỡ tường thở.....

“Bắt trộm a! Bạc của ta. Đứng lại!”

Một cô nương yếu đuối đang đuổi theo một nam tử mặt lấm la lấm lét, vừa chạy vừa kêu.

Đồng Ca nhú mày, đang chuẩn bị anh hùng cứu mỹ nhân, thì lại bị người giành trước. Đồng Ca mắng một câu: “Mẹ nó! Làm chuyện tốt mà còn phải giành nhau nữa!”

Đồng Ca bỏ qua náo nhiệt, tìm chỗ đứng xa xa nhìn, trải qua việc vừa rồi, nàng ý thức được đứng cách xa đám đông mới ổn.

A ~ nam tử thấy việc nghĩa hăng hái làm kia nhìn quen quen nha! Đồng Ca đảo mắt, không phải là tên nam tử tầm kia sao?

Sở Mộ Hành bay lên cao, đá vào lưng tên cướp một cái, tên cướp té nhào xuống đất, Sở Mộ Hành nắm cổ áo hắn, “Giao đồ ra đây!”

Cô nương mềm yếu kia nhanh chóng chạy đến bên cạnh Sở Mộ Hành, “Chính là hắn, hắn cướp bạc của ta!”

Đồng Ca thấy bộ dạng vô dụng của tên cướp và dáng chạy nhẹ nhàng của nữ tử kia, lòng thầm nói không tốt.

Đúng lúc này, tên cướp vừa giao bạc vừa vung ra một nắm bột đen, còn nữ tử kia thì rút một cây trâm bạc phát động công kích.

Đồng Ca thầm toát mồ hôi thay Sở Mộ Hành, nhưng Sở Mộ Hành không chút hốt hoảng, dáng vẻ thông dong trấn định, hình như hắn đã sớm nhìn ra sơ hở của hai kẻ kia, chưa đầy nửa khắc, hai kẻ kia đã bị đánh bại, chạy đi.

“Công phu tốt!” Đồng Ca khen. “Có cơ hội sẽ tìm hắn đấu một trận!” nói xong nghiêng đầu nhắm mắt, nhớ lại những chiêu thức đã thấy vừa rồi, sau đó khen lần nữa: “Quả nhiên tuyệt diệu!”

Đồng Ca đến vô quán lượn một vòng, ở đó giống hệt như trên đường, nàng vừa tới liền bị bao vây, ồn ào lộn xộn, khiến đầu nàng phát đau. Đồng Ca trở về phòng, uống một hớp trà, lòng hơi trầm trọng, gần đây trong thành không quá yên bình, tựa hồ có một thế lực đen tối đang cuộn trào, sắp xảy ra chuyện.....

Trì an trong thành đều do nàng quản, nàng tuyệt đối không cho phép có kẻ gây rối ở nơi này, nghĩ đến đây, nàng phân phó vài thủ hạ âm thầm đi điều tra, sau đó quyết định đến Phi Thiên Lâu, chỗ đó là nơi cao nhất thành, có thể nhìn bao quát được khắp nơi.

Dĩ nhiên, Đồng Ca không quên mang theo mấy bình rượu ngon, vừa uống rượu vừa làm việc là thú vui lớn của đời người.

Khi nàng tới nơi thì đã có người nhanh chân đến trước, người nọ tùy ý ngồi trên mái ngói, một chân gấp, tay trái chống đỡ, tay phải cầm vò rượu, uống rất sáng khoái.

Đồng Ca hơi không vui, chỗ tốt đã bị người chiếm mất, nhưng nàng không muốn bỏ đi, bèn từ từ đi tới. Bóng lưng người này nhìn quen quen! Càng đến gần càng thấy quen !

Sở Mộ Hành nghe thấy tiếng động sau lưng, quay đầu lại, lộ ra nụ cười âm áp: “Cô nương, là cô! Thật khéo nha!”

Đồng Ca nhìn hai hàng răng trắng của hắn nói: “Đúng a! Khéo thật!” Khéo đến nỗi một ngày thấy ba lượt, Đồng Ca oán thầm.

Nàng ngồi xuống, quét mắt khắp thành một vòng, không phát hiện thấy gì khác thường mới thả lỏng, mở bình rượu ra, bắt đầu uống từng ngụm lớn.

Hương rượu phiêu tán trong không khí, Sở Mộ Hành hít sâu một hơi, say mê nói: “Hương thơm ngát, vị ngọt mạnh. Trạng Nguyên Hồng. Hắn phải 20 năm !”

“Ha ha! Nhân lực tốt!” Đồng Ca cùng bình rượu với hắn, Sở Mộ Hành cười vui vẻ.

Đồng Ca nhắm mắt hít hương rượu bay tới, mở mắt nói: “Mùi thơm dịu nhẹ, vị ngọt nhu hòa. Trúc Diệp Thanh. Hắn phải 20 năm !”

Hai người nhìn nhau cười, Đồng Ca vút bình rượu trong tay cho Sở Mộ Hành, Sở Mộ Hành nhận lấy, nói: “Cảm ơn !” Sau đó cũng ném bình Trúc Diệp Thanh trong tay cho Đồng Ca, hai người cười lớn một tiếng, tiếp tục uống.

“Sáng khoái.” Đồng Ca dùng ống tay áo chùi miệng.

“Đúng vậy! Chuyện vui vẻ nhất trong đời là có một bình rượu ngon, được một hồi say ! Uống!” Sở Mộ Hành có tác phong hào phóng của người giang hồ.

“Gặp được tri kỷ, ngàn rượu cũng ít, uống!” Đồng Ca cũng phóng khoáng giống vậy.

Hai người vui vẻ uống, rất có cảm giác chỉ hận không gặp nhau sớm, chốc lát mấy bình rượu đã vào bụng hai người.

Hai người say rượu nằm trên nóc nhà phơi bụng, nhìn trời xanh mây trắng trên đầu.

“Hôm nay cảm ơn cô nương đã giúp đỡ.”

Đồng Ca đưa tay ngăn lại: “Không cần khách khí !”

“Được, ta không khách khí. Rượu xong chúng ta xem như nửa bạn bè, ta tên Sở Mộ Hành.”

“Ta tên Đồng Ca.” Đồng Ca nắm tay Sở Mộ Hành.

Khi nghe đến cái tên này, Sở Mộ Hành tỉnh rượu hơn phân nửa, hắn chống người lên kinh ngạc nhìn Đồng Ca.

“Người nhìn ta như vậy làm gì?” mặt Đồng Ca hồng hồng, mắt mờ mờ, dung nhan tuyệt thế vô song.

20. Chương 20: U Ác Trên Quả Tim

Sở Mộ Hành nở nụ cười: “Đoàn Thịnh là bạn tốt của ta.”

“Đoàn Thịnh ?!” Đồng Ca bất ngờ hỏi, việc này cũng quá khéo đi!

Sở Mộ Hành cười gật đầu. Đồng Ca thoải mái nói: “Bạn của Đoàn Thịnh cũng là bạn của ta. Xem ra chúng ta thật có duyên làm bạn. Ha ha ha ha ha !”

Sở Mộ Hành nhìn Đồng Ca cười hào phóng, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Ngay từ đầu, lúc nghe tin đồn về Đồng Ca, hắn đã rất hứng thú. Một nữ nhân có thể sống vui vẻ trong một đám nam nhân, tính cách độc lập, không gò bó, có một không hai, một Nữ Sơn Đại Vương có lòng hiệp nghĩa được dân chúng khắp thành sùng bái.....

Một nữ nhân như thế thật không thể không làm người ta tò mò. Nàng là nhân vật nổi nhất ở huyện Tấn Vân, mà nhân vật nổi nhất này đột nhiên thành thân, đối tượng lại là Đoàn Thịnh.

Khi Sở Mộ Hành nghe được tin đó thì vô cùng kinh ngạc! Một đường đường là hoàng tử, một là kẻ cướp..... Hắn từng nghe Đoàn Lâm nói Đoàn Thịnh bị ép buộc, nhất định là bất đắc dĩ. Nhưng khi hắn nhận được tin do Thương Ưng mang về mới biết Đoàn Thịnh sống rất vui vẻ, xem ra là tự nguyện.

Nữ nhân giống như Đồng Ca rất khó làm người ta không động lòng.

Sở Mộ Hành đề xuống rung động trong lòng, giờ bình rượu lên nói với Đồng Ca: “Ta vốn là tới uống rượu mừng của Đoàn Thịnh, không ngờ cơ duyên đưa đẩy được uống rượu với cô nương, vậy mời cô nương, chúc hai người răng long đầu bạc, sớm sinh quý tử !”

“Cám ơn !” Đồng Ca giờ bình lên cụng. Hai người tiếp tục vui vẻ uống, có mối liên quan là Đoàn Thịnh, càng thấy thân hơn một ít.

“Đi thôi, đến sơn trại, kêu Đoàn Thịnh nữa, ba người chúng ta tiếp tục uống !” Đồng Ca phải mông đứng lên.

“Được, đã rất lâu ta không thấy Đoàn Thịnh, cũng muốn gặp hắn.” Hai người dùng khinh công nhảy xuống đất, cỡi ngựa chạy đi.

Hai con ngựa chạy như bay, có vẻ rất hưng phấn.

“Sở Mộ Hành, tìm thời gian hai chúng ta tỉ thí một phen đi!” Đồng Ca hưng phấn nói.

“Không thành vấn đề !”

“Đồng Ca, cô nương cứ giống Đoàn Thịnh gọi ta Mộ Hành là được!”

“Được, Mộ Hành.” Đồng Ca thoải mái đáp.

“Qua ngọn núi trước mặt nữa là đến.” Đồng Ca giục ngựa đi về phía trước, Sở Mộ Hành theo sát phía sau, chỉ chốc lát, sơn trại đã ở trước mặt. Trước cửa sơn trại, Đoàn Thịnh đang đứng chờ.

“Mộ Hành, sao ngươi lại đến đây ?”

Đồng Ca đi đến bên Đoàn Thịnh: “Ta mời hắn lên núi đó, sao, bạn bè cũ gặp nhau vui chứ!” Đồng Ca giống như một đứa bé khoe công trước mặt người lớn.

Đoàn Thịnh gật đầu, dịu dàng cười nói: “Đồng Đồng, xem người nàng đầy mồ hôi kìa, để ta lau cho.” Đoàn Thịnh nhẹ nhàng cầm ống tay áo tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán Đồng Ca. Sở Mộ Hành đứng một bên thấy vậy, con người cũng sắp rút xuống, vẻ mặt dịu dàng đa tình thế này của Đoàn Thịnh hắn chưa thấy qua bao giờ.

Đồng Ca có lẽ còn chưa quen ôn nhu thế này, bèn nói “Ta tự lau !”

“Hai người đã lâu không gặp, chắc có nhiều chuyện muốn nói lắm, hai người trò chuyện đi, ta kêu người chuẩn bị rượu và thức ăn !” Đồng Ca nói xong xoay người bước đi.

Cho đến khi bóng lưng Đồng Ca biến mất khỏi tầm mắt, Đoàn Thịnh mới dời mắt sang Sở Mộ Hành: “Mộ Hành, sao lâu vậy mới đến, gặp phải chuyện gì sao?”

Sở Mộ Hành nói: “Gặp phải một đám sát thủ.”

Đoàn Thịnh cau mày: “Phong Xiết Quyết!”

“Đúng vậy.” Sở Mộ Hành nặng nề nói.

“Tìm sát thủ giết huynh đệ ruột, thật là điên cuồng ! A Thịnh, ngươi không thể cứ tiếp tục như vậy !” Sở Mộ Hành từ trước tới giờ luôn ngay thẳng chính trực, ghét nhất là loại người bất nhân bất nghĩa này.

Sắc mặt Đoàn Thịnh nặng nề, “Mộ Hành, Đông Cung gần đây có hành động gì không ?”

“Bề ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong lên lút hành động, đã tập hợp tất các thế lực lại, khí thế rất mạnh, chỉ sợ sắp có biến !”

“Có biến?” Đoàn Thịnh cười lạnh nói: “Hắn là thái tử, người danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vua, ngôi vị sớm muộn cũng sẽ là của hắn, tội gì phải mang tội phản nghịch!”

Sở Mộ Hành cười lên: “Đừng quên, ngươi là đứa con hoàng thượng yêu thương nhất, sự tồn tại của người là uy hiếp với hắn !”

Đoàn Thịnh trầm mặc, hồi lâu nói: “Nếu tam hoàng tử Đại Tề ta đây, từ nay ở ẩn không màng thế sự, hắn có thể sẽ không làm những chuyện điên rồ như vậy nữa hay không?”

“Thái tử trời sinh tính đa nghi, thô bạo, lòng dạ hẹp hòi, độc ác tàn nhẫn, trừ khi người hoàn toàn biến mất, nếu không hắn sẽ không bao giờ bỏ qua cho ngươi, sự tồn tại của người đối với hắn mà nói như là u ác trên quả tim, không trừ không được !”

“Mặc khác, thái tử có dã tâm rất lớn, chỉ sợ hắn không chờ nổi đến lúc kế vị, đã tàn nhẫn hạ độc thủ với hoàng thượng !”

Đoàn Thịnh bị thương xoay người, thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

“A Thịnh, vừa rồi ngươi nhắc đến ở ẩn, chẳng lẽ ngươi định ở chỗ này với Đồng Ca cả đời ?” Sở Mộ Hành không dám tin hỏi.

“Có gì không được.” Đoàn Thịnh xoay người, vui vẻ nói: “Ta thích nơi này, thích sự thuần phác không tranh với đời, thích sự yên bình ở đây.”

“Còn nữa, ta phát hiện ta đã yêu nàng !” mắt Đoàn Thịnh đong đầy hạnh phúc.

“Yêu ?!” Sở Mộ Hành lập lại.

“Đúng, yêu.” Đoàn Thịnh xác nhận.

Sở Mộ Hành chăm chú nhìn Đoàn Thịnh, có phức tạp, có hâm mộ, còn có một loại tâm tình khó hiểu, cuối cùng hóa thành một tiếng cười chân thành: “A Thịnh, ta chúc phúc cho ngươi !”

Đoàn Thịnh cười nhẹ, “Cám ơn !”

Sở Mộ Hành còn muốn nói gì đó, thì Nhị Mao từ ngoài cửa bước vào: “Vương phu, Sở đại hiệp, Đồng đại mồi hai vị ra sân.”

“Đã biết.” Đoàn Thịnh đáp, Nhị Mao lui ra.

“Vương phu?!” Sở Mộ Hành nén cười nhìn Đoàn Thịnh.

“Ha ha, đường đường Ngự Thân Vương biến thành vương phu ở rể, được lắm, chức rất cao ! Sơn trại này thiệt thú vị!”

Đồng Ca ngồi bên cạnh đồng lửa trong sân, nhìn hai nam tử đang đi tới, một tuấn lãng cao quý, một khí thế hiên ngang, thật là cảnh đẹp ý vui!

Tôn trưởng lão tựa như u hồn bay tới bên cạnh Đồng Ca, cùng nàng nhìn về phía hai người đang tới: “Sở Mộ Hành, hiện tại xếp hạng thứ ba trong vô lâm, kiếm thuật xuất sắc, tính tình phóng khoáng, là đối tượng được các nữ tử giang hồ ngưỡng mộ.”

Đồng Ca liếc nhìn Tôn trưởng lão đang nhiều chuyện. Tôn trưởng lão nhỏ giọng nói: “Đại vương, ngài muốn đổi vương phu không?”

Khóe miệng Đồng Ca giật giật một chút, bó tay nhìn Tôn trưởng lão, “Ngài cho ta là một kẻ bội tình bạc nghĩa, đứng núi này trông núi nọ?”

Tôn trưởng lão chau mày, một tay vuốt chòm râu, cười cực kỳ bí hiểm, thật ra vừa rồi lão chỉ thử thử Đồng Ca mà thôi, không ngờ Đồng Ca lại phản ứng mạnh như vậy.

Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành đi vào, Đồng Ca đứng lên đón, Tôn trưởng lão ngồi im như khúc gỗ.

“Mộ Hành, giới thiệu với người, đây là Tôn trưởng lão.”

“Đây là Sở Mộ Hành.”

“Tôn trưởng lão, rất vui được gặp ngài!” Sở Mộ chấp tay làm lễ. Tôn trưởng lão gật đầu đáp lễ.

Mấy người vây quanh đồng lửa vừa ăn đồ nướng vừa uống rượu, vừa ngắm trăng vừa hưởng gió mát, nói chuyện trên trời dưới đất, rất vui vẻ thoải mái.

Tôn trưởng lão định nói thân phận của Đoàn Thịnh cho Đồng Ca, nhưng tối nay có vẻ không thích hợp lắm.

“Đồng Đồng, làm sao nàng gặp được Mộ Hành?” Đoàn Thịnh hỏi.

“Nói đến chuyện này, đúng thật là có duyên nha, hôm nay gặp hần đến ba lượt!” Đồng Ca vừa nắc rượu vừa nói, không chú ý tới ý chua trong mắt Đoàn Thịnh.

Sở Mộ Hành nghe vậy hơi khó hiểu, hần nhớ chỉ có hai lần, còn lần thứ ba không biết là lúc nào, vì vậy yên lặng lắng nghe.

“Lần đầu tiên, ngựa của hần.....” Đồng Ca nghiêng đầu nhìn Sở Mộ Hành: “Ngựa của người tên gì?”

Sở Mộ Hành cười nói: “Khuynh Thành.”

“Khuynh Thành, cái tên thật bá đạo!” Đồng Ca nói nhỏ, sau đó tiếp tục: “Khuynh Thành của hần quyền rũ Thanh Sơn, ta đi qua xem, không cẩn thận nhìn thấy hần tắm.....”

Mặt Đoàn Thịnh biến đen, trợn mắt trừng Sở Mộ Hành một cái. Sở Mộ Hành đỏ mặt cười, vẻ mặt rất vô tội. Đoàn Thịnh nhìn sang Đồng Ca, nàng còn đang thao thao bất tuyệt: “Kể tiếp, hần bị bọn sát thủ đuổi giết, ta làm anh thư cứu mỹ nam. Lần thứ hai, hần bị một nữ nhân ám toán, nhưng xem như hần thông minh, không bị trúng chiêu.”

Sở Mộ Hành chợt hiểu ra, thì ra là lần bắt trộm đó.

“Lần thứ ba là ở Phi Thiên Lâu, trong lúc uống rượu ta biết được hần là bạn của chàng, cho nên mời hần lên sơn trại.”

“Quả thật có duyên!” Tôn trưởng lão ca thán.

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy thật có duyên, thiếu chút nữa là ta kết nghĩa huynh đệ với hần rồi!” Đồng Ca phóng khoáng nói.

Đoàn Thịnh u oán nhìn Đồng Ca. Đồng Ca nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Hình như ta đã từng đánh nhau với đám sát thủ kia.”

“Đúng rồi, trước đây không lâu, bọn chúng cũng đuổi giết hai nam tử, trùng hợp được ta cứu!” Đồng Ca nói.

Đến giờ Đồng Ca vẫn không nhận ra người đó là hần, chứng tỏ lúc ấy Đồng Ca chẳng chú ý gì tới hần, điều này làm Đoàn Thịnh rất không vui: “Đồng Đồng, người nàng cứu lần đó chính là ta.”

“Là chàng?!” Đồng Ca kinh ngạc nhìn Đoàn Thịnh, sau đó nâng mặt hần lên, quan sát tới lui: “Nghe chàng nói vậy, nhìn kỹ quả thật là giống!” Đồng Ca đảo mắt, biểu cảm có chút phức tạp: “Chàng đồng ý thành thân với ta, sẽ không phải là vì ta đã cứu chàng.....nên chàng lấy thân báo đáp chứ?!”

Đoàn Thịnh thật muốn mở đầu Đồng Ca ra xem trong đó có chứa cái gì, một lần nữa hấn tỏ rõ cõi lòng: “Đồng Đồng, thành thân với nàng, tuyệt đối là ta cam tâm tình nguyện ! Bởi vì thích nàng, mới muốn thành thân với nàng. Chớ suy nghĩ lung tung.”

“Ách....” Đồng Ca mất tự nhiên nhìn sang hướng khác.

“.....uống rượu.” Đồng Ca giơ ly rượu lên, tửu lượng của nàng rất cao, cơ hồ là ngàn chén không say, đến lúc tan cuộc còn la hét phải uống tiếp. *****.

Đoàn Thịnh đỡ nàng về phòng, Sở Mộ Hành thì ở phòng cho khách.

“Đồng Đồng....” Đoàn Thịnh muốn nói lại thôi.

“ Chuyện gì?”

“Lúc Sở Mộ Hành tắm nàng nhìn thấy cái gì?” Đoàn Thịnh ghen tuông hỏi.

Đồng Ca không chú ý tới nét mặt của Đoàn Thịnh, nói thẳng, “Cái gì cũng thấy hết.”

Đoàn Thịnh bá đạo nói: “Quên hết đi! Về sau chỉ cho nhìn ta!” Nói xong hấn cởi hết quần áo của mình ra, đứng trước mặt Đồng Ca.

Đồng Ca nhướng mày cười một tiếng, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve ngực hấn, môi tiến đến bên tai hấn thì thầm: “Được, chỉ nhìn một mình chàng thôi !”

Đoàn Thịnh vui vẻ ôm lấy nàng đặt trên giường, hôn xuống đôi môi xinh đẹp của nàng. Đồng Ca cũng không e lệ, nhanh chóng chủ động phối hợp.

“Đồng Đồng, gọi ta Thịnh.”

“Thịnh.”

“Về sau cũng gọi ta Thịnh.”

“Được.”

Đoàn Thịnh như mèo trộm được cá, cười rất thỏa mãn, sau đó càng thêm ra sức cày cấy gieo trồng.

Ngày kế, Đoàn Thịnh và Đồng Ca vẽ mặt rạng rỡ, còn vẽ mặt Sở Mộ Hành lại hơi ủ rũ, Tôn trưởng lão thì tinh thần phấn chấn. Mấy người tụ tập ăn cơm với nhau.

Lúc này chợt nghe Thương Ưng kêu một tiếng, Sở Mộ Hành đi ra cửa, Đoàn Thịnh theo sau.

Thương Ưng đập lên tay Sở Mộ Hành, hấn gỡ tờ giấy dưới chân con ưng xuống, vẽ mặt khác thường.

Sở Mộ Hành đưa tờ giấy cho Đoàn Thịnh: “Có mấy vạn quan binh đang tới trấn Tấn Vân, còn cả đại bác.”

Đoàn Thịnh cau mày, có dự cảm xấu.

Sở Mộ Hành nói: “Ta lập tức xuống núi xem sao.”

“Hai người làm gì bên ngoài vậy?” Đồng Ca đuổi tới.

“A~ con ưng này thật đẹp!” Đồng Ca sờ sờ Thương Ưng. Đoàn Thịnh nháy mắt ra hiệu cho Sở Mộ Hành.

Sở Mộ Hành bèn nói: “Đồng Ca, ta có chuyện quan trọng muốn làm, xuống núi trước, tạm biệt!”

“Được. Đi làm việc của ngươi đi!”

21. Chương 21: Hắc Là Gian Tế!

Sở Mộ Hành cỡi Khuynh Thành xuống núi, Thương Ưng bay theo trên trời, phát ra những tiếng kêu mạnh mẽ. Đồng Ca nhìn theo thích thú: “Lần sau Sở Mộ Hành đến nhất định phải hỏi hắc bắt con ưng này ở đâu, ta cũng muốn nuôi một con, thật xuất sắc, thật oai!”

“Thương Ưng bình thường sống ở sa mạc lớn, tính tình hung hăng, cao ngạo, rất khó thuần dưỡng.” Chẳng biết lúc nào Tôn trưởng lão đã đến bên cạnh Đồng Ca, ngẩng Thương Ưng ca thán “Tiểu tử Sở Mộ Hành này thật là một nhân tài, đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Đoàn Thịnh trợn mắt nhìn Tôn trưởng lão, Tôn trưởng lão nhướng nhướng mày, một bộ ta chính là muốn cho người khó chịu.

Đoàn Thịnh nắm tay Đồng Ca: “Đồng Đồng, đi theo ta, ta có việc muốn nói cho nàng.”

Núi phía sau sơn trại, cây cối sum xuê, điểm xuyết khắp đồi là nhiều loài hoa màu sắc khác nhau.

Đồng Ca ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, ngồi xuống bãi cỏ.

“Hôm nay thời tiết thật tốt!” Đồng Ca xoay xoay eo, nằm ngửa xuống thảm cỏ, híp mắt phơi nắng, “Thịnh, chàng nói đi! Muốn nói gì với ta.”

Đồng Ca gọi ‘Thịnh’ khiến Đoàn Thịnh sượng rờn, hắc ngồi xuống bên cạnh Đồng Ca, để Đồng Ca gối đầu trên chân mình, sau đó nghĩ nên bắt đầu thế nào.

“Đồng Đồng, tờ giấy giới thiệu vẫn tắt lần trước ta đưa, nàng đã xem chưa?”

Đồng Ca lật người, nhổ cọng cỏ trong miệng ra, híp mắt nói: “Giới thiệu vẫn tắt? Có phải tờ giấy Tôn trưởng lão đưa không?”

“Đúng vậy. Nàng xem chưa?” Đoàn Thịnh vén tóc trên trán Đồng Ca sang một bên.

“Hi hi! Cái đó.....” Đồng Ca gãi gãi đầu, xin lỗi nói: “Cái đó, nó biết ta.....nhưng ta không biết nó !”

Đoàn Thịnh yêu thương cười lắc đầu, thật ra hắc đã đoán đáp án sẽ là thế này.

“Đồng Đồng, nàng muốn biết thân thể của ta không?”

Đồng Ca nhất thời tỉnh táo tinh thần, nàng ngồi dậy, hai mắt lấp lánh nhìn hắc chăm chăm: “Dĩ nhiên muốn. Nói! Nhà chàng ở đâu, đã có thể thiếp gì chưa?”

Đoàn Thịnh cười, hắc kéo Đồng Ca vào ngực, rốt cuộc Đồng Đồng của hắc đã bắt đầu hiểu được thế nào là ghen. “Đồng Đồng, thể của ta chỉ có một người là nàng ! Về phần thiếp, trước kia không có, về sau cũng không có !”

Đồng Ca nghiêng đầu nhìn hắc, “Thật chứ ?”

“Tuyệt đối thật.” Đoàn Thịnh cầm tay nàng: “Nguyện vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu chẳng xa nhau.”

Đồng Ca cười vui nói: “Được! Thế này mới xứng làm tướng công ta. Ta ghi tạc lời chàng vào lòng, nếu như ngày nào đó chàng ruồng bỏ ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng !”

Đoàn Thịnh cười cực kỳ chân thành, khẽ hôn tay Đồng Ca, “Đồng Đồng, cả đời này ta chỉ thích mình nàng.”

Đồng Ca vỗ vỗ gò má Đoàn Thịnh, vuốt ve ngũ quan anh tuấn của hắc, ngực bỗng tràn ra một cảm giác thỏa mãn khó hiểu, sau đó lan cả toàn thân.

“Ta tin tưởng chàng, nếu nàng có thể làm được, ta cũng sẽ như thế với chàng !” Đây là cam kết của Đồng Ca với Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh ầm ập cười, ôm thật chặt Đồng Ca vào lòng, trong bất giác hắc đã thích một người đến mức không thể tự kiềm chế.

Sau một lúc lâu, Đồng Ca đẩy hẳn ra, nàng vẫn chưa quen việc thể hiện tình cảm thâm thiết thế này, nàng hăng giọng nói: “Chàng còn chưa nói thân thể của chàng?”

Đoàn Thịnh hơi ảo não, lần đầu tiên không cảm thấy tự tin với thân phận cao quý của mình, “Đồng Đồng, nếu thân thể của ta rất đặc biệt, nàng có vì vậy mà không quan tâm ta không?”

Đồng Ca tò mò nhìn hẳn, nói đùa: “Đặc biệt? Đặc biệt thế nào? Đừng nói với ta chàng là cướp biển, hoặc là phạm nhân bị triều đình truy nã nha?!”

Đoàn Thịnh cười nói: “Trong cái đầu nhỏ này chứa cái gì thế ?! Đều không phải!”

Đồng Ca nhún nhún vai: “Vậy chàng là gì?”

“Ta là tam hoàng tử của Đại Tề, Ngự Thân Vương.”

“Vậy à.”

Phản ứng của Đồng Ca ngoài dự đoán của Đoàn Thịnh, khiến tất cả lo lắng bồn khoăn của hẳn đều biến mất.

“A~” Đột nhiên Đồng Ca ngồi bật dậy, trợn tròn mắt nhìn Đoàn Thịnh: “Chàng là hoàng tử, Ngự Thân Vương ?!”

Sự kinh ngạc Đồng Ca khiến Đoàn Thịnh lại thấp thỏm, hẳn nhìn dáng vẻ kỳ lạ của Đồng Ca, sau đó gật đầu.

“Ha ha ha ha ha ha.” Đồng Ca hưng phấn cười lên. “Chàng là Thân Vương của hoàng gia mà ta là Sơn Đại Vương của dân gian, hai ta đúng là tuyệt phối!”

Đoàn Thịnh ngoài mừng rỡ còn có cảm khái, hẳn từng nghĩ qua rất nhiều phản ứng của Đồng Ca, nhưng không ngờ là như vậy, nhìn Đồng Ca đơn thuần, vui vẻ, Đoàn Thịnh cảm thấy thật ấm áp.

“Thịnh, lúc nào chàng dẫn ta đi xem hoàng cung thử nha?”

“Nếu nàng muốn, lúc nào cũng được.” Đoàn Thịnh cười nói.

“Ta nghe nói đồ tốt nhất trong thiên hạ đều ở hoàng cung, ta muốn ăn đồ ăn ngon nhất hoàng cung !” Đồng Ca nói.

“Được.”

“Ta muốn uống hết rượu tốt nhất trong hoàng cung !”

“Được.”

“Ta muốn để lại mấy chữ trên ghế rồng, ‘Đồng Ca từng đi qua đây!’”

“Được.” Đoàn Thịnh đáp xong mới nhớ ra chuyện này không được. “Khụ khụ ~ Đồng Đồng, ghế rồng thì không được, chúng ta đổi một chỗ khác nha!” Đoàn Thịnh cương chiều nhìn Đồng Ca.

“Ân ~ không trên ghế rồng thì trên giường rồng!” Đồng Ca tựa như con nít làm nũng. *****.

Đoàn Thịnh chỉ cảm thấy trước mắt có một đám quạ đen kịt to bay qua, “Đồng Đồng, lại đổi một chỗ khác!”

“Ừ ~ để ta suy nghĩ đã.” Đồng Ca rũ mi mắt, ngáp một cái, “Buồn ngủ quá, ta ngủ trước đã.”

Nói xong, chìm vào mộng đẹp.

Đồng Ca có một đặc điểm là, bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng có thể ngủ.

Đoàn Thịnh nhích người để đầu Đồng Ca dựa vào càng thoải mái hơn, cúi đầu say sưa nhìn nàng, xem mãi không chán. Đồng Ca tựa như con mèo nhỏ, cọ cọ vào người Đoàn Thịnh, tìm một vị trí thoải mái, rồi tiếp tục ngủ say.

Đoàn Thịnh yêu thương vuốt ve gò má mềm mại của nàng, nhẹ nhàng hôn tóc nàng, nói thầm, “Có thể mãi thế này, đời còn cầu gì hơn!”

Trời bỗng nhiên tối sầm, Đoàn Thịnh ngược mắt, mặt trời rực rỡ đã bị mây đen che kín, gió nổi lên, hình như có tiếng quạ rên rỉ, đột nhiên hắc có dự cảm xấu.

“Đồng đại, Đồng đại, không xong!!” Cầu Đản lăn một vòng tới.

“Ầm ỉ gì thế, trời sắp à!” Đồng Ca thô lỗ dùng ống tay áo lau nước dãi, tức giận nói, sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“Trời ơi! Đồng đại, chớ ngủ, trời sắp sập rồi!” Cầu Đản chạy đến trước mặt Đồng Ca, vốn định đưa tay lay nàng tỉnh, nhưng bị Đoàn Thịnh ngăn lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đoàn Thịnh nghiêm túc hỏi.

Cầu Đản thấp thỏm lo âu nói: “Có một đồng quan binh đang bao vây sơn trại!!”

Về mặt Đoàn Thịnh tựa như giữa ngày nắng bị người ta dội ột chậu nước lạnh, chuyện hắc lo lắng nhất rất cuộc đã tới.

“Không phải chỉ là quan binh thôi sao! Có gì ghê gớm đâu!” Đồng Ca mở mắt, duỗi lưng một cái, đứng dậy, phui cổ vụn trên móng, thần nhiên vụn vụn người.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng quay đầu: “Không phải bọn họ đến đón chàng đó chứ?”

Về mặt Đoàn Thịnh nặng nề.

“Tìm Đoàn tướng công?” Cầu Đản không hiểu hỏi.

“Đồng đại! Ngài mau tỉnh táo một chút, không xong rồi, quan binh bao vây sơn trại thì có mà chạy đằng trời, còn cả đại bác nữa, hình như muốn tấn công sơn trại, rất đáng sợ !!”

“Cái gì ? Đại bác?!” Lúc này Đồng Ca mới ý thức được chuyện không hề đơn giản.

“Đúng, đúng vậy! Coi bộ là triều đình phái tới trừ giặc cướp, muốn san bằng sơn trại của chúng ta thành bình địa. Xong rồi, xong rồi, chúng ta chết chắc!!”

“Trừ giặc cướp?” Đồng Ca gõ đầu Cầu Đản “Người quên chúng ta đã không làm cướp rất nhiều năm rồi sao. Huống chi, có Đoàn Thịnh ở đây, không có việc gì!”

“Đoàn tướng công?” Cầu Đản kinh ngạc nhìn Đoàn Thịnh.

“Đúng, hắc chính là hoàng tử kiêm Ngự Thân Vương, chức so với đám quan kia lớn hơn rất nhiều!” Đồng Ca nói.

“Thịnh, chuyện này giao cho chàng!” Đồng Ca toàn tâm tin tưởng.

“Yên tâm, ta tuyệt đối không để cho sơn trại có việc gì!” nói xong Đoàn Thịnh sải bước đi tới.

“Ta đi với chàng.” Đồng Ca bước nhanh về trước, chủ động cầm tay hắc, đi song song. Đoàn Thịnh cúi đầu nhìn vào tay nắm tay, biến thành mười ngón đan nhau. Hắc nghiêng đầu nhìn Đồng Ca, mây đen trong mắt tán đi, bởi vì nàng tin tưởng, bởi vì có nàng làm bạn, hắc thấy tự tin mười phần.

Đoàn Thịnh và Đồng Ca trở lại sơn trại, Tôn trưởng lão lập tức mặt mũi xanh mét nhảy ra, chưa nói gì hết đã đánh Đoàn Thịnh một chưởng. Đoàn thịnh bị đánh bay ra ngoài.

“Tôn trưởng lão, ngài làm gì vậy ?” Đồng Ca chạy đến bên cạnh Đoàn Thịnh, đỡ hắc đứng lên.

“Đại vương, ngài tránh ra, ta muốn tiêu diệt tên gian tể này!”

“Gian tể?!”

Lời này khiến Đoàn Thịnh khó chịu như bị người đánh một bạt tai, hắc nhìn về phía Đồng Ca, người khác hiểu lầm hắc đều không sao, chỉ cần nàng tin hắc là được.

Lời Tôn trưởng lão tựa như ném một tảng đá vào lòng nàng, nàng cẩn thận nhìn Đoàn Thịnh, hi vọng có thể tìm thấy đáp án từ trong mắt hắc.

Tôn trưởng lão hung hăng xách cổ áo Đoàn Thịnh: “Ta nói rồi, nếu ngươi dám rắp tâm hại sơn trại, ta sẽ trực tiếp giết ngươi !”

Đoàn Thịnh cười khê, thông dong tự tin, hấn đẩy tay Tôn trưởng lão ra: “Tôn trưởng lão, ta nói rồi, ta lấy tính mạng bảo đảm, ngày nào có ta ở đây, không ai có thể động đến một cọng tóc của sơn trại!”

“Ta sẽ ra ngoài bảo bọn họ rút lui.” Đoàn Thịnh nói xong, có cảm giác bị trảng như Kinh Kha qua sông Dịch.

Ánh bạc lóe lên, một thanh kiếm dài kề vào cổ Đoàn Thịnh: “Để ngươi ra ngoài, chính là thả hồ về rừng, người cho ta là kẻ ngu sao? Có người trong tay chúng ta, có thách bọn chúng cũng không dám tùy ý nổ súng !”

“Tôn trưởng lão, ngài thật nghĩ ta là gian tế?” Đoàn Thịnh chăm chú nhìn Tôn trưởng lão. Tôn trưởng lão lạnh lùng dời mắt, “Nếu ngươi không phải gian tế, vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao trước khi ngươi tới, sơn trại gió êm sóng lặng, mà ngươi vừa tới không lâu, triều đình liền phái binh tấn công sơn trại ?”

Đoàn Thịnh khổ sở nói: “Nếu như ta nói bọn chúng là nhằm vào ta mà tới? Chỉ cần ta đi ra ngoài, chỉ cần ta rời khỏi đây, các ngươi sẽ an toàn, ngài tin không?”

“Ha ha, ha ha, chuyện hoang đường thế này mà bắt ta tin? Đây chỉ là kế thoát thân của ngươi mà thôi!”

“Đoàn Thịnh, sơn trại chúng ta đối với ngươi không bạc, tại sao ngươi lại làm vậy?! Mọi người đã không làm cướp từ nhiều năm trước rồi, sơn trại chỉ là nơi người nhà của các anh em sinh sống, không gây hại cho ai, cũng không uy hiếp tới triều đình, tại sao còn phải phái binh tiêu diệt chúng ta?”

Đoàn Thịnh cười khổ: “Tôn trưởng lão, xin ngài tin ta.... Ta không phải gian tế, lời vừa rồi của ta đều là thật.”

Tôn trưởng lão suy tư không nói.

Đoàn Thịnh nhìn về phía Đồng Ca. Đồng Ca nghiêm túc nhìn hấn hồi lâu, sau đó nói với Tôn trưởng lão: “Tôn trưởng lão, ta tin chàng, thả chàng đi, để chàng ra ngoài ra lui binh.”

“Tuyệt đối không thể, đại vương, kinh nghiệm sống của ngài chưa nhiều, còn chưa biết lòng người hiểm ác!”

22. Chương 22: Gieo Họa

Đồng Ca đứng trước mặt Đoàn Thịnh, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào hấn: “Chàng sẽ phản bội ta sao?”

Đoàn Thịnh kiên định nhìn Đồng Ca, “Đoàn Thịnh ta thề với trời, đời này tuyệt đối không phản bội Đồng Ca, nếu trái lời thề, sẽ chịu vạn mũi tên xuyên tim mà chết !”

Đồng Ca cười khê: “Được, ta tin tưởng chàng !”

Đồng Ca xoay người nói với Tôn trưởng lão: “Tôn trưởng lão, để chàng đi.”

“Không thể thả hấn.” Tôn trưởng lão kiên định nói.

Về mặt Đồng Ca mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, “Ta nói để chàng đi.”

Tôn trưởng lão lạnh lùng nói: “Đại vương, ngài hãy suy nghĩ cho kỹ, ngài định dùng tính mạng của mấy trăm người trong sơn trại này đánh cược với sự tin tưởng hấn sao?”

Đồng Ca thoáng dao động, nhưng sau đó kiên định nói: “Ta tin tưởng chàng sẽ không phản bội ta.”

Tôn trưởng lão cười nhạt một tiếng: “Được, theo ý ngài !” sau đó nhanh như chớp điểm mấy huyệt trên người Đoàn Thịnh, Đồng Ca muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

“Tôn trưởng lão, ngài làm gì vậy?” Đồng Ca quát lên, hơi không vui.

“Phong bế võ công của hần.”

“Ngài..... Tôn trưởng lão, ngài phong bế võ công của chàng, nếu đúng như những lời chàng nói, những kẻ kia là nhằm vào chàng, chàng không có võ công, đi ra ngoài không phải rất nguy hiểm sao?”

Tôn trưởng lão cười tự tin: “Đại vương, ngài yên tâm, ta sẽ đi với hần. Nếu quả thật như lời hần nói, ta sẽ bảo vệ hần an toàn. Bằng không, hần dám phản bội chúng ta, ta sẽ giải quyết hần ngay tại chỗ, nghiền hần thành tro.”

Đồng Ca nhìn về phía Đoàn Thịnh, vẻ mặt áy náy, nàng đã nói nàng tin tưởng hần!

Đoàn Thịnh cười khê, thẳng thắn tự tin nói: “Đồng Đồng, yên tâm, ta sẽ không sao, chúng ta sẽ không có chuyện gì.”

“Đồng đại, Tôn trưởng lão, không tốt rồi! Không tốt rồi! Bọn họ muốn đánh!” Nhị Mao vừa hô vừa gấp gáp chạy tới, vẻ mặt sợ hãi.

Mấy người căng thẳng, biết chuyện rất gấp.

“Đã thực hiện chưa các biện pháp phòng ngự chưa?” Tôn trưởng lão hỏi, trong sơn trại có một hệ thống các biện pháp phòng ngự, nếu không phải đối phương có đại bác, dựa vào những cơ quan đó của sơn trại, đối phương sẽ không dễ dàng tấn công vào được.

“Các huynh đệ trong trại đã chuẩn bị thỏa đáng, sẵn sàng chờ lệnh ! Mới rồi nhận được báo cáo đưa tin, các huynh đệ trong võ quán đang chạy tới tăng viện.”

“Tốt! Mọi người đề cao cảnh giác, nghe lệnh của ta.” Tôn trưởng lão nói.

“Chúng ta vốn định làm dân lành, nhưng triều đình không cho chúng ta đường sống, vậy chúng ta sẽ phản kháng!” Tôn trưởng lão kêu ngạo nói. *****.

Đồng Ca nặng nề nhìn mấy người, sau đó vọt đến bờ tường phòng ngự, Tôn trưởng lão và Đoàn Thịnh theo sát phía sau.

Ngoài sơn trại, khói bốn phía, hòa lẫn với tiếng trống trận, quan binh tuốt gươm sẵn sàng đợi lệnh, đặc biệt vài khẩu đại bác đang nhắm thẳng nòng vào cửa chính sơn trại.

Lá cờ đỏ thắm tung bay trong gió, trên đề mấy chữ to ‘Đại Tề Lý’. Đoàn Thịnh thấy mấy chữ này, lòng trở nên lạnh lẽo u ám, nhìn chằm chằm tên chủ tướng cầm đầu, tâm tình chìm đến đáy vực. Tên đó là Lý Trường Thanh, thuộc phe thái tử.

“Thịnh, có gì không ổn sao?” Đồng Ca thấy vẻ mặt Đoàn Thịnh kỳ lạ bèn hỏi.

“Người kia là.....”

Đúng lúc này, tiếng pháo nổ vang lên, sơn trại chấn động, kèm theo tiếng la hét hoảng sợ của phụ nhân và trẻ con.

“Đồng đại, Tôn trưởng lão, chúng ta nên làm gì?” Nhị Mao và Cửu Đản chạy tới.

Tôn trưởng lão lập tức rút kiếm ra gác lên cổ Đoàn Thịnh, kéo hần đến một chỗ đất trống, để quan binh dễ dàng nhìn thấy hần.

Đoàn Thịnh nóng nảy: “Tôn trưởng lão, xin hãy nghe ta một câu!”

Tôn trưởng lão cười nhạt: “Lời của người chờ đến sau khi quan binh rút lui hãy nói đi! Hiện tại ta không có tâm tình nghe.”

Đồng Ca kéo tay Tôn trưởng lão, muốn lão thả Đoàn Thịnh ra, nhưng võ công không bằng Tôn trưởng lão, ngược lại bị Tôn trưởng lão giữ chặt tay.

“Nhị Mao, Cửu Đản. Mau tới đây bắt đại vương lại cho ta!” Tôn trưởng lão trừng mắt quát, lão mà nổi cơn cựa mạnh không nói lý lên là không thềm để ai vào mắt hết.

“Tôn trưởng lão, vì sao không để chàng nói?” Đồng Ca quát lên.

“Đại vương, chúng ta có thời gian nghe sao? Cứ tiếp tục kéo dài, sơn trại của chúng ta sẽ thành bình địa đó!” Tôn trưởng lão tức giận việc Đồng Ca xử sự theo cảm tính.

“Tôn trưởng lão, ngài bình tĩnh một chút, để ta nói xong đi, không phải ta sợ chết, mà là vì muốn tốt cho sơn trại!” Đoàn Thịnh nói.

Tôn trưởng lão không chịu nghe, nhưng Đoàn Thịnh kiên trì nói: “Tên cầm đầu quan binh là Lý Trường Thanh, thân tín của thái tử. Thái tử coi ta như cái gai trong mắt, rất muốn nhanh chóng diệt trừ ta. Ta vì tránh né sự đuổi giết của hắn mới đến huyện Tấn Vân này, không ngờ hắn vẫn không chịu bỏ qua. Lần này tấn công sơn trại, ta đoán hắn là hắn biết được hành tung của ta, mượn có trừ cướp để diệt ta. Nếu như ta để lộ thân phận, sẽ chỉ càng làm bọn chúng không kiêng kỵ mà tấn công thôi!”

“Nói xong chưa?” Tôn trưởng lão lạnh mặt, lời Đoàn Thịnh nói lão không tin một chữ.

“Tôn trưởng lão, xin hãy tin ta!!” Đoàn Thịnh chân thành nói.

“Tôn trưởng lão, xin ngài tin ta, nếu bọn họ thật cố kỵ ta thì mới rồi đã không phát động tấn công rồi.”

“Vừa rồi chỉ là do đám thổ chết tiết kia muốn điều vô dương oai, bọn chúng vốn không biết ngươi đang ở trong sơn trại!”

“Tôn trưởng lão, ngài đừng kích động, nghĩ kỹ rồi hãy làm.” Đồng Ca đẩy Nhị Mao và Cửu Đản ra, đi tới sau lưng Tôn trưởng lão, nắm lấy tay lão.

“Ta đã quyết, đừng nói nữa, đây là biện pháp tốt nhất, không đánh mà thắng.”

Tôn trưởng lão vận sức lớn tiếng nói: “Bọn nhóc trước cửa nghe đây, tam hoàng tử của các ngươi đang ở trong tay chúng ta, nếu muốn hắn sống sót, hãy lập tức lui binh. Nếu không, ta sẽ lấy máu thịt tam hoàng tử để tế trận này.”

Quan binh xao động một hồi, châu đầu ghé tai, giống như đang thảo luận gì đó.

Đoàn Thịnh nhắm mắt, sau đó mở ra, kiên định nói: “Đồng Đồng, chuẩn bị chiến đấu. Cung thủ trước tiên bắn những kẻ giữ đại bác, còn lại chuẩn bị ứng chiến!”

Đồng Ca xoay người phân phó. Đúng lúc này, một mũi tên sắc bén từ quân địch bay thẳng qua đây, mục tiêu là Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh bị Tôn trưởng lão giữ chặt, không né được. Khi mũi tên sắp bay thẳng đến ngực hắn thì đột nhiên Tôn trưởng lão vung kiếm lên, ngăn cản mũi tên.

Đồng Ca quay đầu lại nhìn thấy cảnh này, nhất thời sắc mặt trắng xanh, cảm giác sợ hãi tột độ dâng lên.

Ngay trong chớp mắt này, vô số mũi tên nhọn thì nhau mà tới, đồng thời còn kèm tiếng lửa đạn đình tai nhức óc, Tôn trưởng lão kéo Đoàn Thịnh ngã nhào xuống đất.

Tôn trưởng lão nhanh chóng giải huyệt cho Đoàn Thịnh, vẻ mặt xấu hổ: “Vương phu, đắc tội, xem ra lời ngài nói là đúng, bọn chúng muốn đẩy ngài vào chỗ chết.”

Sau đó Tôn trưởng lão chuyển giọng nói: “Chỉ là, bởi vì ngươi mà mang đến tai họa ngập đầu cho sơn trại, luận tội ngươi cũng khó thoát!”

“Tôn trưởng lão, việc này ta vô cùng áy náy! Ta sẽ trả lại sự yên bình cho sơn trại!” Đoàn Thịnh thần nhiên nói.

“Trả lại như thế nào đây?” Tôn trưởng lão hỏi.

“Bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, ta ra đó giết chết Lý Trường Thanh, biểu lộ thân phận Ngự Thân Vương cho những tiểu binh kia. Giết hoàng tử là tội mưu nghịch, tru di cửu tộc, tin chắc bọn tiểu binh kia biết sợ, sẽ không dám lỗ mãng nữa.” *****

“Biện pháp tốt. Ta đi với chàng!” Đồng Ca nói.

“Ta cũng đi.” Tôn trưởng lão nói.

Ba người đứng lên đầu tường, thấy lửa đạn ngập trời, ngoài sơn trại có vài nơi bị cháy, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, khiến tâm tình ba người hết sức nặng nề.

Đoàn Thịnh lấy một mũi tên, giương cung bắn dứt khoát, một tên giữ đại bác ngã xuống, vốn định bắn Lý Trường Thanh, nhưng hắn sợ chết đứng ở tít đằng sau, mũi tên không xuyên qua đám người được. Đồng Ca tán thưởng một tiếng, nhận lấy mũi tên trong tay Nhị Mao bắn, Tôn trưởng lão thì trực tiếp dùng thương phóng ra, lại hai tên bắn đại bác nữa ngã xuống, tranh thủ thời gian, ba người dùng khinh công bay xuống tường, nhanh như chớp chạy đến chỗ địch.

Bên kia, Lý Trường Thanh thấy vậy, hết sức hoảng hốt, nhất là hắn đã thấy Đoàn Thịnh, nếu như không giết được Đoàn Thịnh hắn sẽ bị tột khi quân, không những không giữ được mạng mà còn liên lụy cứu tộc, hắn cố trấn định nói với cung thủ bên cạnh: “Nhắm ngay kẻ mặt áo màu lam kia, ai giết được hắn, sẽ được thăng quan ba cấp, thưởng 100 lượng vàng!”

Nhất thời, tất cả đại bác và cung tên đều hướng về phía Đoàn Thịnh, tình thế hết sức hung hiểm. Ngay lúc này, tiếng hò hét thâu tận trời xanh vang lên, một đám nam nhân mặc đồng phục võ quán chạy tới phá vòng vây, mà người cầm đầu chính là Sở Mộ Hành.

Hỏa lực công kích Đoàn Thịnh bị phân tán, ba người ra khỏi vòng vây, chạy tới chỗ Lý Trường Thanh.

Lý Trường Thanh thấy tình hình bất lợi, hắn vung tay hô to: “Ai giết được người mặc áo lam, thăng quan ba cấp, thưởng 1000 lượng vàng!”

“Các tướng sĩ, vì thăng quan phát tài, liều mạng!”

Một tiếng hét vang lên, tiếp đó lưỡi đao sắc bén cắm vào ngực Lý Trường Thanh, Lý Trường Thanh ngã ngửa xuống đất, hai mắt trợn tròn, hắn không dám tin quay đầu nhìn người đâm mình. Bên cạnh hắn là Đồng Ca, nàng hét lớn: “Dừng tay!”

Về mặt nàng tràn đầy tự tin, trên người tản ra uy nghiêm lẫm liệt bất khả xâm phạm, khiến người ta không tự chủ được phải thần phục. Người xung quanh nghe tiếng đều bất giác dừng lại.

Đồng Ca kéo xác Lý Trường Thanh lên: “Chủ tướng của các ngươi đã chết! Các ngươi không muốn phạm tội khi quân thì mau để vũ khí trong tay xuống!”

Đoàn Thịnh, Sở Mộ Hành, Tôn trưởng lão vội tới bên cạnh Đồng Ca.

“Đây là tam hoàng tử của Đại Tề, đường đường Ngự Thân Vương, thiếu chút nữa đã chết dưới lửa đạn và mưa tên của các ngươi, các ngươi định mưu phản sao? Các ngươi muốn bị tru di cứu tộc?”

Tất cả quan binh bị dọa ặt trắng bệch, người phát run. Một tên to gan nói: “Tại sao chúng ta phải tin lời các người nói, chúng ta là do triều đình phái đến trừ cướp, danh chính ngôn thuận!”

Đoàn Thịnh lấy khối ngọc bội đại biểu cho thân phận hoàng tử trên người ra: “Cái này, cái ngươi biết chứ!”

Sở Mộ Hành nhận lấy ngọc bội trong tay Đoàn Thịnh đi một vòng cho bọn quan binh xem qua, người nào thấy rồi cũng đều nhanh chóng buông vũ khí, sau đó quỳ xuống, chẳng mấy chốc, tất cả quan binh đã quỳ gối trước mặt Đoàn Thịnh.

“Điện hạ, chúng thần bị phản tặc Lý Trường Thanh sai khiến, chúng thần hoàn toàn không biết điện hạ đang ở trong sơn trại, nếu biết, chúng thần ngàn vạn không dám làm chuyện bất kính này!”

Đoàn Thịnh nói: “Mọi người đứng lên đi! Người không biết không có tội, ta không trách các ngươi. Chuyện này do một mình Lý Trường Thanh gây nên, không liên quan đến các ngươi, sau khi trở về kinh, ta sẽ nói rõ với phụ hoàng!” *****.

“Ngự Vương anh minh! Ngự vương thiên tuế!”

“Ngự Vương anh minh! Ngự Vương thiên tuế!” nghe vậy các tướng sĩ, không ngừng hô to, cảm động đến rơi nước mắt, suýt chút nữa bọn liền mất đầu, còn gây họa cho cả nhà!

“Điện hạ, triều đình phái chúng ta tới diệt cướp, giờ còn diệt nữa không ?” một người hỏi.

Đoàn Thịnh trừng mắt: “Bọn họ không phải là cướp, họ là dân lành, điều này ta đã điều tra rõ, sẽ bảo đảm với phụ hoàng sau!”

“Các người lập tức lui binh, xuống chân núi chờ lệnh!” Đoàn Thịnh nói.

“Vâng!” Tướng sĩ nghe lệnh rút lui.

23. Chương 23: Kéo Hãn Xuống Đồi

“Đồng đại ~ Tôn trưởng lão ~” mấy anh em ở võ quan vây trước mặt ba người.

“Các huynh đệ có bị thương không?” Đồng Ca hỏi.

“Mọi người trong võ quán chúng ta đều anh dũng như thần, thứ việc nhỏ này căn bản không là gì!” một người cười to nói.

“Đúng! Chút quan binh thế này sợ gì? Đại bác tính cái gì? Chúng ta mình đồng da sắt, nếu quan binh trở lại xâm phạm nhà của chúng ta, chúng ta liền phản kháng!”

“Đúng! Quyết không hồi tiếc!” mấy người kích động nói.

Nghe vậy Đoàn Thịnh hết sức áy náy.

Đồng Ca nhìn về phía sơn trại: “Các huynh đệ cực khổ rồi, mau trở về sơn trại xem thử đi!”

Đồng Ca vừa nói xong, mọi người liền gấp gấp chạy về sơn trại, người nhà họ vẫn còn trong đó, vừa rồi có mấy quả pháo rơi xuống khiến bọn họ rất lo lắng.

Nhóm Đồng Ca cũng dùng khinh công chạy về sơn trại, vừa rồi chân chính cảm nhận được uy lực của đạn pháo, ai cũng lo lắng.

Khói đen lượn lờ khắp sơn trại, mùi khét vô cùng gay mũi. Tường gạch hiện tại giống như một ông lão bị thương nặng, trên tường đầy lỗ thủng, cảnh tượng tàn phá làm người ta thấy mà ghê.

Mấy người thấy cảnh hoang tàn, mày nhíu chặt.

Tôn trưởng lão càng nhìn càng nhăn chặt mày, mắt cũng lạnh hơn, lòng đầy tự trách. Nếu không do lão khư khư cố chấp, sẽ không mang đến tai họa cho sơn trại.....

Mắt Đồng Ca âm trầm, mặt đen như tường gạch bị đốt, nàng là người đứng đầu sơn trại, nhưng không bảo vệ chu đáo cho sơn trại.....

Mắt Đoàn Thịnh đầy bi thương, đây là nơi hãn thê phải bảo vệ thật tốt, nơi này toàn những con người đơn thuần lương thiện, mắt Đoàn Thịnh trở nên lạnh lẽo, Đoàn Tác người khinh người quá đáng!

May mắn, nhà cửa trong sơn trại vẫn không bị ảnh hưởng, nhờ tường thành đã chắn toàn bộ lửa đạn. Nữ nhân và trẻ con thì ôm nhau khóc hu hu, còn chưa khôi phục lại sau tình huống kinh sợ vừa rồi.

“Cha nó à, giờ phải làm sao đây? Quan binh đã để ý đến chúng ta, bọn họ có còn tới đánh nữa hay không đây?”

“Tường gạch đã bị phá hủy, nếu quan binh còn trở lại, chúng ta không thể chống nổi nữa rồi!”

“Đúng đó! Cha nó à, phải làm sao đây? Con chúng ta còn nhỏ như vậy, không thể để nó làm quỷ chết sớm được! Hay là chúng ta chạy trốn đi!”

Các phụ nhân đến bên tượng phu mình lo lắng nói, mặt xám như tro tàn, ngay cả mấy đứa bé bình thường nghịch ngợm cũng trở nên yên tĩnh kỳ lạ, hình như là bị trận chiến vừa rồi dọa mất hồn.

“Bà ngu này, đừng có biến ta thành kẻ bất nghĩa!” nam nhân vung một bat tai lên mặt phụ nhân, nổi giận nói. Phụ nhân che mặt khóc sụt sùi, không khí ngột ngạt bao trùm khắp sơn trại.

“Khó khóc khóc! Chỉ biết khóc, tóc dài óc ngắn! Trời có sập xuống cũng có Đồng đại, có Tôn trưởng lão, có Đoàn tướng công ở đây, bà lo lắng cái gì?!”

“Hu hu hu hu, tôi có thể không lo sao? Nếu quan binh lại tấn công, chúng ta liền xong! Cuộc sống khó khăn quá, tôi dẫn con về nhà mẹ đây, hu hu hu hu!” có phụ nhân xúc động, ồn ào phải về nhà mẹ.

“Bà đứng lại đó cho tôi!” Nam nhân bắt lấy tay phụ nhân, đang lúi lúi kéo kéo thì đụng vào một người.

“Đồng đại!” Nam nhân ngượng ngùng, còn phụ nhân thì núp sau lưng nam nhân. Tiếng kêu này khiến xung quanh im lặng, sau đó mọi người đều nhìn về phía Đồng Ca.

Đồng Ca nhìn mọi người, đột nhiên cúi người 90 độ. Mọi người kinh ngạc, không rõ tình huống, quên cả phản ứng.

Đồng Ca nặng nề nói: “Thật xin lỗi, khiến mọi người bị sợ hãi. Ta là người đứng đầu, nhưng không bảo vệ tốt mọi người, ta thật sự rất hổ thẹn!”

Sở Mộ Hành tán thưởng nhìn Đồng Ca, cho dù là vẻ hiên ngang trên lúc chiến đấu hay sự dũng cảm gánh vác trách nhiệm lúc này, một cô nương như vậy, sự hấp dẫn của nàng không chỉ là dung mạo tuyệt sắc mà nhân cách cao thượng càng có sức hút hơn. Nữ nhân có một không hai như vậy, bạn tốt của mình sao mà may mắn!

“Nhưng mọi người có thể yên tâm tiếp tục ở lại đây, về sau sẽ không phải trải qua những ngày lo lắng hãi hùng thế này nữa!” Đồng Ca liếc nhìn Đoàn Thịnh, Đoàn Thịnh mỉm cười cầm tay nàng, Đồng Ca tiếp tục nói: “Đoàn tướng công là Ngự Thân Vương của Đại Tề, chính chàng sẽ làm chứng chúng ta là dân lành, không còn là cướp nữa!”

“Ngự Thân Vương! Người hoàng gia?!” Những người chưa biết thân phận của Đoàn Thịnh đều hết sức kinh ngạc.

Đoàn Thịnh cúi người 90 độ trước mọi người, khiến mọi người bối rối, họ không ngờ người có thân phận tôn quý như thế sẽ có hành động khiêm tốn như vậy.

Đoàn Thịnh cao giọng nói: “Thật ra người phải xin lỗi mọi người chính là ta, là ta khiến mọi người bị liên lụy!”

“Đoàn Thịnh ta bảo đảm với mọi người, từ nay về sau sẽ không có quan binh tới nữa, mọi người không còn là cướp, mà là dân lành của Đại Tề chúng ta, được vương pháp bảo vệ.”

“Thật sao?” mọi người đều khó tin.

“Lời Đoàn Thịnh ta nói, nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Thật tốt quá, vạn tuế! Ngự Thân Vương vạn tuế! Đồng đại vạn tuế!” mọi người kích động hoan hô, hưng phấn không thôi, từ nay về sau họ không còn là cướp nữa, Đồng đại đổi nghề cho họ, còn Đoàn Thịnh cho họ một cuộc đời mới!

Đoàn Thịnh và Đồng Ca nắm chặt tay nhau, nhìn nhau cười. Đồng Ca siết chặt tay Đoàn Thịnh, vô cùng cảm kích nhìn hắn, để các anh em trong sơn trại được sống một cuộc sống bình thường, được cộng nhân là dân lành vẫn là tâm nguyện trước giờ của nàng.

Tôn trưởng lão ngẩng đầu nhìn trời, thở dài. Sau đó trầm mặc xoay người, kết quả như vậy... nghề ăn cướp xem như thất truyền rồi!

Đồng Ca thấy bóng lưng tiêu điều của Tôn trưởng lão, bèn buông tay Đoàn Thịnh ra, lo lắng đuổi theo.

“Tôn trưởng lão”

Tôn trưởng lão phát tay, “Đừng nói nữa, ta không phải lão ngoan cố, thấy các huynh đệ được như vậy, ta cũng rất vui mừng.”

“Vậy tại sao ngài vẫn thương cảm như thế?” Đồng Ca nói.

Tôn trưởng lão vuốt mũi: “Không phải thương cảm mà là nhớ lại.”

“Được, vậy ngài cứ tiếp tục!”

Đồng Ca khôi phục bản tính lạc quan thường ngày, mặc dù tường của sơn trại bị hủy, nhưng từ nay về sau không cần lo lắng sẽ bị triều đình tiêu diệt, cả người thật nhẹ nhõm.

“A Thịnh, định khi nào lên đường?” Sở Mộ Hành hỏi.

Đoàn Thịnh nhìn theo Đồng Ca, tâm tình nặng nề: “Việc này nói sau đi!”. Hắn sải bước đi tới chỗ Đồng Ca.

“Ngự Thân Vương!” mấy người bên cạnh Đồng Ca tôn kính và cảm kích hô.

Đoàn Thịnh cười: “Ta thích mọi người gọi ta là Đoàn tướng công hoặc Vương phu hơn” so với thân phận tam hoàng tử, hắn thích thân phận là nam nhân của Đồng Đồng hơn.

“Vâng! Cung kính không bằng tuân mệnh, Đoàn tướng công!” Mấy người nháy mắt ra hiệu, “Đồng đại, Đoàn tướng công chúng ta qua bên kia giúp dọn dẹp một tay, hai vị nói chuyện đi.”

Đồng Ca nhìn Đoàn Thịnh cười rạng rỡ. Đoàn Thịnh cảm thấy trời đất như mất đi màu sắc, trong mắt chỉ có nụ cười lúm đồng tiền này là có thể khiến hắn động lòng.

“Thịnh, cảm ơn chàng!” Đồng Ca ý chỉ việc Đoàn Thịnh hứa giúp chứng minh họ là dân lành.

“Đồng Đồng, ta rất hổ thẹn, nếu không phải do ta, mọi người sẽ không bị kinh sợ thế này!” Đoàn Thịnh xấu hổ nói.

Đồng Ca cười: “Nếu không có chàng, có lẽ ta vẫn không biết quan cướp khác biệt, quan binh tựa như khẩu đại bác kia, tùy thời đều có thể tiêu diệt chúng ta!”

Đồng Ca dừng một chút rồi nói tiếp: “Tuy chàng là nguyên nhân dẫn đến bùng nổ, quá trình cũng thật đáng sợ, nhưng kết thúc rất tốt đẹp không phải sao? Không có thương vong, không có thiệt hại lớn, hơn nữa giúp chúng ta đổi hộ tịch thành dân lành, cho nên ta rất cảm ơn chàng!”

Đoàn Thịnh nắm tay Đồng Ca, dịu dàng nói: “Đồng Đồng, chúng ta đã là phu thê, còn nói cảm ơn cái gì chứ, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta!”

Đồng Ca gật đầu: “Đúng! Chuyện của chàng cũng là chuyện của ta, vậy chàng nói về chuyện của chàng đi, ta muốn nghe!”

Đoàn Thịnh nhìn bốn phía, sau đó nói: “Đi theo ta.”

Hai người tới ngọn núi phía sau sơn trại, trời hoàng hôn, khiến cảnh vật trở nên mờ lung.

Đoàn Thịnh nhìn xa xăm. “Đồng Đồng, nàng muốn nghe từ đâu?”

Đồng Ca tùy ý nằm xuống bãi cỏ, bắt chéo chân, gặm cọng cỏ: “Ta muốn nghe hết! Nhưng đoán chừng chờ chàng nói xong, trời cũng sáng luôn nên chi tiết nói sau, hãy bắt đầu từ vì sao thái tử lại muốn giết chàng đi!”

Đoàn Thịnh gật đầu, nói: “Thái tử là con trai trưởng, do hoàng hậu sinh, danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị. Thân phận như vậy căn bản không cần kiêng kỵ người khác, nhưng mẫu phi của ta lại là nữ nhân phụ hoàng yêu nhất, mặc dù đã qua đời từ 10 năm trước, nhưng phụ hoàng không vì vậy mà coi thường ta, càng dành hết tình thương của người cha cho ta. Bởi vậy, khiến thái tử ghen tị, cho rằng sự tồn tại của ta uy hiếp đến địa vị của hắn, hắn sợ một ngày nào đó phụ hoàng sẽ phế hắn, lập ta làm thái tử, cho nên không để ý thân tình, một lòng muốn dồn ta vào chỗ chết.”

Đồng Ca hứng thú bật người dậy: “Vậy phụ hoàng chàng có ý định lập chàng làm thái tử không?”

Đoàn Thịnh gật đầu.

“Ha ha, nếu chàng làm hoàng thượng, thì ta chính là hoàng hậu. Còn nếu chàng không làm hoàng thượng, thì hãy làm vương phu của ta!”

“Ta là Sơn Đại Vương, chàng là quốc vương, chúng ta quả là tuyệt phối!”

Đoàn Thịnh sầm kín nhìn Đồng Ca, thâm ý nói: “Đồng Đồng, nàng muốn làm hoàng hậu sao?”

Đồng Ca nhếch miệng: “Làm hoàng hậu có gì tốt! Cả ngày nhốt trong hoàng cung, chẳng mấy chốc mà chết vì buồn bực mất thôi, ta thích như hiện tại hơn, tự do tiêu dao!”

Nói xong, Đồng Ca hỏi ngược lại: “Chàng muốn làm hoàng thượng?”

Đoàn Thịnh ngồi bên cạnh Đồng Ca, “Nàng hi vọng ta làm sao?”

Đồng Ca ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nặng nề nói: “Thái tử lòng dạ hẹp hòi, ác độc tàn nhẫn, ngay cả thân tình cũng không màng, người như vậy thích hợp làm vua một nước sao?”

Đoàn Thịnh và Đồng Ca cùng nhau nhìn ánh sao trên trời, trầm mặc không nói, lời Đồng Ca cũng là việc hần suy nghĩ đã lâu.

Đồng Ca nghiêng đầu nhìn Đoàn Thịnh, “Chàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

“Vấn đề trước hay vấn đề sau?”

“Vấn đề trước.”

“Không muốn.”

“Hắn biết ý nguyện của chàng sao?”

“Biết, nhưng hắn không tin. Nếu ta còn sống mãi mãi vẫn là cái gai trong lòng hắn”. Đoàn Thịnh nói rất nhẹ, nhưng có thể nhận thấy thất vọng và bi thương thật sự của hắn.

“Hắn lại thêm một tội, đa nghi!”

“Được rồi,” Đồng Ca vỗ tay đứng lên, “Ta đã quyết định...”

Đoàn Thịnh đứng lên theo. “Quyết định gì?”

“Để người như vậy làm hoàng đế, chỉ tổ gây hại cho thiên hạ, ta quyết định kéo hắn xuống đài.”

24. Chương 24: Thu Phục Cha Của Hắn

Đồng Ca nói rất hùng hồn, toàn thân tỏa ra khí thế chiến đấu hùng hực, ngay cả Đoàn Thịnh cũng xém chút bị khí thế đó làm sợ hãi.

“Chàng còn huynh đệ nào khác không?” Đồng Ca hỏi.

“Còn một đệ đệ 13 tuổi.”

“13 tuổi, hơi nhỏ.” Đồng Ca chau mày.

“Đường huynh, đường đệ thì sao?”

“Cũng có mấy người.” Đoàn Thịnh không rõ ý của Đồng Ca.

“Chàng chỉ cần nói ai thích hợp làm vua!” Đồng Ca nói nhẹ nhàng như việc ăn cơm uống nước, không chút nào ý thức được đây là chuyện quốc gia đại sự, bàn luận thế này là tạo phản.

Đoàn Thịnh nghiêm túc nhìn nàng: “Đồng Đồng, nàng nói giỡn phải không?”

Đồng Ca kiên định nói: “Ta vô cùng nghiêm túc.”

“Chàng biết rõ mà, nhân phẩm của thái tử như vậy, căn bản không thích hợp làm vua, hắn làm vua chỉ tổ gây hại cho dân chúng! Giao đất nước cho hắn chàng yên tâm sao?”

Đây vốn là việc Đoàn Thịnh luôn lo lắng.

Đồng Ca kéo tay Đoàn Thịnh, sóng vai nhìn trời đất bao la, hào hùng nói: “Chúng ta hãy cứu vớt thiên hạ đi!”

Đoàn Thịnh kích động nói: “Được!”

Đồng Ca nghiêng đầu cười sáng lạn: “Ta và chàng về kinh.” *****

Đoàn Thịnh nắm chặt tay nàng: “Được!”

Thật ra Đoàn Thịnh dắt Đồng Ca tới đây nói chuyện mục đích đúng là muốn Đồng Ca về kinh với hắn, không ngờ hắn còn chưa mở lời, nàng đã nói trước.

“Về sơn trại đi! Sau đó bàn bạc làm sao để kéo thái tử xuống!” Đồng Ca kéo tay Đoàn Thịnh đi.

“Đồng Đồng!” Đoàn Thịnh gọi nàng.

“Sao?”

“Đồng Đồng, chuyện hôm nay, chỉ có hai chúng ta biết, tạm thời không thể truyền rộng.” Đoàn Thịnh nói.

“Dĩ nhiên, chàng yên tâm! Ta hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.”

Đoàn Thịnh cười: “Ta biết Đồng Đồng của ta là một nữ tử hữu dũng hữu mưu, là kỳ nữ trong thiên hạ mà!”

Đồng Đồng không chút nào khiêm tốn, cười nói: “Biết là tốt rồi!”

Lúc hai người về tới, sơn trại đã được dọn dẹp khá ổn thỏa. Sở Mộ Hành và Tôn trưởng lão đang nói chuyện phiếm, có vẻ mới gặp mà như quen đã lâu. *****

“Đồng Muội! Đồng Muội!” Một bóng người chạy tới như gió lốc.

Đoàn Thịnh hơi đen mặt, chắn trước kẻ đang nhào về phía Đồng Ca: “Giang Tiểu Thủy, ngươi lại tới làm gì?”

“Ngươi tránh ra!” Giang Tiểu Thủy đẩy Đoàn Thịnh ra, ngó dáo dác về phía Đồng Ca: “Đồng Muội, thấy muội không có việc gì, ta an tâm rồi! Muội không biết, khi ta nghe nói sơn trại bị quan binh tấn công, lòng ta tựa như bị dầu chiên, đau quá chừng, chỉ sợ muội gặp chuyện không hay, liền ngàn dặm xa xôi không ngại cực khổ chạy đến!!”

Giang Tiểu Thủy mặc dù có hơi khoa trương, nhưng quan tâm là thật, Đồng Ca đẩy tay Đoàn Thịnh ra, “Giang Tiểu Thủy, cảm ơn đã quan tâm.”

Giang Tiểu Thủy lập tức nhào tới trước mặt Đồng Ca, thâm tình kéo tay nàng, khóc lóc kể lể: “Trên đường chạy tới ta luôn nghĩ, nếu chẳng may muội ra đi, ta sẽ lập tức đi theo muội.”

Đồng Ca run rẩy rút tay về, “Giang Tiểu Thủy, bình thường ngươi hay đọc tiểu thuyết tình cảm lãng mạn lắm phải không, buồn nôn quá!”

Giang Tiểu Thủy tha thiết nhìn Đồng Ca: “Đồng Muội, lòng ta đối với muội có trời đất chứng giám!”

Mặt Đoàn Thịnh đen như mực, đang chuẩn bị dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này thì bị Đồng Ca kéo lại, nàng lau mồ hôi trên trán nói: “Giang Tiểu Thủy, có hai việc ta phải nói rõ với ngươi! Một, nếu ngươi còn kêu ta Đồng Muội, ta sẽ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

“Muội vốn là nữ nhân! Gọi Đồng Muội thì sao chứ! Thật là phần tử ham thích bạo lực!!” Giang Tiểu Thủy uất ức nói, bị Đồng Ca trừng mắt liền lập tức im miệng.

“Hai, giờ ta đã có tướng công, không có ý định đổi hay tái giá. Đành cô phụ tình ý của ngươi. Nhưng ta đã nói xem ngươi là huynh đệ, ta vẫn giữ lời.”

Giang Tiểu Thủy u oán nhìn Đồng Ca: “Khi có một tình yêu tha thiết ở trước mặt người, người không biết quý trọng, chờ đến khi mất đi mới hối tiếc.....”

“Lăn.....” Đồng Ca không nhịn nổi nữa, đá một phát vào hông Giang Tiểu Thủy. *****

Giang Tiểu Thủy điên lên, vừa uất ức vừa mắt mác bĩu môi, hít hít mũi, nước mắt nhoe nhoẹt, đáng vẻ cực kỳ đáng thương, “Đồng Ca, sao muội có thể vô tình như vậy?”

Đồng Ca nâng quả đấm lên, trừng mắt: “Người còn tiếp tục nói mấy lời sến rện này nữa, ta còn có thể vô tình hơn đó!”

Giang Tiểu Thủy che miệng: “Được, được, được, ta không nói, nhưng hãy cho ta ở lại sơn trại!”

“Được.” Đồng Ca nói.

“Không được!” Đoàn Thịnh không muốn giữ một kẻ luôn mơ ước vợ mình ở bên cạnh.

Đồng Ca cười với Đoàn Thịnh một cái, lặng lẽ rỉ tai: “Để hắn ở lại sơn trại, chứ không phải theo chúng ta về kinh.”

Đoàn Thịnh yêu thương véo mũi Đồng Ca: “Nàng nha!”

Đồng Ca cười vui vẻ, hai người hết sức ngọt ngào khiến Giang Tiểu Thủy tức hộc máu. Sở Mộ Hành thì thản nhiên dời mắt đi.

Sau bữa cơm chiều, Nhị Mao dẫn Sở Mộ Hành và Giang Tiểu Thủy đến phòng giành cho khách.

Giang Tiểu Thủy vừa thấy phòng, lập tức bất mãn la lên: “Tại sao là phòng đôi?” Hắn lắc đầu, “Ta muốn ở phòng riêng!”

“Giang huynh đệ, xin thông cảm, hôm nay các huynh đệ cũng trở về sơn trại, nên phòng hơi thiếu, khó mà kiếm được

Khó mà kiếm được phòng riêng!” Nhị Mao khổ sở nói.

“Cái gì mà khó, rõ ràng là xem thường ta!” Giang Tiểu Thủy hung hăng, chuẩn bị ra tay.

“Giang huynh đệ nói gì vậy! Huynh xem phòng này ánh sáng đầy đủ, cửa sổ sát đất, có thể nhìn toàn cảnh sơn trại, không tệ nha!” Nhị Mao tử tử mĩ mĩ giới thiệu đặc điểm phòng.

“Giang huynh, ta thấy phòng này thật không tệ, đừng làm khó vị huynh đệ này nữa!” Sở Mộ Hành nói, đi thẳng tới chiếc giường duy nhất trong phòng ngồi xuống.

Giang Tiểu Thủy chắc lưỡi, không nói nữa, cũng đi đến giường ngồi xuống một bên, Nhị Mao cười với Sở Mộ Hành một tiếng, sau đó rời đi.

Giang Tiểu Thủy liếc Sở Mộ Hành, “Thần Long Kiếm Sở Mộ Hành?!”

“Tự Thủy Nhất Dao Giang Tiểu Thủy?!” Sở Mộ Hành gật đầu mỉm cười.

Giang Tiểu Thủy kích động nhảy cẫng lên, kéo ống tay áo Sở Mộ Hành, “Đi đi đi, thừa dịp trời tối, chúng ta ra kia vận động một tí đi!”

Sở Mộ Hành nhìn ra ngoài cửa, quả thật trời đã tối, tối đến mức đưa tay còn không thấy được năm ngón, sau đó nhìn khuôn mặt tràn trề năng lượng của Giang Tiểu Thủy, uyển chuyển cự tuyệt: “Trời tối đen rồi, ta hơi mệt, không bằng ngày khác hẵng so!”

Giang Tiểu Thủy vắn vắn eo, nói: “Được, quyết định như vậy!” Nói xong ôm kiếm nằm xuống giường, chẳng mấy chốc đã đi tìm Chu công (chỉ việc ngủ).

Sở Mộ Hành đứng trước cửa sổ một lát, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ, bay lên nóc nhà, nằm trên mái ngói, nhìn phía chân trời đen kịt.

Một lát, một bóng đen bay tới, đến gần mới thấy thì ra là Giang Tiểu Thủy, đoán chừng đi tìm Chu Công nhưng Chu Công không có nhà nên hắn về lại.

“Trời tối thế này, ngắm cảnh được sao?”

“Ngắm không phải cảnh mà là tâm tình!” Sở Mộ Hành thản nhiên nói.

Giang Tiểu Thủy tùy ý ngồi xuống, mở bình rượu ra, ngửa đầu uống một hớp.

“Giờ này còn tới đây uống rượu?”

Giang Tiểu Thủy phì cười, “Uống không phải rượu mà là tịch mịch!” Nói xong lại ngửa đầu ực ực.

“Hay cho câu tịch mịch!” Sở Mộ Hành cười thâm thúy, hẩn nhận lấy bình rượu Giang Tiểu Thủy đưa tới, ực một hớp. “Từ xưa kẻ thánh hiền đều tịch mịch, chỉ có người uống rượu mới được lưu danh!”

“Ha ha, thánh hiền, cảnh giới cao, cảnh giới cao!” Giang Tiểu Thủy nhận lấy bình rượu uống vài hớp.

“Giang huynh sao lại thương cảm như vậy?”

Giang Tiểu Thủy thở dài: “Khốn khổ vì tình!”

“Cần gì vì một thân cây mà buông tha cả rừng rậm.” Sở Mộ Hành nói.

“Không có được cái cây đó, lại bị lạc đường trong rừng rậm. Ta cũng không muốn vậy! Nhưng không có cách!”

Sở Mộ Hành sắc nước miếng: “Vậy huynh hãy nén bi thương mà bước tiếp.”

Giang Tiểu Thủy vẫn đau khổ uống từng ngụm rượu lớn

Trong phòng Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão nghiêm túc: “Đại vương, ngài thật muốn vào kinh?”

“Ừ, nghe nói kinh thành rất xa hoa, nhộn nhịp, ta muốn đi xem thử.” Nàng chưa nói mục đích bí mật của chuyến đi.

“Đại vương, thật ra kinh thành không có gì hay hết, nhiều người, nhốn nháo, ai cũng dối trá, nhìn lương thiện nhưng sau lưng bất thành lình đâm người một dao không chừng, rất khó phòng! Không bằng ở đây, tiêu dao tự tại, hơn nữa người nơi đây thuần phác lương thiện, không cần đề phòng!”

Đồng Ca hưng phấn nói: “Có thật không? Kích thích vậy sao, ta rất thích trò đó. Ngài xem, mắt là hỏa nhãn kim tinh (giống mắt Tôn Ngộ Không có thể nhìn được mặt thật của yêu quái), giờ có đất dụng võ rồi!”

Tôn trưởng lão biết chỉ cần Đồng Ca đã quyết, mười con trâu cũng kéo không lại: “Nha đầu, con thật quyết định rồi sao? Có lẽ lần này đi sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở, rất nhiều uất ức!”

Tôn trưởng lão không hi vọng Đồng Ca bị thất bại trong tình cảm, chính lão thúc đẩy cuộc hôn nhân này, mà thân phận hai người như vậy nhất định sẽ trải qua đau khổ nặng nề, nghĩ đến đây, lần đầu tiên trong đời lão thấy hối hận.

Đồng Ca cau mày, phách lối nói: “Ai dám cho ta ăn khổ, cho ta chịu uất ức, ta đánh cho hắn răng rơi đầy đất!” Nàng vừa nói vừa vung quả đấm lên trợ uy, trước giờ nàng đều quen dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Tôn trưởng lão cười, lão quên mất Đồng Ca không phải kiểu mặc kệ cho người khi dễ, “Nha đầu, có chuyện đừng quá cố chấp, nếu ở kinh thành chơi thấy khó chịu, vậy hãy về đây!”

Đồng Ca nhìn chằm chằm Tôn trưởng lão, tối nay Tôn trưởng lão là lạ sao ấy, quá nghiêm chỉnh, vả lại tiếng “nha đầu” này làm nàng vừa ảm áp vừa cảm thấy không nề: “Tôn trưởng lão có chuyện liên nói rõ, đừng quanh co lòng vòng!”

Tôn trưởng lão trừng mắt, bộ râu trắng khẽ run, bệt bệt miệng, không khách khí nói: “Nam nhân như quần áo, cũ không đi, mới không đến! Ngài hiểu không?”

Đồng Ca đỏ mồ hôi như mưa, trực tiếp im lặng.

“Ngài nghỉ sớm đi, ta về.” Đồng Ca ảo não rút lui.

“Sinh con thì ôm về cho ta, kế thừa hương khói Đồng Gia!” Tôn trưởng lão dặn với theo.

Đồng Ca gơ tay trái, không quay đầu lại, đi mất.

“Đợi chút!” Tôn trưởng lão không yên lòng gọi.

Đồng Ca hơi không kiên nhẫn quay đầu lại: “Còn chuyện gì nữa ạ?”

“Hãy thu phục cha của vương phu trước!”

25. Chương 25: Người Thứ Ba

Đoàn Thịnh và Đồng Ca vốn định ở sơn trại thêm mấy ngày, nhưng nghĩ lại, bọn họ giết tướng Lý Trường Thanh do triều đình phái tới, cộng thêm cam kết của Đoàn Thịnh để mọi người trong sơn trại được chuyển hộ tịch thành dân lành, hai chuyện này đủ để thái tử lấy cớ đặt điều, cho nên phải sớm về kinh nói rõ sự tình. Đồng thời, với tội bất nhân không lý tình thân giết hại huynh đệ là đủ để thái tử không cách nào vùng lên.

Trong nắng sớm, một bóng dáng già nua đứng bên sườn núi, trường bào tung bay trong gió, mắt dõi theo.....

Phương xa, ba bóng người nhanh chóng biến mất trong rừng cây xanh biếc.

Lưu Thủy và Khuynh Thành dồn hết sức chạy như điên, không con nào chịu nhường con nào, hình như cố ý tranh cao thấp, Thanh Sơn nhìn thấy, đi chậm lại phía sau, không dám đến gần bên nào.

Đồng Ca quát mông Thanh Sơn một cái, “Thanh Sơn, vượt qua chúng, uy vũ của người đâu mất rồi!”

Thanh Sơn bị Đồng Ca kích, hí một tiếng, lập tức vọt nhanh, có lẽ chính nó cũng cảm thấy uất ức, vậy nên chẳng mấy chốc, Thanh Sơn đã mang Đồng Ca vượt qua hai người kia. *****

Ánh nắng rực rỡ, Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành vui vẻ đuổi theo nàng, ba người ba ngựa khiến cho ngày mới thêm sức sống.

Phía trước, quan binh đã nhổ trại xếp thành hàng, yên lặng chờ Đoàn Thịnh đến.

Đồng Ca ghim ngựa, để Đoàn Thịnh lên trước, nàng và Sở Mộ Hành theo sát phía sau.

“Ngự Vương thiên tuế! Thiên thiên tuế!” các tướng sĩ quỳ xuống đất làm lễ, âm thanh vang dội, khí thế ngất trời.

Đoàn Thịnh mặc áo trắng, cỡi ngựa trắng, tay áo tung bay, trong tuần nhã mang theo cao quý khiến người không dám nhìn thẳng, hần nhẹ nhàng ghim chặt cương ngựa, trầm ổn hô: “Các tướng sĩ xin đứng lên!”

“Tạ Ngự Vương!”

Đoàn Thịnh nhìn phương xa, nói: “Hồi kinh!”

Đoàn Thịnh nhìn Đồng Ca và Sở Mộ Hành, ba người nở nụ cười. Đoàn Thịnh đi đầu, Đồng Ca và Sở Mộ Hành sát theo sau, mấy vạn tướng sĩ hùng dũng lên đường. *****

Hành quân ngàn dặm, thanh thế to lớn.

Nhưng việc hành quân dài dằng dẳng lại làm một người nhàm chán đến ngủ thiếp đi.

Trên con ngựa đen cao lớn có hai người, một ngồi phía trước tựa vào nam tử mặc áo trắng phía sau, ngủ say. Nam tử áo trắng toàn thân tản ra thông dong thần nhiên, trên mặt lộ vẻ hài lòng làm người ta hâm mộ.

Đoàn Thịnh nhìn người đang ngủ trong lòng, ánh mắt nhu hòa. Đột nhiên hần cười khẽ một tiếng, Sở Mộ Hành quay đầu nhìn lại, thì ra Đồng Ca đang chảy nước dãi, nữ tử anh thư cũng có lúc đáng yêu thế này.

Đoàn Thịnh dịu dàng lau nước miếng cho nàng, dáng vẻ vô cùng cưng chiều và yêu thương. Đồng Ca ngủ say, bất giác vui mặt càng sâu vào ngực hần.

Sở Mộ Hành hâm mộ nhìn Đoàn Thịnh, sau đó dời mắt, hướng về phía xa xa, nếu được như thế kia đời này còn cầu gì nữa! Sở Mộ Hành nhìn trời xanh, bỗng cảm thấy thật cô đơn.

Đúng lúc này, đội ngũ phía sau có chút náo loạn.

“Báo.....” một tiểu tướng tên Vương Tuy chạy tới.

Tiếng hô này vang dội đến mức khiến Đồng Ca đang ngủ say giật mình tỉnh dậy, nàng trợn tròn mắt đẹp, ung dung giơ tay áo lên thô lỗ lau nước miếng bên khoe miệng, mắng một câu: “Con mẹ nó, dọa lão tử giật cả mình!” nói xong ngoẹo đầu sang bên kia, ngủ tiếp. *****

Vương Tuy đỏ mặt không phải vì bị thô lỗ của Đồng Ca hù dọa, ngược lại, giống như mất hồn hơn. Vương Tuy biết Đồng Ca là nữ nhân của Ngự Vương, phong thái tuyệt thế của người này đã lan truyền rộng rãi trong binh lính, các tướng sĩ rất tò mò, nhưng không ngờ nhìn gần lại xinh đẹp thế này.....

“Xảy ra chuyện gì?” Đoàn Thịnh không vui hỏi, tiểu tử này dám nhìn thẳng vợ yêu của hắn!

“Báo cáo tướng quân, phía sau có người gây chuyện!”

“Cái gì? Có người gây chuyện?” Đồng Ca lập tức tỉnh ngủ hẳn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt hưng phấn.

“Ở đâu? Ở đâu? Chỗ nào có người gây chuyện?” Đồng Ca bị việc hành quân buồn tẻ làm buồn bực, đã sớm muốn tìm chuyện nào nhiệt.

“Chút chuyện nhỏ này cũng phải báo cho bốn vương?!” Đoàn Thịnh trầm mặt, khó chịu vì bị người gián đoạn thể giới ám áp lãng mạn hai người.

Vương Tuy đỏ mặt, nói: “Người nọ võ công cao cường, miệng la hét muốn gặp Đồng đại, bọn thuộc hạ.....”

“Ai? Ai muốn gặp ta?” Đồng Ca vô cùng hăng hái, nàng bật người chui ra khỏi ngực Đoàn Thịnh, nhìn về về đội ngũ phía sau.

“Ta đi sang xem một chút!” Đồng Ca nói xong, vội dùng khinh công chạy đi như bay. Kể gây chuyện bị binh lính bao vây đến ba vòng, Đồng Ca muốn chen vào cũng khó, vì vậy, nàng chỉ có thể vào bằng cách bay lên trời, nhanh nhẹn hạ xuống giữa vòng vây....

Trong nháy mắt Đồng Ca hạ xuống, nàng như Cửu Thiên tiên nữ xuất hiện, cơ hồ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, ngay cả mấy người đang đánh nhau cũng bất giác ngừng lại. *****

Đồng Ca đảo mắt nhìn người đang bị bao vây, sau đó cho hắn một đám vào ngực: “Giang Tiểu Thủy! Thì ra là ngươi! Thế nào, không phải muốn ở sơn trại sao? Chạy tới đây làm loạn cái gì?”

Giang Tiểu Thủy che ngực lui một bước, ho khan mấy tiếng, sau đó thâm tình nhìn Đồng Ca: “Đồng đại, Muội ở đâu ta ở đó, muội đi đâu ta theo đó!”

Đồng Ca chà chà da gà nổi trên người, “Giang Tiểu Khê, ngươi trở về đi thôi! Từ đâu đến thì về lại chỗ đó!”

Giang Tiểu Thủy uất ức mím môi, kéo vạt áo Đồng Ca: “Ta không đi, hãy vì một mảnh cuồng dại của ta với muội mà đừng đuổi ta đi nha! Ta đã nói rồi, muội đi đâu, ta theo đó!”

Binh lính khinh bỉ nhìn chằm chằm Giang Tiểu Thủy, cảm thấy người này thật không sợ chết, dám đùa giỡn nữ nhân của Ngự Vương trước mặt mọi người.

Đúng lúc này, đám người tránh đường, Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành đi vào.

“Giang Tiểu Thủy!” Đoàn Thịnh đứng trước mặt Giang Tiểu Thủy, mắt lạnh lẽo.

Giang Tiểu Thủy liếc hắn một cái, “Đồng đại, ta có việc muốn nói riêng với muội.” Giang Tiểu Thủy kéo tay Đồng Ca.

Đoàn Thịnh giơ tay lên ngăn hắn: “Việc gì mà không thể nói ở đây?”

Giang Tiểu Thủy cười cười: “Việc này hơi khó nói!”

Đoàn Thịnh chắn trước mặt Đồng Ca: “Giang Tiểu Thủy, Đồng Ca đã là thê tử của ta, là vương phi của Đại Tề, ta không cho là người có gì cần nói riêng với nàng!”

Một loạt tiếng hút khí vang lên từ chính các tướng sĩ, ở thành Tấn Vân, bọn họ đã nghe rất nhiều đồn đãi về Đồng Ca. Đồng Ca là người cầm đầu băng cướp, mặc dù Ngự Vương chứng thật bọn họ là dân lành, nhưng

thật sự đã từng là cướp, một nữ nhân như vậy, một thân phận như vậy, nếu chỉ là nữ nhân Ngự Vương mang về, hoặc cùng lắm làm thiếp thì còn nghe được, đằng này là vương phi..... Chuyện liền lớn!

Đoàn Thịnh trầm giọng quát lên: “Vương Tù! Tiếp tục đi!”

“Dạ!” Vương Tù lui ra, các tướng sĩ nghe lệnh tất cả đều lên đường.

Giang Tiểu Thủy nhìn thẳng Đoàn Thịnh, ánh mắt phức tạp, vốn tưởng rằng với thân phận như vậy, Đoàn Thịnh sẽ không cưới Đồng Ca làm vương phi, không ngờ Đoàn Thịnh lại tuyên bố trước đông đảo các tướng sĩ như vậy.

“Giang Tiểu Thủy, ngươi muốn nói gì?” Đồng Ca hỏi.

Về mặt Giang Tiểu Thủy đau khổ, “Đồng đại, muội phải về kinh với hần ?”

Đồng Ca cười nói: “Đúng! Ngươi có ý kiến ?”

Giang Tiểu Thủy kéo tay Đồng Ca, tựa như đứa trẻ làm nũng: “Ta muốn đi với muội!”

Đồng Ca thở dài nhìn trời, lúc nào nàng mới thoát khỏi không bị Giang Tiểu Thủy quấn đây ?!

Đồng Ca lạnh lùng rút tay về, huyết sáo, Thanh Sơn nhảy nhót chạy tới, thở phì phì. Đồng Ca nhún chân, nhẹ nhàng ngồi vào lưng ngựa.*****

Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành cũng lên ngựa, ba người quát ngựa rời đi.

Giang Tiểu Thủy trơ mắt nhìn bóng lưng Đồng Ca, đảo mắt, tự nhủ: “Không lên tiếng chính là đồng ý. Ta không thể từ bỏ như vậy, ta chính là người si tình nhất trên đời này!” nói xong, nhảy lên ngựa đuổi theo: “Đồng Muội, chờ ta một chút!”

Cuối cùng Giang Tiểu Thủy vẫn đi theo. Có Giang Tiểu Thủy hành trình bớt buồn tẻ hơn hần, ví dụ như, lúc này hần đang cầm một bó hoa dại không biết hái ở đâu đưa đến trước mặt Đồng Ca.

Đồng Ca nhận lấy, một giây kế tiếp, đóa hoa tươi liền biến thành thức ăn của Thanh Sơn, Thanh Sơn ăn xong, chưa no còn đá lông nheo với Giang Tiểu Thủy.

Đồng Ca cười nói: “Giang Tiểu Khê, hay là, ngươi hái thêm một bó nữa đi!”

Giang Tiểu Thủy hần hần nhìn chòng chọc Thanh Sơn, sau đó móc ra một quả táo từ trong ngực: “Đồng đại, ta đặc biệt hái uội nè !”

Đoàn Thịnh duỗi tay, đoạt lấy quả táo, “Ta ném thử xem có ngọt không!” nói xong cắn một miếng, sau đó phun ra: “Quá chua!”, ném quả táo đi.

Giang Tiểu Thủy tức giận răng.

Sở Mộ Hành hí mắt đứng xa xa nhìn, lấy bầu rượu bên hông ra uống một hớp.

Đồng Ca ngửi ngửi, theo mùi rượu tìm được bình rượu trong tay Sở Mộ Hành, con sâu rượu trong bụng bèn làm loạn.

Sở Mộ Hành thấy bộ dạng như mèo tham ăn của Đồng Ca, cười ném bình rượu qua, Đồng Ca chụp lấy, không câu nệ ngựa đầu uống một hớp, sau đó chép miệng khen: “Nữ Nhi Hồng 30 năm!”

Sở Mộ Hành khen: “Rất giỏi!”

“Cho ta ném một hớp!” Giang Tiểu Thủy la lên. *****

Đồng Ca ném bình rượu cho hần, Giang Tiểu Thủy liếc Đoàn Thịnh hí mắt cười mờ ám, đang định đặt miệng ngay chỗ Đồng Ca vừa uống..... Đoàn Thịnh lóe người lên, nhanh chóng đoạt lấy bầu rượu, uống ở chỗ Đồng Ca vừa uống.

“Ngươi.....” Giang Tiểu Thủy trừng mắt nhìn Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh nhếch khóe miệng: “Ta thế nào?”

“Ta muốn đơn đấu với ngươi!” Giang Tiểu Thủy giận dữ.

Đoàn Thịnh cười: “Được, trước tiên người đánh ngã 3 vạn tướng sĩ của ta đã, rồi hãy tới tìm ta!” Nói xong hắn lướt qua, “Nếu không, thành thật một chút cho ta!”

Giang Tiểu Thủy không biến sắc, chẳng quan tâm uy hiếp của Đoàn Thịnh, hắn nói với Đồng Ca: “Đồng đại, hắn khi dễ ta, muội đã nói sẽ bảo kê ta mà!”

Đồng Ca liếc hắn một cái, đoạt lại bầu rượu đi tới gần Sở Mộ Hành, “Nữ Nhi Hồng 30 không dễ có, người lấy ở đâu vậy?”

Sở Mộ Hành cười: “Ồ kinh thành ta có một tiệm rượu.”

Đồng Ca hứng thú: “Vậy hắn có rất nhiều rượu quý đúng không?!”

Sở Mộ Hành cười tự tin.

“Vậy có Trang Nguyên Hồng từ 50 năm trở lên không?” Đồng Ca hỏi tiếp.

Sở Mộ Hành gật đầu.

“Trúc Diệp Thanh 100 năm ?”

Sở Mộ Hành gật đầu.

“Thật tốt quá! Ta muốn tới uống!” Đồng Ca gào thét.

Sở Mộ Hành cười nói: “Hoan nghênh!”

Đoàn Thịnh nhìn hai người, đen mặt, sau đó vọt lên, nắm vai Đồng Ca tựa như giành lấy, “Đồng Đồng, rượu trong kho rượu của hoàng cung không thể ít hơn số rượu chỗ Sở Mộ Hành đâu !!”

26. Chương 26: Giữa Nam Nhân Với Nhau

Đêm xuống đoàn người kiếm chỗ nghỉ tạm.

Bên ngoài lều, mọi người đang vây quanh đồng lửa nướng thịt. Giang Tiểu Thủy đưa thịt thỏ đã chín cho Đồng Ca, “Đại Đại, thịt chín rồi, muội ăn trước đi!”

Đồng Ca nghe thấy xưng hô như vậy, nghiêng đầu nhìn một chút, thấy Giang Tiểu Thủy đang cười hiền lành và thành khẩn, Đồng Ca cảm thấy xưng hô như vậy cũng không có gì không ổn, bèn nhận lấy thịt thỏ mà không có ý kiến gì.

Đại Đại là xưng hô mà Giang Tiểu Thủy vừa mới nghĩ ra, Đồng Muội không thể gọi, Đồng Đồng thì đã có người kêu, Đồng đại và Đồng Ca đều có vẻ không thân, vì vậy hắn nghĩ ra Đại Đại, kêu lên vừa có cảm giác tôn kính vừa có cưng chiều, thật là có một không hai!

Đoàn Thịnh đen mặt, khó chịu nói với Giang Tiểu Thủy, “Đi theo ta!”

“Làm gì ?” Giang Tiểu Thủy nói.

“Nói chuyện giữa nam nhân với nhau.”

Giang Tiểu Thủy nghiêm túc ôm kiếm đi theo Đoàn Thịnh.

Đồng Ca nhìn hai người một cái, đang muốn đứng dậy đi theo thì Sở Mộ Hành đưa bầu rượu cho nàng, “Chuyện giữa nam nhân với nhau, để họ tự giải quyết đi !”

“Chuyện của nam nhân ?” Đồng Ca nhếch miệng cười, “Chúng ta uống thôi!”

Đồng củi cháy đượm, nổ lách tách, Đồng Ca nhìn sang vừa lúc thấy Sở Mộ Hành đang ngửa đầu uống từng ngụm rượu lớn.

“ Anh hùng xông pha giang hồ bao nhiêu năm, tạo ra sự nghiệp khiến mọi người ngưỡng mộ, cũng không bằng một cơn say!”

Sở Mộ Hành hơi say, gương mặt cương nghị mang theo hào khí phóng khoáng. Đồng Ca tán thưởng nhìn hấn, nâng cầm bầu rượu lên, cuồng ngạo nói: “Hay cho câu không bằng một cơn say, uống !”

Sở Mộ Hành thoải mái cười, “Uống !”

Hai người uống thả cửa.

Đồng Ca tùy ý nằm trên đất, nghiêng thân, một tay đỡ đầu, hỏi “Mộ Hành, ngươi và Thịnh biết nhau thế nào ?”

Sở Mộ Hành cười cười nhìn đồng lứa: “Chúng ta là sư huynh đệ.”

“Hả ~” Đồng Ca cười lộ lúm đồng tiền, “Sư huynh đệ. Nói vậy, võ công của Thịnh và ngươi giống nhau? !”

Đồng Ca phải mông một cái đứng lên, “Ta muốn lĩnh giáo một chút !”

“Có thích khách! Có thích khách!” trong trại bỗng nhiên náo động.

Đồng Ca lập tức cảnh giác, ánh mắt sắc bén đảo qua, “Thịnh!”, chạy qua hướng Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy đi lúc nãy bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Sở Mộ Hành cũng đuổi theo.

Cách đó không xa, trong rừng cây, hơn 10 kẻ áo đen đang vây đánh Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy.

Đồng Ca nhanh chóng rút kiếm xông vào vòng chiến. Sở Mộ Hành dẫn theo quan binh vọt vào. Võ công Đồng Ca rất cao, nhưng được cả ba người đồng thời bảo vệ. Đoàn Thịnh nói: “Lui về sau, để bọn họ xử lý!”

Ba người lui khỏi vòng chiến, bọn áo đen thấy quân lính đến đông cũng rút lui.

Đoàn Thịnh ra lệnh cho đội bắn cung: “Bắn tên!”

Tên bắn ra như mưa, mấy kẻ áo đen rút không kịp đều bị bắn chết.

Đoàn Thịnh nghiêm túc nói: “Xem còn người sống hay không !”

Mấy binh lính nhanh chóng tiến lên kiểm tra xác chết, đột nhiên một kẻ đang nằm bỗng động đậy, Sở Mộ Hành nhanh như chớp vọt tới bên cạnh , một tay nắm cầm, một tay điểm huyệt của kẻ đó.

Kẻ đó vốn giả chết, sau thấy quân lính đến kiểm tra đành cắn túi độc được nhét trong kẽ răng, không ngờ bị Sở Mộ Hành ngăn cản.

“Dẫn hấn đi, canh giữ cẩn thận!” Đoàn Thịnh quát lên, xong mím môi xoay người trở về lều, Đồng Ca và Sở Mộ Hành nhìn nhau vội vàng đi theo.

Trong lều, ba người ngồi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đồng Ca nhìn về phía Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành: “Võ công của đám thích khách này giống với võ công của bọn sát thủ đuổi giết hai người lúc trước, chẳng lẽ là cùng một nhóm ?”

Đoàn Thịnh gật đầu: “Phong Xiết Quyết.”

Đồng Ca cau mày, có ấn tượng cực kỳ không tốt với tổ chức sát thủ này, “Lại là tổ chức này, rốt cuộc kẻ nào mướn bọn chúng ?”

Đoàn Thịnh nhìn ra ngoài lều, trầm mặc không nói.

“Người đâu, dẫn tên kia tới !” Đồng Ca nghiêng đầu quát, uy nghiêm mười phần.

Binh lính ngoài cửa nhìn Đoàn Thịnh, Đoàn Thịnh trầm giọng nói: “Về sau lời của nàng, chính là lời của ta.”

Hai người lính kia nghe lệnh lui ra.

Chờ lúc hai người trở lại, không dẫn theo tên sát thủ bị bắt, mà mang về một cái tin, tên sát thủ kia đã chết.

Đồng Ca giận đến nhảy lên, “ Cái gì ? Các người canh giữ thế nào vậy? Thật vô dụng, canh người cũng canh không xong!”

Đoàn Thịnh không nói gì, Sở Mộ Hành thì xoa xoa cằm.

“Sao hai người lại có loại vẻ mặt này ?” Đồng Ca nhìn hai người, tên sát thủ bị giết, mà hai người lại bình tĩnh như không.

Đúng lúc này, Đoàn Thịnh vỗ tay, Vương Tùy ép dẫn tên Tổng binh đi lên. Tên Tổng binh cúi gầm đầu không dám nhìn thẳng Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh lại gần hần uy nghiêm hỏi “Tại sao muốn giết hần ?”

Đoàn Thịnh hỏi xong, xoay người ngồi lại vào ghế trên, nhìn xuống tên Tổng binh đang quỳ trước mặt.

“Nói !” Đột nhiên Đoàn Thịnh quát, tên Tổng binh run lên, hoảng sợ nhìn Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh cho người khác cảm giác rất nho nhã, ôn hoà, nhưng giờ phút này người hần tản ra khí thế sắc bén như đao nhọn.

“Thuộc hạ không hề giết hần, thuộc hạ chỉ đi ngang qua, thấy bên trong có người, vì vậy tò mò vào xem thử, ai biết hần đột nhiên lăn ra chết!”

Đoàn Thịnh cười lạnh nhìn hần.

Tên Tổng binh lau mồ hôi, “Chuyện thật không hề lên quan đến thuộc hạ ! Thuộc hạ bị oan !”

Đoàn Thịnh vẫn cười, làm như đã nghe được một chuyện thật tức cười, bộ dáng kia như nói ‘Người nói láo !’. Hần đã sớm biết trong quân có gian tế, chỉ chờ kẻ đó lộ đuôi ra mà thôi.

Đoàn Thịnh hất mắt ra hiệu cho Vương Tùy. Vương Tùy tiến lên, tay cầm một cây châm bạc.

“Người còn gì muốn nói ?” Đoàn Thịnh trầm mặt.

“Thuộc hạ không có, là hần vu khống hãm hại thuộc hạ!” Tên tổng binh còn muốn chối.

Đồng Ca thật sự nhìn hết nổi, đánh một quyền lên đầu tên Tổng binh: “Người có phải nam nhân không vậy? Dám làm không dám nhận, chứng cứ rõ ràng còn muốn ngụy biện!”

Đồng Ca sờ mũi một cái, cười cực kỳ quỷ dị nói: “Ta kể người nghe một chuyện cười thế này, ngày trước có một kẻ trộm đồ của người khác, hần sống chết không nhận, đánh chết cũng không nhận tội. Vì vậy hần bị đánh đến chết rồi!”

Đoàn Thịnh co quắp khóe miệng, Sở Mộ Hành thì quay người, đầu vai khẽ run.

Đồng Ca tiếp tục nói: “Nói đi ! Người bán mạng cho ai? Nói ra, tha người một mạng, không nói, trực tiếp cho người xuống âm phủ tiếp tục bán mạng!”

Tên tổng binh nhìn Đồng Ca, vẫn cắn chặt hàm răng, tựa hồ uy hiếp của Đồng Ca không đủ làm hần sợ.

Đoàn Thịnh thản nhiên nói: “Kéo ra ngoài, ngũ mã phanh thây.”

Tên tổng binh tái mặt, thân thể run run như cành liễu trước gió.

Đồng Ca nhảy đến bên cạnh Đoàn Thịnh, đặt khuỷu tay lên vai hần, nhìn tên Tổng binh: “Quá tàn nhẫn!”

Đoàn Thịnh kéo Đồng Ca vào ngực, đỡ dành nàng, “Ngoan, nhắm mắt lại chút xíu là xong!” hai người lo liếc mắt đưa tình căn bản không chú ý đến tên Tổng binh đã sợ đến mức tè trong quần.

Tên Tổng binh bỗng chịu khai ra hết. Tiếp đó, đồng bọn của hần cũng bị bắt.

Chờ thẩm vấn xong, Đoàn Thịnh, Đồng Ca và Sở Mộ Hành trở về lầu.

“Thái tử thật táng tận lương tâm!” Đồng Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Xem ra thái tử đã biết hướng đi của người, trên đường về kinh sẽ không yên bình đây!” Sở Mộ Hành nói.

Đồng Ca cau mày: “Nếu chúng ta về đến kinh thành, đồng nghĩa với việc chuyện hấn mưu sát Thịnh bị lộ, hấn sẽ phải làm gì ?”

“Một, khiến ta chết trên đường về kinh; hai, tố cáo ta tội giết người và nói dối; ba, nếu sự tình bại lộ, hấn sẽ đẩy hết trách nhiệm cho người đã chết; bốn, sự tình bại lộ, bức vua thoái vị.” Đoàn Thịnh kể hết các khả năng có thể xảy ra.

“Nói vậy, hiện tại chúng ta đang ở thế bị động ? Không được, chúng ta phải chủ động tấn công, thay đổi thế cục!” Đồng Ca mới nhìn tướng như thô lỗ, nhưng nói đến mưu lược, nàng tuyệt không mơ hồ.

“Đồng Ca nói không sai! Chúng ta ở ngoài sáng, địch trong tối, chúng ta quá bị động!” Sở Mộ Hành nói.

“Quan trọng nhất là ở kinh thành, chúng ta phải nhanh chóng về kinh.” Đồng Ca nói.

“Phải âm thầm mà về!” Đoàn Thịnh nói.

Ba người thương lượng ổn thỏa, đêm đó tìm người thế thân cho ba người, sau đó rời đi.

Giang Tiểu Thủy là một kẻ phiến toái, để lại trong quân sớm muộn sẽ lộ, nên Đồng Ca vốn định đuổi hấn đi, nhưng hấn sống chết không chịu, cuối cùng đành để hấn đi theo về kinh.

Giang Tiểu Thủy biết bọn Đồng Ca bí mật bàn bạc gì đó, nhưng hấn không hỏi, cũng không muốn hỏi, thật ra, hấn là một người hết sức đơn giản, luyện võ, khiêu chiến, yêu. Hấn vẫn vây quanh Đồng Ca nhưng đã thu liễm bớt không lộ liễu như trước.

Giang Tiểu Thủy, thân phận không rõ, ý đồ không rõ, chính tà cũng không rõ nốt, vì vậy Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành rất đề phòng hấn.

Để che giấu tai mắt thái tử, tất nhiên là phải cải trang. Khi Đoàn Thịnh đưa một bộ đồ nữ cho Đồng Ca thì trong mắt hai người còn lại không che giấu được sự mong đợi.....

27. Chương 27: Hồng Nhan Họa Thủy

Để che giấu tai mắt thái tử, tất nhiên phải cải trang. Khi Đoàn Thịnh đưa một bộ quần áo nữ cho Đồng Ca thì trong mắt hai người còn lại không che giấu được sự mong đợi.....

Đồng Ca nhận lấy quần áo Đoàn Thịnh đưa, thì sửng sốt, không hiểu chuyện gì.

Đoàn Thịnh nắm vai nàng cười nói: “Đồng Đồng, chúng ta cải trang thành phu thê, dĩ nhiên ta làm phu nàng làm thê. Huống chi, bộ dáng lúc mặc nữ trang của nàng chưa ai thấy qua, càng có thể che giấu tai mắt của thái tử!”

Đồng Ca nghi ngờ nhìn hấn: “Thật sao?”

Đoàn Thịnh đảo mắt, cười gật đầu. Không thể phủ nhận, hấn có lòng riêng, hấn muốn nhìn nàng khi nàng mặc đồ nữ, bởi vì con người đẹp tuyệt thế này thuộc về hấn, khiến hấn vừa tự hào vừa thỏa mãn. Đồng thời, hấn biết sau khi về kinh sẽ phải đối mặt với rất nhiều ‘thể thống’ gì đó, hấn không cho là Đồng Ca có thể tiếp thu thay đổi, nhưng ít nhất cũng bắt đầu từ quần áo.

Đồng Ca vẫn do dự, “Hay là, chúng ta không giả làm phu thê nữa, làm huynh đệ cũng được mà.”

Giang Tiểu Thủy nhảy dựng lên, bắt lấy tay Đồng Ca: “Đại Đại, phu thê tốt hơn! Phu thê tốt hơn! Hai người vốn là phu thê, giả làm phu thê là vừa hợp! Huống chi, giả làm huynh đệ đã có ta và Sở Mộ Hành, thêm nữa rất thừa!”

Đồng Ca khổ sở cầm quần áo: “Nhưng ta chưa mặc đồ nữ bao giờ!”

Giang Tiểu Thủy đẩy đẩy Đồng Ca: “Không thành vấn đề, mọi việc đều có lần đầu tiên mà! Thử một lần đi!”

Đồng Ca nhìn ba người, thấy mong đợi rõ ràng trong mắt họ, nàng cúi thấp đầu, “Ta không biết mặc.”

“Không sao, ta giúp muội.” Giang Tiểu Thủy cười cực kỳ lưu manh, bị Đồng Ca và Đoàn Thịnh đồng thời đẩy ra.

Đoàn Thịnh vội vàng đặt tay lên vai Đồng Ca, “Đồng Đồng, về phòng ta giúp nàng!”

Trở về phòng, Đồng Ca trực tiếp cởi quần áo thay đồ ngay trước mặt Đoàn Thịnh, không chút ngại ngùng, khiến người thay quần áo thì không sao, mà người nhìn lại máu nóng sôi trào, máu mũi chảy rào rào.

Đồng Ca không thích mặc đồ nữ, nên cảm thấy rất phiền phức. May mà, Đoàn Thịnh chọn một bộ tương đối đơn giản, cho nên Đoàn Thịnh chỉ nói sơ, Đồng Ca đã biết.

“Mũi chàng sao vậy?” Đồng Ca hỏi.

“Không sao!” Đoàn Thịnh xoa người xoa xoa vết máu đỏ thẫm dưới mũi, ai có thể chịu đựng nổi hấp dẫn trắng trợn như vậy chứ? Đáng hận người nào đó, dụ dỗ người khác còn không tự biết!

Đoàn Thịnh trấn tĩnh lại, kéo Đồng Ca ngồi xuống trước gương, vuốt ve mái tóc đen như mực của nàng, hưởng thụ cảm giác thoải mái như vuốt trên lụa.

“Làm gì?” Đồng Ca nhìn chằm chằm Đoàn Thịnh, không rõ hắn định làm gì.

Đoàn Thịnh cười dịu dàng: “Búi tóc cho nàng.”

Đoàn Thịnh biết Đồng Ca mặc dù là nữ nhân, nhưng không hề biết mấy việc nữ nhân hay làm, nên tất nhiên mấy việc như thay áo, chải tóc sẽ do hắn làm. Hắn vốn không biết nhiều lắm về mấy việc này, nên chỉ đơn giản búi tóc lên, cài lên một cây trâm cổ định tóc, vậy là xong.

Ồn thỏa hết, Đồng Ca đứng lên, quay một vòng trước gương, cau mày nói với Đoàn Thịnh: “Nhìn được không?”

Trong gương là một nữ tử đẹp nhẹ nhàng thanh lệ, áo trắng tiao nhã, kiểu tóc mộc mạc, mát mẻ như hoa sen tuyết, không nhiễm bụi trần khiến người không thể không động lòng.

Đoàn Thịnh kéo tay Đồng Ca: “Đồng Đồng, nói cho ta biết nàng cần gì? Ta muốn đem thứ tốt nhất trên thế gian cho nàng!!” đột nhiên hắn cảm thấy cho đến nay những thứ hắn cho nàng thật sự quá ít.

Đồng Ca khó hiểu nhìn Đoàn Thịnh: “Sao đột nhiên lại nói vậy! Ta không cần gì cả!” Đồng Ca vừa nói vừa liếc mắt một cái, Đoàn Thịnh chỉ cảm thấy ba hồn bảy phách đã mất đi hai hồn sáu phách.

“Nhưng, Tôn trưởng lão thì đang cần một đứa cháu.” Đồng Ca thản nhiên nói.

“Đi thôi! Chúng ta ra ngoài đi! Còn phải lên đường nữa! Không thể để thái tử thoải mái quá lâu được!”

Khi Đồng Ca đứng trước mặt hai người kia, hai người đều bị mê đảo. Đoàn Thịnh thấy vậy nhanh chóng mang một khăn che mặt cho nàng, khiến hai người kia thất vọng than ra tiếng, dù vậy, vẫn không dời được ánh mắt.

Đoàn Thịnh hơi không vui, hận không thể lập tức giấu Đồng Ca vào trong phủ của hắn, để không cho bất luận kẻ nào mơ ước, hắn muốn độc hưởng vẻ đẹp của nàng.

“Đại Đại, muội đẹp quá! Dùng ‘ngiên nước thiên thành’ cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của muội, trái tim nhỏ của ta giờ tro tàn lại cháy rồi!”

Đồng Ca cau mày nhìn nam tử có chòm râu dê, trông quen quen trước mặt, đang cố giương đôi mắt nhỏ xíu nhìn xuyên qua khăn che mặt của nàng, nói “Giang Tiểu Thủy, là người?!”

“Đại Đại, muội thật có lòng! Vừa nhìn đã biết là ta, ngay cả ta còn không nhận ra mình nữa mà!” Giang Tiểu Thủy hớn hớn nói.

Đồng Ca vỗ vào mặt Giang Tiểu Thủy đẩy hắn ra.

Vì có Đồng Ca, mấy người cơ hồ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Sở Mộ Hành buồn cười nghĩ, họ thay đổi quần áo là để che giấu tai mắt của thái tử, ai ngờ Đồng Ca cải trang xong ngược lại càng gây chú ý hơn.

Đúng lúc này, Đồng Ca đột nhiên cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng đang nhìn nàng, nàng bèn đảo mắt qua, liền bắt gặp một nam tử mặc áo trắng đang đứng bên cửa sổ mỉm cười, hướng ly rượu về phía nàng.

“Đồng Đồng, nàng biết người kia sao?” Đoàn Thịnh hỏi.

Đồng Ca thu hồi tầm mắt, “Không biết, nhưng nhìn quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó.”

“Chúng ta đi thôi! Nơi này không nên ở lâu!” Sở Mộ Hành nói.

Mấy người vừa đi ra ngoài, sau lưng liền vang lên tiếng bàn luận, “Nữ tử vừa rồi đẹp quá! Hơn nữa còn rất có khí phách, thiên hạ có nữ tử đẹp đến mức này sao?!” một người ca thán.

“Đúng vậy! Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn cũng đến thế là cùng!”

“Sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành!!”

“Nữ tử này so với Minh Ngọc, mỹ nhân đẹp nhất Đại Tề ta, ai hơn ai?”

“Minh Ngọc là mẫu đơn, xinh thì xinh, nhưng quá sắc sỡ! Nữ tử này lại như hoa sen trên núi tuyết, thanh nhã xuất trần, cao ngạo không nhiễm bụi, phong cách như băng tuyết, dĩ nhiên nữ tử này hơn một chút!”

“Được thấy vẻ đẹp tuyệt thế bậc này, hôm nay quả thật được mở rộng tầm mắt rồi!”

“Đúng nha! Quả là may mắn ba đời!”

“Lý huynh, nghe nói huynh có tài vẽ thần kỳ, sao không mau vẽ bức lên, giữ lại hình bóng xinh đẹp này?!”

“Ý kiến hay, ý kiến hay!”

Yến Vân Tang cúi đầu uống rượu, nở nụ cười, ánh mắt như có như không dõi theo bóng dáng xinh đẹp ngoài cửa.

“A ~ ta nhớ ra người kia là ai rồi!” Thì ra này giờ Đồng Ca luôn rối rắm chuyện này.

“Giang Tiểu Thủy, còn nhớ người chúng ta thấy lần trước, lúc tỷ võ trong rừng không?”

“Nhớ rồi! Chẳng lẽ là hắn?”

Đồng Ca và Giang Tiểu Thủy đồng thời quay đầu, người kia đang đứng bên cửa sổ, gió thổi tung vạt áo và mái tóc dài của hắn, hắn nhìn Đồng Ca cười, nụ cười cao thâm.

Khi Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành quay đầu lại nhìn thì người kia thản nhiên dời mắt đi, thản nhiên mà thưởng thức phong cảnh phía xa.

Đoàn Thịnh trầm tư một hồi, Sở Mộ Hành nói nhỏ bên tai hắn, “Người này không đơn giản!”

Đoàn Thịnh cười: “Hi vọng là bạn bè, không là địch, hoặc là người xa lạ thì càng tốt.”

“Đồng Đồng, nàng biết hắn sao?”

“Không biết, chỉ gặp qua một lần!” Đồng Ca đáp

Đoàn Thịnh thu hồi tầm mắt, “Chúng ta đi thôi! Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Bình thường người che mặt chia làm hai loại, một là sắc nước hương trời, hai là xấu xí không chịu nổi, mà làm sao để phân biệt được hai loại này? Đầu tiên phải nhìn khí chất, tiếp theo nhìn dáng người, nếu cả hai điều trên đều đủ, thế nào cũng là mỹ nhân!

Đồng Ca tất nhiên thuộc loại trước, vóc người thanh mảnh, khí chất cao nhã, chỉ nhìn đôi mắt quyến rũ của nàng thôi cũng đã đủ mất hồn. Mà con người là loài động vật đặc biệt tò mò, càng không thấy được càng tò mò, vậy nên chỉ trong chốc lát, đã có vô số kẻ theo đuôi bốn người.

Giang Tiểu Thủy đi bên cạnh Đoàn Thịnh: “Đồ tốt nên giấu, mà ngươi lại phơi ra như thế, đưa tới một đồng ong bướm, chẳng lẽ ngươi không sợ bị người khác cướp đi?”

Đoàn Thịnh cười tự tin: “Ai dám?!”

Đoàn Thịnh xoay người, ánh mắt uy nghiêm sắc bén đảo qua, khiến mấy kẻ theo đuôi rớt rít lùi bước, nhưng chỉ chốc lát lại tiếp tục đi theo.

“Nhìn cái gì?!” Giang Tiểu Thủy rút đao ra, phi người lên, vừa quơ đao vừa quát: “Kẻ nào không sợ chết, còn dám đi theo, ta sẽ giết kẻ đó!”

Mấy kẻ theo đuôi vừa nghe thấy lời này, bèn lui xa, quả nhiên không có bạo lực sẽ không phối hợp!

“Chỉ là nữ Vô Diệm, có gì đâu mà nhìn, giải tán! Giải tán!”

Sở Mộ Hành nhìn Giang Tiểu Thủy thở dài, có tên thiếu nữ này ở đây, muốn người khác không chú ý cũng khó.

Trên đường phố, người đến người đi tấp nập.

“Coi bói, hỏi quẻ, đoán chữ đây! Các vị khách quan, tới đây coi một quẻ đi!” Một thầy bói nói với bốn người, thấy bốn người không để ý tới hắn, hắn bèn nói tiếp, “Cô nương này, khí chất cao quý không tả nổi, viết thử một chữ đi!”

“Ha ha! Thật giỏi nha! Nàng che mặt mà ngươi cũng nhìn ra được!” Giang Tiểu Thủy trêu chọc một câu, hào hứng bừng bừng tiến lên.

“Đó là tự nhiên, cô nương này tuy che mặt, nhưng nhìn khí chất, đáng người sẽ biết được!”

“Ha ha, thú vị!” Đồng Ca nói, “Vậy ngươi nói xem, ta xấu hay đẹp?”

Thầy bói cười nói: “Tất nhiên là đẹp như tiên!”

“Sao mà biết được?” Đồng Ca hỏi.

“Rất dễ, trước giờ người xấu xí luôn tự ti, nào ai dám thản nhiên đi ra ngoài, còn bảo người ta đoán mình đẹp hay xấu!” Giang Tiểu Thủy nói.

Thầy bói liếc Giang Tiểu Thủy một cái, cười nhạt, làm như khinh thường.

“Cô nương viết thử một chữ đi!”

“Được rồi! Viết phức tạp quá sợ ngươi không biết, ta viết chữ đơn giản nhất vậy!” Đồng Ca cầm bút, ngạch ngang một đường.

Thầy bói nhìn tờ giấy một lúc, sau đó nói: “Trời đất vạn vật bắt nguồn từ một chữ Nhất, trượng phu cũng là Nhất. Cô nương sẽ có hai trượng phu, nếu cô nương có sắc đẹp khuynh quốc thì ắt có họa khuynh quốc! Hồng nhan họa thủy!!”

“Nói vậy!” Đoàn Thịnh quát lên, “Đồng Đồng, đừng tin hắn, chúng ta đi!”

Sở Mộ Hành đi sau, cho thầy bói một thỏi bạc.

“Hắn nói gì vậy? Ta nghe bốn chữ cuối, ‘hồng nhan họa thủy’! ‘Hồng nhan họa thủy’ là chỉ ta sao?” Đồng Ca nghiêng đầu hỏi.

“Chỉ là bọn giang hồ bịp bợm, đừng để ý tới hắn làm gì!” Đoàn Thịnh nói.

Thầy bói cao thâm nhìn bóng lưng bốn người, nói: “Trời sinh có người tham lam có người không, biết không chế ham muốn, thì sẽ được an tường!”

28. Chương 28: Đưa Đầu Tới Gặp!

Qua mấy ngày, Đồng Ca đã hơi quen việc mặc đồ nữ, đồ dù thùy mị thế nào nàng mặc lên vẫn hiện ra vài phần anh khí.

Đồng Ca tuy có khăn che mặt, nhưng khí thế và dáng người tuyệt sắc vẫn khó mà giấu được, khiến hầu như ai cũng quay lại nhìn, làm Đoàn Thịnh buồn vui lẫn lộn.

Bốn người giục ngựa không ngừng, cố gắng hết sức bằng tốc độ nhanh nhất chạy về kinh thành.

Lúc đầu, mấy người lo Đồng Ca sẽ không chịu nổi, nhưng không ngờ trên đường đi, tinh thần Đồng Ca còn tốt hơn cả ba người còn lại.

Màn đêm từ từ buông xuống, mặt trời biến mất, chân trời trống trải, cảnh vật mơ hồ.

Đồng Ca kéo dây cương, Thanh Sơn ngừng lại thở phì, nghiêng đầu nhìn Đồng Ca, sau đó liếc tình nhân hai bên. Lưu Thủy và Khuynh Thành đều nhanh chóng quay đầu, không để ý tới nó. Thanh Sơn uất ức kêu một tiếng, đá đá bùn đất.

Đồng Ca chỉ về những tòa nhà san sát đằng trước: “Kia là kinh thành sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật hoành tráng!” Đồng Ca cảm thán.

Về mặt Đoàn Thịnh nặng nề, tâm tình phức tạp, tiến thêm một bước nữa, sẽ là long trời lở đất!

Sở Mộ Hành lạnh nhạt nói: “Đây là kinh thành, trung tâm của tài phú, của quyền lực, của ham muốn.”

Giang Tiểu Thủy cảm thán: “Tất cả tội ác đều bắt đầu từ đây!”

Đồng Ca cuồng ngạo nói: “Sợ gì chứ? Mục đích chuyến này của chúng ta là trừ tà ác ở đây, đem lại sự trong sáng cho nó mà!”

Nói xong, Đồng Ca giục ngựa đi về phía trước, trên người như mang theo một ánh sáng chói lọi, thấp

thấp sáng bóng đêm ảm đạm. Ba người nhìn như thấy được vầng sáng tỏa ra từ người nàng, vội giục ngựa đuổi theo.

“Vút...” tiếng xé gió vang lên, một mũi tên nhắm thẳng vào Đoàn Thịnh.

“Có mai phục, đi mau!” Đoàn Thịnh chưa nói dứt, đã thấy bốn áo đen từ bốn phương tám hướng xông ra. Ngay sau đó tên bay tới tập về phía bốn người, bốn người nhanh chóng rút vũ khí chém tên. Tiếng ngựa hí vang trong bóng đêm.

Đột nhiên Thanh Sơn đang chạy phía trước bỗng lão đảo ngã xuống, phát ra tiếng kêu thê lương, thì ra là bốn áo đen dùng dây thừng cản chân ngựa.

“Đồng Đồng...”

“Đồng Muội...”

“Đồng Ca...”

Ba tiếng kêu đồng thời vang lên.

Ngay lúc Thanh Sơn ngã xuống, Đồng Ca kịp lúc phi người lên, xoay tròn trên không, thản nhiên rơi xuống, khăn lụa trên mặt nàng cũng rơi xuống theo.

Ánh trăng chiếu lên người nàng, nàng nhẹ nhàng như tiên nữ dưới ánh trăng.

Đoàn Thịnh, Giang Tiểu Thủy đều rớt rít chần chừ trước mặt nàng thương hương tiếc ngọc là thiên tính của nam nhân, nhưng bọn họ đều quên, Đồng Ca không giống như những nữ tử bình thường, căn bản không cần nam nhân bảo vệ.

Trong mắt tên cầm đầu bọn áo đen ánh lên tia dâm tà, hần nhẹ giọng rĩ tai với tên tùy tùng bên cạnh, tên tùy tùng nhìn chằm chằm Đồng Ca, lặng lẽ lui ra.

Đúng lúc này, Đồng Ca đã nhanh chóng phản công, một tiếng ma sát giữa kiếm và da thịt vang lên, hai tên áo đen ngã xuống, lúc ngã xuống còn trợn to mắt không thể tin.

Ba người còn lại lập tức phản ứng, kịp thời đánh trả. Trận đánh hết sức kịch liệt, bọn áo đen dốc toàn lực, giống như chém mãi không hết, một tên ngã xuống, thì có vô số tên khác xông lên, mục tiêu của bọn chúng là Đoàn Thịnh, có vẻ rất nóng lòng lấy mạng của hắn.

So ra, Đồng Ca bị tấn công ít nhất, bọn áo đen hình như cố ý không tấn công nàng, nếu có đụng phải thì cũng cố gắng hết sức không khiến nàng bị thương.

“Đừng ham chiến, tranh thủ rút lui!” Giang Tiểu Thủy rống lớn một tiếng, nhanh chóng móc ra một cục đạn tròn từ trong ngực, ném xuống đất, khói mù nổi lên bốn phía, bốn người nhảy lên ngựa, tranh thủ rút lui.

“Một đám vô dụng! Không lấy được đầu của hắn, các ngươi hãy mang đầu mình tới gặp ta!” Một giọng nói âm trầm vang lên trong bóng đêm.

“Tuân lệnh!” bọn áo đen nghe lệnh đuổi theo.

Trong bóng tối, một người thon thả bước ra, toàn thân tỏa ra cảm giác âm lạnh, trong đôi mắt hẹp dài của hắn ngưng kết tà khí, khuôn mặt tối tăm nhìn chằm chú về hướng Đoàn Thịnh biến mất.

Bốn người không chỉ giục ngựa đi về phía trước, còn phải né tránh những mũi tên bay tới từ phía sau, tình hình hết sức hung hiểm

Kinh thành đã ở trước mắt, nhưng trời tối, cửa thành đã đóng.

Dưới ánh trăng, cờ Đại Tề tung bay trên tường thành, các binh sĩ bảo vệ cầm thương dài đứng nghiêm.

Bốn người đã tới cửa thành.

“Mở cửa!” Sở Mộ Hành kêu to.

Tối nay, trực ban là Ngô Trung, hắn nhìn xuống cửa thành, nói: “Ai đứng dưới đó? Có biết quy định hay không? Cửa thành đã đóng, muốn vào, ngày mai lại đến!”

“Ha ha, thật thú vị. Không ngờ đường đường Ngự Thân Vương lại bị người ngăn ngoài cửa thành. Đoàn Thịnh, ta thấy người đừng làm Ngự Thân Vương nữa, trở về sơn trại làm Vương phu thì tốt hơn, tự do tự tại!” Giang Tiểu Thủy cười nhạo nói.

Đồng Ca trợn mắt trừng Giang Tiểu Thủy một cái, Giang Tiểu Thủy bĩu môi, im miệng.

Đoàn Thịnh cao giọng nói: “Huynh đệ trên thành, ta là Đoàn Thịnh, vì có việc gấp nên về kinh, xin giúp đỡ!”

“Đoàn Thịnh? Đoàn Thịnh nào?” Ngô Trung nghe tên này quen quen, nghĩ nghĩ một chút đột nhiên trợn to mắt, hắn vội vàng vội đuốc xuống cửa thành, quả nhiên là Ngự Thân Vương Đoàn Thịnh! Người cao quý như thế, quan cứu phẩm như hắn, cũng chỉ được thấy từ xa xa.

“Ngự Thân Vương, xin cho thuộc hạ xem tìn vật đại biểu thân phận!” Ngô Trung không quên trách nhiệm của mình.

Đoàn Thịnh nhìn Ngô Trung rất tán thưởng người không sợ quyền quý này, hắn gỡ ngọc bội hoa văn rồng ra, bỏ vào cái giỏ thả từ trên tường thành xuống. Ngô Trung kéo giỏ lên, nhìn kỹ xong, vội vàng tự mình xuống nghênh đón.

Đoàn Thịnh dẫn ba người vào thành. Ngô Trung cung kính nói: “Ngự Thân Vương, đó là trách nhiệm của thuộc hạ, vừa rồi có nhiều đắc tội, xin ngài tha lỗi!”

Đoàn Thịnh nhìn hắn, tán thưởng cười một tiếng: “Vị huynh đệ này, xưng hô thế nào?”

Ngô Trung không kiêu ngạo, không tự ti ưỡn ngực nói: “Ngô Trung.”

Đoàn Thịnh vỗ vỗ vai hắn: “Việc liên quan đến an nguy của kinh thành, Ngô huynh đệ, người cẩn thận là phải! Đại Tề ta rất cần những người hết lòng với chức trách như ngươi!”

Ngô Trung kích động nhìn Đoàn Thịnh, trong ánh mắt có nhiệt tình như gặp được tri kỷ, đối với một người lính mà nói, được cấp trên khẳng định đó chính là khích lệ và khen thưởng lớn nhất.

“Để bảo vệ Đại Tề an toàn, thuộc hạ nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Ngô Trung làm lễ đối với Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh mỉm cười gật đầu, sau đó bốn người giục ngựa vào thành.

29. Chương 29: Quyết Định

Đêm lạnh như nước, những ngôi sao ẩn về phía chân trời, chỉ còn lại bóng trăng cô đơn.

Tiếng vó ngựa quấy nhiễu sự yên tĩnh của kinh thành, trên đường, bốn con ngựa đang chạy vội. Đồng Ca vươn vai, vận vận eo, quay đầu nói: “Thịnh, còn bao lâu nữa mới đến nhà chàng, ta mệt sắp chết! Muốn tắm nước nóng, rồi ngủ một giấc!”

Giang Tiểu Thủy tiến lên trước: “Môn chủ, ngài mệt mỗi sao? Hay là, ta cho ngài mượn ngực của ta dựa một chút!”

Đoàn Thịnh trợn mắt trừng Giang Tiểu Thủy một cái, sau đó mỉm cười nhìn Đồng Ca. Đồng Ca vui vẻ nhẩy nhẹ một cái, hạ xuống trước ngực Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh ôm lấy nàng, nàng tìm một vị trí thoải mái trong ngực Đoàn Thịnh, vùi mặt vào lòng hắn, an tâm nhắm mắt lại.

Đoàn Thịnh cúi đầu nhìn nàng dịu dàng, đau lòng ôm chặt nàng, đặc biệt cho ngựa đi chậm lại, để nàng ngủ được thoải mái.

Hai ánh mắt phức tạp đồng thời nhìn vào hai người, sau đó nhìn lên trời, mắt khép hờ mở ra, trên mặt khẽ cười, nụ cười cô đơn.

Ngay cả Lưu Thủy cũng cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, cố ý đi thật nhẹ, cứ như vậy, chậm rãi bước.

Đúng lúc này, có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, hướng đến nơi này, ba người lập tức cảnh giác.

Trải qua một loạt đuổi giết, thần kinh ba người căng như dây cung, lần này người đến là bạn hay là địch chưa rõ, tiến hay lùi còn cần suy nghĩ kỹ.

Ba con ngựa bất an đá đá vó, phát ra tiếng phì phì.

Ba người ổn định ngựa lại, Sở Mộ Hành phi người lên, nhẹ nhàng rơi xuống nóc nhà bên cạnh đường, ở hai hướng khác nhau, có hai nhóm người đang cùng hướng về phía này.

Sở Mộ Hành lập tức nói: “Hai nhóm người, một nhóm mặc quần áo bình thường, một nhóm là quan binh, làm sao đây?”

Đoàn Thịnh nghĩ nghĩ, ôm thật chặt Đồng Ca, bình tĩnh nói: “Yên lặng theo dõi tình hình!”

Đồng Ca đang ngủ say, ngoẹo đầu, chép chép miệng, cọ cọ mặt vào ngực Đoàn Thịnh, không khí khẩn trương bên ngoài không ảnh hưởng tới nàng chút nào.

Đúng lúc này, trên đường xuất hiện một tia sáng, có ba người tới, người cầm đầu mặc một bộ đồ đen che mặt, bọn họ dừng lại trước mặt Đoàn Thịnh, cởi áo khoác ra để lộ khuôn mặt, làm lễ với Đoàn Thịnh xong, nói: “Chuyện quá khẩn cấp, vương gia xin mời theo hạ quan.”

Người này là Vương Vũ Chi của Phủ Nội Các, hắn bất mãn thái tử thô bạo, âm hiểm độc ác, kết bè kết đảng, từng ủng hộ Đoàn Thịnh làm thái tử nhưng Đoàn Thịnh không thích ngôi vua nên thôi.

Đoàn Thịnh trầm nghĩ, Vương Vũ Chi xuất hiện ở đây, chẳng lẽ trong kinh có biến?

“Người của Binh Bộ đang tới, không nên chậm trễ, vương gia xin mau theo hạ quan.”

Đoàn Thịnh cau mày, Binh Bộ do thái tử cai quản, trước có sát thủ đuổi giết, sau là Binh Bộ bắt người, rốt cuộc thái tử định làm gì? Đoàn Thịnh có dự cảm cực kỳ không tốt.

Lúc này, Đồng Ca bỗng động dậy, lộ ra nửa gương mặt.

Nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung trên mặt nàng. Vương Vũ Chi thấy rõ mặt nàng, trong mắt thoáng qua chán ghét.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập ngày càng gần, Vương Vũ Chi sốt ruột nói: “Vương gia, để giảm bớt sự chú ý, ngựa tạm thời ở lại đây, sẽ có người xử lý, chúng ta đi!”

Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca xuống ngựa, Sở Mộ Hành và Giang Tiểu Thủy đi phía sau, theo sát Vương Vũ Chi. Vương Vũ Chi có thể xuất hiện trước khi người của thái tử đến, chứng tỏ đã có chuẩn bị trước.

Vương Vũ Chi nhìn Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca, nặng nề thở dài!

Đồng Ca tỉnh lại trong tiếng thở dài này, nàng mở đôi mắt ngái ngủ nhìn xung quanh một chút, sau đó hỏi: “Thịnh, tới nhà chàng chưa?”

Đoàn Thịnh dịu dàng đáp: “Còn chưa, nàng tỉnh sao? Có muốn ngủ tiếp một lát không?”

Đồng Ca nhảy ra khỏi ngực hắn: “Chúng ta đang đi đâu?”

Đoàn Thịnh kéo tay Đồng Ca: “Đồng Ca ngoan, đừng hỏi gì hết, đến nơi sẽ biết.”

Vương Vũ Chi nghiêng đầu tiếp tục thở dài, quả nhiên hồng nhan là mối họa cho đất nước!

Dưới sự hướng dẫn của Vương Vũ Chi, mấy người tới một tòa nhà, là một trong những nơi ở của Vương Vũ Chi.

Vương Vũ Chi dẫn Đoàn Thịnh vào phòng khách, trong phòng, đèn đuốc sáng trưng, phòng rất lớn nhưng người hầu lại ít, mỗi người đều có vẻ giỏi võ.

Đồng Ca vừa rồi đã ngủ một giấc nên tinh thần khá tốt, nhìn khắp căn phòng, “Bài trí trong phòng thật đặc biệt!”

Đoàn Thịnh cương chiều nhìn Đồng Ca, ánh mắt mấy người khác cũng nhìn nàng, có lúc nhìn mỹ nhân cũng là chuyện khiến người vui vẻ, trong đó chỉ có ánh mắt một người là ảm đạm, người nọ chính là Vương Vũ Chi.

Vương Vũ Chi nháy mắt với Đoàn Thịnh một cái, sau đó nói: “Các vị long đong mệt mỏi nhiều ngày, mời đi rửa mặt, nghỉ ngơi trước đã!”

Sở Mộ Hành biết hai người có chuyện cần bàn, vì vậy nói: “Được!”

Giang Tiểu Thủy cất mạnh nói: “Ta không sao, chẳng qua ta muốn phòng đơn!”

“Giang tổng quản, dẫn các vị khách quý đi nghỉ ngơi đi!” Vương Vũ Chi nói.

Đoàn Thịnh tới bên cạnh Đồng Ca: “Đồng Ca, nàng vào phòng nghỉ ngơi trước đi, ta lập tức vào sau!”

Đồng Ca chớp mắt, nhìn Vương Vũ Chi một cái, nói: “Được!”

Mấy người rời đi.

“Giang tổng quản, hãy xếp phòng của ta bên cạnh phòng Đồng Muội!” Giang Tiểu Thủy vênh vác, vừa đi vừa nói.

“Thật xin lỗi, ở chỗ này nữ quyền và nam nhân không được ở cùng chỗ.” Giang tổng quản dáng vẻ khiêm tốn, nhưng thần thái lại mang theo ngạo khí.

Giang Tiểu Thủy co quắp khóe miệng: “Cái quy định rách gì vậy! Thật không có tính người, phải đổi, phải đổi!”

Giang tổng quản nói: “Ngài nói phải, nhưng quy định dù rách vẫn có chỗ tốt của nó. Có thể phòng kẻ háo sắc thừa cơ hành động, giảm bớt rất nhiều phiền toái cho chúng ta!”

“Kẻ háo sắc? Người nói ai là kẻ háo sắc?” Trước giờ vốn thiếu não, lúc này Giang Tiểu Thủy mới phản ứng được, người ta đang chọc hấn một cách lộ liễu.

Giang tổng quản nhẹ nhàng cười nói: “Ai lên tiếng người đó chính là kẻ háo sắc!”

“Người.....người nói gì?” Giang Tiểu Thủy muốn nổi đóa.

“Giang Tiểu Thủy, người im chút có được không?!” Đồng Ca lên tiếng cắt ngang lời hấn.

Giang Tiểu Thủy uất ức nhìn Đồng Ca, bĩu bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Giang tổng quản giật mình nhìn Đồng Ca, nữ tử này trong lúc vô tình lộ ra uy nghiêm và khí phách khiếp người, mỹ nữ trong kinh thành lão thấy đã nhiều, nhưng đa số chỉ là bình hoa di động rất ít có người được như người này.

Ở phòng khách, Đoàn Thịnh dò hỏi: “Không biết hành động lần này Vương đại nhân là vì cái gì?!”

Vương Vũ Chi nghiêm túc nhìn Đoàn Thịnh: “Hạ quan có hai vấn đề muốn hỏi vương gia, kính xin vương gia thành thật trả lời!”

Đoàn Thịnh nói: “Người hỏi đi!”

“Lý Trường Thanh có phải do chính tay vương gia giết không?”

Đoàn Thịnh rũ mi mắt, nhớ lại sự tình hôm đó, “Vương đại nhân sao lại hỏi việc này?”

“Xin vương gia thành thật trả lời!”

Đoàn Thịnh trầm giọng nói: “Đúng!” nhưng thật ra Lý Trường Thanh là do Đồng Ca giết.

Vương Vũ Chi nặng nề nhắm mở mắt, hỏi tiếp “Vương gia có cưới trùm thổ phi làm thê không?”

Đoàn Thịnh hơi không vui, hấn không thể tha thứ bất cứ kẻ nào khinh miệt Đồng Ca của hấn, “Lời này từ đầu mà đến, đã qua kiểm định chưa?”

Vương Vũ Chi co rúm mặt: “Vương gia chỉ cần trả lời vấn đề của hạ quan.”

Đoàn Thịnh nghiêm túc nói: “Ta lấy nhân cách Ngự Thân Vương ra bảo đảm, Đồng Ca không phải là kẻ cướp hại người, mà chính là dân lành làm việc nghĩa giúp đỡ mọi người. Hiện tại nàng là thê tử của ta, Ngự Vương phi của Đại Tề!”

Câu trả lời của Đoàn Thịnh càng làm Vương Vũ Chi nhú mày càng sâu.

“Vương đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người mau nói!”

“Có lời đồn, vương gia vì bảo vệ nữ tướng cướp mà không tuân theo lệnh vua, không để ý trung hiếu nhân nghĩa, giết hại trụ cột của đất nước!”

“A ~” Đoàn Thịnh cười khê, rốt cuộc hiểu vì sao Bộ Binh muốn bắt hấn, hấn khổ sở nhắm mắt lại, thái tử điện hạ, anh ruột của hấn, giết hấn không được, lại vu cáo hấn tội như vậy!

“Vương đại nhân, người tin không? Người tin những lời đồn kia sao?”

“Tất nhiên hạ quan không tin, nếu không hạ quan đã không ở chỗ này!” Vương Vũ Chi nói.

Đoàn Thịnh nghiêm túc nhìn hấn: “Lý Trường Thanh mượn cơ hội trừ cướp, muốn giết ta, may nhờ thê tử ta giúp, ta mới có thể sống sót dưới mưa tên và đạn đại bác!”

“Giết hại hoàng tử, tội như giết vua, ai cho hấn lá gan lớn như vậy?” Vương Vũ Chi trầm giọng nói, nhưng lập tức liền hiểu rõ nguyên do.

“Vương gia, trên đầu chữ Nhấn có bộ Dao, đao sắt đã tuốt ra, ngài còn định để yên vậy sao?”

Đoàn Thịnh xoay người, giống như đã hạ quyết tâm: “Không thể nhịn nữa, không cần nhịn nữa, đến lúc rồi!”

“Vương gia anh minh, thuộc hạ nhất định dốc hết khả năng, phò trợ vương gia!” Vương Vũ Chi quỳ xuống.

30. Chương 30: Những Thứ Của Hắc Đầu Muốn Giành

Phòng sách phủ thái tử, dưới ánh nến.

Đoàn Tác vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là một nam nhân trung niên đang cung kính đứng, người này tên là Điền Khang, thủ lĩnh tham mưu cho thái tử.

Đoàn Tác hí hóp đôi mắt tràn đầy tối tăm, thản nhiên nói: “Chuyện kia làm đến đâu rồi?”

Điền Khang cứng ngắt đáp: “Hắn đã vào thành, Binh Bộ không bắt được người, tạm thời không biết tung tích!”

“Bốp!” Đoàn Tác tát hắc đầu một cái, lạnh lùng đứng lên, cặp mắt hung ác hơn cả rắn độc.

“Vô dụng! Một lũ vô dụng! Ta nuôi các ngươi có ích lợi gì?!”

Điền Khang cúi đầu, mặc cho Đoàn Tác phát tiết lửa giận.

Đoàn Tác nóng nảy đi qua đi lại trong phòng, mày皱 chặt, “Chẳng lẽ hắc đầu sáu tay, làm thế nào cũng không trừ được?!”

Điền Khang nhìn Đoàn Tác, trong mắt lóe ánh sáng gian tà: “Hiện tại, với tội bao che cho bọn cướp, giết hại tướng của triều đình, lên cười trù dập bọn cướp làm thế, đã đủ để Đoàn Thịnh thân bại danh liệt. Hơn nữa có thể thấy hoàng thượng đang hết sức thất vọng với hắc đầu, một người như thế, dù hoàng thượng có yêu thương hắc đầu, căn bản cũng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào với ngài cả!”

Đoàn Tác nhìn chằm chằm Điền Khang, làm như muốn nhìn thấu tâm tư của hắc đầu, đến khi thấy trán Điền Khang đỏ mồ hôi mới nở nụ cười, ngồi lại lên ghế, hơi lim dim mắt “Đi xử lý việc ám sát đi, tốt nhất làm sạch sẽ đến mức thần không biết quỷ không hay, nếu không, để lộ bất kỳ dấu vết gì thì đưa đầu tới gặp ta!”

“Vâng! Thuộc hạ hiểu!” Điền Khang cuống quýt lau mồ hôi, chân như nhũn ra, từ từ lui về phía sau, đứng là gần vua như gần cọp!

“Đợi đã.....”

“Thái tử còn gì phân phó ạ?” Điền Khang cúi đầu nói.

“Phải sạch quan hệ với Lý Trường Thanh, để hắc đầu không có bất kỳ dính líu gì với phủ thái tử!”

Điền Khang đảo cặp mắt ti hí, nịnh nọt nói: “Thái tử quả nhiên suy nghĩ chu đáo, thuộc hạ bội phục!”

Đoàn Tác phất tay một cái, Điền Khang lui ra.

Đoàn Tác đang ngồi hí hóp mắt trên ghế, đột nhiên trên mặt đầy vẻ dâm tà, hắc đầu đứng dậy, cầm lấy bức tranh trên bàn lên, trong tranh là một mỹ nữ tuyệt thế, so với Minh Ngọc Chiêu, mỹ nhân đẹp nhất của kinh thành, chỉ có hơn chứ không kém. *****

Hắc đầu treo bức tranh lên tường, một giai nhân anh tư hiện ngang như thật hiện ra trên giấy.....

Đoàn Tác vuốt ve mỹ nhân trong tranh, đột nhiên hắc đầu nhớ ra nữ nhân hôm qua đi với Đoàn Thịnh, chính là nàng!

Trong lòng Đoàn Tác ghen tỵ điên cuồng bùng lên, hắc đầu bạo vùng tay, quét mọi thứ trên bàn xuống đất, tạo ra tiếng vang đáng sợ. *****

Đoàn Tác tuy là thái tử, nhưng lòng hẩn nhỏ mọn, từ nhỏ đã ghen tỵ với Đoàn Thịnh đủ điều, ghen tỵ vua cha yêu thương, ghen tỵ người khác đối xử tốt với Đoàn Thịnh....

“Tại sao? Tại sao? Tại sao người dễ dàng có được tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.....”

Đoàn Tác âm ngoan nhìn chăm chăm mỹ nhân trong tranh, “Tại sao? Tại sao người đi đến nơi núi sâu rừng xa như vậy mà cũng có thể tìm được mỹ nhân tuyệt sắc.....”

Đoàn Tác gian tà cười, “Tất cả của người đều sẽ là của ta, ngôi vua của ta, nữ nhân cũng là của ta.....”

Đoàn Tác rời khỏi phòng, khắp người hẩn tản ra sát khí, nhanh chóng đi đến một chỗ khác.

“Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ! Thái tử phi đã ngủ rồi!” Bốn nha đầu canh cửa hoảng sợ muốn cản Đoàn Tác lại.

“Cút ngay!” Đoàn Tác đá văng bốn người ra, sau đó thô bạo đẩy cửa vào. *****

Đoàn Tác vén rèm giường lên, một nữ nhân kéo chăn ngồi dậy, vẻ mặt co rúm sợ hãi.

“Thái tử, sao ngài lại tới đây?!” nữ nhân kia run rẩy nói.

Đoàn Tác bóp chặt cổ nữ nhân kia: “Không phải ta, người cho rằng ai? Đoàn Thịnh sao?”

Nữ nhân kia khổ sở ngửa đầu, cặp mắt toàn là ý hận, nén lệ.

“Ha ha! Chính là loại ánh mắt này, ta rất thích loại ánh mắt này, hận đi! Người càng hận ta càng vui!” Nói xong hẩn hung hăng xé toạt quần áo của nữ nhân kia ra, không chút nào thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ tiến vào thân thể của nàng ta.

Nữ nhân khuất nhục cắn chặt răng.

“Khóc đi! Tại sao người không khóc!” Đoàn Tác tiếp tục hành hạ nữ nhân kia, “Mỹ nhân đẹp nhất Đại Tề thì sao? Người thích Đoàn Thịnh thì sao? Không phải vẫn chỉ là đồ chơi của ta?!”

Nữ nhân kia khó chịu nhắm chặt hai mắt.

“Không được phép nhắm mắt, mở ra cho ta! Nhìn ta, nhìn nam nhân trên người người là ai? Mỹ nhân đẹp nhất Đại Tề là của ta, ngôi vua cũng là của ta, mọi thứ tốt nhất trong thiên hạ đều là của ta! Đoàn Thịnh, người sao giành nổi ta!”

Khuôn mặt nữ nhân tái nhợt, ánh mắt trống rỗng xuyên qua nhà tù sang trọng bay ra ngoài.

Minh Ngọc Chiêu, mỹ nhân đẹp nhất Đại Tề, nổi danh khắp kinh thành. Trong một lần tham gia hội ngắm hoa, nàng ta thấy được Đoàn Thịnh nho nhã tuấn tú, ngay lập tức rơi vào lưới tình, cố ý làm rách một chiếc khăn thêu, Đoàn Thịnh lịch sự nhặt lên trả lại cho nàng ta, vì vậy thiếp có ý chàng vô ý bị thái tử thấy trở thành hai người yêu nhau, nên hẩn cố tình giành trước cưới nàng ta.....

Đoàn Tác cưới Minh Ngọc Chiêu chỉ vì cố ý muốn đoạt người yêu của Đoàn Thịnh, phạm là những gì của Đoàn Thịnh thích hẩn đều muốn cướp!

Sâu trong hoàng cung, hoàng đế Đoàn Minh thâm tình nhìn bức tranh nữ nhân mình yêu nhất trong cuộc đời, vẻ mặt mang theo sầu lo.

“Tình Nhi, nếu như nàng còn thì tốt rồi, sẽ có người trò chuyện với ta, ta sẽ không cô độc như thế!” hoàng đế si tình nhìn người trong bức tranh, lẩm bầm nói nhỏ.

“Tình Nhi, ta rất khổ sở! Tuy ta có rất nhiều con, nhưng chỉ có đứa bé nàng sinh mới thật sự là đứa con trong lòng ta, ta dành tất cả tình thương cho nó, dạy dỗ nó như một đế vương, thậm chí không quan tâm quy định của tổ tiên muốn truyền ngôi cho nó.....”

Trong mắt Đoàn Minh có loại tiếc hận rên rỉ không thành thép, “Nàng xem, nó đã làm gì? Không cần ngôi vua, không cần mỹ nhân đẹp nhất Đại Tề, ta đều theo nó. Vậy mà nó rời kinh, cưới nữ tướng cướp làm vợ. Trong mắt nó không hề có người cha ta đây, không có vị vua ta đây!” Nói đến đây Đoàn Minh phất tay áo một cái, sách trên bàn bay tán loạn.

Đoàn Minh lão đảo đứng lên, vuốt ve khuôn mặt nữ nhân trên tranh, “Tình Nhi, chỉ có nàng là không bao giờ khiến ta phiền lòng!”

Một bóng người gầy gầy nhẹ nhàng đi từ ngoài cửa vào, đó là Tổng quản thái giám, Lý công công, “Hoàng thượng, Ngự Thân Vương xin gặp.”

Về mặt Đoàn Minh biến đổi, thu hồi tình cảm vừa lộ ra ngoài, “Cho nó vào đi.”

Đoàn đế vẫn đứng đó nhìn chăm chú bức tranh, cho đến khi Đoàn Thịnh bước vào làm lễ, Đoàn đế vẫn không phản ứng, giống như lão tăng nhập thiền, bỏ ngoài tai tất cả.

“Phụ hoàng!”

Đoàn đế xoay người, uy nghiêm ngồi xuống ghế, sau đó nhìn kỹ Đoàn Thịnh, đưa con trai mình yêu thương nhất, sau đó lạnh nhạt nói: “Nói đi!”

Đoàn Thịnh quỳ xuống, “Phụ hoàng, hài nhi bất hiếu!”

Đoàn đế ngồi im không nói.

Đoàn Thịnh nói: “Chuyến này, hài nhi đi đến phía nam Đại Tề, ở một ngọn núi tên là Tấn Vân, biết được một nhân vật truyền kỳ, một người mà chỉ nghe tên thôi đã khiến tham quan sợ mất mật, bọn trộm cướp gào khóc, được dân chúng địa phương ủng hộ kính yêu xưng là quan huyện dân gian!”

“Dân gian có người như vậy sao?” Đoàn đế hỏi.

Đoàn Thịnh gật đầu, “Nàng không chỉ có lòng hiệp nghĩa, mà còn rất nhân từ, tựa như chim ưng cao ngạo bay lượn trên bầu trời, tự nhiên tự tại mà nhìn xuống chúng sinh.”

Đoàn đế khá hứng thú, vì rất hiếm thấy con trai mình dùng những lời như vậy để đánh giá một người. “Rốt cuộc người đó là ai?”

Đoàn Thịnh cười nói: “Tên nàng là Đồng Ca!”

Đoàn đế lập tức trầm mặt xuống, “Đồng Ca, con nói nữ cướp kia?”

Đoàn Thịnh chân thành nhìn Đoàn đế: “Phụ hoàng, nàng không phải là cướp, nàng chưa bao giờ cướp của hại người. Tuy tổ tiên nàng là cướp, nhưng đến đời nàng, nàng đã dẫn dắt mọi người hoàn lương, hiện tại đang mở một võ quán!”

“Phụ hoàng, con lấy nhân cách bảo đảm, họ đúng là dân lành!”

Đoàn đế híp mắt nhìn Đoàn Thịnh, “Chuyện Lý Trường Thanh giải thích thế nào?”

Về mặt Đoàn Thịnh ảm đạm: “Phụ hoàng, Lý Trường Thanh muốn đẩy con vào chỗ chết.”

Đoàn đế đập tay xuống bàn, về mặt lạnh lùng kinh người: “Lý Trường Thanh đúng là mượn gan trời, dám giết hoàng tử của trẫm, ta muốn tru di cửu tộc hắn!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con hãy nói rõ chi tiết! Còn nữa, tại sao con lại cướp nữ cướp làm vợ?” Đoàn đế nghiêm túc hỏi. *****

Đoàn Thịnh khổ sở nói: “Trên đường con đi, luôn có người đuổi giết.....” Nghe Đoàn Thịnh nói mày của Đoàn đế cau chặt, sau đó trên người tản ra sát khí nồng đậm.

“..... Ở lần đầu, tính mạng gặp nguy, may mắn được Đồng Ca cứu”

Đoàn đế tiếp lời: “Cho nên con vì cảm ơn, mới cưới nó làm vợ?” đây là lý do duy nhất Đoàn đế có thể nghĩ ra.

Đoàn Thịnh chân thành nhìn Đoàn đế: “Phụ hoàng, con đã từng nói, thê tử của con, nhất định phải là người con yêu!”

“Con yêu nữ cướp này?” Đoàn đế u ám hỏi.

“Dạ, hơn nữa cả đời này chỉ một mình nàng!” mắt Đoàn Thịnh sáng ngời, không che giấu tình cảm của mình.

“Hoang đường!” Đoàn đế giận quát.

“Con là tam hoàng tử của Đại Tề, là Ngự Thân Vương, con cưới trộm bọn cướp làm thê, quả thực khiến người trong thiên hạ cười đến rụng răng, khiến hoàng thất hổ thẹn! Con làm mất hết mặt mũi của hoàng gia!” Đoàn đế cực kỳ tức giận nói.

“Phụ hoàng từng hứa, để con được tự do chọn thê tử....” Đoàn Thịnh nói.

“Ồ đồ! Ta hứa để con tự mình tìm, nhưng ít nhất cũng phải là một cô nương gia cảnh trong sạch, chứ không phải một cô nương có tổ tiên là cướp, đối nghịch với triều đình!”

“Chuyện này để sau hẵng bàn, nói mau, vì sau Lý Trường Thanh muốn giết con?”

“Phụ hoàng, con ở trong sơn trại, mà Lý Trường Thanh là tới trừ cướp, đại bác nhắm ngay vào sơn trại, mặc kệ bên trong có phải hoàng tử hay không, cũng diệt hết, lý do quá hợp lý!”

Mặt Đoàn đế âm trầm, khá lạnh, mượn đao giết người, hơn nữa còn là mượn tay mình! Mười ngón tay Đoàn đế siết chặt, có cảm giác nhức nhối khi tôn nghiêm để vương bị người chà đạp. *****

“Phụ hoàng, sát thủ và Lý Trường Thanh thật ra cũng chỉ là công cụ của người khác!”

Đoàn đế bỗng nhiên đứng dậy, đã hiểu lời Đoàn Thịnh, đi tới đi lui trong phòng, bước chân nặng nề. Đoàn đế vẫn cho rằng thái tử chỉ là hơi bú sữa bình, lòng dạ hẹp hòi một chút, nhưng không ngờ lại ác độc vô tình như thế, đối với anh em ruột cũng ra tay tàn nhẫn được, nhân phẩm như vậy, nếu đất nước rơi vào tay nó như vậy.....

Đoàn đế nhin đau hạ quyết định: “Thịnh nhi, muốn định tội phải có bằng chứng rõ ràng.....”

Đoàn Thịnh hiểu ý gật đầu.

Đoàn đế đến gần Đoàn Thịnh, vỗ vỗ vai hắn: “Tất cả giao cho con, ta ủng hộ con vô điều kiện, nhưng hãy nhớ rõ, đừng đánh rắn động cỏ!”

31. Chương 31: Tình Nồng

Đoàn đế đến gần Đoàn Thịnh, vỗ vỗ vai hắn: “Tất cả giao cho con, ta ủng hộ con vô điều kiện, nhưng hãy nhớ, đừng đánh rắn động cỏ!”

Sau khi Đoàn Thịnh đi, Đoàn đế lập tức gọi Lý công công tới.

“Việc Thịnh nhi vào cung, có ai biết?”

Lý công công khôn khéo tự nhiên là biết ý tứ của Đoàn đế: “Bẩm hoàng thượng, Ngự Vương vào cung chuyện này là bí mật, không ai biết!”

Đoàn đế nhìn Lý công công, ánh mắt sắc bén: “Buộc chặt miệng mình!”

“Hoàng thượng yên tâm, nhất định sẽ không lọt ra nửa chữ ạ!”

“Được, người lui xuống đi!” Đoàn đế mệt mỏi phất tay.

Lý công công lui ra, thu hồi bộ dạng phục tùng lúc nãy, trong đôi mắt nhìn như ôn hòa lóe lên một cái, sau đó ẩn vào hoàng cung to lớn.

Lý công công đã hầu hạ Đoàn đế từ khi Đoàn đế còn là thái tử, thời gian Đoàn đế ở cùng một chỗ với Lý công công còn nhiều hơn so với phi tần, xem như là người thân cận nhất của Đoàn đế, nên ý tứ của Đoàn đế Lý công công đương nhiên biết rõ.

Lý công công ngấm mặt trời đang dần lặn, trên mặt có ý cười không dễ phát hiện, kẻ thức thời mới là người tuấn kiệt.....

“Người đâu.....”

Mấy bóng người hiện ra từ chỗ tối như quỷ mị.

“Rút hết nội gián chủ nhân phái tới, phải làm sạch sẽ thần không biết quỷ không hay, đừng để đối phương tra được manh mối!”

“Tuân lệnh!” mấy bóng người nhận lệnh rời đi.

Đoàn Thịnh bước ra khỏi hoàng cung trang nghiêm, hứng làn gió hơi se lạnh thổi tới. Hắn kéo chặt quần áo, nặng nề bước đi, cung điện rực rỡ tựa như nhà tù hoa lệ, khiến hắn phiền muộn.

Ngoài cửa cung có ba người đứng, nữ nhân đứng ở giữa, hai nam nhân hai bên, ba người đang chăm chú nhìn hắn một cách tin tưởng.

Đoàn Thịnh vui vẻ bước nhanh lên trước: “Đồng Đồng, Mộ Hành, Giang huynh đệ, sao mọi người lại tới đây?”

“Ta theo môn chủ nhà ta tới!” Giang Tiểu Thủy nói.

Đồng Ca nói: “Chúng ta lo lắng cho an toàn của chàng nên tới.”

Đoàn Thịnh cảm ơn cười một tiếng, sau đó nói: “Chúng ta về phủ đi!”

“Đi đâu? Chỗ lúc trước sao?” Đồng Ca hỏi.

“Về vương phủ, nhà của chúng ta!” Đoàn Thịnh nói.

Đồng Ca vui mừng, sốt ruột nói: “Vậy còn chờ gì nữa? Đi thôi!”

Đoàn Thịnh cẩn thận nhìn bốn phía, tiến lên dắt tay Đồng Ca, nói, “Đi theo ta!”

Bốn người dùng khinh công trở về Ngự Vương Phủ.

Đồng Ca mở to hai mắt nhìn hai con sư tử đá trước cửa, cảm thán “Thịnh, nhà chàng khí phái!”

Lúc này, cửa lớn mở ra, một nhóm người ra đón, đi đầu là quản gia Lý Minh của vương phủ, theo sau là Đoàn Lâm.

“Chào đón vương gia về phủ!” Mọi người cúi đầu chào.

“Miễn lễ!” Đoàn Thịnh ôn hòa trả lời, sau đó nhìn ba người sau lưng: “Chúng ta vào thôi!”

Đồng Ca và Giang Tiểu Thủy không khách khí mà đi vào trước, cả hai giống như nông dân lên tỉnh, tò mò nhìn khắp nơi.

Ánh mắt của mọi người cũng chuyển động theo Đồng Ca, chủ yếu là vì nàng quá đẹp và tư thái phóng khoáng. Mấy người làm dụi to mắt nhìn, đây là tiên nữ giáng trần, chứ nào giống lời đồn trên phố gì mà nữ tướng cướp thô lỗ thấp kém chứ!

“Đoàn Thịnh, nhà ngươi xa hoa quá!” Giang Tiểu Thủy đi sau lưng Đồng Ca tắc lưỡi khen.

Đoàn Lâm lạnh nhạt nhìn Giang Tiểu Thủy, hắn không thích kẻ không hiểu quy định, không có tôn ti.

“Đồng Đồng.” Đoàn Thịnh dịu dàng gọi.

“Sao?” Đồng Ca quay đầu nở nụ cười, nụ cười này của nàng khiến cảnh vật xung quanh đều trở nên kém sắc.

Đoàn Thịnh đưa tay về phía nàng. Đồng Ca nhẹ nhàng nhảy lên một cái, đáp xuống bên cạnh, nắm lấy tay hắn.

Đoàn Thịnh ôm eo nàng: “Bôn ba nhiều ngày, nàng cũng mệt mỏi rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, ngày mai sẽ dẫn nàng đi xem khắp phủ!” Đoàn Thịnh nói xong, nhìn về phía hai người còn lại: “Mộ Hành, Giang huynh đệ, hai người cũng đi nghỉ ngơi trước đi!”

Sở Mộ Hành cười nói: “Ừ!”

Giang Tiểu Thủy nói: “Đi nghỉ ngơi dưỡng sức thôi!”

“Sở công tử, Giang thiếu hiệp, mời đi bên này!” Lý tổng quản nói với hai người, sau đó đi trước dẫn đường.

Đoàn Thịnh nắm tay Đồng Ca dắt về phòng.

“Thịnh, phòng của chàng thật to, đồ trang trí thật nhiều!” Đồng Ca phải sờ trái xem, khi nàng thấy cái giường bằng ngọc lưu ly thì nhảy ngay lên, nằm giang hai tay hai chân, không muốn động dậy nữa.

“Thịnh, giường của chàng thật thoải mái!” Đồng Ca lăn qua lăn lại, sau đó cảm thán nói “Giường êm gối mềm, quả thật là để chỉ thế này đây! Thịnh, hoàng thân quốc thích quả nhiên xa xỉ!”

Đoàn Thịnh dịu dàng nhìn Đồng Ca, bước tới ngồi bên mép giường, cầm tay nàng: “Nàng không thích sao?”

Đồng Ca cười nghịch ngợm: “Không, ta rất thích!”

Đoàn Thịnh cương chiều hôn lên trán nàng. Đồng Ca ôm lấy đầu hắn, tìm kiếm môi hắn, sau đó hôn lên, bắt chước nụ hôn của hắn.

Trước giờ Đồng Ca là vậy, không hay thẹn thùng dè dặt, thích là làm. Đoàn Thịnh cực kỳ thích tích cách này của nàng.

Nụ hôn kết thúc, hai người thở hổn hển vì thiếu

khí, Đoàn Thịnh siết nhẹ Đồng Ca, vùi mặt vào gáy nàng, lo lắng nói nhỏ: “Đồng Đồng, nàng sẽ bỏ ta mà đi sao?”

Đồng Ca chột chột người hắn: “Ta rời khỏi chàng?! Trừ phi chàng phản bội ta hoặc là làm chuyện có lỗi với ta!”

Đoàn Thịnh kéo tay nàng đặt lên tim mình: “Đồng Đồng, tim ta giao cho nàng giữ, dù có gặp phải bao nhiêu khó khăn trở ngại, cũng đừng buông nó ra, được không?”

Đồng Ca cau mày: “Ta giống người dễ dàng từ bỏ sao? Ai dám ngăn cản ta, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật!”

Đoàn Thịnh hôn lên mi Đồng Ca “Đồng Đồng, có lời này của nàng, ta đã an tâm!”

Đồng Ca nâng mặt hắn lên, nhìn sâu vào mắt hắn: “Đã xảy ra chuyện gì? Phụ hoàng chàng nói gì sao? Chẳng lẽ ngài không đồng ý chúng ta ở bên nhau?”

Đoàn Thịnh cười khổ: “Đồng Đồng, đừng lo lắng, ta sẽ thuyết phục phụ hoàng!”

Đồng Ca ăn vạ cười nói: “Không đồng ý cũng không được, gạo đã nấu thành cơm, chàng đã là người của ta!”

“Đúng, đúng, ta là người của nàng, vĩnh viễn đều là!” Đoàn Thịnh cười ôm Đồng Ca đi vào gian phòng bên cạnh.

Tay Đồng Ca câu lấy cổ Đoàn Thịnh: “Chàng ôm ta đi đâu vậy?”

“Đi tắm.”

Trong hồ tắm, cánh hoa nổi đầy mặt nước, hương thơm lan tỏa bốn phía, mặc dù không bằng suối nước nóng thiên nhiên như ở sơn trại, nhưng cũng rất thoải mái.

Đồng Ca không kịp đợi Đoàn Thịnh đặt nàng xuống, đã nhanh chóng cởi áo ra nhảy vào nước.

Đoàn Thịnh thấy Đồng Ca vui vẻ thì rất hài lòng, hắn ung dung cởi áo tháo thắt lưng, tư thái ưu nhã, khiến Đồng Ca nhìn chăm chăm không dời mắt.

Đột nhiên, Đồng Ca che mũi chìm vào nước.

Đoàn Thịnh kinh hãi, vội vàng mò Đồng Ca lên: “Sao vậy? Đồng Đồng!”

Đồng Ca lúng túng đẩy hấn ra, bịt mũi, xoay người, “Không có gì! Chỉ là hơi kích động thôi!”

Đoàn Thịnh tinh mắt thấy vết máu giữa các ngón tay Đồng Ca, hấn lo lắng, xoay người nằng lại, liền nhìn thấy một dòng máu từ mũi nằng chảy xuống.

“Đồng Đồng, ngứa đầu!” Đoàn Thịnh lấy tay bịt chặt mũi Đồng Ca, lớn tiếng quát: “Người đâu, nhanh đi gọi thái y!”

Đồng Ca đỏ mặt kéo tay hấn, nói: “Đừng gọi, ta không sao!”

“Thật không sao?” Đoàn Thịnh vẫn lo lắng hỏi.

Đồng Ca thô lỗ lau sạch máu mũi: “Chàng xem, không phải đã hết chảy rồi sao?”

Đoàn Thịnh đảo mắt, ôm hông Đồng Ca, siết nằng thật chặt vào mình: “Đồng Đồng, vừa rồi là do nhìn ta phải không?!” giọng hấn khàn khàn mập mờ.

Đồng Ca ngưỡng cổ, kéo đầu hấn xuống, vuốt ve lông mày của hấn, “Dáng vẻ vừa rồi của chàng quá câu hồn!”

Đoàn Thịnh nhẹ nhàng cọ nửa người dưới vào người Đồng Ca, “Có mất hồn bằng cái này không?”

Đồng Ca đỏ mặt, mắt lúng liếng đầy nước, khiến Đoàn Thịnh nhìn thấy mà lòng nhộn nhạo!

Đồng Ca liếc hấn một cái, bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương khê đẩy Đoàn Thịnh một cái. Đoàn Thịnh thuận thế tựa vào bờ hồ, Đồng Ca tiến tới, nhiệt tình quấn chặt hai chân ngang hông Đoàn Thịnh.

Tim Đoàn Thịnh đập nhanh hơn, cả người nóng rực, nhớ lại khoái cảm mất hồn do Đồng Ca mang lại.

Trong hơi nước nóng xông lung, hai người như nước sữa hòa nhau. Mỗi lần Đoàn Thịnh tiến vào đều giống như đến chỗ sâu nhất trong người nằng.

Tiếng thở gấp liên tục không ngừng.

Tình cảm mãnh liệt kéo dài từ phòng tắm đến trên giường, suốt đêm không nghỉ...

Trên đường từ sơn trại về kinh thành, hai người đã lâu không thân thiết với nhau, một khoảng thời gian không làm, tình cảm còn mãnh liệt hơn cả lúc mới cưới.

Sau khi kết thúc, Đồng Ca buồn ngủ tựa vào tay Đoàn Thịnh. Đoàn Thịnh yêu thương hôn đầu ngón tay nằng: “Đồng Đồng, tên của nằng nam tính quá, đổi ”Ca” trong ”Ca ca” thành ”Ca” trong ”Ca hát” được không?”

Đồng Ca nhắm mắt, rúc đầu vào ngực Đoàn Thịnh, dán chặt vào người hấn, khiến người Đoàn Thịnh lại nóng lên. Nhưng khi Đoàn Thịnh thấy khuôn mặt mệt mỏi của nằng, hấn bèn hít sâu một hơi, kéo chăn đắp kín người nằng, thầm nói không thể lại muốn nữa, nằng cần nghỉ ngơi.

Ngày kế, trời chưa sáng Đoàn Thịnh đã thức dậy, hấn nhẹ nhàng đứng lên mặc đồ, lưu luyến đặt một nụ hôn lên trán nằng rồi mới rời khỏi phòng.

Ngoài cửa, đã sớm có thuộc hạ thân tín chờ hấn.

Đoàn Thịnh nhận lấy tấu chương và đồ chuẩn bị vào triều từ tay Lý tổng quản, nghiêm túc nói với những người làm: “Nằng là vương phi của ta, là chủ mẫu của phụ Ngự Vương, thấy nằng như thấy bốn vương, không được phép sơ suất!”

Bọn họ biết Đồng Ca là nữ tướng cướp cho dù có đẹp như tiên thì vẫn cứ là cướp, cứ nghĩ nằng chỉ là thị thiếp của vương gia, không ngờ lại là vương phi.”

Bọn họ rất kinh ngạc, nhưng vẫn cung kính nói: “Dạ!”

Đoàn Thịnh đi vài bước, lại quay đầu: “Đừng đánh thức nằng.”

Đoàn Thịnh nhìn Đoàn Lâm: “Đoàn Lâm, người ở lại đây, nàng tỉnh lại, nếu có cần gì, chẳng hạn như ra ngoài đi dạo, người hãy đi với nàng!”

Nữ tử này không những là vương phi, mà ngay cả thủ hạ tâm phúc nhất vương gia cũng để lại bên cạnh nàng, đủ thấy được tầm quan trọng của nàng với vương gia, mà thân phận của nàng ta như vậy, chỉ thành chứng ngại cho vương gia mà thôi....

Lý tổng quản phúc tạp liếc căn phòng, sau đó híp mắt, quay đầu rời đi.

32. Chương 32: Đồ Mặt Trắng!

Điện Kim Loan trang nghiêm im lặng như tờ.

Khâm sai Ngự Thân Vương mang đến một tin tức nghiêm trọng, Lý Trường Thanh mượn cơ trừ cướp, thừa cơ mưu sát Thân Vương, có mấy vạn binh sĩ làm chứng!

Đoàn đế hết sức tức giận, các quan văn võ thì kinh hãi, giết hại hoàng tử tội như giết vua, phải tru di cửu tộc!

Đồng thời, Đoàn Thịnh trình lên đơn làm chứng của mấy vạn dân ở huyện Tấn Văn, đây là do từ lúc bắt đầu về kinh Đoàn Thịnh đã bí mật phái người đi làm, đơn này có thể chứng minh Đồng Ca là anh hùng một phương, chứ không phải giặc cướp làm hại dân lành.

Ánh mắt Đoàn đế sắc bén nhìn xuống các quan văn võ, vẻ mặt nghiêm nghị. Trong điện có mấy đại thần đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, đặc biệt là mấy người đã dâng tấu chương nói huyện Tấn Văn có cướp hoành hành chân đã muốn rút gân.

“Trần Khải Vân, người có âm mưu gì?” Đoàn đế ném lá đơn của mấy vạn người xuống chỗ Trần Khải Vân.

Trần Khải Vân sợ tới mức té quỵ xuống đất, trán đầy mồ hôi: “Hoàng thượng, xin nghe thần giải thích!”

Đoàn đế hừ lạnh một tiếng: “Nói!”

Trần Khải Vân run lấy lấy, lau mồ hôi trên trán: “Hoàng thượng, việc này là do sự gia của thần điều tra, thần vô ý sơ sót..... Hoàng thượng, thần có tội, thần không biết tên sư gia kia có âm mưu!”

“Sơ sót, hay cho câu sơ sót, sơ sót của một mình người thiếu chút nữa hại con ta mất mạng!” mặt Đoàn đế lạnh như băng.

Trần Khải Vân dập mạnh đầu: “Hoàng thượng, thần biết tội, thần không nên tin lời tiểu nhân nói!”

Đoàn đế nhìn hần nói “Trần Khải Vân, những lời người nói có thật hay không?”

“Bẩm hoàng thượng, những lời thần nói đều là thật, không có nửa câu dối trá!”

Về mặt Đoàn đế uy nghiêm, không ai có thể nhìn thấu Đoàn đế đang nghĩ gì.

Thái tử thần nhiên đứng một bên, làm như chuyện này không hề liên quan gì đến hắn. Thật ra, từ lúc Đoàn Thịnh về kinh, hắn đã tính trước sẽ có ngày hôm nay, nên đã xóa sạch mọi dấu vết, Trần Khải Vân chính là kẻ chịu tội thay cho hắn.

Trần Khải Vân nơm nớp lo, chỉ sợ Đoàn đế vừa mở miệng, cái mạng nhỏ của lão liền đi tong.

“Thị vệ trước điện, nhanh chóng dẫn người đi bắt tên sư gia kia tới!”

Trần Khải Vân nghe vậy, thở phào một hơi.

Thái tử rũ mắt xuống, khóe miệng khẽ nhếch.

Một khắc sau, thị vệ trước điện trở về báo: “Bẩm hoàng thượng, tìm được thi thể của sư gia kia trong phủ Trần Khải Vân, theo dấu vết để lại là do bị giết!”

Trần Khải Vân nghe vậy, lập tức xụi lơ trên mặt đất, tất cả chứng cứ đều chĩa về phía hắn, chết không đối chứng!

Mặt Đoàn đế lạnh lẽo: “Dẫn đi!”

“Hoàng thượng, thần bị oan! Thần bị oan!” Ngự lâm quân tiến lên kéo Trần Khải Vân đi.

Thái tử thần nhiên như đang xem một vở kịch hay. Đoàn Thịnh đứng một bên lạnh nhạt nhìn. Các quan văn võ thì vẻ mặt bình thường, như chuyện vừa xảy ra chỉ là hư ảo.

Sau khi bãi triều, Đoàn đế gọi Đoàn Thịnh ở lại nói chuyện riêng.....

Đồng Ca ngủ thẳng giấc đến khi tự tỉnh, sáng khoái rời giường.

Ngoài phòng, bốn nha hoàn vừa nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa bước vào, trong tay bốn người là đồ rửa mặt và quần áo.

Đồng Ca nhìn chằm chằm 4 nha hoàn: “Các người vào làm gì? Ra ngoài đi.”

“Vương phi, bọn nô tỳ vào hầu hạ ngài rửa mặt thay quần áo.” bốn nha hoàn cung kính đứng một bên.

“Vương phi? Vương phi gì? Ai là vương phi?” Đồng Ca không hiểu hỏi.

Một nha hoàn nói: “Vương phi chính là ngài ạ! Vương gia lệnh mọi người gọi ngài là vương phi.”

“Là Thịnh bảo thì các người gọi như à ~” Đồng Ca chợt hiểu, nàng tùy ý ngồi xuống ghế sau đó bĩu bĩu môi: “Ta cứ thấy xưng hô này nghe không được tự nhiên sao ấy!”

Trong mắt bốn nha hoàn có một chút khinh thường, họ cho rằng, Đồng Ca thô lỗ thế này làm sao xứng với vương gia cao quý của họ, cho dù có đẹp thế nào cũng vẫn là cướp, được vương gia để ý đến đã là phúc phận tu mấy đời, còn không biết điều!

Đồng Ca vỗ đùi: “Các người cứ gọi ta Đồng Ca hoặc Đồng đại là được rồi, ta thích xưng hô vậy hơn.” Nói xong, Đồng Ca ngoeo đầu nhớ lại, hình như đêm qua có người nói muốn đổi tên của nàng thành ‘Ca’ trong ‘Ca hát’.

Một nha hoàn nói: “Vương phi, xin để bọn nô tỳ rửa mặt cho ngài!” hiển nhiên không thêm để ý đến lời Đồng Ca.

Đồng Ca nói, “ Không cần, ta tự rửa.”

Lúc này, một nha hoàn vắt khô khăn lông trong chậu nước, tiến lên một bước, định lau mặt cho Đồng Ca, nhưng dáng người Đồng Ca cao gầy, nàng ta với không tới.

Đồng Ca nhận lấy khăn lông từ tay nha hoàn, lau vội vài cái, sau đó ném khăn lông vào trong chậu. Nha hoàn kia thấy Đồng Ca thô lỗ như vậy, trong mắt hiện lên khinh thường rõ ràng.

Rửa mặt xong dĩ nhiên là thay đồ, một tỳ nữ cầm một cái váy màu sắc tươi sáng tiến lại, chủ động cởi váy Đồng Ca ra. Đồng Ca nhanh chóng lùi một bước, sau đó nhìn chằm chằm đồng quần áo tầng tầng lớp lớp kia, miệng há hốc, “Ta không muốn mặc cái này, đi lấy một bộ đồ nam đến cho ta!”

“Đồ nam?” bốn nha hoàn nhìn nhau, trông như là không hiểu Đồng Ca nói gì, nhưng thật ra đang khó hiểu tại sao một nữ nhân lại muốn mặc đồ nam?

“Đúng, đồ nam. Quần áo của Đoàn Thịnh cũng được!”

Đồng Ca thấy mấy nha hoàn không nhúc nhích, bèn tự mình đứng dậy, sải bước khắp phòng tìm quần áo, nhưng không có.

“Vương phi, ngài mặc đồ nữ đi! Như vậy càng dịu dàng yếu điệu, vương gia sẽ rất thích!” Bốn nha hoàn chạy theo Đồng Ca, vốn dĩ nàng luyện võ, nên bọn họ theo không kịp.

Đồng Ca tìm khắp phòng vẫn không thấy quần áo, nàng bèn đẩy cửa bước ra ngoài. Đoàn Lâm đang đứng canh ngoài cửa, thấy nàng ra thì lập tức cúi đầu.

“Vương phi, ngài đang quần áo xốc xếch không thể ra ngoài được!” Bốn nha hoàn sau lưng lập tức tiến lên chắn trước mặt Đồng Ca.

Đồng Ca không vui nhìn bốn người: “Ta nói, cầm đồ nam đến cho ta, ngay - lập - tức!” Đồng Ca trầm mặt xuống, tỏ ra uy nghiêm khiếp người.

Bốn nha hoàn kia bị khí phách của Đồng Ca dọa sợ, nói “Dạ!” xong nhanh chóng chạy đi.

Đồng Ca thấy mấy người kia rời đi, quay sang nhìn Đoàn Lâm: “Nhìn người quen quen, hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi phải không?”

Đoàn Lâm cúi đầu, “Lúc trước thuộc hạ và vương gia bị sát thủ bao vây, may nhờ vương phi đã ra tay cứu giúp!”

“Ha ha! Thì ra là người!” Đồng Ca nhún nhẹ một cái, ngồi lên hành lang, đừng đưa chân.

Đoàn Lâm đi theo Đoàn Thịnh từ nhỏ, nên được đọc rất nhiều sách thánh hiền, vì vậy là một người cứng nhắc cổ hủ, nhìn không quen những nữ tử không tuân thủ lễ nghi, đặc biệt Đồng Ca lại là nữ nhân của người mà hắn tôn kính nhất. Hắn ho nhẹ một tiếng, uyển chuyển nói: “Vương phi, bên ngoài trời lạnh, ngài lại mặc quá ít, không khéo sẽ bị cảm lạnh, chi bằng về phòng nghỉ ngơi đi thôi!”

“Không cần, chỗ này rất tốt, không khí trong lành, gió nhẹ thoải mái.” Đồng Ca không nghe ra ẩn ý của Đoàn Lâm, tùy tiện nói.

“Việc này....” Đoàn Lâm đang muốn nói gì, thì mấy nha hoàn trở lại, cầm về một bộ đồ nam, Đồng Ca nhận lấy, trở về phòng, những nha hoàn này muốn vào giúp, lại bị Đồng Ca chặn ngoài cửa.

Cửa phòng mở ra, một công tử nho nhã tuấn tú từ trong bước ra. Mấy nha hoàn tròn mắt, Đoàn Lâm thì sưng sờ, đường đường vương phi mà giả trang nam nhân còn ra thể thống gì nữa!

“Đồng Muội!” Giang Tiểu Thủy từ đâu vọt ra, hắn nhìn Đồng Ca từ trên xuống dưới: “Sao muội lại mặc đồ nam nữa rồi!”

Đồng Ca cười nói: “Sao, ghen tỵ vì ta đẹp trai hơn người hả?”

Giang Tiểu Thủy bày ra một tư thế lạnh lùng: “Làm sao có thể?! Ta đẹp theo kiểu mạnh mẽ, còn muội trong mắt người khác nhiều nhất chỉ là mặt trắng nhỏ mà thôi!”

“Mặt trắng nhỏ thì sao? Hiện giờ nữ nhân đều thích mặt trắng nhỏ!”

Giang Tiểu Thủy khinh thường cười một tiếng, nhìn về phía mấy nha hoàn nói: “Các mỹ nữ, xin hỏi, các vị thích kiểu không nam không nữ mặt trắng nhỏ sao?”

“Ai không nam không nữ?!” Đồng Ca đáp Giang Tiểu Thủy bay ra ngoài.

“Đại Đại, muội dịu dàng một chút được không? Chớ quên muội là nữ nhân! Cứ thô lỗ không có giáo dưỡng thế này, sớm muộn Đoàn Thịnh cũng bỏ muội cho coi!” Giang Tiểu Thủy kêu la.

“Giang Tiểu Thủy, ngươi thiếu đánh phải không?” Đồng Ca phát giận, “Ta quyết định, ta sẽ thanh lý môn hộ, khai trừ ngươi khỏi sơn trại!”

“Môn chủ, ta sai lầm rồi! Ta sẽ không bao giờ nói muội không dịu dàng nữa, muội như vậy là tốt lắm rồi, ta rất yêu cọt mẹ, ta rất thích muội!” Giang Tiểu Thủy mặt dày túm chân Đồng Ca.

Đồng Ca đá văng hắn ra, “Mộ Hành, đi, đi uống rượu!”

Sở Mộ Hành đáp: “Được.”

Hai người bước ra cửa, Giang Tiểu Thủy theo sát phía sau: “Ta cũng muốn đi ~”

Đoàn Lâm cau mày đi theo, khó chịu nhìn Đồng Ca vừa nói vừa cười với nam nhân khác, dù hắn biết ơn ân cứu mạng của Đồng Ca, nhưng Đồng Ca như vậy hắn không dám gật bừa. Theo ý hắn, phải là một tiểu thư khuê các hiểu biết lễ nghĩa mới xứng với vương gia cao quý nhà hắn, chứ không phải một nữ tướng cướp thế này.

“Đường phố kinh thành quả nhiên phồn hoa!” Đồng Ca nhìn hàng hóa rực rỡ, các cửa hàng sang trọng và người đi đường mặc đồ gấm đeo ngọc mà cảm thán.

“Ngoại trừ phồn hoa, ở đây còn có rất nhiều mỹ nữ!” Giang Tiểu Thủy phối hợp cảm thán!

Sở Mộ Hành cười nhẹ nhìn hai người, Đoàn Lâm thì yên lặng đi bên cạnh hẳn.

“Công tử nhà ai mà đẹp trai quá vậy ?!”

“Ta thấy nam tử bên cạnh không tệ, cương trực, khí khái, rất có phong độ của đại hiệp!”

“Mỗi người mỗi vẻ!”

Dọc theo đường đi, đều có các nữ tử bàn tán xôn xao, liếc mắt đưa tình với mấy người, mà tiêu điểm là Đồng Ca và Sở Mộ Hành.

Giang Tiểu Thủy không phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước, nhưng vẫn không thu hút được tầm mắt của các cô nương, cuối cùng hẳn chưa chát trách: “Một đám mê trai, chỉ thích vẻ ngoài không xem trọng bên trong, nông cạn!”

Đồng Ca mở quạt xếp trong tay ra, nháy mắt với các cô nương đang nhìn lên, khiến mấy cô nương này che ngực hét chói tai.....

“Hừ! Toàn một đám lớn ngực không lớn não, ngay cả nữ giả nam cũng nhìn không ra, ngốc!”

Đồng Ca dùng quạt xếp trong tay gõ lên đầu Giang Tiểu Thủy, “Giang Tiểu Khê, ngươi đừng ghen tỵ, nếu không phục thì ngươi đi chinh dụng đi!”

Giang Tiểu Thủy khinh thường nói: “Không cần, nữ nhân chỉ mê vẻ ngoài quá nông cạn, ta không thích!”

Đồng Ca khinh bỉ liếc hẳn. Nàng nhìn Sở Mộ Hành nói, “Mộ Hành, không ngờ ngươi rất được các cô nương thích!”

Sở Mộ Hành cười nói: “Không bằng cô nương nha! Cô nương là nam nữ đều mê!”

Đồng Ca đắc ý nhướn mày: “Đúng vậy!”

Đồng Ca nhìn thấy một nơi được trang trí rất đẹp, ngoài cửa dán nhiều hình người, nàng lại cạnh cửa xem: “Lại xong. Chỗ này làm gì vậy? Sao lạ thế?” Đồng Ca chỉ vào cửa nói.

Sở Mộ Hành và Đoàn Lâm nhìn theo hướng Đồng Ca chỉ, Đoàn Lâm ho nhẹ một tiếng, đến gần Đồng Ca nói: “Không phải lại xong. Là rạp hát.”

Đồng Ca cười gượng, mạnh miệng nói: “Ta đương nhiên biết đây là rạp hát, chỉ muốn đổ mấy người xem thử có biết hai chữ này hay không thôi! Hì hì không tệ, các người đều biết!”

Sở Mộ Hành và Đoàn Lâm bất đắc dĩ nở nụ cười, không vạch trần lời nói dối của nàng.

“Đi, chúng ta vào xem thử!” Đồng Ca hăng hái nói.

Lúc này, hai nam tử trước cửa ngăn nàng, “Công tử, vở diễn đã bắt đầu, giờ không thể vào!”

“Đã bắt đầu diễn thì không thể vào! Ai quy định vậy? Không phải khách hàng là nhất sao? Không cho chúng ta vào, lần sau chúng ta không thèm đến nữa!” Giang Tiểu Thủy nói.

Hai nam tử giữ cửa kiêu ngạo nói: “Thật xin lỗi, chỗ chúng ta không bao giờ thiếu khách!”

“Ngươi.....ngươi, buôn bán mà kiêu ngạo như vậy?! Biết chúng ta là ai không?” Giang Tiểu Thủy nổi giận.

“Dù cho ngươi là con trời, cũng phải tuân thủ quy tắc của chúng ta!”

“Ngươi...” Giang Tiểu Thủy coi bộ chuẩn bị dùng vũ lực để giải quyết.

“Giang huynh, đừng nóng!” Sở Mộ Hành kéo hẳn, sau đó quay đầu nói với Đồng Ca: “Thật muốn vào trong sao?”

Đồng Ca gật đầu.

Sở Mộ Hành cười, nói với hai nam nhân giữ cửa: “Ta là Sở Mộ Hành, ta muốn gặp Viện chủ, nhờ thông báo giùm một tiếng.”

“Sở Mộ Hành? Là Thần long đao Sở Mộ Hành?” Hai nam tử thấy Sở Mộ Hành có khí chất hơn người bèn hỏi.

Sở Mộ Hành cười gật đầu.

“Xin Sở đại hiệp đợi một chút, ta sẽ đi thông báo liền!” một trong hai nam tử chạy vào nhanh như làn khói.

Giang Tiểu Thủy nói: “Đi cửa sau à! Đúng là biện pháp tốt!”

Đồng Ca hỏi: “Mộ Hành, người biết Viện chủ sao?”

Sở Mộ Hành đáp: “Ừ, biết, chúng ta là bạn bè.”

Đồng Ca cười nói: “Thật tốt quá!”

Đúng lúc này, hai nha hoàn dìu một nữ tử đi ra cửa, nàng kia mặc áo gấm đính ngọc, tóc đen, mắt ngọc mày ngài, đang cầm một khăn tay thêu hoa, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Đồng Ca bước nhanh lên trước: “Cô nương này, có phải bên trong có người khi dễ cô không? Cứ nói ra, ta sẽ giúp cô xử lý!”

33. Chương 33: Nữ Tử Khấp Kinh Thành Đề Muôn

Đồng Ca bước nhanh lên trước: “Cô nương này, có phải bên trong có người khi dễ cô không? Cứ nói ra, ta sẽ giúp cô xử lý!”

Đúng lúc này, có mấy nam tử ngông nghênh tiến vào, bọn họ đẩy Đồng Ca ra, chặn trước mặt ba nữ tử kia.

“Mỹ nhân, có uất ức gì cứ nói cho ca ca, ca ca sẽ giúp nàng giải quyết!” Một nam tử vẻ mặt thâm tà nói.

“Tên háo sắc, cút ngay!” Một nha hoàn tức giận quát, mấy tên này vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì.

“Dữ quá! Nàng nói đi, mỹ nhân!” nam tử kia cứ đảo mắt trên người nàng kia, như hận không thể lập tức kéo nàng ta lên giường!

Minh Ngọc Chiêu ngẩng đầu liếc kẻ đó, vẻ mặt thản nhiên nói với nha hoàn: “Lục Bình, Lam Tâm, chúng ta đi!”

Một tên bước lên ngăn họ: “Ây ~ mỹ nhân, đừng xa cách như vậy chứ! Ca ca chỉ muốn giúp nàng, không có ý gì khác, chỉ muốn làm bằng hữu với nàng thôi.”

Nha hoàn tên Lâm Tâm khinh miệt nhìn hắn, khinh bỉ cười: “Người?! Cũng không về soi gương thử mình có thân phận gì, cóc mà muốn ăn thịt thiên nga!”

“Nha đầu, dám nói chuyện như vậy hả?! Công tử nhà ta là thế tử Nam Vương, để mắt đến cô nương nhà ngươi là phúc ba đời của cô nương nhà ngươi đó!” một nam tử cao to tiến lên nói.

Đoàn Lâm thầm giật mình, nhìn kỹ nam tử kia. Đất phong của Nam Vương ở vùng biên giới xa xôi, chưa được hoàng thượng cho phép thì không thể vào cung, nhưng giờ thế tử Nam Vương xuất hiện ở kinh thành không biết là vì chuyện gì?

“Thế tử Nam Vương thì tính gì? Biết chủ nhân của ta là ai không?” Lam Tâm lớn giọng nói.

“Ta thèm quỷ ngươi là ai? Mỹ nhân, hôm nay ta coi trọng ngươi, theo ta đi thôi!” thế tử Nam Vương rất cuộc lộ ra mặt thật.

“Ngu xuẩn!” Minh Ngọc Chiêu bỏ lại một câu rồi nghiêng người bước đi.

“Hừ ~” thế tử đưa tay ra ngăn lại, cười tà nói: “Cô nương, ngoại trừ về nhà với ta, nàng không đường khác để đi đâu! Hay là nàng muốn ta ôm?”

“Bốp, bốp, bốp” tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo, “Hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt! Thì ra vô lại cường đoạt dân nữ là thế này đây!”

Bọn thế tử nhìn về phía người nói, thấy người nọ khuôn mặt tuấn tú, phong thái thản nhiên.

“Mặt trắng nhỏ từ đâu tới? Xen vào chuyện người khác làm gì?” một tên tùy tùng bên cạnh thế tử quát lên.

Thế tử trợn mắt nhìn tên tùy tùng một cái: “Thật không lễ phép, nơi này có chỗ cho người nói sao?” xong hần nhe răng cười với Đồng Ca: “Người làm không hiểu quy củ, thất lễ! Tại hạ Trần Tuấn, không biết công tử xưng hô thế nào?” thế tử gương đôi mắt gian tà nhìn thẳng vào Đồng Ca, chỉ còn thiếu chảy nước dãi.

Tùy tùng của Trần Tuấn nhìn nhau, biết thế tử đã nhìn trúng công tử này, vội cúi đầu chào.

Ánh mắt của Trần Tuấn khiến Đồng Ca vô cùng chán ghét, “Ta tên gì mắc mớ gì đến ngươi? Qua một bên chơi đi! Còn dám chọc ghẹo cô nương này, đừng trách ta không khách khí!”

“Ồ! Vị công tử này thật vô lễ, tại hạ dùng lễ đối xử, không ngờ công tử lại nói lời tàn nhẫn!”

Đồng Ca nhún mày, nở nụ cười, “Dùng lời nói với người đã là rất có lễ rồi, còn bình thường ta đều trực tiếp dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề!”

Trần Tuấn xanh mặt, tiếp tục nhượng mày nói: “A, thật sao? Ta cũng rất thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, không bằng chúng ta tìm một chỗ để tỷ thí thử xem!”

Đồng Ca cười lạnh lắc đầu: “Ta đã từng thấy kẻ không sợ chết, nhưng chưa từng gặp kẻ lớn gan như ngươi, được, ta đồng ý!”

Đồng Ca vén tay áo lên, lộ ra làn da trắng nõn mịn màng, khiến Trần Tuấn suýt chảy nước miếng.

Đoàn Lâm không vui hừ một tiếng, tiến lên ngăn trước mặt Đồng Ca, nói với Minh Ngọc Chiêu: “Thái tử phi cát tường!”

“Thái tử phi ~” Đoàn Lâm thành công dời sự chú ý lên Minh Ngọc Chiêu.

Đồng Ca co quắp miệng, nhìn chằm chằm Đoàn Lâm, “Cơm có thể ăn lung tung, nhưng kêu không thể kêu bậy à!”

“Đúng vậy!” Trần Tuấn phụ họa.

“Chủ nhân của ta đúng là thái tử phi!” Lam Tâm tức giận kêu lên.

Minh Ngọc Chiêu khổ sở nhìn Đoàn Lâm, nhớ ra hẳn chính là tùy tùng thường đi theo Đoàn Thịnh.

“Ha ha ha! Thật khéo, người một nhà lại không biết nhau! Trần Tuấn lập tức cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đám lâu la bên người hần lên tiếng phụ họa.

“Ôi, thái tử phi, không ngờ chúng ta là thân thích! Thật trùng hợp. Vừa rồi có điều xúc phạm, xin hãy tha lỗi!” khả năng gió chiều nào theo chiều đó của Trần Tuấn quả rất mạnh.

Minh Ngọc Chiêu thản nhiên nhìn hần, không nói không cười.

“Thái tử phi, ngài phải về phủ sao? Để an toàn, ta phái người tiễn ngài về nha!” vẻ mặt Trần Tuấn rất cung kính.

Minh Ngọc Chiêu cười lạnh nói: “Không cần.”

Đúng lúc này, một đám thị vệ nhanh chóng chạy tới, hộ tống thái tử đang cưỡi ngựa.

Minh Ngọc Chiêu nhìn thấy người tới, mặt khẽ biến.

Thái tử kia tung người xuống ngựa, đảo mắt qua, khi thấy Đồng Ca, hần híp mắt đi thẳng qua bên này.

“Thái tử điện hạ!”

Một đám người nhanh chóng làm lễ.

Đồng Ca, Sở Mộ Hành, Giang Tiểu Thủy là người giang hồ, không liên quan với người làm quan, nên đứng thẳng không làm lễ. Sở Mộ Hành chỉ khẽ gật đầu ý chào.

Thái tử lạnh nhạt liếc Minh Ngọc Chiêu một cái, “Ái phi rất nhàn sao?!” giọng hần lạnh lạnh, nghe không ra giận hay vui.

Đồng Ca quan sát thái tử, người này mặc áo đen dát vàng, lông mày hẹp dài, ánh mắt tối tăm, trên người như bao phủ bởi một loại khí hắc ám.

Trong lúc Đồng Ca quan sát thái tử, đồng thời thái tử cũng nhìn nàng không chớp mắt, bị thái tử nhìn như vậy khiến Đồng Ca thấy lạnh cả người, cảm giác như đang bị một con rắn độc dòm ngó.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm thái tử điện hạ, vừa rồi người này trêu chọc thái tử phi, may được vị công tử kia giúp đỡ.” Lam Tâm trả lời. Lam Tâm là thị nữ tâm phúc của thái tử, được phái tới hầu hạ Minh Ngọc Chiêu.

Thái tử âm trầm liếc Trần Tuấn. Trần Tuấn lập tức tươi cười tiến lên: “Thái tử điện hạ, hiểu lầm, toàn là hiểu lầm thôi! Vừa rồi tiểu vương muốn vào xem hát, tình cờ gặp thái tử phi bước ra, thấy thái tử phi khóc nức nở, nên mới muốn giúp đỡ đưa về phủ, tuyệt không có ý chọc ghẹo, xin thái tử hiểu cho!”

Thái tử lạnh nhạt nói: “Như thế, thật cảm ơn thế tử giúp đỡ!”

“Có thể vì thái tử và thái tử phi phục vụ là vinh hạnh của ta!” Trần Tuấn không hề khiêm tốn nói.

Thái tử có quắp miệng, ngoài cười nhưng trong không cười.

Đồng Ca cười lạnh một tiếng, dời mắt đi. Bên cạnh Sở Mộ Hành, chẳng biết từ lúc nào đã có một nam tử đang đứng, đang vui vẻ nhìn Đồng Ca.

“Hắn là ai?” Đồng Ca hỏi.

“Viện chủ của rạp hát.” Sở Mộ Hành đáp.

“Còn trẻ như vậy?! Ta còn tưởng là ông lão chứ!” Đồng Ca nói.

“Tại sao?” Viện chủ nháy mắt cười nói.

“Vì người thật cổ hủ! Đi xem hát còn bị chặn ngoài cửa, kinh doanh mà vậy sao?”

Viện chủ cười nói: “Công tử nói rất đúng, vừa rồi người làm không biết, giờ mời các vị vào! Một lát ta sẽ cho diễn một vở riêng phục vụ các vị!”

Đồng Ca phát tay một cái nói: “Không cần, ta phải đến miếu thấp nhanh xua điều xui đây!”

“Đại Đại, không phải muội muốn xem kịch sao? Không xem nữa à?” Giang Tiểu Thủy hỏi.

“Không xem, không có hứng nữa!” Đồng Ca trả lời, thái tử và thế tử gì kia khiến nàng ghê tởm quá rồi.

Mấy người trò chuyện tự nhiên, hoàn toàn gạt đám người thái tử sang một bên. Đoàn Tác nhìn Đồng Ca, mỗi lần gặp nàng đều được thấy nhiều phong thái khác nhau, hoặc oai hùng, hoặc quyến rũ, hoặc hoạt bát, lần nào cũng khiến hắn kinh ngạc không thể dời mắt, âm u trong lòng hắn dần lan tràn, cô nương tốt đẹp như vậy phải ở trong phủ của hắn!

Một hồi vó ngựa dồn dập truyền đến, mấy người nhìn lại, thì ra là Đoàn Thịnh, hắn vội vàng đến trước mặt Đồng Ca, thân mật kéo tay nàng: “Đồng Đồng, chơi vui không?”

Đồng Ca vui vẻ cười, “Không tệ, kinh thành vừa lớn vừa nhộn nhịp, mỹ nhân lại nhiều, trên đường đi thu hoạch không ít trái tim!”

Đoàn Thịnh điểm ngón tay lên trán nàng: “Nàng nha! Cái tính dụ hoa dẫn bướm vẫn không chịu đổi!”

Đồng Ca cười đắc ý: “Hết cách! Trời à! Ta muốn khiến tất cả nữ nhân trong kinh thành đều thích ta!”

“Không thể nào! Đại Đại, chẳng lẽ hai giới muội đều thích?” Giang Tiểu Thủy kinh ngạc nói.

Bởi vì Đồng Ca giả nam rất thành công, nên Giang Tiểu Thủy vừa nói ra, người biết Đồng Ca là nữ đều hiểu, nhưng những người khác lại mờ mịt.

“Đi chết đi!” Đồng Ca đẩy Giang Tiểu Thủy ra.

“Đồng Đồng, sao lại nói vậy!” Đoàn Thịnh hỏi điều mà mọi người đều muốn biết.

Đồng Ca ngoắc ngoắc tay, Đoàn Thịnh nghe lời đưa đầu lại gần nàng: “Nghe nói, chàng là người mà tất cả các thiếu nữ trong kinh thành đều ao ước, ta làm cho bọn họ yêu thích ta, vậy thì họ sẽ không đi quấy rối chàng nữa, như vậy ta sẽ tránh được rất nhiều phiền toái!”

Đoàn Thịnh cười gượng, lòng thầm nghĩ, nhưng như vậy hẳn lại có thêm rất nhiều phiền toái, vốn đã lo lắng nàng bị nam nhân câu đi, giờ thì hay rồi, còn phải coi chừng nữ nhân nữa!

Minh Ngọc Chiêu chăm chú nhìn Đoàn Thịnh, trong mắt che giấu đầy ghen tỵ, dịu dàng của hắn không phải dành ỉnh, tình yêu của hắn cũng không phải mình, cưng chiều trong mắt hắn cũng không phải mình..... Nghĩ đến những uất ức và nhục nhã của mình, lòng Minh Ngọc Chiêu dâng lên chua xót.....

Đoàn Tác nhìn chằm chằm nét mặt Minh Ngọc Chiêu, mắt càng tối tăm hơn.....

34. Chương 34: Nam Thê

“Người đâu, đưa thái tử phi về phủ!”

Minh Ngọc Chiêu rũ mắt xuống, giấu tất cả cảm xúc vào trong, cô đơn bước đi.

“Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, ngay cả bóng lưng nhìn cũng mất hồn!” Giang Tiểu Thủy cảm thán.

Đồng Ca cau mày khê lắc đầu: “Tại sao bóng lưng nàng ta nhìn bi thương như vậy?”

Vải kiệu buông xuống, trong nháy mắt, Minh Ngọc Chiêu si tình nhìn Đoàn Thịnh, nhưng Đoàn Thịnh đều tập trung vào Đồng Ca, chỉ có Đồng Ca là thấy được cô đơn trong mắt Minh Ngọc Chiêu.

“Đại Đại, chắc mắt muội bị mờ rồi! Nàng ta là thái tử phi, phụ nhân cao quý thứ hai trong thiên hạ, tương lai sẽ là thứ nhất, hưởng hết vinh hoa phú quý của thế gian, nàng ta còn gì mà bi thương chứ!”

“Tầm thường!” Đồng Ca khinh bỉ cho Giang Tiểu Thủy hai chữ, sau đó dời mắt đi.

Lúc này, Đoàn Thịnh tiến lên một bước làm lễ với thái tử: “Thái tử vạn phúc!”

Thái tử làm bộ cười nói: “Hoàng đế không cần đa lễ!”. Mặc dù thủ đoạn đen tối gì cũng đã dùng hết, nhưng ngoài mặt vẫn phải thể hiện anh em tình thâm.

“Nếu thái tử không có gì phân phó, thần đệ xin phép đi trước!” Đoàn Thịnh nói.

Thái tử cười dối trá nói: “Huynh đệ ta đã lâu không gặp, hãy tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện chút đi! Tăng tình cảm huynh đệ!”

Nghe thái tử nói vậy, Đồng Ca che miệng nôn khan, khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nàng.

“Đồng Đồng/ Đồng Ca/ Đại Đại/, nàng/cô/ muội sao vậy?” ba nam nhân đồng thời hỏi.

Đặc biệt là Đoàn Thịnh vội vàng đến sát Đồng Ca, đỡ nàng “ Sao vậy, ăn gì đau bụng hả?”

Đồng ca chầm chọc nói: “Không, chỉ là đột nhiên cảm thấy thiệt ghê tởm!”

“Ghê tởm? Muốn ói?” Giang Tiểu Thủy đảo mắt, sau đó chua xót nhìn bụng nàng, “Chẳng lẽ có thai?”

Mọi người vừa nghe xong, tất cả đều nhìn bụng Đồng Ca, có nhiều loại ánh mắt, vui mừng có, nghi ngờ có, phức tạp có, thú vị có, âm lãnh có, ghen ghét có.....

Đồng Ca sững sốt một giây, lập tức kịp phản ứng, nàng ho hai tiếng, “Không nên nói bậy!”

Thái tử tiến lên một bước, “Hoàng đệ, vị này là.....?”

Đoàn Thịnh ôm hông Đồng Ca, nói: “Nàng là thê tử của ta.”

“Ngự Thân Vương, ngài chơi nổi quá, lại cưới một nam thê?!” Trần Tuấn kêu to.

Đồng Ca liếc hắt một cái: “Mở to đôi mắt nhỏ của ngươi mà nhìn đi!”

“Ngươi.....ngươi có ý gì?” Đột nhiên Trần Tuấn trừng lớn mắt nhìn Đồng Ca: “Chẳng lẽ ngươi là nữ nhân?”

Lần này đổi lại tất cả mọi người đều liếc hắt, quả thực nói thừa!

“Thê tử? Ta không nghe lầm chứ?” Thái tử cố ý hỏi.

“Hoàng huynh không nghe lầm, Đồng Ca là thê tử của ta, thê tử duy nhất!” Đoàn Thịnh nói.

Thái tử nhếch môi, “Hoàng đệ, đệ đi ra ngoài lượn một vòng đã quên sạch chữ nghĩa được học rồi! Phải biết, hôn nhân trong hoàng tộc không do đệ làm chủ, thân phận hoàng tử của đệ tuyệt không cho phép tìm hạng người như thế làm thê!” Thái tử cố ý khích bác ly gián.

Đồng Ca nổi giận: “Ngươi nói cho rõ ràng, hạng người như vậy là hạng người gì?”

Thái tử liếc nàng một cái, mím môi cười nhạt.

Đoạn Thính kéo tay Đồng Ca, nói: “Thái tử quá lo rồi! Đây là chuyện của thần đệ, tạm thời không cần hoàng huynh quan tâm!”

“Thật sao?” Thái tử đảo mắt, nhìn rập rờn, lại nhìn mấy người bên cạnh, nói với viện chủ: “Nghe nói, gần đây trong kinh thành đang thịnh hành vở Uyên ương hồ điệp. Hẹn trước không bằng vô tình gặp, hoàng đệ, chúng ta vào xem đi!”

Đoàn Thịnh nhìn Đồng Ca, Đồng Ca mặc dù cực kỳ ghét thái tử, nhưng vì việc lớn, nàng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

“Thái tử diện hạ, Ngự Vương, tiểu vương có chuyện quan trọng cần làm, xin phép đi trước!” Trần Tuấn nói, lòng hắt hăm nghi, xem diễn với mấy nhân vật lớn này, rất không tự nhiên, hắt tình nguyện đến một thanh lâu uống rượu còn hơn.

Thái tử liếc hắt một cái, phất tay. Trần Tuấn dẫn theo đám lâu la rời đi.

“Cái vị, mời vào trong!” viện chủ nói.

Thái tử đi đầu, Đồng Ca làm mặt quỷ sau lưng hắt hắt bước bên cạnh Đoàn Thịnh theo sau, cuối cùng là Sở Mộ Hành và Giang Tiểu Thủy.

Sân khấu được xây bên trong phòng, chỗ ngồi xem chia làm hai tầng, viện chủ dẫn thái tử và Đoàn Thịnh ngồi vào chỗ có thể nhìn sân khấu rõ nhất.

Đồng Ca bước lên lầu hai, vừa có thể nhìn sân khấu, vừa có thể quan sát hành động của thái tử, quan trọng hơn là ngồi chung với loại tiểu nhân đó, khiến nàng uống trà không cũng bị ghen.

Giang Tiểu Thủy dĩ nhiên là đi theo Đồng Ca. Sở Mộ Hành là người giang hồ, không thích giao tiếp với người làm quan nên cũng ngồi chung với Đồng Ca.

Tiếng trống vang lên, màn được

kéo ra, một thiếu nữ nông thôn đeo giỏ màu xanh, dáng vẻ ngây thơ, nàng vừa làm việc vừa hát líu lo. Lúc này, một chàng thanh niên đi tới, tay cầm bó hoa tươi, tặng cho thiếu nữ, rồi cầu hôn nàng. Thiếu nữ thẹn thùng đồng ý, nam tử lời ngon tiếng ngọt hứa hẹn sẽ cho nàng một cuộc sống tốt đẹp, tiếp theo đó là đám cưới rồi động phòng.....

Đồng Ca vừa nể hột dưa và xem diễn, đồng thời thường thường đảo mắt qua chỗ Đoàn Thịnh và thái tử, hai người đều ngồi thẳng lưng, cao quý giống nhau, nhưng khí chất thì khác nhau hoàn toàn, một người là đen tối hắt hắt, một người là ánh nắng ban mai.

Giang Tiểu Thủy xem diễn một lúc thì gục xuống bàn, ngủ thiếp đi.

“Sao vậy, không thích vở kịch này?” Viện chủ cầm một bầu rượu đến ngồi xuống.

Giang Tiểu Thủy chống cằm lên, lim dim liếc sân khấu. Trên sân khấu đang tái diễn cảnh Trần Thế Mỹ bỏ vợ cưới công chúa, “Kiểu kẻ bạc tình thế này không hợp với ta!”

“Vậy người thích xem kiểu nào?” Viện chủ nháy đôi mắt hoa đào hỏi.

Giang Tiểu Thủy nghiêng đầu nhìn Đồng Ca: “Ví dụ như nam si tình, nữ phụ bạc, hoặc nam nhân hoàn mỹ si tình đợi người yêu cả đời.” Nói đến đây, Giang Tiểu Thủy hăng hái tiếp, “Viện chủ, ta có một chuyện xưa nói về nam nhân si tình có thể kể cho huynh nghe, sau đó huynh viết thành kịch bản, rồi dựng kịch, bảo đảm vở này sẽ rất nổi!”

Viện chủ không nói gì cười cười, khẽ phẩy phẩy quạt xếp trong tay.

“Sao? Đề nghị của ta không được? Chuyện này ta kể miễn phí, hơn nữa lúc tập kịch nếu không đủ diễn viên, ta sẽ diễn giúp cho, hoặc huynh muốn ta làm nhân vật chính cũng không thành vấn đề!” Giang Tiểu Thủy vừa nói vừa huơ tay múa chân.

“Huynh đệ chớ kích động, ngồi xuống trước đã!” viện chủ tươi cười nói.

Sở Mộ Hành cười nói: “Giới thiệu với hai người, vị này là Tang Vân, chủ rạp hát. Còn đây là Đồng Ca và Tụ thủy nhất đào Giang Tiểu Thủy!”

“Vinh hạnh! Vinh hạnh!” Tang Vân ôn hòa nói.

“Vinh hạnh!” Đồng Ca và Giang Tiểu Thủy đáp lại. Giang Tiểu Thủy nhiệt tình nói: “Tang Vân, đề nghị vừa rồi của ta, huynh cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt! Rất tốt!” Tang Vân miễn cưỡng đáp.

Tầm mắt Đồng Ca bị bầu rượu trên bàn hấp dẫn, nàng ngửi ngửi, hương rượu thuần đặc biệt, nàng chưa nghe bao giờ.....

“Đây là rượu gì?” Đồng Ca nhin không được hỏi.

Tang Vân tự tin nở nụ cười, cầm bình rượu rót ra một ly, sau đó đưa cho Đồng Ca.

Đồng Ca không khách sáo nhận lấy, đưa lên mũi hít sâu một hơi, sau đó uống thử một hớp.

“Mùi thơm ngào ngạt, vị ngọt nồng, uống xong sảng khoái! Rượu ngon!” Đồng Ca thỏa mãn nói.

Giang Tiểu Thủy lén nhìn Đồng Ca, uống trộm một hớp, phụ họa nói: “Rượu ngon! Nhưng đây là rượu gì? Sao trước giờ ta chưa từng uống!”

Tang Vân đắc ý mỉm cười.

Sở Mộ Hành nói: “Đây là rượu Tang Vân tự ủ, gọi là Nhan Thanh, bình thường cực hiếm lấy ra đãi khách, hôm nay hai người gặp may đó!”

Tang Vân cười nói: “Mộ Hành nói quá rồi, ta là kẻ nhỏ mọn vậy sao?” Tang Vân quay đầu cười nói với Đồng Ca: “Đàn hay chờ tri âm, rượu ngon mời tri kỷ, đối với người sành rượu, trước giờ ta không bao giờ keo kiệt!”

Đồng Ca hào phóng cười nói: “Rất rộng rãi, ta thích! Rót đầy vào, chúng ta uống đủ mới thôi!”

Tang Vân nói: “Được! Người đâu, mang rượu tới!”

Lúc này, lúc này trên sân khấu đang diễn tới cảnh Trần Thế Mỹ bị trừng phạt, Đồng Ca vỗ tay nhảy lên: “Phải vậy chứ! Thứ bất nhân bất nghĩa nên rước lấy hậu quả này!”

“Đại Đại đừng kích động!” Giang Tiểu Thủy vỗ lưng Đồng Ca, “Ta đã nói rồi, kiểu nam bạc tình thế này thiệt dở, lần sau chúng ta xem kiểu nam si tình, ta diễn vai chính cho, Tang Vân, huynh thấy sao?”

Đồng Ca trợn mắt nhìn Giang Tiểu Thủy, nói với Tang Vân: “Kịch bản của huynh từ đâu mà có? Tụ nghị ra hả?”

Tang Vân cười: “Đóng cửa ở trong nhà tự nghĩ ra sẽ không cảm động, kịch phải bắt nguồn từ cuộc sống, rồi dùng nghệ thuật để diễn đạt mới có thể rung động lòng người!”

“Ý huynh nói là trong thực tế có kẻ như Trần Thế Mỹ kia?!” Đồng Ca trợn to mắt hỏi.

“Đúng vậy!” Tang Vân gật đầu.

“Hắn là ai? Ở đâu? Ta đi giết hắn!” Đồng Ca nói, nàng ghét nhất là loại quên ân phụ nghĩa thế này.

Khi vở kịch kết thúc, Đồng Ca và Tang Vân đã thành bạn bè, vừa nói vừa cười rất vui vẻ,

Thái tử đã đi, Đoàn Thịnh lên lầu hai uống rượu với mấy người.

Sở Mộ Hành nhìn Tang Vân nói: “Bộ Uyên ương hồ điệp mộng này cũng đã diễn khá lâu rồi, tiếp theo định viết cái gì?”

Tang Vân cười nói: “Ta định viết về một nhân vật truyền kỳ.” hắn thở dài, “Chỉ tiếc không có nhân vật thích hợp!”

“Nhân vật thích hợp? Dễ tìm mà! Chỗ này đang có một đó, người thật việc thật, bảo đảm truyền kỳ!” Giang Tiểu Thủy tiếp lời.

“Ai?”

Giang Tiểu Thủy đắc ý nghiêng đầu: “Lăng tử đa tình Tự thủy nhất đào Giang Tiểu Thủy!”

Mấy người không có hứng thú dời mắt. Giang Tiểu Thủy bĩu môi nói: “Được rồi! Không viết ta nữa, đổi thành ‘Hiệp nữ truyền kỳ’, câu chuyện về một cô nương cương trực từ sơn đại vương thành môn chủ của sơn trại!”

35. Chương 35: Rắp Tâm Không Tốt

Tang Vân hí mắt cười nói: “Đề tài này được, có màu sắc truyền kỳ, mà cũng hợp ý người xem, hơn nữa nếu có liên quan đến tình yêu thẩm thiết, sẽ càng được yêu thích hơn!”

“Tình yêu?! Ta không thích nổi nhờ tình yêu, rất tổn hại hình tượng, không được!” Đồng Ca bắt mồm nói.

“Đồng Ca nhà chúng ta là Nữ Sơn Đại Vương tung hoành vô lâm, khiến tham quan kinh hồn, khiến ác bá gào khóc, khiến nam nữ khắp thành ngưỡng mộ! Còn rất nhiều sự tích anh hùng cho người viết, tình yêu nói sơ sơ là được!” Giang Tiểu Thủy nói.

Tang Vân cười nhẹ, liếc nhìn Đoàn Thịnh, “Ngự Vương, về sau xin phép quấy rầy nhiều!”

Đoàn Thịnh thản nhiên nói: “Không sao! Nhưng kịch bản viết xong phải cho ta xem trước, nếu không có vấn đề gì, người mới được dựng thành kịch.”

Tang Vân cười nói: “Tất nhiên!”

Mấy người tán gẫu một hồi, dưới sự khoản đãi nhiệt tình của Tang Vân, ăn uống no đủ xong còn mang về một bầu rượu ngon.

Trước khi đi, Giang Tiểu Thủy còn kéo Tang Vân nói nhỏ một lần, đại khái ý là, phải đưa hắn vào kịch bản, nội dung là mối tình thẩm thiết của hắn với Đồng Ca, vứt bỏ tất cả danh lợi để bên cạnh nàng, tuyệt đối cuồng dại, vì nàng mà cả đời không cưới ai, bảo vệ nàng một đời.

Sở Mộ Hành đến tiệm rượu của hắn, Đồng Ca tự nhiên không thể thiếu nói hắn mang về mấy bình rượu ngon.

Đoàn Thịnh chải tóc cho Đồng Ca, nàng nhìn Đoàn Thịnh trong gương hỏi, “Thịnh, chàng cảm thấy Tang Vân là người thế nào?”

“Nàng thì
sao?”

“Hình như ta đã thấy ánh mắt hắc ở đâu đó! Tựa như một cái đầm sâu, mặt ngoài yên bình không sóng, nhưng phía dưới lại vô cùng bí hiểm, cảm giác hắc tuyệt đối không chỉ là một ông chủ rạp hát đơn giản như thế!”

Đoàn Thịnh gật đầu: “Đồng Đồng, nàng phân tích rất chính xác, có mặt thám báo, hắc đúng là nam nhân áo trắng chúng ta gặp trên đường về!”

Đồng Ca nói: “Là hắc? Hắc che giấu thân phận, giả thành ông chủ rạp hát với mục đích gì?”

Đoàn Thịnh nói: “Điều này tạm thời vẫn chưa biết, phải yên lặng theo dõi tình hình!”

Đồng Ca nói: “Còn chuyện kịch bản phải làm sao?”

Đoàn Thịnh từ sau ôm lấy Đồng Ta từ: “Làm, lấy không biến ứng vạn biến, chỉ là về sau lúc ở gần hắc phải cẩn thận hơn!”

Đồng Ca nói: “Hi vọng hắc không phải là nhân vật nguy hiểm!”

Đoàn Thịnh trầm mặc không nói gì nữa.

Trong phòng sách phủ thái tử.

Thái tử nhấp một ngụm trà rồi nói: “Giờ Hợi Đoàn Thịnh vào thành, giờ Dần mới vào Ngự Vương Phủ, vậy khoảng thời gian ba canh giờ kia đã đi đâu?”

Điền Khang nói: “Không biết, người của ta đã mất dấu hắc!”

“Một đám vô dụng!” thái tử đặt mạnh ly trà xuống bàn. Điền Khang run run sợ hãi.

“Trong cung có tin gì không?”

“Tạm thời chưa có tin gì ạ.”

“Người lập lại lần nữa!” ánh mắt thái tử nguy hiểm.

“Hôm nay, các cơ sở ngầm trong cung báo, tất cả đều bình thường!”

Thái tử hừ lạnh một tiếng: “Lập tức phái người điều cơ sở ngầm trong cung về!”

“Vâng!” Điền Khang lui ra ngoài, lập tức sai người đi làm, sau đó trở lại phòng.

“Thái tử, ngài nghi ngờ tối qua Đoàn Thịnh đã gặp hoàng thượng?”

Ánh mắt sắc bén của thái tử đảo qua, khiến nụ cười trên mặt Điền Khang cứng ngắc. Thái tử rũ mắt xuống, nhớ lại xử trí của Đoàn để với Trần Khải Vân sáng này, mắt hắc chợt lóe lên hung ác, đứng lên, chấp tay sau lưng, thông thả bước tới cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, trời tối như mực.

Qua thời gian khoảng nửa nén nhang, có người gõ cửa, Điền Khang liếc thái tử một cái, rồi mở cửa đi ra ngoài, rất nhanh đã trở lại.

“Sao?” thái tử hỏi.

“Người của ta đều bị đổi, hiện tại tất cả đều do người khác cải trang thành!”

“Nói vậy, tối qua hoàng thượng đã gặp Ngự Vương, hơn nữa đã diệt hết người của ta trong cung!”

“Thái tử, hoàng thượng đã nghi ngờ rồi! Sáng nay không phải Ngự Vương đã nói chuyện thích khách sao? Chẳng lẽ bọn họ đã có âm mưu, chỉ là không muốn đánh rần động cỏ. Đồng thời hoàng thượng xử lý vụ Trần Khải Vân khá nhân từ, giống như chỉ làm ra vẻ ?!”

Thái tử không nói gì, nhưng cả người như bị mây đen bao phủ.

“Thái tử, ngài phải nhanh quyết định thôi, không thể để cho bọn họ có cơ hội trở mình!”

“Ha ha ha ha!” thái tử ngửa đầu cười to, tiếng cười như quỷ gọi hồn.

“Là do các người ép ta, do các người ép ta!”

Trong mắt thái tử lóe lên âm hiểm: “Giết hết đám người này, để người của ta cải trang thay thế, phải làm sạch sẽ!”

“Vâng!” Điền Khang lui ra.

Thái tử trở về bàn sách, rút ra một tờ giấy viết nhanh mấy chữ, cuộn tròn lại, dùng sáp khô dán kín sau đó gọi người.

“Người đâu!”

Một ảnh vệ nhanh chóng hiện ra, thái tử đưa bức thư và một khối ngọc cho hắn: “Giao cái này cho Nam Vương!”

Người nọ cầm đồ xong lập tức lui ra.

“Thanh Ảnh đâu?!” Thái tử quát lên.

Một người khác nhanh chóng vọt vào.

“Coi chừng thế tử Nam Vương Trần Tuấn, không cho hắn ra khỏi kinh thành! Lúc cần có thể bắt hắn về vương phủ!”

Người nọ nhận lệnh rồi đi.

Thái tử đứng dậy cởi áo khoác ra, thay một bộ đồ khác, đội nón lạt, dẫn ảnh vệ bí mật rời khỏi phủ thái tử.

Một chỗ khác, trong bóng đêm mờ lung, một người mặc áo màu bạc bay ra khỏi rạp hát.

Trong đình nghỉ mát ở ngoài kinh thành 10 dặm, thái tử mặc áo đen đội nón lạt đứng đó, như hòa vào bóng đêm, xung quanh đình đứng đầy hộ vệ.

Một bóng người áo bạc xuất hiện trong đình như tia chớp, mặt nạ màu bạc trên mặt tỏa ra ánh sáng lạnh.

Mấy hộ vệ quanh thái tử rút đao ra, chia về phía người mặc áo bạc.

“Người là ai?” thái tử hỏi.

Kẻ đeo mặt nạ bạc ném cái túi trong tay cho thái tử: “Người người chờ sẽ không đến đâu!”

Thái tử nhận lấy cái túi, mặt biến sắc, bên trong túi là đầu của kẻ đứng đầu Phong Xiết Quyết!

“Người.....người là ai? Có ý gì?” Thái tử lui một bước, bọn hộ vệ nhanh chóng tiến lên chắn trước mặt hắn.

“Ý gì hắn người đã biết rõ, hiện giờ các chủ của Phong Xiết Quyết là ta!”

Thái tử cười nói: “Người tới vừa đúng, chúng ta kết làm bằng hữu đi, về sau còn rất nhiều cơ hội hợp tác với nhau!”

“Không cần, giờ Phong Xiết Quyết không giao thiệp với người làm quan, càng không muốn nhúng tay vào việc của triều đình, cho nên, về sau đừng tìm Phong Xiết Quyết nữa!” Người mang mặt nạ vừa nói xong đã lắt mình bay đi.

“Phong các chủ, đợi đã.....!” người bên cạnh thái tử muốn gọi hắn lại.

“Đừng khiến cho ta có cố tấn công người!” giọng nói cuồng vọng theo gió truyền đến.

Thái tử ném cái túi trong tay đi, thô bạo nói: “Ném cho chó ăn! Đồ vô dụng! Chó đắc ý quá sớm, chờ ta có được giang sơn, ta sẽ tiêu diệt tận gốc Phong Xiết Quyết!”

Vương Vũ Chi và Đoàn Thịnh ở phòng sách bàn bạc. Đồng Ca thì nằm trên nóc nhà hưởng gió, đêm đen gió to thích hợp làm chuyện xấu, thời cơ giết người cướp của tốt như vậy mà không làm gì thì thật có lỗi với thời tiết!

Đồng Ca vỗ vỗ mông, đứng lên, dùng khinh công đi về hướng đông.

Phủ thái tử.

Đồng Ca đi lòng vòng trên nóc nhà, sau đó dừng lại trên một gian phòng, cẩn thận lấy ra một mảnh ngói nhìn vào, trong phòng là một nữ nhân đang tắm.

Đồng Ca vội vàng che mắt, nói thầm, “Vô lễ chó nhìn! Vô lễ chó nhìn!” nhưng lại để hở khe tay để nhìn ngực của nữ nhân trong phòng “Thật là to!” sau đó cúi đầu nhìn mình, cuối cùng lộ vẻ tức giận bỏ đi.

Phủ thái tử rất lớn, phòng ốc san sát, Đồng Ca chạy lung tung một vòng, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng vẫn còn sáng đèn có rất nhiều hộ vệ canh gác.

Đồng Ca cẩn thận dỡ một mảnh ngói ra, bên trong là thái tử đang ngồi trầm mặc không biết nghĩ gì? Điền Khang thì đứng chờ một bên.

Thái tử ném tờ giấy trong tay đi: “Dạ Ninh Vũ thật to gan!”

“Hắn nói gì?” Điền Khang thận trọng hỏi.

“Tự người xem đi!”

Điền Khang nhặt tờ giấy lên, xem xong vẻ mặt rất trầm trọng.

“Dã tâm của Dạ Vũ Ninh thật quá lớn! Thái tử, ngài định thế nào, có muốn hợp tác với hắn không?”

Thái tử khoát tay: “Người lui ra!”

Thái tử vịn cao bậc đèn, bước đến bàn sách.

Trên nóc nhà, Đồng Ca nín thở theo dõi, mặc dù chỉ nghe vài câu, nhưng trực giác cho nàng biết, đây là tin tức hết sức quan trọng.

Thái tử lấy ra một tấm bản đồ, đặt lên bàn, nghiêm túc xem.

Hắn nhắm mắt thở ra một hơi, mở mắt, tay phải cầm bút, vòng một vòng lên bản đồ, sau đó âm trầm ném bút xuống.

“Điền Khang !”

Điền Khang từ ngoài cửa chạy vào: “Thái tử có gì phân phó ạ!”

“Nói cho Dạ Ninh Vũ biết, ta đồng ý điều kiện của hắn!”

“Thái tử có muốn cân nhắc thêm không? Tận 3 thành trì!”

Ánh mắt thái tử lạnh lẽo: “Trước khác nay khác, chờ ta giành được giang sơn, sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại tất cả!”

“Thuộc hạ lập tức đi làm!”

Thái tử rũ mắt xuống, khom người nhặt tờ giấy nhỏ kia lên, đưa nó lại gần ánh nến, đốt thành tro.

“Ha ha ha ha ha ha.....!” tiếng cười điên loạn xém chút khiến Đồng Ca rớt khỏi mái nhà.

“Giang sơn này là của ta! Của ta!” thái tử đi tới trước kệ sách, hắn đẩy cái bình phía trên, căn phòng bí mật mở ra, hắn bước vào, giá sách lại trở về bình thường.

“Làm gì vậy? Biến thái quá!” Đồng Ca tiếp tục canh trên nóc nhà.

Đại khái thời gian chừng nửa nén hương, thái tử mặc một bộ quần áo màu vàng sáng thêu rồng từ căn phòng bí mật đi ra. Đồng Ca nhìn kỹ, đúng là thái tử, xem ra hắn đã không kịp đợi, muốn làm hoàng đế ngay lập tức.

Đồng Ca ngồi xổm trên nóc nhà quá lâu, chân hơi tê, nên nàng duỗi duỗi một chút, ai ngờ không cẩn thận đập trúng một miếng ngói.

Thái tử nghe động nhìn lên: “Ai ? Bất thích khách! Trên nóc nhà!”

Thị vệ ngoài phòng lập tức nghe lệnh, giương tên nhắm ngay nóc nhà bắn loạn xạ.....

Đồng Ca than một tiếng, muốn chạy đi nhưng vì ngồi xổm quá lâu chân không linh hoạt lắm, vừa bước đi đã bị trật chân té xuống mái nhà, thấy làn mưa tên bay tới, nàng đành nằm giả chết định đợi khi bớt tên, chân nàng cũng khá hơn mới chạy.....

Dưới đất, được được đốt lên, chiếu cả viện sáng như ban ngày, bao gồm cả Đồng Ca trên nóc nhà.

Thái tử đã cởi áo rồng ra, giờ phút này hần

đứng giữa đám thị vệ, nhìn Đồng Ca cười tà nói: “Trên trời có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông tới!”

“Bắt tên đó cho ta! Chết sống không cần lo! Nếu để chạy mất, đám các người hãy đem đầu tới gặp ta!” thái tử ra tử lệnh, những gì nàng nghe được tối nay đã đáng chết một vạn lần, tuyệt đối không thể thả đi.

Mưa tên mãi không dứt, Đồng Ca vừa đỡ tên vừa rút lui, nhưng chẳng biết từ lúc nào, bốn phía của nàng cũng bị người vây lại, tên bắn từ bốn phương tám hướng, Đồng Ca nhanh chóng xoay người, tạo ra một luồng khí để cản tên, nhưng nội lực nàng có hạn, còn tên của đối phương thì như không bao giờ cạn, qua một lúc, Đồng Ca đã dần kiệt sức.

Đồng Ca đảo mắt nhìn bốn phía, muốn tìm chỗ yếu nhất để phá vòng vây, nhưng những người này giống như uống thuốc liều chết, không chừa cho nàng chút sơ hở.

Đồng Ca lóe lên ý tưởng, nàng vội vàng móc ra một viên đạn ném xuống đất, khói mù nổi lên bốn phía, nàng vừa định nhún người bay đi, thì hai chân đã bị người ôm chặt lấy.

Trong những người này có những kẻ đã biết chiêu này của nàng ở lần trước, nên lần này học khôn trước khi viên đạn rơi xuống đất đã giành trước bắt lấy chân nàng!

Đồng Ca đau khổ nói: “Huynh đệ, cần gì phải liều mạng như vậy chứ!”

“Không liều mạng thì toàn bộ mọi người ở đây đều sẽ mất mạng, không phải người chết thì ta chết!”

Đồng Ca gơ kiếm lên: “Hết cách! Huynh đệ, chỉ có thể tiễn người đi thôi!” Đồng Ca gơ kiếm muốn đâm, đúng lúc này, một mũi tên ghim vào lưng nàng, máu tươi trào ra.

Khói mù tản đi, vây quanh Đồng Ca là đao kiếm sáng loáng.

Thái tử bước ra từ trong đám hộ vệ, âm hiểm nhìn Đồng Ca. Mặc dù nàng bị bao vây nhưng vẫn đứng thẳng, không một chút nhếch nhác.

“Đồng Ca, cho người hai con đường, một là khoanh tay chịu trói, như vậy sẽ giữ được cái mạng nhỏ của người, hai là thành con nhím, máu thịt be bét!” Thái tử nói.

Đồng Ca nở nụ cười nói: “Kẻ thức thời là người hào kiệt, ta đương nhiên chọn điều thứ nhất, ta không quen biết Diêm Vương, tạm thời chưa muốn đi xuống đó chơi.”

Thái tử đắc ý cười to.

Đồng Ca khổ sở nghiêng đầu nhìn mũi tên cắm trên lưng: “Có thể tìm người trị thương cho ta trước không?” Cứ tiếp tục chảy máu thế này, sớm muộn gì nàng cũng ngoẻo mất!

“Sao máu lại có màu đen?” Đồng Ca nhìn tay mình, sau đó phun ra một ngụm máu đen, “Trên tên có độc!” tiếp theo nàng ngã xoạch xuống!

“Thái tử điện hạ! Người này xử lý sao ạ?”

“Các người lui ra! Bỏ cung tự có quyết định!”

Hộ vệ lui ra hết, chỉ còn lại Diên Khang và một vài tâm phúc của thái tử.

Điền Khang lại gần tai thái tử nói: “Giữ lại người này để áp chế Ngự Vương!”

Thái tử âm trầm nhìn hẩn, Điền Khang thấy vậy vô cùng sợ hãi, thái tử ghét nhất là có người muốn thăm dò tâm tư của hẩn.

“Mang nạng đến Tây viện, giải độc chữa thương cho nạng!”

“Dạ!” Một nam tử ôm ngang Đồng Ca nhanh chóng rời đi.

Thái tử vẫn đứng yên tại chỗ.

Đồng Ca nằm im trên giường, áo được vén lên một nửa, trên da thịt trắng nõn như ngọc có một khối thịt sưng đỏ nát bét, nhìn thấy mà ghê!

“Sao rồi?” Thái tử bước vào thấy bộ dạng Đồng Ca như vậy, hơi không vui nói với mấy nam tử trong phòng: “Các người lui ra đi!”

Trong phòng chỉ còn lại Đồng Ca, thầy thuốc và thái tử.

“Vết thương của nạng sao rồi?” Thái tử hỏi.

“Đã giải độc, vết thương trên lưng nếu không bị nhiễm trùng, thì không có gì đáng lo!”

Thái tử ừ một tiếng, “Nữ nhân này rất khó chịu, hãy phế võ công của nạng đi!”

“Vâng!”

Thái tử nhìn Đồng Ca một cái, sau đó ra ngoài, nói Điền Khang đang chờ ở cửa: “Phái hai nha hoàn đến hầu hạ, còn nữa, canh giữ chỗ này thật cẩn thận, ta muốn ngay cả một con ruồi cũng không lọt vào được!”
Ngự Vương Phủ.

Đoàn Thịnh bàn bạc với Vương Vũ Chi xong thì về phòng.

“Đồng Đồng! Đồng Đồng!”

Đoàn Thịnh không nghe thấy tiếng đáp, bèn chạy nhanh ra ngoài phòng, hỏi hai nha hoàn canh cửa: “Vương phi đâu? Có thấy nạng không?”

Hai nha hoàn mờ mịt lắc đầu: “Vừa rồi vương phi còn nghỉ ngơi bên trong, bọn nô tỳ không thấy vương phi ra khỏi cửa ạ!”

Đồng Ca rời khỏi phòng không phải bằng cửa chính mà là cửa sổ!

Đoàn Thịnh liếc nhìn trời, “Trẻ thế này, nạng sẽ đi đâu chứ?!”

Đoàn Thịnh chạy tới phòng Giang Tiểu Thủy, bình thường hai người thích cãi nhau âm ỉ, nhưng phòng Giang Tiểu Thủy đã tắt đèn.

Đoàn Thịnh gõ cửa dồn dập: “Giang huynh đệ, Giang huynh đệ, người có trong phòng không?”

Giang Tiểu Thủy xoa xoa đôi mắt buồn ngủ rồi giường, mở cửa phòng: “Đã nửa đêm còn gào cái gì?”

“Có thấy Đồng Đồng đâu không?”

“Đồng Muội không phải ở với người sao?” Giang Tiểu Thủy hỏi ngược lại.

Đoàn Thịnh thấy vậy càng nóng nảy hơn, hẩn xoay người bước đi.

“Ày ~ đợi chút, đã xảy ra chuyện gì?”

Nói đến chuyện Đồng Ca, Giang Tiểu Thủy liền tỉnh hẩn.

Đoàn Thịnh không để ý đến hẩn, nhanh chóng đến phòng Lý tổng quản: “Lý tổng quản nhanh tập hợp toàn bộ người trong phủ đến đây ta có việc muốn hỏi?”

“Đoàn Thịnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giang Tiểu Thủy hỏi.

“Không thấy Đồng Đồng!”

36. Chương 36: Theo Ta Đi!

Đồng Ca tựa như đã biến mất khỏi thế gian, không ai biết nàng ở đâu! Đoàn Thịnh hỏi hết mọi người trong phủ, cũng tìm khắp các ngõ ngách trong phủ, nhưng không hề thấy.

“Vương gia, có lẽ Đồng cô nương có việc phải đi đâu đó!” Lý tổng quản nói.

Đoàn Thịnh nói: “Lý tổng quan, người bảo mọi người đi nghỉ ngơi đi!” sau đó hần bình tĩnh bước vào phòng, Giang Tiểu Thủy đi theo nói: “Đoàn Thịnh, chẳng lẽ người thật sự nghĩ rằng Đồng Muội bỏ đi?!”

Đoàn Thịnh quay đầu nghiêm túc nhìn hần: “Đồng Đồng sẽ không bỏ đi!”

“Người đi đâu vậy? Mặc kệ muội ấy sao?”

“Trở về phòng, lần cuối cùng ta thấy Đồng Đồng là ở trong phòng, vào xem có dấu vết gì để lại không!”

“Ta đi với người!”

Trong phòng không có dấu vết đặc biệt gì, chỉ có cửa sổ mở rộng, Đoàn Thịnh nói với hai tỳ nữ ngoài cửa: “Ngân Linh, Cúc Hương, hai người vào đây!”

Hai tỳ nữ cung kính đi vào: “Vương gia!”

“Các người vẫn luôn đứng ngoài cửa sao?”

“Dạ, bọn nô tỳ vẫn đứng đây chưa từng rời đi!” Cúc Hương đáp.

“Được rồi, hai người lui ra đi!”

Đoàn Thịnh bước tới cửa sổ.

“Người nghi ngờ Đồng Muội đi ra từ đây? Với tính cách bướng bỉnh không thích gò bó của muội ấy thì hoàn toàn có khả năng!” Giang Tiểu Thủy cười nói.

Đoàn Thịnh không trả lời, nhảy ra ngoài cửa sổ, phóng lên nóc nhà. Giang Tiểu Thủy theo sau, đứng trên nóc nhà hít một hơi không khí trong lành, sau đó xoay xoay eo, duỗi duỗi chân: “Chỗ này nằm hóng mát, uống rượu thiệt là lý tưởng!”

Giang Tiểu Thủy nói xong nằm thật xuống, hần cảm thấy mông bị cắn cái gì đó, duỗi tay mò thử, thì ra là một hạt lê rất mới.

“Đồng Muội thật đã ở đây, người xem!”

Đoàn Thịnh vui mừng tìm thử xung quanh, trời rất tối chỉ có hướng đông có chút ánh sáng yếu ớt, lòng hần bỗng dâng lên dự cảm xấu!

“Chỗ đó là đâu vậy?” Giang Tiểu Thủy chỉ về hướng có ánh sáng.

“Phủ thái tử!”

Giang Tiểu Thủy trầm mặc, vẻ mặt nghiêm túc khác thường.

Đoàn Thịnh nhìn Giang Tiểu Thủy, thấy trong mắt hần lóe lên lo lắng rất giống mình, đột nhiên cảm thấy dường như Giang Tiểu Thủy cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

“Các người có kế hoạch gì?” Giang Tiểu Thủy hỏi.

“Không liên quan tới người!”

“Người không nên cuốn Đồng Muội vào, muội ấy chỉ thích hợp sống tự do tự tại, đơn giản vui vẻ!”

Đoàn Thịnh nặng nề nói: “Ta cũng không muốn như vậy! Nhưng không thể quay đầu được nữa!”

“Trên đường gặp phải sát thủ, đều do hần?”

Đoàn Thịnh nhìn chằm chằm Giang Tiểu Thủy, muốn nhìn thấu hần.

Giang Tiểu Thủy xoay người, tránh tầm mắt Đoàn Thịnh, cảm thán: “Quả nhiên đế vương là vô tình nhất!”

Đoàn Thịnh nghe vậy nghiêng đầu nhìn Giang Tiểu Thủy, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Giang Tiểu Thủy cười: “Ta chỉ là một lãng tử giang hồ thôi!”

Đoàn Thịnh nhìn hần hỏi: “Ta có thể
tin tưởng ngươi sao?”

“Hoàn toàn có thể, chúng ta đã từng chung hoạn nạn! Đồng thời, vì Đồng Muội người càng có thể tin tưởng ta! Mặc dù chúng ta là tình địch, nhưng chỉ cần Đồng Muội được hạnh phúc, ta không oán không hối!”

“Đồng Muội đi về hướng đó sao?” Giang Tiểu Thủy chỉ về hướng đông.

Đoàn Thịnh thở dài, “Hi vọng là không, nhưng với tính tình của Đồng Đồng, hần là nàng sẽ đi!” nói xong, Đoàn Thịnh đặt ngón tay lên miệng huýt mấy tiếng.

Chẳng mấy chốc, bốn ám vệ hiện ra từ trong bóng tối, đứng trước mặt Đoàn Thịnh.

“Phủ thái tử có hành động gì không?”

“Bẩm, tối nay vừa bắt được một thích khách, hình như thái tử rất xem trọng thích khách kia, sử dụng binh lực toàn phủ, cố bắt cho được!”

Đoàn Thịnh lão đảo.

“Thích khách kia là ai? Có thấy rõ mặt người đó không?” Giang Tiểu Thủy vội vàng nói.

Ám vệ nhìn Đoàn Thịnh một cái, sau đó tiếp tục nói: “Chúng ta ở quá xa, không thấy rõ mặt người nọ, nhưng người đó cao gầy, không giống nam tử lắm!”

“Người đó sao rồi?” Đoàn Thịnh nhíu chặt mày, kiểm chế lo lắng trong lòng.

“Trúng một mũi tên có tấm độc, trước mắt sống chết không rõ!”

Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy đều biến sắc, “Bây giờ người đó đang ở đâu?”

“Ở Tây viện phủ thái tử.”

“Tây viện...” Đoàn Thịnh lặp lại lời của ám vệ, vẻ mặt nặng nề, “Đi chiêu tập mấy cao thủ đứng đầu, chuẩn bị cứu người!”

“Vương gia, hiện tại đã giờ Dần, chỉ còn hai canh giờ nữa là trời sáng, sợ không kịp!” một ám vệ nói.

“Đừng nói nữa, nhanh đi chuẩn bị, bốn vương đến phủ thái tử trước, lát nữa nghe theo tín hiệu của ta!”

Bốn ám vệ nhận lệnh rời đi.

“Đoàn Thịnh, ngươi nghi ngờ thích khách đó là Đồng Muội?” Giang Tiểu Thủy hỏi.

Đoàn Thịnh nhíu chặt mày, mười ngón tay nắm chặt: “Ta rất hi vọng người đó không phải là nàng!” hần vừa nói vừa chạy đi, lòng nóng như lửa đốt.

“Ta cũng đi!” Giang Tiểu Thủy vội vàng đuổi theo. Hai người ầm nấp cách phủ thái tử 10 mét.

“Trời! Canh phòng cẩn mật quá! Ngay cả trên nóc nhà cũng có người!” Giang Tiểu Thủy nhỏ giọng nói.

Ánh mắt Đoàn Thịnh lạnh lạnh, hần ngẩng đầu nhìn bốn phía, lên đến một cây to cành lá rập rậm, từ trên nhìn xuống toàn phủ thái tử. Giang Tiểu Thủy cũng đi theo.

“Đồng Muội của ta, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì nha! Ai di đà Phật!”

“Im đi!”

“Ta cũng muốn cầm miệng lưỡi, nhưng ta căng thẳng quá! Ta mà căng thẳng là sẽ nói nhảm! Không thể trách ta được!” Giang Tiểu Thủy vuốt vuốt trái tim bé nhỏ của mình, “ Ta chưa từng sợ như thế này bao giờ!”

Đoàn Thịnh bắt đắ dĩ liếc hẩn một cái, sau đó dời mắt đến Tây viện.

Đúng lúc này, hai thị vệ trong phủ thái tử đi đến chỗ hai người, hai thị vệ cảnh giác nhìn xung quanh một chút, Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy nín thở quan sát, hai tên thị vệ thấy không có gì khác thường mới thả lỏng, đi tiểu.

Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy nhìn nhau gật đầu, ném hai viên đá ra, hai người kia bị điểm huyết đứng im.

Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy nhảy xuống cây, cởi quần áo và lệnh bài của hai người kia bằng tốc độ nhanh nhất. Giang Tiểu Thủy móc hai mặt hai mặt nạ da ra, ném cho Đoàn Thịnh một cái.

Đoàn Thịnh nhận lấy, nhìn Giang Tiểu Thủy bằng ánh mắt biết ơn.

Hai người thản nhiên đi thẳng vào phủ thái tử.

“Thích khách tối nay là ai vậy? Sao thái tử phải khẩn trương thế?”

“Xém chút hại chúng ta phải chôn theo! Thật may là người đã chop được chân người nọ!”

“Hình như thái tử cũng không muốn giết người nọ!”

“Người nọ là nam hay nữ vậy, gương mặt đó thật có thể mê hoặc cả nam lẫn nữ!”

“Ta nghĩ là nữ giả nam!”

“Nếu là nữ, vậy người cảm thấy so với thái tử phi, mỹ nữ đẹp nhất Đại Tề ta, thì thế nào?”

“Hơn chứ không kém!”

Mấy thị vệ đang bàn tán sôi nổi thì tổng quản thị vệ Giang Minh Viễn chen vào: “Nói bậy gì đó? Các người muốn mất đầu hả? Lo giữ miệng mình đi, vậy mới sống lâu được!”

Mấy thị vệ cầm như hén, không dám nói thêm gì nữa, Giang Minh Viễn nghiêm túc quét mắt qua bọn họ một lượt, sau đó xoay người đi ra cửa.

“Này! Hai người, đứng lại!”

Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy nhìn nhau, sau đó chậm rãi xoay người, cúi đầu làm lễ: “Giang tổng quản!”

Giang tổng quản liếc hai người, nghiêm túc đến gần. Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy khẽ nhích lại gần nhau, Giang Tiểu Thủy để một tay sau lưng.

Giang tổng quản đến gần quan sát hai người, sau đó cau mày nói: “Hai người đi đâu?”

Giang Tiểu Thủy làm bộ cười gượng, sờ sờ bụng: “Hơi đau bụng nên chuẩn bị đi nhà xí giải quyết!”

Giang tổng quản nhìn Giang Tiểu Thủy từ trên xuống dưới, sau đó dời mắt sang Đoàn Thịnh: “Còn người thì sao? Cũng đau bụng?”

Đoàn Thịnh thản nhiên nói: “Vâng, hình như do ăn trúng gì đó!”

Giang tổng quản quan sát hai người, không khí trở nên khẩn trương, Đoàn Thịnh cố gắng che giấu cảm xúc, đồng thời chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Giang tổng quản nhìn một hồi, nói “Hai người đi đi!”

Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy chào hẩn rồi đi. Vừa rồi mấy thị vệ nói chuyện với nhau, hai người nghe rất rõ ràng, trong lòng đã xác định thích khách kia chính là Đồng Ca, hiện tại mong muốn lớn nhất là sớm được thấy nàng

Trong viện hộ vệ rất nhiều.

“Hai người đang làm gì? Chỗ canh giữ tội phạm quan trọng, không thể vào!” một thị vệ nghiêm túc ngăn Đoàn Thịnh và Giang Tiểu Thủy lại, không cho vào trong.

Đoàn Thịnh nhanh trí nói: “Chúng ta theo lệnh Giang tổng quản đến thăm vấn thích khách.”

“Giang tổng quản?! Không có lệnh của thái tử, ai cũng không được vào!” thị vệ kia nghiêm khắc nói.

Giang Tiểu Thủy nhón mũi chân nhìn vào bên trong, căn phòng kia cửa lớn đóng chặt, cửa sổ cũng bị dán kín, không một khe hở.

“Nhìn cái gì? Không được nhìn!” thị vệ kia quát lên.

Giang Tiểu Thủy làm bộ tò mò hỏi: “Huynh đệ, thích khách kia chết chưa?”

Thị vệ kia liếc hắt một cái, khinh bỉ nói, “Người là heo hả? Chết rồi chúng ta còn canh ở đây làm gì?”

Giang Tiểu Thủy co quắp mắt, cười hi hi phụ họa: “Đúng ha! Đúng ha!”

“Thích khách kia ám sát thái tử, hẳn là thái tử hận lắm! Chắc phải trói gô, dùng hình phạt nghiêm khắc để hỏi cung đúng không?!”

Đoàn Thịnh nghe Giang Tiểu Thủy hỏi, mười ngón tay nắm chặt đốc kiếm, nhìn chằm chằm vào ổ khoá trên cửa căn phòng kia.

Thị vệ kia nghiêng đầu quan sát Giang Tiểu Thủy và Đoàn Thịnh, “Hai người là ai? Chẳng lẽ Giang tổng quản không nói cho hai người biết, việc không nên hỏi thì không cần hỏi, việc không nên biết thì không cần biết?!”

Đoàn Thịnh ngẩng đầu nhìn thị vệ kia: “Đại ca, chúng ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc thôi, vụ ám sát hôm nay nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, Giang tổng quản sợ còn đồng bọn nên mới lệnh chúng ta tới đây điều tra một chút, việc này liên quan đến an toàn của thái tử, rất quan trọng, nếu như có gì ngoài ý muốn, người gánh trách nhiệm nổi sao?”

Thị vệ kia nghe Đoàn Thịnh nói vậy, lập tức ý thức được lợi hại, thái độ mềm xuống, “Thái tử đã ra lệnh không cho bất kỳ ai vào! Hai người cần hỏi gì thì hỏi trực tiếp ta đi!”

“Thích khách kia.....” Giang Tiểu Thủy vừa định hỏi, đã bị Đoàn Thịnh cắt ngang, “Thích khách kia có khai ra còn đồng bọn hay không không?”

“Vẫn chưa thẩm vấn nên không biết được, ngoại

trừ thầy thuốc và thái tử thì không ai biết tình hình hiện giờ của nàng ta cả!”

“Thầy thuốc? Chẳng lẽ thái tử muốn nàng ta còn sống?!”

Thị vệ kia biến sắc: “Ta không biết, ta chỉ có thể nói tới đây thôi, hai người đi đi!”

“Cám ơn!” Đoàn Thịnh xoay người rời đi, Giang Tiểu Thủy còn muốn hỏi thêm, nhưng thấy Đoàn Thịnh đi đành đi theo, “Còn chưa hỏi xong, người vội vã làm gì?”

Bỗng nhiên Đoàn Thịnh kéo nhanh hẳn vào một khúc quẹo, lúc này, có một đám người đang tới hướng này, mà đi đầu chính là thái tử.

Thái tử mặc trang phục vào triều, ngang hông đeo ngọc bội, theo mỗi bước đi của hắn vang lên những tiếng trong trẻo. Đoàn Thịnh híp mắt nhìn chiếc chìa khóa bạc bên hông của thái tử, vẻ mặt nghiêm túc.

Thái tử dừng lại, giơ tay phải lên, đám người phía sau hắn đều dừng bước, thái tử sải bước tới cửa phòng, lấy chìa khóa bên hông mở cửa phòng rồi tiến vào trong.

“Ta cũng muốn vào đó!” Giang Tiểu Thủy xoa xoa hai tay nói thầm.

Mắt Đoàn Thịnh lạnh lạnh, không tự chủ đã bóp vỡ một khối tường gạch.

“Nàng sao rồi?” thái tử liếc hai thị nữ bên cạnh.

“Bẩm thái tử, từ tối qua đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Thái tử đi tới giường, hai thị nữ lập tức tiến lên kéo rèm giường cho hần. Trên đệm giường trắng noãn là một mỹ nhân đang say ngủ.

Thái tử rũ mắt xuống, hần vung tay lên, hai thị nữ hiểu ý lui ra.

Hần như không đành lòng đánh thức mỹ nhân đang ngủ, nhẹ nhàng tới gần, từ từ cúi đầu xuống, nhắm ngay đôi môi hồng nhạt của nàng, khi môi hần chạm vào môi Đồng Ca, nàng bỗng nhiên mở mắt ra, kêu một tiếng, sau đó cố sức giãy giụa.

Thái tử cưỡng hôn Đồng Ca, một tay đè đầu nàng lại, một tay bắt lấy cánh tay đang giãy giụa của nàng, không để ý kháng cự của nàng.

Mắt Đồng Ca trợn to đến muốn nứt ra, nàng chưa bao giờ bị ức hiếp như vậy, nàng muốn đẩy hần ra cho hần mấy tát, nhưng nàng làm không được, chỉ cảm giác toàn thân không có sức, đặc biệt là trên lưng, đau đến trong tim.

Đồng Ca giãy giụa càng dữ càng kích thích dục vọng chinh phục của thái tử, đặc biệt là đôi mắt kia vì tức giận mà sáng vô cùng.

Hình như Đồng Ca ý thức được ý tưởng biến thái của thái tử, nàng ngừng giãy giụa, hơi thở của hần làm nàng ghê tởm, mắt nàng lóe lên một cái, mạnh mẽ cắn xuống, mùi máu tanh lập tức xuất hiện trong miệng nàng.

Thái tử bị đau đứng dậy, khoe miệng hần còn vết máu, hần rút khăn tay lau miệng, sau đó cười tà ngồi xuống giường, đáng vẻ cực kỳ kinh khủng.

Bỗng nhiên mặt Đồng Ca biến sắc, trong cơ thể nàng không có chút nội lực nào!

“Người đã làm gì ta? Vô công của ta đâu?” Đồng Ca hỏi.

Thái tử cười cười kéo tay Đồng Ca, vuốt ve lòng bàn tay nàng, “Theo ta đi! Ta sẽ cho nàng được hưởng vinh hoa phú quý vô tận!”

Đồng Ca tuy suy yếu, nhưng trông mắt lại vô cùng trong sáng.

“Người thật không biết liêm sỉ! Ta là đệ tử của người đó!”

Thái tử cười: “Đất trong thiên hạ đều là của vua, mọi thứ trong Đại Tề đều là của ta, bao gồm người!”

Đồng Ca châm chọc cười: “Người còn chưa làm hoàng thượng! Nói điều này hình như quá sớm!”

Thái tử cười âm trầm, “Tối qua nàng đã nói kẻ thức thời mới là người hào kiệt!”

Đồng Ca nói: “Độc của ta được giải chưa?”

Thái tử cười: “Chưa giải mà nàng còn có thể yên bình nằm ở đây sao?”

Đồng Ca rút tay về: “Vậy thì tốt, ta mệt rồi, ngủ tiếp một lát, người tự nhiên đi!”

“Rốt cuộc thái tử ở trong đó làm gì chứ? Tại sao vẫn chưa ra?!” Giang Tiểu Thủy đứng ngồi không yên nói.

“Hần không ở trong đó ngược đãi Đồng Muội chứ?!” Giang Tiểu Thủy cắn chặt răng, “Nếu Đồng Muội của ta có chuyện gì, ta nhất định không bỏ qua cho hần!”

Đoàn Thịnh trầm mặc, cực kỳ cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Điền Khang nhìn trời, nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ, đã sắp đến giờ lâm triều!”

Thái tử bước ra khỏi phòng, tự mình khóa cửa xong dắt chìa khóa bên hông.

“Canh giữ nơi này cẩn thận cho bổn cung, nếu có sơ sót, coi chừng đầu các người!” nói xong nện bước đi ra ngoài.

Bọn thị vệ nghe vậy, lập tức đề cao cảnh giác.

“Trời sắp sáng rồi, không còn thời gian nữa, nhanh nghĩ biện pháp cứu Đồng Muội ra đi!” Giang Tiểu Thủy nói.

“Ta biết, ta còn sót ruột hơn người nữa, nhưng muốn mở cánh cửa kia, trước tiên phải có chìa khóa đã!”
Đoàn Thịnh nói.

“Rắc rối vậy làm gì? Gọi người của người đến, chúng ta ném thuốc mê, thừa dịp bọn thị vệ ngất đi, phá cửa cứu Đồng Muội là được!”

Đoàn Thịnh cười khỏ nói: “Nếu được dễ như vậy thì tốt rồi, gian phòng kia còn chắc chắn hơn cả phòng giam, mặt ngoài làm bằng gỗ, nhưng bên trong là dùng sắt đúc thành, trừ dùng khóa, không ai có thể phá, hơn nữa khóa kia là do thợ làm khóa giỏi nhất thiên hạ tỉ mỉ tạo ra.”

“Ghe vậy?!”

Đoàn Thịnh gật đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Trước tiên chúng ta phải lấy được cái chìa khóa kia!”

“Còn Đồng Muội thì sao? Hôm nay không cứu?”

Mắt Đoàn Thịnh âm thầm: “Tạm thời Đồng Đồng sẽ không có nguy hiểm, thái tử giải độc cho nàng chứng tỏ tạm thời chưa muốn giết nàng, chỉ sợ.....”

“Sợ cái gì?”

37. Chương 37: Cho Nàng Câm!

Giang Tiểu Thủy nói: “Vậy Đồng Muội thì sao? Hôm nay không cứu?”

Mắt Đoàn Thịnh âm thầm: “Tạm thời Đồng Đồng sẽ không có nguy hiểm, thái tử giải độc cho nàng chứng tỏ tạm thời chưa muốn giết nàng, chỉ sợ.....”

“Sợ cái gì?”

Đoàn Thịnh trầm mặc, sau đó đứng lên nói: “Về thôi!”

Giang Tiểu Thủy nói: “Người về đi! Ta tiếp tục canh ở đây, ta muốn chịu khổ chung với Đồng Muội.”

Đoàn Thịnh nhìn hần: “Được, có tin gì lập tức báo cho ta, chú ý an toàn!”

Giang Tiểu Thủy vẫy vẫy tay, “Biết rồi! Biết rồi! Người mau về đi, sớm kiếm được chìa khóa, Đồng Muội sẽ sớm thoát khỏi bể khổ!”

Đoàn Thịnh nhìn lại căn phòng kia, trong tim như có tảng đá đè nặng trĩu.

Thái tử ngồi trên kiệu mềm tám người khiêng. Điền Khang đi theo bên cạnh.

“Thái tử điện hạ, thích khách tối qua ngài định xử trí thế nào?”

Thái tử lạnh nhạt nhìn hần một cái, rồi nhắm mắt.

Điền Khang liếc thái tử một cái, sau đó nhỏ giọng hiển kế: “Tối qua người của Ngự Vương ám sát thái tử trước mặt mọi người, đây chính là cơ hội tốt để diệt trừ Ngự Vương!”

Thái tử rũ mắt xuống, xoay xoay nhẫn ngọc trên tay, vẻ mặt cực kỳ âm hiểm: “Mấy ngày nay sức khỏe phụ hoàng thế nào?”

“Bẩm thái tử, gần đây hoàng thượng ăn kém, tinh thần uể oải.”

“Ừ.” thái tử nhắm mắt không nói nữa.

“Thái tử điện hạ, tối qua thích khách kia trốn trên nóc phòng, có khi nào nàng ta đã nghe được gì hay không?”

Thái tử run run mi.

Điền Khang quan sát vẻ mặt thái tử, nói: “Thái tử, giờ là thời điểm quan trọng, giữ lại nữ nhân này sợ là mằm tai vạ!”

Thái tử đột nhiên mở mắt, “Ta muốn nàng ta!”

Điền Khang cười gượng, “Ý của nô tài là, có nên để nàng ta im miệng hay không?”

Thái tử xoay xoay chiếc chìa khóa trong tay: “Im miệng? Có cách gì?”

Điền Khang thận trọng nói: “Để nàng ta mất tiếng mấy ngày?”

Thái tử trầm ngâm: “ Cũng tốt!”

“Vương đại nhân!”

“Lý tổng quản, trong phủ đã xảy ra chuyện gì?”

“Nữ nhân vương gia mang về bị mất tích!”

Vương Vũ Chi vuốt râu, “Thật sao? Vương gia phản ứng thế nào?”

Lý tổng quản lắc đầu thở dài: “Có lẽ vương gia đã bị cô nương này làm ê mũi!”

Vương Vũ Chi trầm giọng nói: “Số mệnh của vương gia là vua một nước, bên cạnh ngài phải là một nữ tử xứng đáng, như vậy đất nước mới được yên bình.”

Lý tổng quản nói, “Phải thanh trừ chướng ngại!”

Vương vũ chi vỗ vỗ vai Lý tổng quản: “Vì tương lai của vương gia, vì tương lai của Đại Tề!”

Trong mắt Lý tổng quản che giấu đầy dã tâm.

Đoàn Thịnh viện cớ bệnh không vào triều.

Sáng sớm, Sở Mộ Hành xách theo mấy bình rượu từ tiệm trở về, vừa vào vương phủ đã cảm giác không khí là lạ, dưới sự hướng dẫn của người làm hắn tìm được Đoàn Thịnh

“A Thịnh, xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Thịnh nặng nề nói: “Mộ Hành, chúng ta đến phòng sách nói chuyện.”

Hai người tới phòng sách.

“Đồng Đồng bị thái tử bắt, nhốt ở Tây viện.”

“Cái gì? Bị thái tử bắt? Khi nào?”

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì? Nói rõ chút đi!”

Đoàn Thịnh kể vắn tắt chuyện tối qua. Sở Mộ Hành đứng bật lên, vô cùng lo lắng nói: “Người nói tối qua Đồng Ca đến phủ thái tử, bị thái tử bắt được, còn trúng tên độc, giờ đang bị nhốt ở Tây viện?”

“Đúng!”

“Sao lại vậy!” Sở Mộ Hành rối rắm, “Nghe nói Tây viện là tường đồng vách sắt, phải làm sao đây?”

“Trực tiếp tới cửa đòi người là không được, thái tử có thể viện rất nhiều cớ, Đồng Ca sẽ vì vậy mà mất mạng. Chỉ còn cách ngầm tìm được chìa khóa, lặng lẽ cứu người!”

“Mấu chốt là thái tử luôn mang chìa khóa theo bên người, một tắc không rời!” Đoàn Thịnh nói.

Sở Mộ Hành nói: “Ta sẽ tìm Diệu thủ trích tinh Tư Không Tinh Nhi giúp một tay!”

Đoàn Thịnh hỏi, “Trước giờ Tư Không Tinh Nhi luôn lang bạt khắp nơi, rất khó tìm, việc này chắc được mấy phần?”

Sở Mộ Hành cười gượng: “Việc này cần xem vận may!”

“Vương gia, Tang viện chủ xin gặp!”

Đoàn Thịnh vốn không định gặp, nhưng vì lịch sự nói, “Dẫn hắn đến phòng khách!”

“Mộ Hành đi cùng chứ?”

“Cũng được!”

Tang Vân mặc áo trắng đang đứng giữa phòng khách, phe phẩy quạt xếp, nghe tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, làm lễ “Ngự Vương!”

Đoàn Thịnh đáp, “Chào Tang viện chủ!”

Tang Vân nhìn Sở Mộ Hành, “Mộ Hành cũng ở đây hả!”

Sở Mộ Hành, “Ừ!”

Tang Vân nhìn hai người, “Đã xảy ra chuyện gì? Sao mặt hai người nặng nề vậy?”

Đoàn Thịnh nói: “Đúng là có một số việc gấp cần xử lý, nếu Tang viện chủ không có việc gì vội, ngày khác chúng ta lại nói chuyện vậy!”

Tang Vân lễ độ cười nói: “Chuyện của ta không vội! Chính là vì kịch bản về Đồng Ca, nếu Ngự Vương có việc thì để hôm khác vậy!”

Tang Vân thấy khi nhắc tới Đồng Ca thì vẻ mặt hai người khác lạ, đã hiểu phần nào, bèn hỏi.

“Đồng Ca đâu? Sao không thấy nàng?”

“Vương gia, Đại nội tổng quản Lý công công đến!”

Đoàn Thịnh nhìn Tang Vân, “Tang viện chủ, ta có việc gấp, xin thất lễ!”

Đoàn Thịnh vội bước đi, Sở Mộ Hành ở lại.

Tang Vân hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Mộ Hành khó xử cười: “Tang Vân, việc này.....”

Tang Vân cắt ngang lời hắn: “Mộ Được, không cần nói.... Ta biết huynh không tiện nói. Ta chỉ muốn nói, nếu như có gì cần ta giúp cứ nói một tiếng!”

Được bạn tốt thông cảm, Sở Mộ Hành hơi xấu hổ, “Tang Vân, cảm ơn đã thông cảm cho ta!”

Tang Vân vỗ vỗ vai hắn, cười cười rồi đi.

Sở Mộ Hành đến sân sau, đặt ngón tay lên miệng thổi, phút chốc một con Thương Ưng xuất hiện, đậu lên tay hắn, Sở Mộ Hành cột một tấm vải vào chân nó, rồi để nó bay đi.

“Ngự Vương cát tường!”

“Lý công công, xin đứng lên, người tự mình đến đây có chuyện gì không?”

“Vương gia, hoàng thượng gọi ngài vào cung!”

Đoàn Thịnh nhìn trời nói “Lý công công biết là vì việc gì không?”

“Không, gần đây tinh thần hoàng thượng không được như trước.....”

Đoàn Thịnh nói: “Thái y đã khám chưa?”

“Đã khám, nhưng không tìm ra bệnh, chỉ nói là do hoàng thượng lớn tuổi....”

Đoàn Thịnh có cảm giác giông bão sắp nổi lên, “Bắt đầu từ khi nào?”

Lý công công nói rất nhỏ, “Từ khi biết biết tin ngài giết Lý Trường Thanh rồi về kinh.”

Đoàn Thịnh nắm chặt tay, mắt đầy lửa giận.

“Lý công công về chăm sóc phụ hoàng trước đi, ta sắp xếp một chút rồi sẽ lập tức vào cung!”

“Vâng, nô tài cáo lui!”

Đoàn Thịnh ngửa đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu, tổng tất cả buồn bực trong lòng ra.

“Trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?” Sở Mộ Hành đi đến bên cạnh Đoàn Thịnh.

“Hắn thật táng tận lương tâm!”

“Chẳng lẽ là phán đoán xấu nhất?” Sở Mộ Hành hỏi.

Đoàn Thịnh gật đầu.

“Mộ Hành, chuyện chìa khóa huynh xử lý đi, ta vào cung đã!”

“Được! Phải cẩn thận!”

Đoàn Thịnh đi vài bước, quay đầu lại, lấy ra một khối ngọc bội trừ trong ngực, giao cho Sở Mộ Hành: “Cái này có thể điều động ám vệ trong phủ, hãy dốc hết sức cứu Đồng Đồng!”

Đồng Ca chống tay ngồi lên, xếp bằng trên giường vận công thử, “Sao trong cơ thể mình lại không có chút nội lực nào?!”

Đồng Ca chưa từ bỏ ý định thử lại lần nữa, nhưng kết quả vẫn như cũ.

“Bà nội gấu! Tên thái tử đáng chết kia đã làm gì?!” Đồng Ca vừa mắng vừa cố gắng xuống giường, nằng ra ngoài lâu như vậy, nhất định Thịnh đang rất lo lắng!

“Cửa này sao mở đây, cứng quá!” Đồng Ca dùng hết sức cũng không nhúc nhích được cánh cửa, ngược lại làm ảnh hưởng vết thương trên lưng khiến nằng càng đau hơn.

“Bà nội gấu! Cửa lớn không được, thì ta đi cửa sổ! Ta không tin, một căn phòng nhỏ nhỏ có thể giữ được Đồng Ca ta!”

Khi Đồng Ca mở được cửa sổ ra, nằng trợn to mắt nhìn khung sắt từ những cây trụ to như cánh tay, mà bên ngoài hộ vệ cũng đứng chằng chịt.

“Thái tử coi trọng mình quá!” Đồng Ca bám tay trên bệ cửa, thở hổn hển.

Khi nằng nhìn ra cửa sổ, thì thị vệ ngoài cửa cũng đang ngơ ngác nhìn nằng, dưới ánh mặt trời, qua làn song sắt, nằng như tiên nữ bị cầm tù, tóc dài đen bóng, dung mạo xinh đẹp hơi tiêu tụy.....

Đồng Ca đảo mắt qua, trong số thị vệ có một kẻ nở nụ cười ngu với nằng.

“Ồ điên!” Đồng Ca quay vào phòng, ngồi xuống ghế, thuận tay rót một ly trà định uống một hớp, nhưng nghĩ nghĩ lại bỏ xuống.

Đồng Ca ngẩng đầu nhìn nóc nhà, hoàn toàn nổi giận: “Bà nội gấu nó! Nhốt hổ hả? Làm luôn một cái lồng sắt!”

“Làm sao ra ngoài đây?”

Đúng lúc này, có hai tỳ nữ bưng thức ăn tới trước cửa sổ.

“Cô nương, ăn cơm!”

Đồng Ca quay đầu nhìn, hai tỳ nữ đang chuyền từng đĩa thức ăn nhỏ qua song sắt.

Đồng Ca nhìn chằm chằm trâm cài tóc trên đầu một tỳ nữ, mắt sáng lên, “Thơm quá!” Nằng đi tới cửa sổ, nhanh như chớp rút cây trâm ra.

Tỳ nữ kia kinh sợ thét chói ta, “Cô nương làm gì vậy?”

Đồng Ca đáp, “Không có gì! Cho ta mượn cây trâm một chút!”

Đồng Ca ngồi xuống ghế: “Làm bằng bạc! Vừa đúng!”

Nàng chuyển thức ăn lên một cái ghế, dùng trâm thử từng món, thấy không có gì khác thường mới dám ăn. Hiện tại Đồng Ca mới hiểu cơm quan trọng đến mức nào.

38. Chương 38: Tu La Tím

Đoàn Thịnh tìm một thầy thuốc có thể tin tưởng được giả thành thị vệ để dẫn vào cung.

Đi trong hành lang được chạm ngọc dát vàng, Đoàn Thịnh nắm thật chặt quần áo trên người, cảm thấy hơi lạnh lẽo, quyền lực là thuốc độc, có thể khiến người ta không để ý đến tình thân, mà giết hại lẫn nhau.

“Ngự Vương, đã đến rồi!” Lý công công chào đón.

“Phụ hoàng đâu? Có ở bên trong không?” Đoàn Thịnh hỏi.

“Có ạ, nhưng vừa mới ngủ, xin Ngự Vương đợi một lát, để hoàng thượng nghỉ ngơi chút, gần đây hoàng thượng rất hay mất ngủ.”

“Được.”

“Ngự Vương, xin mời đến Thiên Điện uống trà!”

“Cũng được!”

Hai người đi tới Thiên Điện.

Lý công công nhận lấy nước trà từ tay cung nữ, nói với mấy thái giám và cung nữ bên cạnh “Các người lui xuống đi! Ở đây có ta là được!”

“Vâng!” mấy người nghe lệnh lui ra.

Đoàn Thịnh nháy mắt ra hiệu với thị vệ tâm phúc đứng bên cạnh, bọn họ lập tức đi xung quanh xem xét sau đó về lại chỗ cũ.

“Lý công công, có kiểm tra qua đồ ăn của phụ hoàng chưa?”

“Đồ ăn của hoàng thượng đều được kiểm tra nghiêm túc, cả châm bạc nghiệm độc, cho người ăn thử nhưng vẫn không có gì khác thường.”

Đoàn Thịnh suy nghĩ một lát rồi nói: “Đồ dùng hàng ngày thì sao?”

“Cũng đã kiểm tra, không phát hiện gì!”

Đoàn Thịnh đứng lên đi tới đi lui, “Thức ăn của phụ hoàng phải được kiểm tra kỹ lưỡng, không thể lơ là!”

Lý công công nói: “Vâng, xin vương gia yên tâm!”

“Chắc hoàng thượng đã tỉnh rồi, mời Ngự Vương qua đó!”

Hai người rời khỏi Thiên Điện đến cung của Đoàn đế, Lý công công ở lại bên ngoài, Đoàn Thịnh bước vào một mình, vừa vào cửa, hắn đã ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, hắn nhìn quanh thì thấy trên bàn trà bên mép giường có một chậu hoa màu tím rất đẹp.

“Thịnh nhi!” Đoàn đế đang khoác áo khoác đứng trước một bức tranh.

“Phụ hoàng!” Đoàn Thịnh đi tới bên cạnh Đoàn đế.

Đoàn đế quay đầu nhìn hắn: “Thịnh nhi, diện mạo con giống ta nhưng tính tình lại y hệt nương con.”

Đoàn Thịnh nhìn bức tranh trong tường, lòng ấm áp.

“Thịnh nhi, đi theo ta!” Đoàn đế xoay người đi tới bàn sách, đưa cho hắn hai vật.

Đoàn Thịnh nhận lấy, là một lệnh phù và một thánh chỉ.

“Phụ hoàng, đây là.....” Đoàn Thịnh không hiểu nhìn Đoàn đế.

“Con cứ cất đó đi, sẽ có lúc cần đến!”

“Phụ hoàng!”

Đoàn đế thở dài, xoay người: “Cất đi!”

“Phụ hoàng, nghe Lý công công nói sức khỏe phụ hoàng không tốt, nên con dẫn theo một thầy thuốc tới khám cho phụ hoàng!”

Đoàn đế nhắm mắt, “Con nghi ngờ gì sao?”

“Phụ hoàng, khám xong mới biết được!”

Đoàn Thịnh vỗ vỗ tay, vị thầy thuốc giả làm thị về kia đi vào, làm lễ chào.

Thầy thuốc họ Đường, tên Cẩm Vinh, là thầy thuốc riêng của Ngự Vương Phủ.

Khi Đường Cẩm Vinh vào phòng, hắn khịt khịt mũi, khi thấy chậu hoa tim kia thì nhú chặt mày.

“Hoa này có vấn đề gì sao?” Đoàn Thịnh hỏi.

“Bẩm Ngự Vương, hoa này là từ Tây Vực tới, một loại an thần tốt.”

Đoàn Thịnh gật đầu.

Đường Cẩm Vinh bắt mạch cho Đoàn đế, mày vẫn nhú chặt, “Hoàng thượng, tiểu dân muốn xem tròng mắt và đầu lưỡi của ngài.”

Đoàn đế gật đầu phối hợp.

Đường Cẩm Vinh bắt mạch xong, lui lại một bước.

Đoàn Thịnh hỏi “Sao rồi?”

“Bẩm Ngự Vương, hoàng thượng bị trúng độc!”

Đoàn Thịnh và Đoàn đế đều kinh hãi: “Trúng độc gì?”

Đường Cẩm Vinh đi về phía chậu hoa kỳ lạ kia, nói “Nguyên nhân đều do nó!”

Đoàn Thịnh và Đoàn đế cũng tới gần chậu hoa: “Không phải người nói nó là thuốc an thần tốt?”

“Hoa này tên là Tu la tím, dùng một mình thì đúng là có tác dụng an thần tốt, nhưng dùng chung với Long Tiên Hương, sẽ biến thành thuốc độc có thể chết người.”

“Độc này làm sao để giải?” Đoàn Thịnh khẩn trương hỏi.

“Phải tìm được Lam mạn ưu là thứ tương khắc với nó, dùng chung với Đan hương, một tháng sau sẽ hết độc.”

Đoàn Thịnh vội vàng hỏi: “Ở đâu có Lam mạn ưu?”

Đường Cẩm Vinh đáp: “Tây Vực.”

Đoàn Thịnh trầm mặt: “Tây Vực ?! Đi nhanh không kể ngày đêm cũng phải hai tháng, phụ hoàng ta đợi kịp không?”

Đường Cẩm Vinh nói: “Tạm thời độc của hoàng thượng còn có thể khống chế, chỉ cần 2 tháng sau kịp thời dùng Lam mạn ưu là được.”

Đoàn Thịnh nói với Đường Cẩm Vinh, “Người lui ra sắp xếp chuyện giải độc đi, nhớ, không thể để lọt chút gì!”

Đường Cẩm Vinh lui ra.

Đoàn Thịnh quỳ gối trước mặt Đoàn đế: “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sẽ lập tức phái người đi kiếm, chắc chắn sẽ không để phụ hoàng có chuyện!”

“Thịnh nhi, đứng lên đi!” vẻ mặt Đoàn đế bình tĩnh như thường.

“Người đâu, đem bồn hoa này đi chỗ khác!” Đoàn Thịnh nói.

Đoàn đế nói với thái giám tiến vào: “Người lui ra!”

“Phụ hoàng, sao vậy?”

Đoàn đế nhìn Đoàn Thịnh nói, “Thịnh nhi, thông minh như con chắc biết là vì sao mà!”

Đoàn Thịnh nặng nề nhìn Đoàn đế: “Phụ hoàng!”

Hoàng đế vỗ vỗ tay hân: “Đi làm đi!”

Đoàn Thịnh đi đến trước cửa sổ, mở cửa ra, “Phụ hoàng, gian phòng kia mùi quá nồng, tạm thời phụ hoàng đừng ở đó!”

Đoàn đế nói, “Con đi đi! Ta biết phải làm thế nào!”

Đoàn Thịnh nhìn Đoàn đế: “Phụ hoàng, giữ gìn sức khỏe! Không lâu lắm đâu!”

Đoàn đế vỗ nhẹ vai Đoàn Thịnh khích lệ.

Đoàn Thịnh nặng nề rời đi.

Bên người thái tử phòng hộ rất kín kẽ, trừ thị vệ đại nội, còn có bốn cao thủ giang hồ đi theo.

Sau tiếng chiêng vang mở đường, thái tử xuất hiện rầm rộ trên đường phố, khiến người đi đường phải rời rít tránh ra.

Trên lầu hai tiệm rượu Lục Phúc, một người đang chăm chú nhìn chiếc kiệu của thái tử, tay nắm chặt cạnh cửa.

Lúc này, trên đường phố bỗng vang lên tiếng thét chói tai, tiếp theo là tiếng ngựa hí vang, một con ngựa đen cao lớn đang chạy như điên tới, khiến người đi đường hoảng sợ tránh sang hai bên.

Kiệu của thái tử đứng ở ngã tư đường, các thị vệ vẫn nghiêm túc đứng xung quanh cỗ kiệu, làm như không thấy việc đang diễn ra trước mắt.

Bốn phía bỗng nhiên không còn tiếng người nói chỉ còn tiếng ngựa đạp vó cuồng loạn, người xung quanh sợ đến mức nín thở nhìn con ngựa sắp tới gần kiệu thái tử.

Một cao thủ tung người lên đâm mạnh vào mặt con ngựa, con ngựa hét thảm, ngã lăn ra, bụng hướng lên trời miệng sùi bọt mép, bốn chân co quắp, phát ra tiếng kêu cực kỳ thảm thiết.

Người trên đường phát ra tiếng kinh hô, đúng lúc này, bỗng một đám ngựa hung hăng chạy tới, mọi người lật đật chạy trốn.

Thái tử vén màn kiệu lên, một thị vệ cúi đầu cung kính nói: “Thái tử điện hạ, cần vào quán trà nghỉ tạm không ạ?”

Thái tử liếc nhìn phía trước, “Nhanh chóng giải quyết đi!”

Thị vệ kia vung tay lên, mấy cao thủ bay lên trước, vung đao chém những con ngựa. Đầu ngựa lần lượt rớt xuống đất, lăn mấy vòng mới ngừng lại, máu tươi trào ra như suối.

Người đi đường thấy máu me như vậy, hoảng sợ chen đẩy nhau chạy đi, có mấy người chạy đến gần kiệu của thái tử, đúng lúc này, thái tử vén rèm lên, mắt sắc quét qua mấy người.

Thị vệ đứng bên cạnh vung tay lên phóng mấy ám khí ra, trong đám có mấy người ngã xuống đất, tiếng thét chói tai vang lên, mọi người chạy trốn tứ phía, nhất thời rối loạn cả lên, thừa dịp này có mấy nam tử lên đến gần kiêu.

“Bắt lại cho ta!” thái tử lạnh lùng quát.

Dân chúng vô tội rồi rít ôm đầu ngồi xổm xuống, mấy người gây chuyện cũng bắt đầu rút lui theo nhiều hướng khác nhau. Thị vệ lui về bảo vệ thái tử, còn lại bốn cao thủ giang hồ thì đuổi theo.

Thái tử thâm trầm nhìn hướng mấy người đang chạy thực mạng, sau đó nhìn xuống khóa bạc bên hông, hần trầm giọng nói: “Trở về phủ!”

Một người lui đến cuối hẻm, bốn cao thủ sau lưng đuổi riết không tha, chặn hần lại, đâm kiếm về phía hần, muốn hần phải chết.

Tứ kiếm khách đuổi tận giết tuyệt đã mất tích nhiều năm trên giang hồ, không ngờ là vì về phục vụ cho thái tử. Sở Mộ Hành kinh hãi, càng không dám phân tâm. Hần vốn muốn tạo ra hỗn loạn để thừa dịp trộm chìa khóa, nhưng không ngờ căn bản không cách nào đến gần thái tử được.

Đuổi tận giết tuyệt không hổ là đuổi tận giết tuyệt, chiêu nào chiêu nấy tàn nhẫn. Sở Mộ Hành sợ lộ thân phận, không dám dùng Thần Long đao pháp, chỉ tùy cơ ứng biến. Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện, vẩy một mớ bột phấn vào mặt bốn người kia.

“Đi theo ta!” Sở Mộ Hành được người nọ kéo ra khỏi hẻm nhỏ, đi tới chỗ không người.

“Cám ơn huynh đài giúp đỡ!” Sở Mộ Hành nói.

Người nọ kéo vải che mặt ra, “Mộ Hành, khách sáo cái gì!”

“Tang Vân!” Sở Mộ Hành kinh ngạc kêu lên.

Tang Vân cười nhẹ, “Đừng nghĩ nhiều, ta không có thăm dò chuyện của huynh, cũng không theo dõi huynh. Chỉ vì hôm nay trên phố náo loạn như vậy, ta thấy có người giống huynh nên mới đuổi theo thử.”

“Tang Vân, ta không có ý này!” Sở Mộ Hành nhìn bốn phía cau mày: “Tang Vân, chuyện hôm nay, cảm ơn huynh, ta có việc, hẹn hôm khác!”

“Đợi đã……!” Tang Vân đến cạnh hần, “Ta thấy chuyện của huynh có liên quan đến thái tử, có lẽ ta có thể giúp được! Hay là, huynh không tin ta!”

Nhìn Tang Vân rất chân thành.

Sở Mộ Hành cảnh giác nhìn xung quanh, “Đồng Ca bị thái tử bắt nhốt ở Tây viện, chúng ta cần chiếc chìa khóa thái tử luôn đeo bên hông.”

Tang Vân hỏi, “Tối qua thích khách ở phủ thái tử chẳng lẽ là nàng?” Thật ra tình huống tối qua hần đã biết, nhưng vẫn hỏi vậy chỉ vì không muốn Sở Mộ Hành sinh nghi.

Sở Mộ Hành gật đầu.

Tang Vân hỏi, “Hiện tại Đồng Ca thế nào?”

“Trúng một mũi tên, nhưng không nguy hiểm tính mạng.”

Tang Vân trầm giọng hỏi: “Có tin tức của Tư Không Tinh Nhi chưa?”

“Đang ở xa ngàn dặm, hai ngày nữa mới về tới, nhưng không thể đợi lâu được, chúng ta phải nhanh chóng cứu nàng ra!” Sở Mộ Hành trả lời.

Tang Vân: “Nghe nói tường ở Tây viện là tường đồng vách sắt! Có biết cấu tạo của tường ở đó không?”

Sở Mộ Hành đáp: “Điều này thì biết, như là một cái lồng đúc từ sắt, ngoại trừ sử dụng chìa khóa, không có đường khác!”

Tang Vân trầm mặc một hồi, rồi nói: “Dùng Bàn Khánh Kiếm có lẽ được!”

Sở Mộ Hành kinh ngạc hỏi: “Bàn Khánh Kiếm? Vật quý nhất của võ lâm? Nó đã mất tích hơn 20 năm trước, không ai biết giờ nó ở đâu, tìm nó còn khó hơn so với lấy chìa khóa từ thái tử nữa!”

Tang Vân nói: “Ta biết rõ tung tích của nó!”

Sau khi trở về phủ, thái tử và Điền Khang vào phòng sách.

Lúc thái tử đi ra, mây hắc nhú chặt, đi về phía Tây viện.

Đồng Ca đã thử đủ mọi cách vẫn không thể ra được, vì vậy nằm trên đường nghỉ ngơi dưỡng sức, nghe tiếng mở cửa, nàng lập tức tỉnh táo lại. Nếu là trước kia, nàng sẽ không chần chừ gì mà xông ra đánh người nọ như tử, sau đó nghênh ngang bỏ đi. Nhưng bây giờ, nàng bị thương, còn mất hết võ công, chẳng thể làm gì được, vừa nghĩ đến đây Đồng Ca lại thấy tức điên.

Thái tử đi tới giường, âm trầm nhìn nàng.

Đồng Ca nghiêng răng nhìn thái tử chăm chăm. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, sau mấy phút, Đồng Ca cười một tiếng, ngồi dậy, “Chán chết ta rồi! Để ta ra ngoài đi dạo một chút đi!”

Thái tử không nói gì, lạnh nhạt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn Đồng Ca.

Đồng Ca mới vừa đi tới cửa phòng đã bị ngăn lại, ngoài cửa là hai hàng thị vệ, “Làm gì? Tránh ra, ta muốn ra ngoài đi dạo!”

Thị vệ không nói lời nào, đứng im như núi. Đồng Ca không có nội lực nên không cách nào qua được.

Đồng Ca bĩu môi, nhìn thái tử đang nhàn nhã uống trà, cực kỳ khó chịu.

Đồng Ca bước trở vào, tức giận ngồi xuống cái ghế bên cạnh thái tử, cầm ly trà hắc vừa uống lên hớp vài hớp, cả ngày nay vì đề phòng trong trà có độc, nàng không dám uống miếng nước nào cả.

Đồng Ca uống hết trà xong, thô lỗ dùng tay áo lau miệng, nói: “Trà nhà ngươi không tệ lắm, loại gì vậy?”

Thái tử nhìn Đồng Ca tự nhiên như vậy, cảm thấy khá mới lạ, hắc đáp: “Thiết Quan Âm!”

“Thì ra là Thiết Quan Âm!” Đồng Ca cười.

“Này! Trà uống rồi, nói chuyện cũng nói rồi, chẳng phải chúng ta nên đi dạo sao?!”

Thái tử liếc nhìn rèm giường màu trắng, “Không cần, ta nghỉ ở trong phòng tốt hơn.”

39. Chương 39: Mạnh Tay Bẻ Hoa

“Này! Trà uống rồi, nói chuyện cũng nói rồi, chẳng phải chúng ta nên đi dạo sao?!”

Thái tử liếc nhìn rèm giường màu trắng, “Không cần, ta nghỉ ở trong phòng tốt hơn.”

Đồng Ca hít một hơi, đảo mắt, cười nói “Phòng này thiếu khí quá, chúng ta ra ngoài hóng mát một chút đi!”

“Hóng mát?!” bỗng nhiên thái tử nhích lại gần Đồng Ca, nàng nhịn đau uốn thẳng lưng né ra.

Thái tử cười nói, “Có thể đi ra ngoài hóng mát, chứng tỏ vết thương của nàng đã hồi phục rất tốt, không bằng chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa để tăng tiến tình cảm đi!”

“Chuyện gì có ý nghĩa?!”

Thái tử nhìn nệm giường nói, “Nàng đã nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, vậy nàng chỉ cần hầu hạ ta cho tốt.....ta sẽ không đối xử tệ với nàng!”

Đồng Ca đảo mắt, nàng che vai rên, “Ây da! Ta đau quá, các ngươi cho ta dùng thuốc gì, mà chẳng thấy chuyển biến tốt gì cả?!”

Thái tử nhìn chăm chăm vào vùng cổ trắng mịn của nàng, vẻ mặt trở nên đáng sợ, giống như một con sói đang nhìn con mồi, dần dần nhích gần tới Đồng Ca.

Đồng Ca đã hiểu ý đồ của thái tử, nàng giận điên lên, nếu là bình thường nàng nhất định sẽ cho hắn một đao, nhưng giờ nàng kiềm chế lửa giận, chậm rãi lui đến mép giường, rút cây trâm cài tóc lấy từ chỗ tỳ nữ ra, mặc dù giờ nàng không có nội lực nhưng nàng biết chỗ nào là điểm yếu có thể chết người, nếu muốn giết người, còn dư sức.

Đồng Ca cười cười, giống như sen hồng nở rộ, “Thái tử, ta còn đang bị thương nặng đó! Chẳng lẽ ngài là loại nam tử thô lỗ không biết thương hương tiếc ngọc?”

Thái tử thâm trầm nhìn Đồng Ca, chuyện mạnh tay bẻ hoa hắn đã làm không ít lần, nhưng nhìn thấy đôi mắt khinh miệt của Đồng Ca, hắn đổi ý.

Hắn nâng cằm Đồng Ca lên, nhích lại gần đến mức có thể cảm thụ được hơi thở của nàng, nhìn chăm chăm nàng. Đồng Ca nắm chặt cây trâm, đang chuẩn bị ra tay thì thái tử thả nàng ra, đứng lên, “Hãy an phận dưỡng thương đi!” nói xong xoay người bỏ đi.

Đồng Ca thở phào nhẹ nhõm, buông cây trâm ra, lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi.

Đồng Ca biết nếu giết thái tử, nàng cũng không thể yên bình mà rời đi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng khóa cửa, Đồng Ca nhìn cửa trầm tư, nàng phải nghĩ biện pháp ra ngoài, nàng không muốn đối mặt với thái tử một khắc nào nữa.

Đồng Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết Đoàn Thịnh có biết mình bị nhốt ở đây không? Nàng nhớ tới những lời nghe được đêm đó, thái tử cấu kết với ngoại địch, hình như muốn làm phản! Nàng phải nhanh chóng truyền tin tức này đi, nghĩ đến đây, Đồng Ca hận không thể hóa thành con ruồi để bay qua khỏi cửa sổ.

Giang Tiểu Thủy vẫn đang giả làm thị vệ, lúc thấy thái tử đi vào phòng, lòng hắn nóng như lửa đốt chỉ sợ thái tử làm gì Đồng Ca, mãi cho tới khi thái tử đi ra hắn mới hết lo.

Thái tử liếc Diên Khang một cái, Diên Khang khom người gập đầu. Giang Tiểu Thủy thấy vậy, cảm thấy hai người này có điều gì đó mờ ám.

Thái tử rời đi, Diên Khang không đi theo mà bước sang hướng khác, Giang Tiểu Thủy bèn lặng lẽ theo sau.

“Diễn đại nhân!” hai tỳ nữ đang bưng chén thuốc làm lễ với Diên Khang.

Diên Khang nhìn cái chén trên khay, hỏi: “Cái gì đó?”

“Bẩm đại nhân, là thuốc cho cô nương ở Tây viện.”

“Ừ!” Diên Khang đảo mắt, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ bột phấn trong bình vào trong chén thuốc, sau đó vẻ mặt như thường nói với hai tỳ nữ đang hoảng sợ kia: “Nhìn nàng ta uống hết mới được đi!”

“Vâng!” hai tỳ nữ cúi đầu.

“Đi đi!” Diên Khang phất tay, hai tỳ nữ chậm rãi bưng chén thuốc đi.

“Khốn kiếp! Tên hồ ly đáng chết, dám độc Đồng Ca!” Giang Tiểu Thủy núp sau tường thâm mắng Diên Khang, mắt dõi theo hai tỳ nữ, trong đầu suy nghĩ biện pháp.

Phủ thái tử được canh phòng rất nghiêm mật, khắp nơi đều là hộ vệ.

Hai tỳ nữ thận trọng bước đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng mèo kêu thảm thiết làm hai người rợn cả tóc gáy, hai người kinh ngạc quay đầu lại xem thử, đúng lúc này, bỗng thấy cả người đau xót, không thể động dậy được nữa.

Giang Tiểu Thủy như u linh lách tới trước mặt hai tỳ nữ, nhanh chóng đổi chén thuốc có độc, rút lui, rồi cách không giải huyết cho hai người, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Mặt hai tỳ nữ trắng bệch, run rẩy cả người, la thất thanh một tiếng rồi chạy đi, vừa rồi làm hai gười liên tưởng đến truyền thuyết oan hồn đòi mạng đã lan truyền trong phủ.

Sau khi hai tỳ nữ kia đi, Giang Tiểu Thủy bước ra, nhìn về hướng Ngự Vương Phủ, thầm nói: “Đoàn Thịnh, hi vọng người không tới quá muộn!

Giang Tiểu Thủy hiện tại đang giả làm thị vệ, nên đường hoàng trở lại Tây viện, thấy hai tỳ nữ kia đã đi, bèn muồn vào xem thử.

“Này! Người làm gì đấy? Không được phép đến gần!” một hộ vệ hét Giang Tiểu Thủy.

Giang Tiểu Thủy rút chân, cười lấy lòng: “Nghe nói cô nương trong phòng còn đẹp hơn cả vương phi của chúng ta phải

Không?”

Người nọ nhìn kỹ Giang Tiểu Thủy: “Trở về chỗ của mình đi, việc không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nhìn thì đừng nhìn, như vậy mới sống lâu được!”

Giang Tiểu Thủy cười cười trở về vị trí của mình đứng ngay ngắn, hai mắt đảo quanh, phải nghĩ biện pháp tìm hiểu tình hình của Đồng Ca!

Đoàn Thịnh về phủ, nghe quản gia Lý Minh báo: thế tử Nam Vương, Trần Tuấn, đột nhiên mất tích, qua điều tra, hiện đang bị nhốt ở biệt viện của thái tử.

Đoàn Thịnh nhíu mày, thái tử định làm gì? Lần này thế tử Nam Vương không được phụ hoàng triệu vào kinh mà có mặt ở đây là đã khác thường, bây giờ còn bị thái tử nhốt, chẳng lẽ có âm, nghĩ đến đây, Đoàn Thịnh liền nói ngay: “Cứu hẩn ra, trấn an hẩn, khi cần có thể có chỗ dùng!”

Lý tổng qua lui ra, Đoàn Thịnh gọi ám vệ, nói cho hẩn biết tình huống trước mắt của Đồng Ca, và tin Sở Mộ Hành đã biết chỗ Bàn Khánh Kiếm.

Có Bàn Khánh Kiếm có chặt sắt, nhưng trong phủ thái tử thị vệ rất nhiều, không tránh khỏi sẽ có một trận quyết chiến. Đoàn Thịnh còn chuẩn bị lên vào phủ thái tử trộm chìa khóa để khả năng thành công càng cao hơn.

Sở Mộ Hành và Tang Vân đi lấy kiếm.

Hai người trải qua nhiều cơ quan phòng hộ, tới một căn phòng bí mật dưới đất, trong phòng, kiếm được cắm trên một bệ đá, toàn thân kiếm tản ra ánh sáng bén nhọn.

Sở Mộ Hành vô cùng vui mừng. Tang Vân rút kiếm quơ nhẹ, kiếm khí khuấy động sự tĩnh lặng của căn phòng, hẩn vùng tay lên, bệ đá nứt làm hai nửa.

“Kiếm khí chém đá như chém bùn, quả không hổ là Bàn Khánh Kiếm!” Sở Mộ Hành khen.

Tang Vân cầm kiếm đi tới bên cạnh Sở Mộ Hành. “Chúng ta đi thôi!”

Sở Mộ Hành cảnh giác nhìn hẩn, “Tang Vân, huynh rốt cuộc có thân phận gì? Một ông chủ rạp hát tuyệt đối sẽ không có Bàn Khánh Kiếm!”

Tang Vân cười chân thành, “Mộ Hành, ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta xem huynh là bằng hữu, mà ta cũng không có nửa phần ác ý với huynh!”

Sở Mộ Hành nhìn chằm chằm hẩn.

Tang Vân tới gần Sở Mộ Hành, vỗ vỗ vai hẩn: “Đến lúc thích hợp ta sẽ nói cho huynh, tin tưởng ta! Hiện tại quan trọng nhất là cứu Đồng Ca ra đây, nằng ở phủ thái tử thêm một khắc nào là thêm một phần nguy hiểm!”

Sở Mộ Hành gật đầu, “Tang Vân, ta tin huynh!”

Thái tử đi đến chỗ Minh Ngọc Chiêu, vừa rồi ở chỗ Đồng Ca hẩn bị khơi mào dục vọng giờ cần phát tiết. Mà đối với Minh Ngọc Chiêu, thái tử đến là một cơn ác mộng.

Thái tử hoành hành ngang ngược trên người Minh Ngọc Chiêu, trong rèm truyền ra tiếng thở gấp như dã thú và tiếng khóc khê khở sở.

Bên ngoài phòng, bọn thị vệ đứng nghiêm như thường.

Minh Ngọc Chiêu ở một căn phòng độc lập, ba mặt là hồ chỉ có một lối vào duy nhất nơi bọn thị vệ đang đứng canh.

Lúc này, trên mái hiên có một người đang cố gắng vào phòng từ cửa sổ, người này chính là Đoàn Thịnh.

Trong phòng vẫn đang vang lên tiếng thở dốc, Đoàn Thịnh lẻn vào phòng trong, qua lớp rèm mỏng bằng lụa trắng có thể mơ hồ thấy được bóng dáng hai người.

Chỗ đóng quần áo cách giường không xa, lấp ló một chiếc chìa khóa, Đoàn Thịnh liếc lên giường, nhón chân đến gần đóng quần áo, lúc cầm chùm chìa khóa lên chìa khóa va chạm phát ra một tiếng vang nhỏ, hần khản trương ngẩng đầu nhìn lên giường, vừa lúc bắt gặp tầm mắt của Minh Ngọc Chiêu.

Đoàn Thịnh giật mình, nhưng Minh Ngọc Chiêu chỉ phát ra một tiếng rên nhẹ khiến cho thái tử càng thở gấp hơn. Sau đó Minh Ngọc Chiêu nhắm mắt lại, Đoàn Thịnh lặng lẽ cầm chìa khóa đi ra.

Hần lên nóc nhà, nhanh chóng chạy đến một căn phòng ở phía Đông phủ thái tử.

“Được rồi, tiến hành bước tiếp theo!” Đoàn Thịnh lập tức ra lệnh.

Đoàn Thịnh mặc đồ của thái tử vào, thị vệ đi theo hần cũng thay đồ của thị vệ phủ thái tử. Sau đó một nam tử có chòm râu dê đeo mặt nạ da người lên mặt Đoàn Thịnh, trong nháy mắt, hần đã biến thành thái tử.

Xong xuôi, Đoàn Thịnh dẫn đoàn người đến Tây viện.

“Thái tử diện hạ!” Thị vệ Tây viện làm lễ với hần.

Đoàn Thịnh đường hoàng đi thẳng qua, mở cửa phòng bước vào. Đồng Ca đang ngủ thiếp, nghe tiếng động vội bật dậy, cảnh giác nhìn hần.

Đoàn Thịnh bước nhanh tới giường, “Đồng Đồng, nàng không sao là tốt rồi!”

Đồng Ca nghi ngờ nhìn hần, trên đời này chỉ có một người gọi nàng là Đồng Đồng, hơn nữa giọng nói cũng rất giống, nhưng đây là gương mặt của thái tử, “Người là ai?”

“Là ta, Thịnh đây! Đồng Đồng, mau cho ta xem vết thương sau lưng nàng thế nào!” Đoàn Thịnh thấy Đồng Ca băng bó cả lưng lòng đau như dao cắt.

Đồng Ca nói: “Ta không sao, chúng ta mau đi thôi!”

Đồng Ca vội vàng bước xuống giường, không cẩn thận động vết thương trên lưng, nàng đau kêu thành tiếng.

“Đừng động!” Đoàn Thịnh ôm ngang nàng lên, sải bước ra cửa.

“Thịnh, chúng ta cứ thế này đi ra không sao chứ?”

“Yên tâm, bây giờ ta là thái tử, không ai dám ngăn ta đâu!”

Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca đường hoàng bước ra khỏi Tây viện, đúng lúc này từ xa vang lên tiếng bước chân dồn dập, đuốc thấp sáng trưng.

“Đi mau, bị phát hiện rồi!”

40. Chương 40: Giết Không Tha!

Cửa Tây viện bị một nhóm thị vệ bao vây, thái tử kiêu ngạo bước vào cửa, nhìn Đoàn Thịnh cười lạnh.

Hộ vệ ở Tây viện thấy một thái tử khác hung hăng xuất hiện, lập tức hiểu ra người trước có thể là kẻ giả mạo, bèn nhanh chóng rút kiếm ra giờ về phía Đoàn Thịnh.

Đồng thời, cung thủ trên nóc nhà cũng lập tức nhắm tên vào hắn. Giờ Đoàn Thịnh mới biết mình đã thành cá trong chậu, thái tử đã sắp xếp sẵn thiên la địa võng!

Thái tử cười lạnh nói: “Trên trời có lối người không đi, địa không không cửa lại xông vào!”

Đoàn Thịnh lui một bước, thị vệ đi theo nhanh chóng tản ra bảo vệ xung quanh hắn.

Thái tử nhìn Đồng Ca, ánh mắt phức tạp, Đồng Ca là cá, hắn muốn, nhưng Đoàn Thịnh là gấu, hắn càng muốn, nếu như chỉ có thể chọn một trong hai, hắn đành buông tha cá!

“Nếu người không muốn Đồng Ca chết theo người thì mau buông nàng ra!”

Đoàn Thịnh cúi đầu nhìn Đồng Ca, hiện giờ nàng không có nội lực, muốn bảo vệ nàng không bị thương tổn rất khó.

Đồng Ca hiểu được băn khoăn của Đoàn Thịnh, nàng cười nói: “Chàng thả ta xuống đi!”

Đoàn Thịnh do dự, Đồng Ca kéo ống tay áo hắn: “Trong phủ thái tử, ăn ngon uống ngon, còn được hưởng vinh hoa phú quý vô tận, ta quyết định ở lại đây rồi!”

Nghe Đồng Ca nói, thái tử và Diên Khang kinh ngạc nhìn nhau, sao nàng còn nói được?!

“Thái tử, nữ tử này không giữ lại được!” Diên Khang nói nhỏ.

Thái tử âm hiểm nhìn hắn một cái, rồi nói “Đồng Ca, tới đây!”

Để nàng đi có lẽ có thể bảo vệ được tính mạng, hiện giờ thái tử đang có hứng thú với nàng, tạm thời sẽ không thương tổn nàng, tối nay mình thoát đi, sẽ tiếp tục tính kế cứu nàng ra, nghĩ vậy, Đoàn Thịnh buông Đồng Ca ra.

Đồng Ca vẫn còn rất yếu, nàng bước từng bước về phía thái tử, không quay đầu lại. Đoàn Thịnh nhìn bóng lưng Đồng Ca, lòng rất khó chịu, hắn nắm chặt đốc kiếm, vẻ mặt nặng nề.

Đồng Ca vừa ra khỏi tầm ngắm của cung thủ, thái tử liền ra lệnh: “Bắn tên! Giết không tha!”

Mưa tên nhắm thẳng vào Đoàn Thịnh, Đoàn Thịnh vừa vung kiếm chém tên vừa lui dần về sau, thị vệ xung quanh nhanh chóng tiến lên giúp Đoàn Thịnh cản bớt tên.

“Ai giết được kẻ giả mạo bốn cung, tiền thưởng vạn lượng, thăng lên một cấp!”

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, thái tử vừa nói ra, thị vệ phủ thái tử càng thêm liều chết. Thái tử kéo Đồng Ca lại gần hất hê nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dưới làn tên như mưa, thị vệ của Đoàn Thịnh lần lượt ngã xuống, Đồng Ca thầm toát mồ hôi lo lắng không yên. Trong lúc này, Giang Tiểu Thủy đang giả thành thị vệ phủ thái tử, lặng lẽ đến gần Đồng Ca.

Bỗng một tiếng hét to vang lên, hai người áo đen che mặt bay ra, một người trong đó vung thanh kiếm trong tay lên, khiến ửi tên bốn phía bị chẻ thành từng khối vụn. Hai người hạ xuống bên cạnh Đoàn Thịnh, đầu lưng với hắn, mặt hướng về kẻ địch.

“A Thịnh!”

Đoàn Thịnh gật đầu, hai người áo đen vừa xuất hiện, Đoàn Thịnh đã biết đó là ai.

Có Sở Mộ Hành và Tang Vân, tình thế liền thay đổi, những thị vệ trên nóc nhà đã bị hai người giải quyết, hiện tại chỉ còn thị vệ xung quanh và cung thủ.

Đúng lúc này, một đội quân tràn vào, mấy người thâm kinh hãi, thái tử điều cả quân giữ thành tới, xem ra không muốn cho họ sống!

“Chủ thượng, mau rút lui!” thủ hạ của Đoàn Thịnh quát to.

Đoàn Thịnh, Sở Mộ Hành, Tang Vân vẫn không động, tiếp tục vung kiếm tấn công kẻ địch, nhưng mắt lại nhìn về phía Đồng Ca.

Đồng Ca làm như không có gì xảy ra, cười tự nhiên, chỉ có Giang Tiểu Thủy là thấy tay nàng đang nắm chặt một cây trâm giấu trong ống tay áo.

Thái tử ôm chặt vai Đồng Ca, nói, “Nàng biết thức thời đó!”, dáng vẻ như là đã ban cho Đồng Ca ơn huệ to lớn lắm.

Đồng Ca nghiêng đầu, giả vờ cười một tiếng, nụ cười như gió xuân vờn quanh cánh hoa, khiến lòng thái tử nhộn nhạo, nhất thời bị phân tâm. Trong trong nháy mắt này, nàng khẽ sát cây trâm bạc vào huyết thái dương của thái tử, còn Giang Tiểu Thủy thì nhanh chóng điểm huyết của hắn.

“Bảo vệ thái tử diện hạ!” một tiếng quát vang lên, bọn thị vệ vội rít vây xung quanh thái tử.

Đồng Ca lạnh mặt nói, “Lui về sau, nếu không ta giết hắn!”

Đám thị vệ kia sợ thái tử có chuyện gì thì liên lụy đến mình, vội lui về sau mấy bước.

“Cô nương, đừng nóng! Giết thái tử là tội lớn, cô không gánh nổi đâu!” Điền Khang không hổ là thủ lĩnh quân sư của thái tử, vào lúc này vẫn có thể dùng lý lẽ để lung lạc lòng người.

Đồng Ca cười một tiếng nói: “Ta cũng không muốn hại hắn, nhưng nếu hắn hại ta trước thì mọi chuyện lại khác!”

Thái tử vô cùng lo lắng, hung hăng nói: “Đồng Ca, mau thả ta ra! Ta sẽ coi như chuyện hôm nay chưa hề xảy ra!”

Đồng Ca cười nói: “Thả người ra cũng được, nhưng mau kêu bọn họ bỏ vũ khí xuống!”

“Đồng Ca, ta đối xử với người không tệ, đừng để cho ta phải vô tình với người!” Tiếng thái tử như vọng lại từ địa ngục, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Mắt Đồng Ca lộ vẻ tàn nhẫn, tay nàng hơi dùng sức, máu từ da đầu thái tử chảy ra, khiến bọn thị vệ càng thêm sợ hãi.

Đồng Ca nghiêm túc nói: “Các người bỏ vũ khí xuống!”

Bọn thị vệ nhìn Đồng Ca, lại nhìn thái tử, chần chừ không biết có nên bỏ vũ khí xuống hay không.

Thái tử vừa hận vừa giận, cơn đau đang lan tràn khắp toàn thân hắn. Đồng Ca lại tăng thêm chút lực, mắt thái tử lóe lửa giận, hắn âm trầm nói: “Bỏ vũ khí xuống!”

Bọn thị vệ vội rít bỏ vũ khí xuống.

Đoàn Thịnh, Sở Mộ Hành, Tang Vân nhanh chóng đến bên cạnh Đồng Ca. Sở Mộ Hành đặt Bàn Khánh Kiểm lên cổ thái tử. Đồng Ca mệt mỏi ngã xuống, Đoàn Thịnh lập tức ôm lấy nàng trước Giang Tiểu Thủy.

“Đồng Ca, nàng sao vậy?”

Mắt Đồng Ca trắng bệch, nàng cười khê: “Không sao, hơi mệt chút thôi, chúng ta đi nhanh đi!”

“Thái tử, phiền ngài hộ tống chúng ta một đoạn!” Sở Mộ Hành nói.

Giang Tiểu Thủy và ám vệ của Đoàn Thịnh đi trước mở đường. Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca theo sau, Sở Mộ Hành đi giữa, Tang Vân đi sau cùng.

Có thái tử làm bùa hộ mệnh, bọn thị vệ không dám lộn xộn, nhưng vẫn đi sát theo sau, giống như một đám rồng rắn.

Sở Mộ Hành nói: “Ba người đi trước đi, hai ta sẽ theo sau!”

“Cẩn thận!” Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca đi, Giang Tiểu Thủy đi theo.

Một lát sau, Sở Mộ Hành đoán chừng bọn họ đã an toàn, mới nháy mắt với Tang Vân. Tang Vân móc đạn khỏi ra, ném đi, lập tức khói dâng lên mù mịt, hắn và Sở Mộ Hành nhanh chóng rút đi.

“Đuổi theo cho ta! Băm bọn chúng thành trăm mảnh!” Thái tử tàn nhẫn quát, từ trước tới giờ hắn luôn cao ngạo tự phụ, lần này bị bắt làm con tin, khiến hắn cảm thấy tôn nghiêm bị người hung hăng dẫm đạp, nên hắn hận đến điên lên.

Bọn thị vệ lập tức đuổi theo. Điền Khang tiến lên giải huyệt cho thái tử.

Thái tử tát một cái lên mặt Điền Khang, “Đồ vô dụng!”

“Thuộc hạ đáng chết!” Điền Khang thấy mặt thái tử âm trầm như muốn ăn thịt người thì vô cùng sợ hãi.

Thái tử lại tát hắn một cái nữa, “Không phải ngươi nói đã độc cho Đồng Ca câm rồi hay sao? Sao nàng ta còn nói được?”

Điền Khang biến sắc, quỳ xuống, “Thái tử, thật sự thuộc hạ đã bỏ độc vào chén thuốc của nàng ta, không biết tại sao ...?”

Thái tử càng đen mặt, rút thanh kiếm của tên thị vệ bên cạnh đặt ngang cổ Điền Khang nói: “Đồ vô dụng, ta giữ ngươi lại có ích gì?!”

Mặt Điền Khang trắng bệch, cả người run rẩy, nói: “Thuộc hạ biết tội! Nhưng chuyện cấp bách lúc này là Đồng Ca đã biết quá nhiều, sợ rằng chuyện đã lộ, phải nhanh chóng tính toán bước tiếp theo, thuộc hạ nguyện lấy cái chết để tạ tội sau khi thái tử lên ngôi!” Điền Khang quỳ mọp xuống.

Thái tử nhắm mắt hít sâu một hơi: “Chuẩn bị đi!”

Đoàn Thịnh không ôm Đồng Ca về Ngự Vương Phủ mà đến một nơi ở bí mật chỉ có Sở Mộ Hành biết. Đoàn Thịnh chắc chắn thái tử đã biết hắn đóng giả, nên mới không tiếc mọi giá để giết hắn. Vì vậy hiện tại Ngự Vương Phủ đã không an toàn, thái tử có thể viện cớ để tìm đến.

Đoàn Thịnh nhẹ nhàng đặt Đồng Ca lên giường.

“Đồng Đồng, có chỗ nào thấy khó chịu không?” Đoàn Thịnh dịu dàng hỏi.

Đồng Ca yếu ớt nói: “Đau lưng!”

“Đại Đại, muội không sao là tốt rồi, làm ta lo lắng muốn chết!” Giang Tiểu Thủy nắm cổ tay Đồng Ca nói.

Đồng Ca thấy người trước mắt có khuôn mặt xa lạ, nhưng giọng điệu và động tác rất quen, “Giang Tiểu Thủy?!”

“Đại Đại, nội lực của muội đâu rồi?!” Giang Tiểu Thủy đột nhiên nhíu mày hỏi.

Đoàn Thịnh lo lắng nắm cổ tay Đồng Ca: “Đồng Đồng, đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Ca nói: “Ta cũng không biết, chắc là trúng độc gì đó!”

Đoàn Thịnh nhíu mày, hắn vội bước ra cửa, nói với ám vệ, “Mời Đường Cẩm Vinh đến!”

Đồng Ca nhìn Giang Tiểu Thủy nói, “Giang Tiểu Thủy, ngươi gỡ mặt nạ ra đi!”

Giang Tiểu Thủy hỏi: “Đại Đại, muội không thích gương mặt này sao? Đẹp trai hơn trước mà!”

Đồng Ca nói: “Khuôn mặt trước nhìn quen hơn!”

Sở Mộ Hành và Đoàn Thịnh vào phòng.

“Đồng Ca, cô nương sao rồi, có khỏe không?” Sở Mộ Hành lo lắng hỏi.

Đồng Ca cười nói giỡn: “Ngoại trừ không có nội lực, và trên lưng có một vết thương, còn lại đều khỏe!”

“Thịnh, Mộ Hành, Tiểu Thủy, cảm ơn ba người đã cứu ta! Đêm đó là do ta quá lỗ mãng! Nhưng mà bù lại ta đã biết được một chuyện rất kinh người!”

41. Chương 41: Bức Vua Thoái Vị!

“Chuyện gì?” Đoàn Thịnh, Sở Mộ Hành, Giang Tiểu Thủy đều nhìn Đồng Ca.

“Thái tử giấu long bào trong phủ!”

Mắt Đoàn Thịnh lóe lên một cái.

“Xem ra thái tử muốn làm vua đến phát điên rồi!” Giang Tiểu Thủy nói.

“Dạ Ninh Vũ là ai?” Đồng Ca hỏi.

Giang Tiểu Thủy nghe thấy cái tên này thì khẽ cau mày, nhưng chỉ chốc lát đã bình thường lại.

“Dạ Ninh Vũ?” Đoàn Thịnh và Sở Mộ Hành lập lại.

“Đồng Ca, sao nàng lại biết cái tên này, nàng còn nghe được gì nữa không?” Đoàn Thịnh vội hỏi, trong lòng hẩn mớ hồ cảm giác sắp có chuyện.

“Ta thấy thái tử vẽ một vòng trên bản đồ, sau đó nói với Diên Khang, cho Dạ Vũ Ninh ba thành trì!”

Bi thương trên mặt Đoàn Thịnh nhanh chóng biến thành tức giận.

“Dạ Ninh Vũ là ai?” Đồng Ca thấy Đoàn Thịnh như vậy, biết chuyện này không đơn giản.

“Tứ hoàng tử của nước Nam, nổi tiếng là kẻ có dã tâm!” Sở Mộ Hành đáp.

“Nói vậy là thái tử cầu kết với địch bán nước, rốt cuộc hẩn muốn làm gì? Hẩn dùng ba thành trì đổi lấy cái gì?” Đồng Ca nặng nề nói.

“Bức vua thoái vị!” Giang Tiểu Thủy nói ra động cơ của thái tử.

Đoàn Thịnh nặng nề nói, “Trưa hôm nay, quân đội nước Nam đã đến biên giới, phụ hoàng đã phái hai mươi vạn quân đến cửa khẩu Yên Vân cách kinh thành năm trăm dặm.”

Đúng lúc này, ám vệ tới báo: “Vương gia, có tin mới nhất!”

Đoàn Thịnh đi ra ngoài, “Chuyện gì?”

“Thái tử âm thầm điều động quân trong thành. Và quân của Nam Vương đột nhiên xuất hiện ở cách kinh thành năm mươi dặm.”

Lời ám vệ như sấm sét nổ giữa trời nắng, những việc này chứng tỏ thái tử đã sớm có âm mưu, ba thành trì để đổi lấy quân nước Nam sẽ tới biên giới, để hoàng thượng điều quân trong kinh thành đi. Mà thái tử cầu kết với Nam Vương, nên quân Nam Vương mới xuất hiện ở kinh thành, cộng thêm thái tử âm thầm điều động quân, tất cả đều nói lên, tối nay thái tử sẽ làm phản!

Việc quá khẩn cấp, Đoàn Thịnh lập tức nói với ám vệ: “Thái tử tạo phản! Nhanh chóng đóng chặt cửa cung, không có bất kỳ kẻ nào vào, lập tức điều động tất cả ám vệ và Ngự lâm quân, canh giữ tất cả các cửa! Lần này, nếu bảo vệ thành công, mọi người sẽ được ban thưởng theo công lao, người thân được hưởng đặc quyền!”

“Làm ngay!”

“Vâng!” ám vệ nhận lệnh xong lập tức đi ngay.

“A Thịnh, chúng ta có thể giúp gì?” Sở Mộ Hành nói.

“Mộ Hành, có việc cần nhờ huynh làm!”

“Nói đi!”

“Hiện thế tử Nam Vương đang ở chỗ ta, huynh hãy mang tín vật của thế tử đi tìm Nam Vương đàm phán, chỉ cần Nam Vương chịu lui binh, ta sẽ xem như chưa có gì xảy ra, ta lấy nhân cách của ta ra đảm bảo!”

“Thịnh, còn ta!” Đồng Ca cố sức nói.

“Đồng Đồng, hiện giờ nàng không có nội lực, chỉ cần an tâm dưỡng thương là được rồi, nàng bình an vô sự chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với ta!”

Đồng Ca buồn bã nói, “Là tại ta làm hỏng việc! Nếu ta không đi thám thính, sẽ không bị thái tử bắt, như vậy có thể thái tử sẽ không làm phản nhanh như thế!”

Đoàn Thịnh khẽ mỉm cười: “Đồng Đồng, không thể trách nàng! Thái tử làm phản là việc sớm hay muộn thôi! Không bắt được nàng, hắn cũng đợi không nổi đâu!”

“Quân canh thành và Ngự lâm quân có bao nhiêu? Xung quanh kinh thành còn có quân nào nữa hay không?” Đồng Ca hỏi.

“Quân canh thành có bốn vạn, Ngự lâm quân có ba ngàn, gần kinh thành nhất là quân ở Yên Vân, nhưng đang phải lo chống với quân nước Nam, mà nước xa thì không cứu được lửa gần!” Đoàn Thịnh nói.

“Kể điếu hổ ly sơn! Quân ở Yên Vân bị nước Nam ngăn cản, không thể rút về, dù có về thì đường xá xa xôi cũng không cứu kịp kinh thành. Quân Nam Vương lại hăm he tiến vào, thái tử thì nắm quyền điều động quân trong thành, chỉ còn ba ngàn Ngự lâm quân là có thể dùng!” Sở Mộ Hành nói.

“Hổ dữ cũng không ăn thịt con, có thể dùng Trần Tuấn để giữ chân Nam Vương, rồi nghĩ biện pháp để Nam Vương về phe ta !” Đồng Ca nói.

“Biện pháp hay! Nhưng quân Nam Vương chỉ có một vạn, vẫn còn ít!” Sở Mộ Hành nói.

Giang Tiểu Thủy từ khi nghe thấy cái tên Dạ Ninh Vũ, nét mặt đã hơi là lạ, hắn nhìn sang Đồng Ca, trầm nghĩ, nếu như thái tử lên làm vua, nhất định sẽ không bỏ qua ấy người này, mà đặc biệt là Đồng Ca, người đã làm hắn mất sạch tôn nghiêm, nghĩ đến đây, Giang Tiểu Thủy đã có quyết định.

“Nếu nước Nam không tấn công, quân ở Yên Vân trở về kịp thì sao?” Giang Tiểu Thủy hỏi.

“Nếu có quân Nam Vương giúp kéo dài thời gian khoảng một ngày, đồng thời Cầm vệ quân thêm nửa ngày nữa, thì chúng ta có thể chờ thêm một ngày rưỡi!” Đoàn Thịnh nói.

Giang Tiểu Thủy im lặng một lát rồi nói, “Ta có cách khiến nước Nam rút quân.”

Đoàn Thịnh đặt tay lên vai Giang Tiểu Thủy, “Vây xin nhờ Giang huynh đệ!”. Đoàn Thịnh không hề nghi ngờ lời Giang Tiểu Thủy, vì lúc này thấy mặt Giang Tiểu Thủy là lạ hắn đã xác định chắc chắn thân phận của Giang Tiểu Thủy, chuyện này không phải Giang Tiểu Thủy thì không ai làm được!

“Giang Tiểu Thủy, người có biện pháp gì?” Đồng Ca hỏi.

Giang Tiểu Thủy đùa nói, “ Người thông minh tự nhiên sẽ có kế hay! Hãy chờ tin tốt của ta!”

Giang Tiểu Thủy đi đến bên Đồng Ca, nhìn thẳng nàng, mọi lời muốn nói hóa thành tiếng cười, “ Đại Đại, chờ ta trở về!” nói xong vẫy tay với Sở Mộ Hành và Đoàn Thịnh rồi đi.

“Đợi chút, Giang Tiểu Thủy!” Đồng Ca gọi.

Giang Tiểu Thủy hớn hờ quay đầu lại.

“Cẩn thận!” Đồng Ca nói.

Giang Tiểu Thủy hơi thất vọng.

Đồng Ca cười, “ Ta chờ ngươi! Còn cả sơn trại cũng đang chờ ngươi về phát triển đó!”

Giang Tiểu Thủy cười toe, gật đầu, bước đi.

Sở Mộ Hành cũng đi lo việc.

Đoàn Thịnh phái mấy ám vệ tâm phúc ở lại bảo vệ Đồng Ca, còn hắn cũng đi vào cung để trấn giữ.

Chỗ Đồng Ca ở là nơi rất kín đáo và an toàn, trong cung hiện giờ như một cái đầm sâu, để nàng ở lại đây còn an toàn hơn vào cung.

Đoàn Thịnh đi không bao lâu, thì Đường Cẩm Vinh đến. Đường Cẩm Vinh khám ra, Đồng Ca bị trúng Hóa công tán, phải ba ngày sau mới khôi phục được võ công, sau đó đi chế thuốc giải cho nàng.

Đồng Ca uống thuốc giải xong nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng không cách nào ngủ được, vì lo lắng cho Đoàn Thịnh, Sở Mộ Hành và Giang Tiểu Thủy.

Dân chúng trong kinh thành đóng chặt cửa núp trong nhà phát run, có cảm giác như trời sắp sập.

Bốn cửa cung đã được đóng chặt, nhưng cửa cung dù dày cũng không chịu nổi sự công phá của quân thái tử, đang trong trạng thái nguy cơ.

Trong cung, Đoàn đế và các phi tần tập trung ở điện lớn.

Ngoài cung, các quan đang đứng ngoài xem tình hình, do dự không quyết, chỉ ngoại trừ Vương Vũ Chi là đang tụ họp người làm trong nhà, chuẩn bị chống địch.

Trước giờ Vương Vũ Chi và thái tử đã không hợp, hai bên như nước với lửa, thái tử lên làm vua đồng nghĩa với hắn sẽ chết, nên không thể nào đứng ngoài xem diễn biến mà phải tích cực tham gia dù cho lực lượng có nhỏ yếu đi nữa.

Vương Vũ Chi bàn với Đoàn Thịnh sẽ dùng kế ly gián với người bên cạnh thái tử.

Tình hình đang hết sức căng thẳng, lời đồn lan truyền khắp nơi: Nam Vương từ làm phản biến thành bảo vệ vua, quân nước Nam rút lui, các tướng sĩ ở Yên Vân đang trên đường về kinh.

Trong quân của thái tử, lòng người không yên, nhưng bị thái tử áp chế một cách tàn bạo, nên binh lính cứ nơm nớp lo sợ, giận mà không dám nói.

Đoàn đế thông qua Đoàn Thịnh đưa ra cam kết, các tướng sĩ bảo vệ thành là con dân của Đại Tề, phải tận trung với đất nước, lần này nếu bị dụ dỗ hoặc ép buộc làm chuyện phản nghịch, chỉ cần kịp thời tỉnh ngộ sẽ được bỏ qua chuyện cũ! Cho một cơ hội hối cải để sửa sai!

Nghe được những lời này, trong quân thái tử xôn xao cả lên, các tướng sĩ không bị quyền lợi mê tâm hồn, nên cũng không có lòng muốn theo thái tử chịu chết.

Thái tử thấy vậy, dùng phương pháp tàn bạo để áp chế, giết trăm người để cảnh cáo vạn người, hễ là người có suy nghĩ khác đều bị giết không tha, như thế tuy có thể áp chế được tướng sĩ, nhưng chỉ là tạm thời, thái tử không được lòng quân khiến sĩ khí của toàn quân giảm nhiều, nhờ đó quân trong cung có cơ hội nghỉ ngơi chốc lát.

Đoàn Thịnh đứng trên tường thành đọc thánh chỉ, đại ý thái tử âm mưu làm phản, là loạn thần tặc tử, con dân của Đại Tề, hễ ai giết được thái tử sẽ được ban thưởng quan to, cũng lần nữa đảm bảo, lần này tất cả tội lỗi là của một mình thái tử, những người khác vô tội!

Nghe thánh chỉ xong, các tướng sĩ trong quân phản loạn nhìn chằm chằm thái tử, ngay cả Điền Khang cũng cũng thầm có tính toán riêng.

Không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Thấy vậy, thái tử lạnh lùng vung đao chém đứt đầu một tiểu tướng đứng bên cạnh, không khí mới có vẻ bình thường lại.

Đúng lúc này, một vạn binh của Nam vương tiến vào kinh thành, vừa đi vừa hô to khẩu hiệu, “Bảo vệ hoàng thượng, bắt kẻ làm phản!”

Giờ phút này, quân thái tử hoàn toàn loạn.

“Bảo vệ hoàng thượng, bắt kẻ làm phản!”. Các tướng sĩ vừa hô khẩu hiệu vừa rối rít vung gươm về phía thái tử.

42. Chương 42: Thất Học!

Năm 237, việc Thái tử Đoàn Tác âm mưu giết hại Ngự Vương Đoàn Thịnh bị lộ, còn cầu kết với nước Nam và Nam Vương, Thượng thư Sử Bộ, Thị lang Binh bộ, âm mưu bức vua thoái vị, nhưng hấn chí lớn mà tài mọn, không đức không tài, không được lòng quân, bị binh sĩ phản bội, vì vậy mà bại trận. Hoàng đế Đại Tề nể tình cha con, biếm hấn làm dân thường và giam lỏng đến hết đời.

Trận này kết thúc tốt đẹp, Ngự Vương Đoàn Thịnh xử lý mọi việc linh hoạt, bình tĩnh, rất được bá quan và dân chúng khen ngợi, Đoàn đế cũng khen thưởng hết lời.

Thái tử bị phế, vị trí thái tử để trống. Đoàn Thịnh sẽ là thái tử gần như trở thành điều hiển nhiên, nhưng vẫn chưa được phong, nguyên nhân là do từ sau việc thái tử, sức khỏe Đoàn đế không được tốt, không thể lâm triều, chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi.

Chuyện trong triều do Đoàn Thịnh và các quan ở Phủ Nội Các xử lý.

Sau khi tan triều, Đoàn Thịnh đi thăm Đoàn đế, khi đến trước cung của Đoàn đế thì gặp Đường Cẩm Vinh đang đi ra.

“Ngự Vương cát tường!” Đường Cẩm Vinh làm lễ.

Đoàn Thịnh nhìn hấn nói, “Đi theo ta!”

Hai người đi tới vườn hoa cách đó không xa, Đoàn Thịnh lo lắng hỏi, “Sức khỏe phụ hoàng sao rồi?”

Đường Cẩm Vinh nói “Độc tích trừ trong người nên tinh thần uể oải, người mệt mỏi.”

“Ừ! Còn Đồng Ca!” mấy ngày nay Đoàn Thịnh bận việc trong triều nên rất ít gặp Đồng Ca.

“Đồng cô nương khôi phục rất tốt, nội lực đã phục hồi hoàn toàn, vết thương trên lưng đã khép lại, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là có thể trở lại như thường.”

“Có dễ lại sẹo không?”

“Sẽ có, nhưng mà thảo dân đã điều chế một loại thuốc trị sẹo, chỉ cần kiên trì thoa, mấy tháng sau sẽ hết!”

Đoàn Thịnh nói, “Người vất vả rồi!”

“Không ạ, đây là nhiệm vụ của thảo dân!”

Nói chuyện xong, Đường Cẩm Vinh rời đi, còn Đoàn Thịnh thì vào gặp Đoàn đế.

Đoàn đế đang nằm trên ghế nệm nhìn bức tranh trên tường ngắm người. Đoàn Thịnh biết Đoàn đế lại đang nhớ tới mẫu phi mình, ở thời điểm yếu ớt cô đơn nhất người ta thường hay nhớ lại ngày xưa, nhớ tới người mình yêu nhất và những kỷ ức tốt đẹp.

Hình như Đoàn đế nhận biết được tiếng bước chân của Đoàn Thịnh, Đoàn đế quay đầu lại, nở nụ cười, “Con tới rồi!”

“Phụ hoàng!”, Đoàn Thịnh nửa quỳ bên cạnh Đoàn đế.

“Giờ trăm già nua thế này, mẫu phi con sẽ nhận ra trăm sao? Con xem, nàng xinh đẹp rực rỡ như vậy!”

Đoàn Thịnh nắm tay Đoàn đế, “Phụ hoàng, chớ suy nghĩ lung tung, sẽ không có chuyện gì đâu, phụ hoàng sẽ sống lâu trăm tuổi!”

Đoàn đế cười lạnh nhạt, chứa đựng một mối và tang thương, chỉ vỗ vỗ tay Đoàn Thịnh mà không nói lời nào.

Lòng Đoàn Thịnh đau xót, hấn gượng cười nói, “Nhi thần đã hỏi Đường Cẩm Vinh rồi, hấn nói tình trạng của phụ hoàng đang tốt dần lên, độc đã bị khống chế! Chỉ cần người đi Tây Vực về tới, độc sẽ được giải, đến lúc đó phụ hoàng sẽ còn khỏe mạnh hơn lúc trước nữa!”

Hoàng đế mỉm cười, “Ngoan, thật may là còn con!”

Đoàn đế giấu tất cả đau buồn dưới đáy mắt, “Chuyện lần này con xử lý rất tốt! Phụ hoàng già rồi, chắc cũng không sống được mấy ngày, phải nhanh lập con làm thái tử thôi!”

Đoàn Thịnh vội nói, “Phụ hoàng, việc này không gấp, chờ phụ hoàng khoẻ lên rồi hãy tính đi!”

“Thịnh nhi, đừng từ chối nữa, mấy ngày nay con xử lý mọi việc trong triều vất vả, ngày sau lên ngôi vua cũng không ai dị nghị gì, hưởng chi, sức khỏe ta không tốt, chỉ sợ ngộ nhỡ.....”

“Phụ hoàng, đừng nói ngộ nhỡ, con sẽ không để cho phụ hoàng có chuyện!” Đoàn Thịnh vội nói.

Hoàng đế cười nhẹ, nhìn bức tranh trên tường, “Thịnh nhi, con sắp thành thái tử, tương lai là vua một nước, phải là một cô nương đoan trang hiền thực mới xứng đứng bên cạnh trợ giúp con!”

Mặt Đoàn Thịnh biến sắc, “Phụ hoàng, nhi cần còn có việc phải xử lý, con xin đi trước!”

“Đợi đã!”

“Phụ hoàng, còn việc gì sao?”

“Còn Đồng Ca con định thế nào?”

“Phụ hoàng, chuyện lần này, nàng có công đâu!”

“Ta biết! Nhưng cướp rớt cuộc vẫn là cướp!”

Đoàn Thịnh buồn buồn nói, “Con biết phải làm gì!”

Đoàn đế khoát tay, “Nhớ kỹ trách nhiệm của con, đi đi!”

Đoàn Thịnh nhìn Đoàn đế một cái rồi đi ra ngoài.

Đối với Đồng Ca, ba ngày quả là thời gian rất dài, không có nội lực, không thể đi lại, vốn trước giờ thích chạy nhảy, nên chỉ ba ngày mà nàng cảm giác như đã ba năm.

Vì vậy, vừa khôi phục nội lực là nàng lập tức thừa dịp nha hoàn không có mặt, liền mặc đồ nam chạy ra ngoài, lúc này không thấy đau lưng gì cả, chỉ cảm thấy tâm tình rất thoải mái.

Nàng dùng khinh công lặng lẽ ra khỏi vương phủ. Trên đường vẫn phồn hoa như cũ. Nàng đi lang thang trên đường, vô tình tới một cái hồ

nhỏ, giữa hồ có một đình nghỉ mát. Một đám tài tử văn nhân đang tụ tập, hình như thi thố gì đó.

Đồng Ca thấy vậy, nói “Thật thú vị!” rồi chạy vào xem náo nhiệt.

Hôm nay là ngày các tài tử trong kinh thành tụ tập mỗi tháng, để thi làm thơ.

Trong đình có đặt mấy cái bàn vuông và ghế, trên bàn đã có sẵn giấy bút, để các tài tử có thể tùy thời múa bút.

Các tài tử thì đang đứng phe phẩy quạt giấy thể hiện nho nhã.

Cuộc thi thơ do một ông lão mặc đồ màu xanh dương chủ trì, lão vuốt vuốt chòm râu dài, híp mắt, hài lòng gật gù, “Lục liễu tình ẩm phù mộng hoa, Bạch vân đoàn ảnh già ngư gia, Miệt bồng bồ phàm kinh diễm sử, Việt nữ Tây Thi chính hoán sa.” (Tạm dịch nghĩa: trời ẩm liễu xanh hoa nở, mây trắng trên đầu ngư dân, cánh buồn trong gió, nàng Tây Thi nước Việt đang giắt lụa bên sông.)

“Thơ hay!” một tài tử nói tiếp: “Việt nữ Tây Thi chính hoán sa, Bích giang tận xử tây dương hạ, Vô biên hắc dạ già thiên khởi, khinh khởi la thường các hoàn gia.” (Tạm dịch nghĩa: Nàng Tây Thi nước Việt đang giắt lụa bên sông, sông xanh kéo dài đến tận chân trời, trời dần tối, nhẹ nhàng nhắc lần vấy trở về nhà.)

“Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!” Các tài tử gật gù nói, sau đó có người đứng ra đọc tiếp: “Khinh khởi la thường các hoàn gia, Thiên ảnh tu trường ánh nhật tà, Dương liễu khinh xao a na xử, Công tử mẫn mục tận đào hoa.” (Tạm dịch nghĩa: nhẹ nhàng vấy trở về nhà, ánh chiều tà chiếu thành bóng thon dài, cảnh liễu khẽ động, trước mặt công tử toàn là hoa đào.)

“Trước mắt công tử toàn là hoa đào, hay hay!” Các tài tử nhìn nhau cười một tiếng, ý phong lưu đều hiện rõ ở đuôi chân mày.

Một người nổi danh phong lưu trong kinh thành đứng dậy, phe phẩy quạt xếp, tạo dáng phong lưu: “Công tử mãn mục tận đào hoa, Xử xử lưu tình vì phương hoa, Tài tử phong lưu bản vô tội, Hà tất đàn luyện gia trung hoa.” (Trước mắt công tử toàn là hoa đào, khắp nơi lưu tình vì hoa thơm, tài tử phong lưu là vô tội, mắc gì phải lưu luyện hoa trong nhà.)

Các tài tử đầu tiên là sững sờ, sau đó đều cười nói: “Lý công tử quả là người phong lưu nhất, bọn ta muốn theo mà theo không kịp!”

“Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha” Lý tài tử kia đắc ý cười cuồng ngạo.

Đúng lúc này, trên mái ngói phát ra vài tiếng rắc rắc, nóc nhà bị thủng một lỗ, tiếp đó một bầu rượu từ lỗ thủng rơi thẳng xuống đất, nứt thành bốn mảnh, mùi rượu lan bốn phía.

Các tài tử cả kinh hô: “Ai?! Ai ở trên nóc nhà?”

Đồng Ca từ nóc nhà nhảy xuống, hai má nàng ửng hồng, ánh mắt mông lung, môi đỏ mọng ướm át kiêu diễm, hân đã hơi say.

“Người là ai, tại sao tới đây quấy rối?!”

Đồng ca đảo cặp mắt câu hồn một vòng, chỉ tay nói: “Người... người, người... người... Các người nghe! Ta cũng làm một bài thơ!”

“Người...” Các tài tử nghi ngờ.

Đồng Ca đằng hắng một tiếng, đọc: “Hà tất đàn luyện gia trung hoa, Ngoại diện dã hoa nhất đại bá, Nhược cảm khứ chiêu hoa dẫn điệp, Nương tử nhất đao yêm liễu tha.” (Mắc gì phải lưu luyện hoa trong nhà, bên ngoài hoa đại một bó to, nếu dám đi trêu hoa bắt bướm, nương tử sẽ một đao thiến hẳn.)

Ánh mắt sắc bén của Đồng Ca quét qua một vòng, như đao bắn về phía tài tử làm ra câu thơ “Mắc gì lưu luyện hoa trong nhà” kia. Mặc dù nàng ăn mặc như nam nhân, làm chuyện của nam nhân nhưng cốt nàng vẫn là nữ nhân, tuyệt không cho phép có người coi thường nữ nhân.

“Ôi~~” các tài tử kinh ngạc, không khí vừa mới nóng lên đã nhanh chóng biến thành lạnh thấu xương! Một lát sau, mọi người phản ứng lại được, các tài tử nhìn Đồng Ca từ trên xuống dưới, diện mạo không tầm thường, quần áo cao quý, nhưng thơ thì không theo luật gì cả, thô tục không chịu nổi!

Lý tài tử kia khinh bỉ liếc Đồng Ca, “Thất học!”

Đồng Ca tức giận, đến bên cạnh tên đó, “Người nói gì? Có gan lặp lại một lần nữa xem!”

Đồng Ca vốn là Nữ Sơn Đại Vương, khi tức giận, cả người tự có một loại khí thế cường hãn, thư sinh yếu đuối làm sao mà so, Lý tài tử rụt vai, lui một bước: “Mặc kệ người!”

“Người...” Đồng Ca đang định nói gì thì trên hồ truyền đến tiếng hát hấp dẫn tầm mắt mọi người. Đồng Ca nhìn theo thì thấy trên con thuyền nhỏ xa xa có hai nữ tử xinh đẹp đang hát cười.

Các tài tử trong đình ai cũng lập tức chỉnh trang lại quần áo, phe phẩy quạt xếp, khuôn mặt tươi cười, cố bày ra vẻ tự cho là nho nhã nhất!

Trên thuyền, hai cô nương kia cũng đang nhìn trộm các tài tử trong đình, khẽ cười.

“Trên thuyền có phải là tài nữ hàng đầu của Đại Tề, Vương Phong Ngũ cô nương?” một tài tử hỏi.

“Ngũ tỷ tỷ, không ngờ tỷ lại nổi tiếng như vậy, tài tử khắp kinh thành đều biết tỷ!” Đoan Ngọc Nhi nói.

Vương Phong Ngũ đáp lại tài tử kia, “Đúng vậy!”

“Bọn ta ngưỡng mộ tài danh cô nương đã lâu, hôm nay là hội thi thơ, không biết có được may mắn mời cô nương tham gia hay không?” tài tử kia nói.

43. Chương 43: Làm Nữ Nhi Mê Mẩn

“Bọn ta ngưỡng mộ tài danh cô nương đã lâu, hôm nay là hội thi thơ, không biết có được may mắn mời cô nương tham gia không?” Tài tử kia nói.

“Trông cũng thú vị! Chúng ta lên xem thử đi!” mặt Đoàn Ngọc Nhi sáng lên, kích động nắm ống tay áo Vương Phương Ngữ nói.

“Công chúa, đừng làm rộn!” Vương Ngữ Phương nắm lấy bàn tay đang lắc lắc của Đoàn Ngọc Nhi, mắt nhìn về phía thị vệ đang đứng bên cạnh Đoàn Ngọc Nhi, sóng mắt lưu chuyển chứa ngàn vạn tình cảm dịu dàng.

Trong đôi mắt như đầm sâu của thị vệ kia cũng có bóng dáng Vương Phương Ngữ, dáng vẻ tựa như lạnh lùng lại che giấu lửa tình nóng bỏng. Ánh mắt hai người đụng vào nhau, tơ tình vô hình như quấn quanh. Đôi mắt Vương Phương Ngữ long lanh, sáng ngời.

“Lãnh Minh, kêu người lái thuyền cặp bờ đi!” Đoàn Ngọc Nhi hô to, cắt đứt màn liếc mắt của hai người.

“Vâng, công chúa!” Lãnh Minh thần nhiên thu hồi tầm mắt, làm theo lệnh Đoàn Ngọc Nhi.

Đoàn Ngọc Nhi lém lỉnh ôm cánh tay Vương Phương Ngữ, cười chọc, “Phượng tỷ tỷ, thị vệ nhà ta nhìn cũng được ha!”

Mặt Vương Phương Ngữ lập tức đỏ bừng, thẹn thùng đẩy Đoàn Ngọc Nhi ra, “Công chúa, ngài nói lung tung gì đó?”

Đoàn Ngọc Nhi đảo mắt, cười nói: “Không thú vị gì hết, cứ như một khối gỗ, để cho hấn đi theo làm ta vui không nổi, ngày mai đổi thị vệ khác thôi!”

Về mặt Vương Phương Ngữ cứng đờ, sau đó từ tốn nói, “Võ công của Lãnh thị vệ rất cao, có hấn bảo vệ công chúa, công chúa mới thoải mái chơi!”

Đoàn Ngọc Nhi cười cười nắm tay Vương Phương Ngữ nói, “Mau lên bờ, đừng gọi ta công chúa nữa, gọi ta Ngọc Nhi!”

Đoàn Ngọc Nhi và Vương Phương Ngữ lên bờ. Một cao quý xinh đẹp, một đoan trang nhã nhặn, mỗi người một vẻ, khiến đám tài tử nhìn đến mê mẩn, ‘yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu’ chính là đây! Vì thế các tài tử đều tranh nhau thể hiện bộ dáng lễ độ nhã nhặn.

“Nhàm chán!” Đồng Ca nhún người vọt đi.

“Thật là một công tử phóng khoáng tuần tú!” Đoàn Ngọc Nhi nhìn theo bóng lưng Đồng Ca, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối.

“Công tử cái gì? Hấn chỉ là một kẻ thất học mà thôi!” Lý tài tử lúc này lên tiếng.

Đúng lúc này, một làn rượu bay thẳng đến đầu hấn, hấn hô to một tiếng, cả người dính rượu, chật vật vô cùng!

“Kẻ nào? Kẻ nào làm?” Lý tài tử giận dữ hỏi.

“Ta!” thì ra Đồng Ca đã lộn trở về.

“Tiểu nhân không biết xấu hổ! Dám vô lễ như vậy?” Lý tài tử đen mặt, không quan tâm hình tượng xông lên trước.

Đồng Ca cười khê, thần nhiên nói, “Trước giờ đối với kẻ không biết xấu hổ ta chưa bao giờ lịch sự cả, là người lên tiếng nói xấu ta trước, chớ trách ta vô lễ lại!”

Lý tài tử kia bị phản bác, thẹn đỏ mặt, giận quát, “Người đứng là kẻ thất học! Vừa rồi mọi người đều thấy, ngay cả một bài thơ cũng không làm được, không phải thất học thì là gì?”

Đồng Ca cười khẽ, “Ai nói không biết làm thơ thì là thất học?! Thánh nhân còn chưa nói vậy, người lại dám nói?!” Đồng Ca quét mắt qua các tài tử. Các tài tử lập tức ngừng cười, không ai dám ra mặt mạo phạm thánh nhân, bởi vì đúng là thánh nhân không có nói như vậy thật.

Đồng Ca tự nhiên ngồi xuống ghế, cười nói: “Không ai lên tiếng phản đối, chính là đồng ý với lời của ta! Làm thơ thì ta không giỏi, nhưng không có nghĩa là ta thất học!”

Các tài tử bị Đồng Ca náo loạn như vậy đều không vui, đặc biệt là Lý tài tử vừa bị nàng hất rượu lên người kia càng giận dữ.

“Vậy người giỏi cái gì?” Lý tài tử không phục hỏi.

Đồng Ca vung tay lên,

tự nhiên cầm bình rượu trên bàn uống một hớp to, sau đó tự tin nói: “Đối câu đối!”

“Được, hôm nay ta sẽ đối với người. Nếu người thua, người phải ở trước mặt mọi người thừa nhận mình là kẻ thất học!” Lý tài tử cười lạnh nói.

Đồng Ca nhú mày cười một tiếng, vỗ tay lên bàn, nói, “Được, còn nếu người thua, người hãy rời khỏi giới tài tử, về nhà hầu hạ thê tử người!”

Những người có mặt sôi nổi nhìn hai người, với tài làm thơ vừa rồi của Đồng Ca thì khó mà thắng được, nhưng Đồng Ca lại tràn đầy tự tin như đã nắm chắc phần thắng trong tay. Còn Lý tài tử kia thì chỉ là tài tử hạng hai, dọa người bình thường còn được chứ gặp phải cao thủ coi như xong!

Mặt Lý tài tử lúc trắng lúc xanh, cái giá đánh cuộc quá lớn, liên quan đến cả tương lai sau này của hắn, nhưng giờ đã không có đường lui, nên chỉ có thể nhắm mắt làm liều. Hắn không tin hắn không bằng một kẻ làm thơ cũng không được!

“Được, bắt đầu đi!” Lý tài tử kia nhìn chằm chằm Đồng Ca nói.

Đồng Ca cười nói, “Ta giỏi về đối thơ, vậy nên nhường người trước!”

Lý tài tử bĩu môi, “Người có lòng nhường, ta mà không nhận thật không hay, vậy ta ra đề trước!”

“Long Vương dạ yến, nguyệt chúc tinh đăng, sơn hào hải dịch, địa tác bàn.” (Yến tiệc của Long Vương, đèn sáng như trăng sao, sơn hào hải vị, bày đầy bàn) Lý công tử kia nói.

“Ngọc Hoàng hưng binh, lôi cổ vân kỳ, phong đao vũ kiếm, thiên vi trận.” (Ngọc Hoàng phát binh, trống như sấm cờ như mây, gió đao mưa kiếm, đánh cả ngày)

Lý tài tử thấy Đồng Ca ứng đối dễ dàng thì thầm đổ mồ hôi lạnh, không ngờ nàng sẽ đối được, hắn co quắp miệng, “Không tệ. Nhưng vừa rồi chỉ là chào hỏi, bây giờ mới khó!”

“Thi dã hữu, từ dã hữu, luận ngữ thượng dã hữu, đối đông tây nam bắc mô hồ, tuy vi đoản phẩm, dã vi diệu văn.” (Có thơ, có từ, có luận ngữ, đông tây nam bắc mơ hồ, tuy ngắn, nhưng văn hay.)

Đoàn Ngọc Nhi kéo tay áo Vương Phượng Ngự, nhìn Đồng Ca với ánh mắt mong chờ.

Đồng Ca đảo mắt một cái, “Hắc bất thị, bạch bất thị, hồng hoàng canh bất thị, hòa hồ lang miêu cầu phẳng phật, tức phi gia súc, hữu phi dã thú.” (Không phải đen, không phải trắng, càng không phải đỏ vàng, không phải cáo, sói mèo, tức không phải gia súc, càng không phải dã thú)

“Đối rất hay!” Đoàn Ngọc Nhi vỗ tay nhảy lên, vẻ mặt hết sức hưng phấn.

Đồng Ca kiêu ngạo nhìn Đoàn Ngọc Nhi, “Cô nương quá khen!” Sau đó xoay người nói với Lý tài tử, “Người đã ra hai đề, giờ tới phiên ta.”

“Ái ái tình tình tình tình ái ái, hữu ái hữu tình hữu tình hữu ái, vô ái vô tình vô tình vô ái.” (yêu yêu tình tình yêu yêu, có yêu có tình có tình có yêu, không yêu không tình không tình không yêu.)

Đồng Ca vừa đọc xong, mọi người đều xôn xao một hồi, rồi rít nhìn nhau, vì đề này quá khó.

Mặt Lý tài tử đỏ bừng, mồ hôi lạnh đổ như mưa, không biết phải đối sao.

Đồng Ca cười khê, “Cho người thời gian từ từ suy nghĩ!” nói xong, nàng nhàn nhã ngồi rung đùi.

Đoàn Ngọc Nhi hưng phấn kéo Vương Phượng Ngữ đi qua, “Công tử đối tốt lắm, ta có thể khẳng định, công tử không phải kẻ thất học!”

Đồng Ca quay đầu nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc Nhi, nói, “Cô nương, mặt cô trông quen quá!”

“Thôi đi, kiểu cũ quá rồi!” Không biết có ai châm biếm Đồng Ca một câu.

Đoàn Ngọc Nhi đáp, “Tiểu nữ chưa từng gặp qua công tử!”

Đồng Ca không nói gì nữa, quay lại nhìn Lý tài tử kia, “Sao rồi, nghĩ ra chưa?”

Mặt Lý tài tử xanh mét, hắn cúi đầu cố gắng suy nghĩ, nhưng đầu óc hỗn loạn, nghĩ mãi vẫn không ra, trong bụng hắn chẳng có mấy chữ, hết sức lăm mớ thi đậu tú tài, lần này xem như xong rồi!

Lý tài tử nghĩ càng lâu, người bàn tán càng nhiều. Hắn vừa phải nghĩ câu đối vừa phải phân tâm nhìn ánh mắt khinh miệt của người quen, chợt cảm thấy thể diện mất sạch, vô cùng lúng túng.

Đoàn Ngọc Nhi vui vẻ nói, “Nghĩ không ra thì nhận thua đi!”, vừa nghe thấy vậy, những người có mặt đều rít hướng ứng. Lý tài tử không còn mặt mũi nào nữa, hắn thở hắt một hơi, nói: “Thành bại là chuyện thường của người học võ, đại trượng phu có được giãn được, hôm nay không đối bằng người, ta nhận thua!” nói xong, hắn che mặt rời đi.

“Ấy, ấy, sao người đã đi rồi!” Còn chưa nói sẽ rút lui khỏi giới tài tử mà!” Đoàn Ngọc Nhi bất mãn kêu to.

“Thôi, làm người phải có lòng khoan dung.” Đồng Ca lạnh nhạt nói, xoay người định đi, nhưng không ngờ lại đụng vào ngực một người.

Đồng Ca vừa ngửi được mùi hương quen thuộc đã nghĩ chạy, vì vết thương nàng chưa lành hẳn mà lại chạy đi uống rượu, nên cũng hơi chột dạ, nhưng nàng vừa lách người đã bị Đoàn Thịnh ôm chặt vào ngực, nàng còn đang bị thương, vô công không bằng hấn, đành phải để hấn ôm.

Đoàn Ngọc Nhi luôn nhìn theo Đồng Ca này giờ, thấy Đồng Ca bị người khác ôm, thì bất bình giùm, “Buông vị công tử này ra!” Đoàn Ngọc Nhi quát khê một tiếng, nhưng khi thấy rõ người trước mặt là ai liền im bặt.

44. Chương 44: Đồng Ca Có Tin Vui

“Hoàng huynh, huynh bận rộn vô cùng, sao lại có thời gian tới đây dạo vậy?” Đoàn Ngọc Nhi vừa nói vừa nhích đến bên Đồng Ca, kéo tay nàng ra.

“Ngự Vương điện hạ! Thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! Công chúa vạn phúc!” tất cả các tài tử có mặt đều quỳ gối.

“Các vị, mời đứng lên!” Đoàn Thịnh mặc Đồng

Ca giãy giụa thế nào cũng không buông tay. Thấy vậy mọi người đều nhìn nhau, Ngự Vương ôm nam nhân thực sự là chuyện trái với luân lý, nhưng cả bọn đều im lặng quan sát, giận mà không dám nói.

Đồng Ca thấy Đoàn Thịnh vẫn thản nhiên như không, nàng cũng chẳng thèm giãy giụa nữa, mặc hấn ôm, dựa hấn vào người hấn.

Thấy vậy Đoàn Ngọc Nhi lúng túng tiến lên, kéo áo Đoàn Thịnh nói nhỏ vào tai hấn, “Hoàng huynh, nam nam thụ thụ bất bất, huynh xem mọi người đang nhìn huynh kìa!”

“Nam nam? Ai nói ta là nam?!” Đồng Ca ngược đầu lên, mở to mắt nói, “Mặc đồ nam thì là nam nhân sao? Ta đúng là nữ nhân!”

“Nữ nhân!” Mọi người nghi ngờ nhìn chăm chăm Đồng Ca và Đoàn Thịnh.

Mặt Đoàn Ngọc Nhi trắng bệch, không dám tin nhìn chăm chăm Đồng Ca.

“Nàng là thê tử của ta!” Ngự Vương chính thức giới thiệu. Mọi người nhìn Đồng Ca, kết hợp với lời đồn gần đây liên bùng hiểu, người này chính là Nữ Sơn Đại Vương truyền kỳ!

Mọi người nhìn Đồng Ca với ánh mắt tò mò và kinh ngưỡng! Chuyện của Đồng Ca từng bị người bên phe thái tử lấy ra làm văn nên mọi người nghe nhiều rớt thính luôn! Chuyện có rất nhiều phiên bản, anh thư có, xinh đẹp tuyệt trần có, hung hăng có, tóm lại rất mang màu sắc truyền kỳ!

Lời đồn quả nhiên là lời đồn, nhìn người thật thấy khác hẳn. Nàng vừa cuồng ngạo vừa quyến rũ, kết hợp hài hòa ánh khí của nam nhân và uyển chuyển của nữ nhân, tạo thành một sức hút đặc biệt, mà Ngự Vương thần nhiên giới thiệu nàng trước mặt mọi người như vậy, chứng tỏ rất yêu chiều nàng...

Đồng Ca không thích ánh mắt của mọi người lắm, mặc dù trước giờ nàng đã quen bị mọi người nhìn chăm chú, nhưng hôm nay bỗng thấy hơi ghét, đột nhiên, bụng nàng sôi lên, nàng đẩy Đoàn Thịnh ra, che miệng chạy qua bên cạnh nôn ra.

Thấy vậy, Đoàn Thịnh vô cùng lo lắng, nhanh chóng chạy lại đỡ nàng, “Đồng Đồng, sao vậy, trong bụng không thoải mái hả?”

Đồng Ca dùng một tay che ngực, dáng vẻ hơi suy yếu, nàng lấy ống tay áo lau miệng xong, nhỏ giọng nói, “Thịnh, chúng ta về thôi!”

Đoàn Thịnh cứng chiều nói, “Ừ!”

“Nàng còn đi được không?” giọng Đoàn Thịnh hết sức dịu dàng. Đường đường Ngự Thân Vương mà không kiêng kị gì thể hiện dịu dàng như vậy với Đồng Ca trước mặt mọi người đủ để họ nảy sinh lòng kính trọng với nàng.

“Được! Ta không yếu đuối đến mức ấy!” Đồng Ca tức giận nói.

Đoàn Thịnh cười cười, nắm tay dắt nàng lên kiệu.

Mọi người nhìn theo bóng hai người.

“Ta không muốn ngồi kiệu, ta muốn cưỡi ngựa!” Đồng Ca không thích đi kiệu chậm rì rì.

Đoàn Thịnh dịu dàng khuyên, “Đồng Đồng ngoan, hiện giờ vết thương của nàng chưa khỏi hẳn, không thể ra gió.”

Đồng Ca bĩu môi: “Thật sao?”

Chờ nàng ngồi vào kiệu xong, Đoàn Thịnh nhảy lên lưng Lưu Thủy, nói, “Ngọc Nhi!”

Nghe tiếng Đoàn Thịnh, Đoàn Ngọc Nhi mới tỉnh hồn lại. Lý tổng quản đi tới, cung kính nói, “Công chúa, xin mời!” thì ra khi vừa thấy Đoàn Ngọc Nhi, Lý tổng quản đã cho chuẩn bị thêm một chiếc kiệu nữa.

Đoàn Ngọc Nhi nhìn kiệu Đồng Ca một hồi, rồi xoay người nói với Vương Phượng Ngự, “Ngự tỷ tỷ, ta về đây!”

Vương Phượng Ngự mỉm cười chào, sau quyến luyến nhìn về phía Lãnh thị vệ. Đoàn Ngọc Nhi hiểu ý, cười nói, “Lãnh Minh, đưa Ngự tỷ tỷ về đi, nếu có sơ suất gì, ta sẽ hỏi tội người!”

Mắt Lãnh Minh lóe lên, trầm ổn nói, “Vâng! Thuộc hạ nhất định đưa Vương cô nương an toàn về nhà!”

Giọng Vương Phượng Ngự ẩn chứa vui mừng nói, “Đa tạ công chúa!”

Đoàn Ngọc Nhi mỉm cười gật đầu bước vào kiệu, Đoàn Thịnh lập tức thúc giục ngựa, đoàn người đi về Ngự Vương Phủ.

Sau đó Vương Phượng Ngự và Lãnh thị vệ cũng rời đi.

Đoàn Thịnh vừa đi, các tài tử liền bàn tán xôn xao, “Hiện tại vị trí thái tử vẫn đang trống, có ba hoàng tử phù hợp, nhưng trong đó, Ngự Vương là được ủng hộ nhiều nhất, hơn nữa lần này Ngự Vương có công bình

phản loạn, cộng thêm trước giờ hoàng thượng luôn yêu thương Ngự Vương nhất, xem ra vị trí thái tử trừ Ngự Vương ra không thể là ai khác!”

“Khụ khụ khụ” tài tử đứng đầu nói, “Các vị, các vị, không nói chuyện chính trị, hãy nói chuyện phong nguyệt!”

“Được, nói chuyện phong nguyệt!” các tài tử khác phụ họa.

“Các vị đoán Sơn Đại Vương kia sẽ thành chính cung chứ?”

Các tài tử nhìn nhau, “Khó đoán khó đoán!”

Trong kiệu Đồng Ca lại ỏi lên ỏi xuống, mệt lả đi.

Đoàn Thịnh không còn cách nào khác, đành theo lời Đồng Ca cho nàng lên ngựa, ôm nàng về phủ.

Vừa về tới phủ, đã có ngự y chờ sẵn.

Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca xuống ngựa, rồi tiếp tục ôm đến phòng khách, Đồng Ca cũng mặc cho hắn ôm không có chút áy náy thẹn thùng nào.

Đoàn Thịnh đặt Đồng Ca lên ghế xong, lập tức nói với ngự y bên cạnh, “Dạ dày vương phi không tốt, người khám thử xem!”

“Không cần khám, ta không sao, chỉ buồn nôn chút thôi, không có vấn đề gì lớn!” Đồng Ca nói.

“Đồng Đồng, ngoan, nghe lời!” Đoàn Thịnh nói xong, kéo ống tay áo nàng lên.

“Sao rồi?” Đoàn Thịnh sốt ruột hỏi.

Ngự y lui một bước, chấp tay nói: “Chúc mừng Ngự Vương, vương phi có tin vui!”

45. Chương 45: Đoàn Đế Chọn Dâu

Ngự y lui một bước, chấp tay nói, “Chúc mừng Ngự Vương, vương phi có tin vui!”

Đoàn Thịnh ngẩn ra một giây, sau đó mắt sáng rực, nở nụ cười rực rỡ như ánh mắt trời, hưng phấn nắm tay Đồng Ca, “Đồng Đồng, nàng mang thai! Con của chúng ta! Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Ngự y thấy vậy tự giác lui ra.

Đoàn Thịnh liên tục nói “Tốt quá!”, hắn đang lo phụ hoàng không thích Đồng Ca thì không cách nào lập nàng làm chính phi, giờ thì tốt rồi, hắn đã có lý do chính đáng, Đồng Ca mang thai con hắn, nếu như là con trai sẽ là hoàng trưởng tôn, tin chắc phụ hoàng sẽ không phản đối nữa.

Đoàn Thịnh hưng phấn bế Đồng Ca lên xoay vòng vòng. Đồng Ca cũng rất vui mừng, nàng ôm đầu Đoàn Thịnh nói, “Thật tốt quá! Tôn trưởng lão sẽ không lo lắng nữa rồi, sơn trại đã có người kế thừa!”

Đoàn Thịnh cười để nàng xuống, “Là Đại Tề đã có người kế thừa!”

“Đại Tề?” Đồng Ca nghiêng đầu hỏi Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm tay nàng để vào lòng bàn tay mình, dịu dàng nói, “Đồng Đồng, nàng là thê tử của ta, là vương phi của ta, là nữ nhân duy nhất trong kiếp này của ta!”

Đồng Ca cười to, vui vẻ nắm ngược lại tay Đoàn Thịnh, “Tốt! Nếu chàng không phụ ta, vậy chàng cũng là nam nhân duy nhất của ta trong kiếp này!”

Đoàn Thịnh mỉm cười, xúc động nghĩ, đây chính là thê tử của hắn, lúc nào nàng cũng kiêu ngạo và tự tin như vậy, nàng không giống nữ tử yếu đuối, càng không phải là nữ nhân đứng sau lưng hắn, nàng có thể bước song song với hắn, bay lượn với hắn!

Đoàn Thịnh móc khối ngọc bội hình rồng đại biểu cho thân phận của hắn ra, trình trọng đặt vào tay nàng, “Đồng Đồng, từ nay về sau, tất cả của ta đều là của nàng!”

Đồng Ca khó hiểu nhìn hắn, “Chàng cho ta ngọc bội làm gì?”

Đoàn Thịnh cười, “Đồng Đồng hãy cất kỹ nó. Ta muốn tổ chức một lễ thành thân thật long trọng, để cho nàng chính thức vào cửa!” Hắn không nói khối ngọc bội này không chỉ đại diện cho thân phận mà còn cả quyền lực và địa vị.

Đồng

Ca nghe lời cất ngọc bội vào, nói “Không phải chúng ta đã thành thân rồi sao? Còn tổ chức gì nữa, chàng không thấy phiền à?”

Đoàn Thịnh cương chiều hôn chớp mũi nàng, “Không phiền toái, ta muốn cho toàn bộ con dân Đại Tề biết, nàng là Ngự Thân vương phi của ta, là hoàng hậu tương lai của Đại Tề, có thể lấy được nàng là may mắn của ta.”

“Hoàng hậu tương lai của Đại Tề?” Đồng Ca hỏi.

Đoàn Thịnh thấp thỏm trong lòng, hắn biết nàng thích tự do, không ham danh lợi, hắn không xác định danh phận hoàng hậu này có thể giữ nàng ở lại bên cạnh hắn được không, “Đúng vậy! Đồng Đồng, hứa với ta, nàng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta!”

Đồng Ca trầm mặc một hồi, tuy nàng xuất thân là cướp nhưng cũng biết rõ làm hoàng hậu là có nghĩa là gì, nghĩa là nửa đời sau của nàng phải chết dần chết mòn trong cung cấm.

Thấy nét mặt Đồng Ca, Đoàn Thịnh hốt hoảng, “Đồng Đồng, nàng vẫn có cuộc sống nàng muốn, nàng muốn bay nhảy thế nào cũng được, ta sẽ không hạn chế sự tự do của nàng, chỉ cần lúc nàng mệt mỏi, hãy trở lại bên cạnh ta làm hoàng hậu duy nhất của ta!”

Đồng Ca nghe xong những lời thâm tình của Đoàn Thịnh, lòng tràn đầy cảm động, nếu như lúc trước nàng chỉ là có thiện cảm với hắn, thì lúc này nàng đã yêu hắn thật sâu, thật ra nàng không hề biết nàng đã yêu hắn từ sớm, nếu không nàng đã không theo hắn vào kinh thành, không sinh con cho hắn...

Chờ đợi là điều làm người ta lo âu thấp thỏm nhất, mà càng quan tâm sẽ càng bị loạn, Đoàn Thịnh nắm chặt tay Đồng Ca, lòng bàn tay hắn đã lấm tấm mồ hôi lạnh, kiếp này dù có chuyện gì hắn cũng sẽ không buông tay nàng, ngay cả phải buông tha ngôi vua, nhưng hắn vẫn nhớ rõ trách nhiệm của mình, hắn là hoàng tử của Đại Tề, gánh vác tương lai của Đại Tề, vậy nên hắn mong nàng đồng ý!

Đồng Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt nàng dõi theo con ưng đang bay lượn vui vẻ trên bầu trời bao la, hồi lâu, nàng mới quay đầu lại nhìn nam nhân đang chờ đợi câu trả lời của nàng, tướng công của nàng!

Nàng than nhẹ một tiếng, giống như vừa mát mát vừa tiếc nuối! Nàng nhướn mày, cười nói, “Được rồi! Ta liền mở lòng từ bi cho chàng được mở mày mở mặt! Nhưng ta muốn toàn bộ người trong sơn trại đều phải có mặt!”

Mặt Đoàn Thịnh chợt sáng lên, “Đồng Đồng, kiếp này, ta quyết không phụ nàng!” nói xong, hắn hôn lên môi nàng, Đồng Ca chủ động đáp lại, làm nụ hôn sâu sắc hơn. Khi hai người đang đắm thiết thì một giọng nói chen vào, Đoàn để gọi hắn vào cung.

Đoàn Thịnh ôm Đồng Ca về phòng nghỉ ngơi xong, mới theo thái giám vào cung.

“Hoàng huynh, hoàng huynh! Đoàn Ngọc Nhi canh sẵn ở cửa cung, ngoắc Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh sải bước qua nói, “Không phải muội vừa mới về cung sao? Giờ lại chạy ra đây nữa?”

“Muội cố tình đứng đây chờ huynh đó! Vừa về cung thì muội nghe được một tin!” Đoàn Ngọc Nhi tỏ vẻ thần bí.

Đoàn Thịnh cười vỗ đầu nàng, “Ngọc Nhi, không còn sớm nữa, về cung nghỉ ngơi đi!”

“Tiểu Lâm Tử, đưa công chúa về cung.” Hiên nhiên Đoàn Thịnh không hề cảm thấy hứng thú với tin tức này.

Đoàn Ngọc Nhi dậm chân bắt măn kêu, “Hoàng huynh, tin tức này là về huynh đó, huynh không nghe thì đừng có mà hối hận!”

Lời Đoàn Ngọc Nhi thành công làm Đoàn Thịnh dừng chân, hấn xoay người, “Ngọc Nhi, chuyện gì?” Đoàn Ngọc Nhi có thể nói là người nhanh biết nhiều tin nhất trong cung.

“Phụ hoàng định ban hôn cho huynh!” Đoàn Ngọc Nhi nói xong, trên mặt không hề có vui mừng, ngược lại còn hơi u sầu.

Đoàn Thịnh lập tức hỏi, “Muội nghe tin này từ đâu?”

“Muội vừa tới chỗ phụ hoàng chơi, thấy phụ hoàng đang xem một tập tranh, sau đó chỉ vào một bức nói, “Để người này làm vương phi cho hoàng huynh con được không?”

Đoàn Ngọc Nhi bắt chước giọng điệu của Đoàn Đế cực giống.

Đoàn Thịnh híп mắt, “Rồi muội nói sao?”

Đoàn Ngọc Nhi cong môi, “Muội nói hoàng huynh đã có người yêu rồi! Trong phủ huynh ấy không phải đang có một vị vương phi sao?”

“Phụ hoàng nói?”

“Phụ hoàng nói ‘cô nương kia xuất thân thấp hèn, lại thô lỗ như vậy không xứng với hoàng huynh con, cô nương này hiền lành đoan trang, tài hoa hơn người, là tài nữ giỏi nhất của Đại Tề ta, chỉ có cô nương này mới xứng với hoàng huynh con, ta sẽ chọn cho nó một vương phi hoàn mỹ nhất thiên hạ!’”

Đoàn Ngọc Nhi nói tới đây thì len lén nhìn Đoàn Thịnh. Hiện mặt Đoàn Thịnh đã đen như đáy nồi, hấn nhanh chóng sải bước đi vào cung Đoàn Đế, hấn biết rõ vua không nói chơi, nên chỉ có ngăn chặn trước khi Đoàn đế hạ chỉ mới là cách ngăn cơn sóng dữ tốt nhất.

“Hoàng huynh, chờ muội với, muội cũng đi!” Đoàn Ngọc Nhi chạy vội theo sau. Đoàn Ngọc Nhi đã biết ít nhiều về chuyện của Vương Phượng Ngữ với Lãnh thị vệ, nên không muốn bạn tốt mất đi hạnh phúc. Về phần Đoàn Thịnh, từ ánh mắt hấn nhìn Đồng Ca, Đoàn Ngọc Nhi đã biết hấn khó mà chấp nhận cuộc hôn nhân này. Đoàn Ngọc Nhi không muốn bạn tốt và anh trai thân nhất khổ sở, nên mới chặn đường báo cáo cho Đoàn Thịnh biết trước.

46. Chương 46: Tất Cả Đều Vui Vẻ

Đoàn Thịnh càng gần tới cung của Đoàn đế, bước chân càng chậm lại, hấn xoay người ngăn Đoàn Ngọc Nhi, “Muội ở đây chờ, đừng vào tham gia náo nhiệt!”

Đoàn Ngọc Nhi cười đùa, “Hoàng huynh sai rồi, nơi nào có náo nhiệt, nơi đó phải có muội chứ!”

Đoàn Thịnh nghiêm túc nói, “Ngọc Nhi, nghe lời!”

Đoàn Ngọc Nhi cúi đầu, “Được rồi! Muội sẽ ở bên ngoài chờ huynh!” nói xong, bỗng cười một tiếng, “Hoàng huynh cố gắng lên, muội ủng hộ huynh!”

Đoàn Thịnh mỉm cười xoa đầu Đoàn Ngọc Nhi, sau đó xoay người bước nhanh vào trong.

Trong cung điện lộng lẫy rất yên tĩnh, Đoàn đế đang ngồi trên ghế dựa, đôi mắt mỗi một nhìn bức tranh trên tường.

Đoàn Thịnh hít một hơi thật sâu, bước tới bên cạnh Đoàn đế, vẻ mặt nhu hòa nói, “Phụ hoàng, nhi thần đã tới!”

Đoàn đế như có một chút sức sống, quay đầu nhìn Đoàn Thịnh, sau đó vỗ vỗ tay vịn, “Thịnh nhi, ngồi đi!”

Đoàn Thịnh ngồi vào bên cạnh Đoàn đế, trong trí nhớ của hắn, phụ hoàng luôn cao ngạo và to lớn, tựa như chim ưng trên bầu trời, hoàn toàn không giống vẻ già nua trước mắt.

Đoàn đế thả tay Đoàn Thịnh ra, vuốt vuốt bụng mình về mặt khổ sở.

“Phụ hoàng, lại đau sao?” Đoàn Thịnh ân cần hỏi.

Đoàn đế thở ra một hơi, cặp mắt vô hồn, “Thịnh nhi, biết hiện tại việc ta tiếc nuối nhất là gì không?”

Đoàn Thịnh nói, “Phụ hoàng yên tâm đi! Sẽ không có chuyện gì đâu, con mới vừa nhận được tin báo cầu mang về, nói bọn họ đã tìm được Lam mạn ưu, đang trên đường trở lại, độc của phụ hoàng sẽ nhanh chóng được giải, phụ hoàng sẽ khá lên rất nhanh!”

Đoàn đế cười khê, “Thịnh nhi, ta hi vọng trong lúc ta còn sống có thể nhìn thấy con của con!”

Đoàn Thịnh thầm vui mừng, “Phụ hoàng, hôm nay con vào cung là có tin tốt muốn nói cho phụ hoàng!”

Mắt Đoàn đế sáng lên, “Tin tốt gì?”

Đoàn Thịnh cười sáng lạn, “Phụ hoàng sắp làm gia gia!”

“Cái gì?” Đoàn đế kích động nắm chặt tay Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh trấn an nói, “Đồng Đồng mang thai!”

Về mặt Đoàn đế hơi lo lắng, buông tay Đoàn Thịnh ra, “Con cháu hoàng gia có quan hệ đến giang sơn xã tắc, sao có thể do một nữ tướng cướp sinh dưỡng.” nói xong, Đoàn đế trầm mặt xoay gười, đưa bức họa bên cạnh cho Đoàn Thịnh.

Đoàn Thịnh biết Đoàn đế đưa cái gì, nhưng chỉ nhận lấy mà không mở ra, sau đó gơ khối ngọc hình phượng hoàng rất sống động tới trước mặt Đoàn đế, “Phụ hoàng biết vật này chứ?”

Đoàn đế run run nhận lấy, mắt bỗng sáng lên, “Đây là tín vật của hoàng tộc nước Phượng, Thịnh nhi, từ đâu mà con có nó?”

Đoàn Thịnh đáp, “Ba trăm năm trước, nước Phượng là nước lớn duy nhất ở Trung Nguyên. Hai trăm năm trước, nước Phượng có thù trong giặc ngoài, cộng thêm hoàng đế bất tài, mà bị gian thần làm phản, hoàng thất phải bỏ trốn. Các nước chư hầu bắt măn, hợp sức đánh dẹp tên phản thần, nhưng người trong hoàng thất đã mất tích. Thời gian trôi qua, các chư hầu kia dần dần làm chủ một phương, tự lập thành: nước Nam, nước Tề, nước Bắc, nước Triệu. Mà con cháu hoàng thất nước Phượng, để lẩn trốn chiến loạn cải tên đổi họ, phải đi làm cướp.....”

Đoàn đế nghe Đoàn Thịnh nói, dần hiểu ra, “Thịnh nhi, ý của con là, Đồng Ca có liên quan với hoàng thất nước Phượng?”

Đoàn Thịnh cười nói, “Rất có liên quan! Nàng là con cháu duy nhất còn sót lại của hoàng thất nước Phượng, thân phận vô cùng tôn quý!”

Đoàn đế rũ mắt xuống, tính toán trong đầu, “Con có chứng cứ không?”

Đoàn Thịnh nói, “Khối ngọc phượng hoàng này chính là chứng cứ!” Đồng thời, hắn lấy ra một quyển sách từ trong ngực, trên đó có hình một con phượng hoàng đáng vẽ vô cùng cao ngạo, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

“Đây là quyển sách sử do con cháu hoàng thất nước Phượng ghi lại tất cả từ khi vào rừng làm cướp.” Đoàn Thịnh đưa quyển sách cho Đoàn đế.

Ở lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật, Đoàn Thịnh đã thấy Đồng Ca đeo một bông tai ngọc trên cổ, bông tai được chế tác tinh xảo cao quý, rất giống với vật của nước Phượng mà hắn đã nhìn thấy trên quyển sách cổ ghi lại lịch sử nước Phượng ba trăm năm trước. Nên Đoàn Thịnh bắt đầu quan sát sơn trại thử, hắn phát hiện, trong sơn trại từ những trang trí rất nhỏ cũng đều liên quan đến nước Phượng, vì vậy hắn bỗng nổi lên nghi ngờ. Hắn đã từng hỏi Đồng Ca bông tai ngọc từ đâu mà có, nàng nói là do tổ tiên truyền lại, điều này càng làm hắn nghi ngờ hơn.

Trước khi về kinh, hắn tìm Tôn trưởng lão hỏi thẳng. Tôn trưởng lão đã xác nhận nghi ngờ của hắn, và Tôn trưởng lão cũng có suy nghĩ giống hắn, hạnh phúc của Đồng Ca mới là điều quan trọng nhất. Nếu như Đoàn Thịnh thành vua, Đồng Ca thành hoàng hậu, cũng xem như an ủi cho tổ tiên, nên Tôn trưởng lão đưa quyển sách sử cho Đoàn Thịnh, hi vọng hắn sẽ đối xử tốt với Đồng Ca, cho nàng một thân phận đường hoàng để được Đoàn đế tiếp nhận.

Về mặt Đoàn đế phúc tạp nhìn quyển sách, nói, “Con tính sao? Nói cho Đồng Ca biết thân phận thật?”

Về mặt Đoàn Thịnh nặng nề, “Theo lý, chúng ta đều là thần tử của nàng. Nhưng nước Phượng đã biến mất hai trăm năm, trong hai trăm năm này, dân chúng bốn nước đều đã an cư lạc nghiệp, sống trong thái bình. Không thể gộp bốn nước lại cho nàng được. Hơn nữa, một khi nói ra, sợ rằng những kẻ có dã tâm sẽ tranh giành nàng, vì nàng mang tiếng là người đứng đầu bốn nước, nàng là cơ tốt nhất để khôi phục lại nước Phượng, nếu vì vậy dẫn đến chiến loạn, khiến dân chúng lầm than, thì thật không ổn!”

“Ừ, con nói rất có lý! Vậy ý con là?” Đoàn đế hỏi.

Đoàn Thịnh cười, “Trong mắt nhi thần, mặc kệ thân phận của nàng là gì, cướp cũng được mà công chúa cũng vậy, nàng chính là thê tử của con, là thê

tử duy nhất kiếp này. Trừ nàng, con không muốn ai khác! Xin phụ hoàng ân chuẩn!”

Đoàn đế hỏi tới, “Ý con là sẽ giấu giếm thân phận thật của Đồng Ca?”

Đoàn Thịnh gật đầu.

Đoàn đế thấy vậy về mặt thả lỏng, “Được! Theo ý con! Cũng coi như ta tận trung với hoàng đế nước Phượng!”

“Cám ơn phụ hoàng!” Đoàn Thịnh không kìm được vui mừng.

Đoàn đế cũng cười, nắm tay Đoàn Thịnh nói: “Có dòng máu của nước Phượng, con cháu Đại Tề ta càng thêm tôn quý. Hi vọng lần này là con trai, như vậy Đại Tề ta đã có người kế nghiệp.”

Đoàn Thịnh thấy bộ dáng của Đoàn đế như vậy, nói theo, “Phụ hoàng, thời gian còn dài mà, chúng ta nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều tiểu hoàng tử!”

“Người đâu! Gọi Trần đại nhân đến đây!” đột nhiên Đoàn đế hô to lên.

“Ý phụ hoàng là?” Đoàn Thịnh vui mừng hỏi.

“Tìm ngày tốt, để thái tử Đại Tề ta cưới phi, không thể qua loa! Còn nữa, việc phong con làm thái tử cũng chuẩn bị luôn!”

Không khí vui mừng bao trùm khắp Đại Tề, Đoàn đế đã hết bệnh. (việc Đoàn đế bị trúng độc chỉ tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh cần tĩnh dưỡng). Đoàn Thịnh nhân hậu thông minh thay thế Đoàn Tác thô bạo quái đản làm thái tử, là phúc của cả nước, của dân chúng. Đồng thời thái tử cưới Nữ Sơn đại vương mà dân chúng kính yêu làm thái tử phi, càng được dân chúng ủng hộ.

Ngày cưới của thái tử, cả nước chung vui, tiếng nhạc vang trời, khách nhiều không kể xiết, trong đó không thể thiếu các huynh đệ từ sơn trại đến.

Lần này, rốt cuộc Đồng Ca chịu mặc áo cưới của nữ, trong xinh đẹp vẫn không mất hào khí, mê chết một đám người.

Lúc báai đường, tuy ngoài cửa phủ bị mọi người chen lấn đến mức nước cũng chảy không lọt, nhưng trong phủ nhờ có Đoàn đế nên không ai dám làm loạn.

Tiếng chúc mừng vang mãi không dứt.

Còn Đồng Ca thì chỉ cảm thấy đầu rất nặng, mắt díp chặt, sáng sớm nay mới giờ Dần nàng đã phải thức dậy trang điểm, nên giờ hết sức buồn ngủ, Đoàn Thịnh thấy vậy, nhẹ nhàng cầm tay nàng, “Đồng Đồng, ráng thêm chút nữa!”

Đồng Ca nắm lại tay hắn, Mặc dù cách một tầng khăn không thể thấy rõ mặt nàng, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của nàng.

Lúc hai người chuẩn bị bái thiên địa thì một giọng nói chen vào, “Đợi đã!”

Ai dám quấy rối trong ngày vui vủa thái tử?

Là ba người mặc trang phục nước khác.

“Đại Đại, dừng mà!” Người cầm đầu vốn đang duy trì hình tượng uy nghiêm vừa thấy Đồng Ca lập tức thay đổi dạng, nhào tới bên cạnh nàng, nhưng đã bị Đoàn Thịnh chắn trước mặt.

Đồng Ca nghe thấy giọng nói này cũng rất vui mừng, nàng vén khăn phượng lên, nói, “Giang Tiểu Thủy! Rốt cuộc ngươi cũng trở lại, ta còn tưởng ngươi mất tích chứ?”

Giang Tiểu Thủy vui vẻ tiến lên, trước mặt mọi người hắn cũng không dám làm quá, vẻ mặt nửa xin nửa buồn nói, “Đại Đại, vì muội, thế nào ta cũng phải trở lại!”

Đồng Ca nhìn quần áo của hắn từ trên xuống dưới, “Giang Tiểu Thủy, ngươi mặc trang phục nước Nam làm gì? Ồi, còn là từ tơ vàng tơ bạc nữa chứ, ngươi phát tài rồi hả?”

Giang Tiểu Thủy cười khỏ, “Đại Đại, việc này nói sau đi!”

“Đại Đại, muội chắc chắn phải gả cho hắn?”

Đồng Ca cười nói, “Vẻ mặt ngươi sao kỳ lạ vậy? Ta đã xác định từ sớm rồi! Không phải ta và Thịnh đã thành thân ở sơn trại rồi sao?!”

Giang Tiểu Thủy nhìn Đồng Ca, “Đại Đại, nếu như không có Đoàn Thịnh, muội sẽ gả cho ta chứ?”

Đồng Ca cười, “Ta xem ngươi là huynh đệ!”

Giang Tiểu Thủy hít một hơi thật sâu, sau đó cười nói: “Đại Đại, chúc muội hạnh phúc! Hạnh phúc của muội chính là hạnh phúc của ta!”

Nói xong Giang Tiểu Thủy xoay người về phía Đoàn Thịnh nói, “Nếu ngươi đối xử với Đại Đại không tốt, ta nhất định không tiếc giá nào giành lại muội ấy! Ta nhất định làm được!”

Đoàn Thịnh cười tự tin, “Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó! Thất hoàng tử!”

“Thất hoàng tử?” Đồng Ca nhìn hai người hỏi.

Giang Tiểu Thủy nhìn Đồng Ca, “Thật ra ta là thất hoàng tử của nước Nam. Thật xin lỗi đã giấu muội bấy lâu, muội không trách ta chứ?”

Đồng Ca cười nói, “Ta sao lại trách ngươi?! Ta luôn thắc mắc không biết ngươi làm sao có thể khiến nước Nam lui binh, thì ra là thất hoàng tử! Hèn chi! May nhờ có ngươi, nếu không, không thể dẹp loạn nhanh vậy rồi!”

Giang Tiểu Thủy cười cười, nhìn Đồng Ca và Đoàn Thịnh, “Hai người giữ gìn sức khỏe!”

Nói xong, hắn sải bước đi.

“Đợi đã! Ngươi đi đâu đó?” Đồng Ca kêu lên.

“Nước Nam!” Giang Tiểu Thủy không quay đầu lại, hắn sợ quay đầu lại sẽ chỉ càng đau lòng hơn, mặt khác, ở nước Nam còn có chuyện quan trọng đang chờ hắn xử lý.

Chẳng biết lúc nào Đoàn Thịnh đã lặng lẽ nắm tay Đồng Ca.

Hai người nhìn theo bóng Giang Tiểu Thủy, sau đó nhìn nhau cười. Đoàn Thịnh đội khăn phượng lại cho Đồng Ca, “Chúng ta tiếp tục bái đường!”

Đồng Ca và Đoàn Thịnh được dân chúng cả nước chúc phúc.

Chuyện về Đồng Ca được lan truyền rộng rãi trên phố, nàng rất được dân chúng kính yêu, trở thành truyền kỳ của Đại Tề.

Một nữ tướng cướp lại trở thành thái tử phi, tương lai sẽ là hoàng hậu! Quả thật trên đời chuyện gì cũng có khả năng xảy ra!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vua-gap-nuong-tu-lam-ca-doi>